

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

It has a good enough...
Because you have
I need you to know
I never
I always
on your
for

SHATTERED SECRETS

LILIAN HARRIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PARAMPARÇA SİRLAR

OceanofPDF.com

LILIAN HARRIS

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

İçerik Uyarısı

I. Son Bir Veda

Bölüm 1

On Dokuz Yıl Önce - 16 Yaşında

Bölüm 2

Günümüz

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Beş Gün Sonra

Bölüm 10

Üç Gün Sonra

Bölüm 11

Bölüm 12

Üç Gün Sonra

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bir Ay Sonra

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Yedi Ay Önce

Bölüm 19

Üç Gün Sonra

Bölüm 20

Üç Ay Sonra

II. Fırtınadan Sonra

Bölüm 21

Dört Yıldan Biraz Fazla Bir Süre Sonra

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

Yirmi Üç Yıl Önce - 12 Yaşında

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

Hudson'ın Kaybolduğu Gün

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

İki Hafta Sonra

[Bölüm 50](#)

Bir Hafta Sonra

[Bölüm 51](#)

Neredeyse Altı Yıl Önce

[Ayrıca Lilian Harris](#)

[Yazar Hakkında](#)

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

© 2023 Lilian Harris tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Düzenleme/İç Formatlama: CPR Düzenleme

Düzeltilme: Judy's Proofreading

Kapak Tasarımı: Bitter Sage Designs

OceanofPDF.com

İÇERİK UYARISI

Lütfen bu kitabın grafik şiddet ve kısırlık örnekleri içerdiğini unutmayın.

OceanofPDF.com

*Bu kitap köpeğim Gatorade için. Sana sahiptik ve seni neredeyse
On iki yıl. Hayatımızın başlangıcında, üç çocukta, tüm iniş çıkışlarda
yanımızdaydın. Ve seni hala çok özliyoruz. Seni bu hikayeye koymak, benim
seni sonsuza dek yaşatma yolumdu.*

Bizi sevdiğiniz için teşekkürler.

Seni her zaman seveceğiz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM I

OceanofPDF.com

SON BİR VEDA

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

HUDSON

ON DOKUZ YIL ÖNCE - 16 YAŞINDA

"BACAKLARINDAN TUT, BENJAMIN!" KARDEŞİME FISILDAYARAK BAĞIRDIM. beyzbol sopasını yerden alır ve şömineye fırlatır.

Tahta çatırdıyor, kanıtlar ve kan alevler tarafından tüketiliyor.

"Geliyorum." Kısa bir mesafeden koşarak adamın bacaklarından tutuyor ve çıkışa doğru taşımama yardım ediyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?" diye ofluyor, neredeyse nefes nefese kalmış bir halde, vücudumun ağırlığı omuzlarımın yanmasına neden olurken.

Ama Benjamin ve ben oldukça güçlüyüz. Sürekli spor yapmanın avantajları var.

"Onları ormanın derinliklerine gömmeliyiz. Tek yolu bu. Sonra kayıp olduklarını bildirebiliriz. Sanki daha önce haftalarca bizi terk etmemişler ve polisler de bunu biliyormuş gibi."

Ama polisler onların arkadaşları olduğunda, bize ne olacağı kimsenin umurunda olmaz. "Evet." Benjamin başını sallıyor ama yüzü sinirden gergin.

Onu suçladığımdan değil. İki kişiyi öldürmek büyük bir mesele ve biri öğrenirse ikimiz de hayatımızın geri kalanında mahvoluruz.

Cesedi zifiri karanlık araba yoluna taşımaya devam ediyoruz.

Kilometrelerce uzakta hiç ev yok. Görünürde hiç kamera yok. Bizden başka kimse ormana da gitmez. Kazabileceğimiz ve iki cesedi de içine yığabileceğimiz küçük çamurlu bir alan var, sonra onları kimsenin bulamayacağı derinliklere gömüyoruz.

Minibüslerinin arkası çoktan açılmıştı ve onu biraz daha kaldırıp ölü karısının üzerine attık.

Kahverengi gözleri bize bakıyor, sanki hala isimlerimizi haykırıyor, yere süt döktüğümüz için bizi lanetliyor. Ama artık bizi yenemez. İkisi de yenemez.

Onlar artık ölü. Ve biz özgürüz.

", çok ağır." Benjamin pazusunu ovuşturarak biraz esnetiyor.

Kapıyı kaydırarak kapatıyorum, onları bir daha görmek zorunda kalmayacağıma seviniyorum. "Kim sürecek?" Benjamin

soruyor.

Ama ikimiz de yapamıyoruz. Bizi evlat edinen ailelerimiz bize hiçbir şey öğretilme zahmetine girmediler. Bizi aç bırakmakla ya da dövmekle o kadar meşguldüler ki bu konuda endişelenemediler.

"Ben yaparım. Sen cesetlerle birlikte arkada otur ve biriyle karşılaşma ihtimalimize karşı aşağıda kal."

Üvey babamın her zaman taktığı basit siyah beyzbol şapkamı düzeltiyorum. Bu geç saatte biri bizi yakalar ve şapkasını görürse, o olduğunu düşüneceklerdir.

Gömüldükten sonra minibüsü temizleyeceğiz ve bir sonraki kasabaya götürüp Sal'ın Oto Tamirhanesi'ne bırakacağım. Hiç ortalıkta görünmez ve kapıyı çoğu zaman açık bırakır.

"Ben evi kilitlerken içeri gir," diyorum ona.

Cebimden anahtarları çıkarıp ikimizin de on yaşından beri evi olan o cehenneme geri dönüyorum.

Fuayeye uzun uzun bakarak kapıyı kapatıyorum ve her şeyi arkamda bırakıyorum... umarım bizi asla yakalamaz.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

HUDSON

MEVCUT GÜN

HERKESİN SIRLARI VARDIR. BAZILARI DİĞERLERİNDEN DAHA BÜYÜKTÜR.

BENİMKİLER

affedilemez.

Karım Hadleigh, saklamak için deli gibi mücadele ettiğim her şeyi öğrenseydi ne olurdu diye sık sık merak ediyorum. Beni hala sever miydi? Gerçekte nasıl bir adam olduğum konusunda onu karanlıkta bıraktığım için beni affeder miydi?

Çoğu zaman cevaptan korkuyorum.

Onu kaybetme düşüncesi rüyalarımın giriyor, ta ki alnım ter içinde uyanıp hala orada olduğundan emin olmak için yatağın onun tarafına bakana kadar.

Hadleigh hayatımda başıma gelen en iyi şey oldu, çünkü o hayatımın ta kendisi. Kalbimin atmasını sağlayan damarlarımdaki kan.

Ama bir insan geçmişi bugününe çarpmadan önce ne kadar kaçabilir? Yaptığım şeyler -bir avukat olarak *yaptığım* şeyler- Hadleigh gibi biri için çok çirkin.

Benim sadece kendi şirketinde çalışan bir ceza avukatı değil, yeraltı dünyasının başvurduğu avukat olduğumu bilmiyor. Sadece ceza davalarını değil, ihtiyaç duydukları her şeyi ve her şeyi hallediyorum.

Hepsi yasal değil. Çoğu zaman vahşi ve acımasızdır. Tüm bunlardan parmak izlerimi nasıl saklayacağımı biliyorum. Yıllar içinde bunu mükemmelleştirdim.

Hadleigh ile birlikte olmak daha iyi bir insan olma isteğimi arttırdı. Ama bu hayata o adam olamayacak kadar alıştım.

Onunlayken, ben *oyum*. Olabileceğim tek yer orası. Karımı her şeyimle seviyorum ve ölene kadar da seveceğim.

Bir gün beni sevmeyi bıraksa bile.

Onunla tanışmadan önce, içine doğduğu acımasız hayatta hayatta kalmak için her şeyi yapan bir adamın kabuğuydum. O bunların hiçbirini bilmiyor. Koruyucu aileyi değil. On yedi yaşındayken Patrick Quinn'in vasım olduğu gerçeğini de.

O beni kurtardı. Bana bir ev verdi. Eğitimimi finanse etti. Onun sayesinde avukat oldum, hem de çok iyi bir avukat.

Patrick İrlanda mafyasının başı, neredeyse on yedi yaşındayken beni korkutan ama aynı zamanda ona hayranlık duyduğum bir adam. Çünkü onun gibi olmak istiyordum. Korkan kişi olmak yerine insanların korktuğu biri olmak.

Onunla ilk kez hapisanedeyken, başka bir mahkûmun hayatını kurtardıktan sonra tanıştım: yeğeninin. Benim gibi bir çocuk, ben araya girene kadar öldürülmek üzereydi.

"Hey, yeni çocuk." Griffin Ryan'ı omzundan itti.

Ama o hiçbir şey söylemiyor, yiyebileceğiniz en iğrenç spagettiyle dolu tabağına bakıyor. Ryan asla kimseyle konuşmaz. Kendi başına kalmayı tercih eder.

"Sağır mısın sen?" Griffin gülüyor, iki arkadaşı da hep bir ağızdan kıkırdıyor. "Çocuklar, bence bu amcık sağır," diye alay ederek Ryan'ın kafasının arkasına bir yumruk indiriyor.

Ama irkilmiyor bile. Onun yerine dişlerini sıkıyor, burun delikleri açılıyor. İri bir çocuk ama kaslı değil. Uzun ve sırik gibi, belki de bu yüzden ona sataşıyorlar. Geçen haftadan beri böyle. Ne zaman kafeteryaya gelse, onunla başlıyorlar ve o tek kelime bile etmiyor.

Yanında otururken ben de tek kelime etmedim. İslahevinde hayatta kalmak sessiz kalmak demektir. Sorun çıkarmadan cezayı çekmek ve buradan siktir olup gitmek hedeftir.

Bir marketten bir miktar yiyecek çalıp sırt çantama doldururken yakalandığımda, gerçekten hapse gireceğimi düşünmemiştim. Polislerin benim için üzüleceğini düşünmüştüm. Sokakta yaşayan ve karnını doyurmak isteyen bir çocuk. Ama hayır, umurlarında değildi. Dükkan sahibi de suç duyurusunda bulunmakta kararlıydı. Çürüdüğümü görmek istiyordu.

İşte buradayım. Bu bok çukurunda iki ay. Muhtemelen hayatımın geri kalanı böyle geçecek: ya sokaklarda yaşayıp hayatta kalmak için para dileneceğim ya da

Hapishane. En azından burada bir yatak ve yemek var.

Benjamin ve ben o evden kaçtıktan sonra sokaklarda yaşadık ya da sığınacak bir yer bulmak için terk edilmiş evlere gizlice girdik.

Hayatınızın büyük bir kısmını çukurda geçirdiğinizde, oraya alışırsınız. Kokulara. Tadına. Ve bir süre sonra, kaçtığınız kokunun siz olduğunuzu fark edersiniz. Ve o noktada, kaçmak için artık çok geçtir.

Griffin masanın kenarına doğru yuvarlanıyor, Ryan köşede oturuyor. Ve göt herif korumaların izleyip izlemediğini görmek için kafasını kaldırmadan hemen önce Ryan'ın makarna tabağını fırlatıyor ve spagetti onun kucasına uçuyor.

Griffin ve arkadaşları kıkır kıkır gülerken, Ryan sertçe nefes alıyor ve dağınıklığa bakıyor.

Boynumdaki nabız derimi yırtmak istercesine atıyor. Biraz hasar vermek istiyorum. O adamlara zarar vermek istiyorum.

Buraya ilk geldiğimde bu saçmalığı benimle de denediler ama Griffin'i eşek sudan gelinceye kadar dövdüğümde hepsi sona erdi. Kimse gardiyanlarla konuşmadı. Burada işler böyle yürümez. Fareler ölür.

Ryan'ın da karşılık vermesi gerek. Griffin'e bir ders ver.

Griffin Ryan "ın saçlarını tutuyor ve iyice yakına eğiliyor. "Uyurken arkamı kolla, amcık. Sana küçük bir hediyem var."

Ryan hırlayarak aniden ayağa fırlar, Griffin'den yaklaşık beş santim daha uzundur ve onun yüzüne yumruk atar. Ryan'ın gözleri alev alev yanıyor ve sanki biri bedenini ele geçirmiş, sanki başka biri olmuş gibi görünüyor. Ölümçül. Çok da korkutucu.

Çocuklar bir sonraki büyük kavgayı izlemek için masalardan kalkarak dikkat kesilmeye başlar. Biri ölmek üzere olmadıkça gardiyanların umurunda değil.

"Dövüş, dövüş, dövüş!" sloganları başlıyor.

Griffin kollarını havaya kaldırıp sırtıtıyor. "Size iyi bir tane vermek üzereyim çocuklar."

Burnundaki kanı silerken koyu renk gözleri öfkeyle doluyor, Ryan ise onu kaybetmek üzereymiş gibi görünüyor.

Güzel.

Vakit

geldi.

Ryan hırlayarak ona doğru koşuyor ve yumruklaşıyorlar. Pislik herif yere yığılıyor ve darbe üstüne darbe alırken cebinden bir şeyler çıkarmaya çalışıyor.

Yine de dikkatim onun elinde kalıyor ve yavaşça dış fırçasına benzeyen bir şey görüyorum.

Ama ona bağlı bir jilet var.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, bu işe karışmam gerektiğini biliyorum. Yeni çocuğun bir hindi gibi kesildiğini göremem.

Griffin elini Ryan'ın kalçasına doğru uzatırken, yanına gidip parmaklarına basıyorum. Sustalı elini delip geçerken Griffin çığlık atıyor ve ben de onu etinin daha derinlerine saplıyorum.

Ryan'ın bakışları yaptığım şeye doğru kayıyor ve gözleri bana takıldığında yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor.

"Siktir git!" diye bağırarak ayağa fırlamadan önce Griffin'in burnuna bir yumruk daha atıyor.

Griffin çığlık atar ve diğer çocukların tezahüratları üzerine gardiyanlar koşarak gelir.

"Sizi lanet serseriler!"

Biri Ryan'ı tutuyor, diğeri de beni beyaz tişörtümün yakasından tutuyor.

"İkiniz de deliğe girin," diye alay ediyor. "Ait olduğunuz yere."

Diğer gardiyan Griffin'i kaldırır. "Annen sana kesici aletlerle oynamamanı öğretmedi mi?"

Gardiyanlar gülüyor. Onlar da buradaki diğer pislikler kadar zorba. Hayatımızı cehenneme çevirmek için yaşıyorlar.

"Adın ne senin?" Ryan bizi sürükleyerek soruyor. "Holden.

Holden Morrison."

"Ryan Quinn."

Patrick cesaretim için bana bizzat teşekkür etti. O bok çukurunda tek ziyaretçim oydu.

Ayrıca Hudson Mackay olmamın sebebi de o. Bana yeni bir kimlik verdi ve Benjamin'e de aynı konuda yardım etti. Benjamin, Brooks Bardin olarak tanınmaya başladı. Ama biz bir zamanlar olduğumuz insanlar değiliz. Artık farklıyız.

Patrick bana yeni bir başlangıç verdi. Sonunda biri beni umursuyordu. Buna alışık değildim. Beni ne zaman terk edeceğini merak edip duruyordum.

sokakta. Ama hiç yapmadı.

Beni hapisten erken çıkardı ve Holden'ın adını temize çıkarmak için sicilimi sildirdi. En başta tutuklanmamam gerektiği konusunda hemfikirdi. Ancak bazı insanlar dünyayı grinin tonları yerine siyah ve beyaz olarak görürler, bazıları ise içine doğma şansına sahip değildir.

Patrick bende bir şeyler gördüğünü, geçmişimi ve en başta neden tutuklandığımı araştırdığında bana yardım etmek istediğini söyledi.

Tek istediğimiz yemek yemektir. Brooks ve ben iki gündür açtık ve çaresizdik. Ama suç suçtur ve ben aç kaldığım için bir deliğe atıldım.

Patrick beni beş çocuğuyla birlikte evine kabul etti. Beni besledi. Beni giydirdi. Ama daha da önemlisi, bana güvendi.

Bunu ona borçluydum. Hala da borçluyum.

Onun avukatı oldum. Sonra onun gibi insanlar için en iyi avukat oldum. Şirketim New York'taki en iyi ceza şirketlerinden biri. Kimsenin istemediği davaları alıyorum ve bunu yaparken iyi para kazanıyorum.

Hadleigh benimle gurur duyduğunu söylüyor. Yine de sokağa geri dönmelerine yardım ettiğim insanları öğrendiğinde ne kadar gurur duyacağını merak ediyorum. Saklanmasına yardım ettiğim tüm cesetleri, söndürülmesine yardım ettiklerimi.

Karım benim gibi değil. O bir öğretmen, birinci sınıf öğrencilerinin zihinlerini şekillendiriyor, ben ise en büyük günahları işlemiş olanlara yardım ediyorum. Bu yönden farklı olabiliriz ama bizi aynı kılan birbirimize olan sevgimizdir.

Gözlerim ana banyomuzun kapısına gidiyor, su vızıldıyor, o diğer tarafta. Sert bir iç çekişle, ona yazdığım son mektuba bakıyorum.

Onun okumasını hiç istemediğim halde bunları neden yazdığımı bilmiyorum. Ama bir bakıma, o asla bilmeyecek olsa da günahlarımı ona itiraf ediyor gibiyim. Elimden bir şey gelmezse tabii. Son birkaç cümleyi tamamladıktan sonra onu on yıl önce ilk gördüğüm günü hatırlayarak kucağıma bırakıyorum.

Koşullar pek ideal olmasa da bu başıma gelen en iyi şeydi. Onun da savaştığı kendi şeytanları vardı. Ama ben ona yardım etmek için oradaydım. O zamandan beri de oradayım.

O zamanlar çalıştığım şirkete girdiğinde yirmi yaşındaydı. Hukuk fakültesinden mezun olmuştum ve bekleme odasında tırnaklarını karıştırdığını gördüğümde baro sonuçlarımı bekliyordum.

Korkmuş görünüyordu ve ortaklardan biriyle görüştüğünde nedenini anladım. Şiddet uygulayan kocasından boşanmak istiyordu. Benim de tanıdığım bir adam.

O zamanlar yapamadığım gibi onu bitirebilmek için deli gibi arıyorum. Ama bugüne kadar nereye kaybolduğunu bilmiyorum.

Onun hayatını cehenneme çevirdi ve her kuruşunu biriktirip bir avukat tutması çok zamanını aldı. Ama yetmedi, Patrick de bana iyilik olsun diye parasını ödedi. Hiçbir fikri yoktu. Firmanın, sahip oldukları bir programın parçası olarak davasını karşılıksız aldığını sanıyordu. Hayır işi olduğunu düşünmesini istemedim. Yardımı reddedebilirdi.

Ama Quinn'ler benim ailem. Ve aile birbirini korur. Patrick de eski sevgilisini bulmaya çalıştı ama sanki o pislik ortadan kaybolmuş gibi. Umarım öyle kalır.

Duş kapanıyor ve mektubu hızlıca katlayıp mühürledikten sonra çantama koyup yere bırakıyorum.

Kapı açılır açılmaz bana gülümsüyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Çünkü kaç gündür ya da kaç yıldır eşim olursa olsun, hala nefesimi kesiyor.

Bir havlu kıvrımlarına dolanmış, bir diğeri kestane rengi saçlarına düzgünce dolanmış. Bana hınzırca bir bakış atıyor ve dudaklarına bir sırıtma yayılıyor, bakışlarım vücudunu yavaşça tararken kollarım başımın arkasında bükülüyor.

"Gördüğün şey hoşuna gidiyor, değil mi?" Kaşları yukarı kalkıyor, pembe ağzının eğimiyle eşleşiyor.

"Emin olabilirsin." Elim iniyor, kalın ve ağır sikimi yorganın üzerinden kavırıyor. "Peki buraya gelmeye ne dersin, sana ne kadar sevdiğimi göstereyim?"

Onun yerine olduğu yerde duruyor ve ela gözlerinde bir parıltıyla havluyu saçlarından çıkarıp saç tellerine doluyor. Dudaklarında bir gülümseme belirliyor ve göğsüm kabarıyor çünkü onu o kadar çok seviyorum ki.

Keşke ona bir bebek verebilseydim.

Bir yumruk başımın arkasında kıvrılıyor, görmesini istemiyorum, her ay hamile olmadığını öğrendiğinde ağlamasını dinlemenin beni ne kadar kötü öldürdüğünü bilmesini istemiyorum.

Sadece Brooks ve en yakın arkadaşı Elowen kısırlıkla uğraştığımızı biliyor.

Arkadaşlarımız ve meslektaşlarımız bize neden çocuk sahibi olmadığımızı sorduklarında işimiz daha da zorlaşıyor.

Bebek sahibi olmayı düşünüyor musunuz?

Onu ne zaman hamile bırakacaksın Hudson?

Başından savıyor ya da "Olması gerektiği zaman olur" gibi şeyler söylüyor. Bu da bazılarının ipucunu anlamasını sağlıyor. Ama onun kalbini biliyorum ve belli etmemek için canla başla mücadele etse de bu soruları duymanın onu mahvettiğini biliyorum.

Hadleigh anne olmak için yaratılmış. En saf kalbe ve en nazik doğaya sahip. Umudunu kaybetmemeye çalıştığını biliyorum, ama üç yıllık çabadan sonra, sanırım neredeyse başarmak üzere.

Peki ya ben? Sadece onun yanında olmak istiyorum. Çocuğumuz olsa da olmasa da onu bu süreçten geçirmek istiyorum.

Çünkü Hadleigh bana her zaman yetti ve ben ona yetemediğimi bildiğim için rahatım.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor saçlarını kurutmayı bitirip havluyu sandalyenin üzerine atarken, uzun, bronzlaşmış bacakları ve altın rengi bal parçacıklarıyla parıldayan gözleriyle bana doğru kasıla kasıla yürüyor.

Eli çıplak göğsüme doğru uzanıyor, uzun tırnakları ortasından aşağı ve karın kasılarının arasından geçiyor.

Kaslarım kasılıyor, daha aşağıya dokunmasını istiyorum. Onunla çıplak, bacaklarını açmış, gözlerinin içine bakarken sevişmek istiyorum, sert ve derin, tam da onun sevdiği gibi.

Elimi hızlıca sallayarak, onun mükemmel vücudunu gözümün önünden uzak tutan havluyu yırtıyorum.

Bacaklarının arasına uzanan parmaklarım, o kıpırdanıp alt dudağını dişleriyle çekiştirirken uyluğunun iç kısmına tırmanıyor.

Başparmağımı yarığının arasında gezdirdim, gözlerim onunkilere kilitlenmişken o güzel amcığı okşadım.

"Çok güzel," diye inliyorum ağzı alçak ve gırtlaktan gelen bir iniltiyle ayrıldığında. "Benim küçük kelebeğim."

"Tanrım, Hudson," diye soluk soluğa bağırıyor, avucumu klitorisine bastırıp onu sürmeye zorladığımda.

"Şu anda bana bakış şeklin..." Homurdanıyorum, alçak sesle ve derinden. "...sırf seni tekrar kirletebilmek için kaç kez boşalmanı sağlayabileceğimi merak ediyorum."

Ve o daha tek kelime edemeden kalçalarını kavrayıp onu yatağa çeviriyorum, vücudumu onunkinin üzerine oturtup sikimi sıcak merkezine sürttüğümde ciyaklamalarının yerini aç inlemeleri alıyor.

"Senin içine girmeyeli çok uzun zaman oldu." Sesim özlemle kalınlaşıyor.

"Daha bu sabah beni becerdin. Mutfak masasının üzerinde domalmıştım." Boğucu kahkahası bir inilti ile karışıyor.

"Bu on saat önceydi meleşim. Bir erkeğin karısız kalması için çok uzun bir süre."

Gözleri yumuşuyor, gülümsemesinin güzelliğıyle eşleşiyor. Her zaman nefes kesici bir gülümsemesi vardı. Beni her zaman evimde hissettirdi.

Ve sikim girişine dayandığında, tek bir hamleyle tamamen içine girdim, nefes nefese zevk iniltilerini yuttum, hayatım boyunca onun içinde kaybolmaya ihtiyaç duydum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

HADLEIGH

ELİ BOĞAZIMA SARILDI, GÖZLERİ BENİMKİLERLE ÇARPIŞIRKEN

İçime giriyor, tüm vücudumu zevkle dalgalandırıyor. Ne zaman böyle olsak, birbirimizin içinde kaybolsak, düşündüğüm başka hiçbir şey olmuyor. Bana hissettirdiklerinden başka hiçbir şey: el üstünde tutulmuş, tamamen ve tamamen sahiplenilmiş.

Hudson'dan önce aşkın ne olduğunu bilmiyordum. Beni kum torbası gibi kullanan bir çocukla evliliğe saplanıp kalmıştım. Her fırsatta bana çirkin sözler savuran biriyle.

Onunla üniversitede arkadaşlarım aracılığıyla tanıştım ve ilk başlarda her şey harikaydı. O kadar harikaydı ki altı ay sonra bana evlenme teklif ettiğinde aptalca evet dedim. Ama bundan kısa bir süre sonra hayatım çirkin bir hal aldı.

Tanner öfkesini benden çıkarmaya başladı. Okuldaki çocukların benimle konuşmasından ya da bana bakmasından nefret ediyordu. Her zaman benim hatamdı ve buldukça bunu bana belli ediyordu. İkimiz de üniversitede yurtta kaldığımız için her adımımı takip ediyordu.

Zekiydi. Kimsenin şüphelenmemesi için bana nereden vuracağını biliyordu. Babası kasabamızın polis şefiydi, bu yüzden polise gitmek söz konusu bile olamazdı. Kelimenin tam anlamıyla kapana kısılmıştım.

Evlendiğimizde annem hiç memnun olmamıştı. Çok genç olduğumu söyledi ve tabii ki haklıydı.

On dokuz yaşına yeni girmiştim. Ama o zamanlar bunu görmek istemiyordum. Ta ki çok geç olana kadar. O zamana kadar ona neler olduğunu anlatamadım. Çok utanıyordum.

Kütüphanedeki işimden bin dolar biriktirdiğimde, boşanmak için şehir dışındaki bir hukuk bürosuna . Tanner'ın öğrenmesine izin veremezdim.

Çünkü yaparsa ne olacağını biliyordum: Ölürdüm.

Evraklar kendisine tebliğ edildiğinde, onu hiç görmediğim kadar öfkeliydi.

Ama Hudson ofise adım attığım andan itibaren yanımdaydı. Orada oturup ona ve patronuna neler olduğunu anlattığımda ışıldayan mavi gözleri çok nazikti. Gergin olduğumda ise sakinleşmek için tek yapmam gereken ona bakmaktı.

Ofisten aceleyle çıktığımda Hudson peşimden koşarak kalacak bir yerim olup olmadığını sordu. Ve eskiden olduğu gibi köhne bir motelde yaşamaya devam etmeme izin vermek yerine, güzel bir otelde kalmam için ödeme yaptı.

Boşanma sonuçlandıktan sonra Tanner ortadan kayboldu. Ölmüş olmasını umuyordum ve böyle kötü şeyler düşündüğüm için bile kendimi suçlu hissediyordum ama yine de ondan korkuyordum. Ailesinden de korkuyordum. Benim hiçbir şeyim yokken onların parası ve gücü vardı.

Hudson ve ben çıkmaya başlamadan önce bir yıl boyunca arkadaş kaldık. Tekrar güvenmekten korksam da kalbim ona güvendi. Dokuz yıl sonra, henüz kararımdan pişman değilim.

Çoğu zaman, çocuk sahibi olamamamızın bir şekilde benim suçum olup olmadığını merak ediyorum. Tanner'la evlenmemin ve onun bana yaptıklarının kısır olmama neden olduğunu düşünüyorum. Doktorlar gebe kalamamamızın tıbbi bir nedenini bulamamış olsalar da, yine de suçlunun ben olduğumu düşünüyorum.

Hudson'ı tüm kalbimle seviyorum ve onunla bir hayat hayal edebileceğim tüm fantezilerden daha iyi. Ama sadece bir kez, o iki kırmızı çizgiyi görmek istiyorum. Bir hayat yarattığımızı bilmek istiyorum. Ama her ay, bu hayali hayal etmek daha da zorlaşıyor. Ya buna hiç sahip olamazsak?

Hudson'ın dudakları benim zevk nefeslerimi tüketirken benimkilere düşüyor, vuruşlarını derinleştirirken parmakları boğazımı sıkıyor.

"Seni seviyorum kelebeğim," diye inliyor, ayak parmaklarım kıvrılıp serbest kalmak için can atarken dişleri çenemin kıvrımını işaretliyor.

Bana "kelebek" demesi hoşuma gidiyor. Bu özel isim bana sıcaklık veriyor.

Tanner'dan kurtulduktan sonra bana böyle seslenmeye başladı. Bu, artık zorla içine sokulduğum bir kozanın içinde sıkışıp kalmadığımı hatırlatan bir şeydi. Uçabiliyordum, hayatta kendi yolumu çizebiliyordum.

Ve şimdi bu isim bana Hudson'ın bana olan sevgisini hatırlatıyor. Onun sürekli bağlılığını. Yeminlerimize olan bağlılığını.

Beni sertçe öpüyor, dizlerinin üzerinde yükselmeden hemen önce alt dudağımı ısıyor. Kalçalarımı tutarak beni kabaca ön tarafıma çeviriyor ve

dört ayak üstünde. Sikinın tepesinin içime girdiğini hissedebiliyorum.

"Kahretsin bebeğim, nasıl bu kadar sıkı olabiliyorsun?" Ağzı omzuma düşüyor, tek bir vuruşla sertçe içime girmeden hemen önce dişleri tenimi işaretliyor.

Saçlarımdan bir avuç tutuyor, beni rehin alıyor ve kalçalarını intikamcı bir ihtiyaçla çarpıyor, sanki içimde olabildiğince derine inmeye çalışıyor. Tenimin tene değme sesi, kollarının güvenliğinde çözülme arzumu hızlandırıyor.

Diğer eliyle klitorisime dokunuyor ve dokunur dokunmaz vücudum havai fişekler gibi patlıyor, karıncalanmalar ve ısı tüm uzuvlarıma yayılıyor.

"Evet, Tanrım... Durma!" Zevk içime işlerken çığlık atıyorum. Ama gevşemek yerine, beni daha hızlı ve daha sert alıyor.

"İyi bir kız olacaksın ve bir kez daha boşalacaksın." Klitorisimi iki parmağının arasında ovuşturuyor, ben içimdeki yoğun hisle savaşımaya çalışırken vücudunu benimkine bastırıyor.

"Tanrım, yapamam..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Kulağıma doğru derin ve hırıltılı bir şekilde kıkırdıyor ve hızlı bir hareketle içimden çıkıp yüzünü vücudumun altından kaydırarak tam amımın altına geliyor.

"Sen ne... Siktir!"

Elleri kıcımlı avuçlarken beni ağzının etrafında esir tutuyor, dili dışarı çıkıyor, hassas etimin etrafında yuvarlanıyor.

"Yüzüme boşalacaksın meleğim, ben seni tekrar sikimin etrafında boşaltmadan önce."

Sonra dilini klitorisimin üzerine düz bir şekilde bastırıyor ve beni ona binmeye zorluyor. Çarşafı yumruklayarak, bana yaptıklarının yoğunluğunun tadını çıkarıyorum, vücudumda yanmaya hazırım. Kıcıma sert bir avuç içi ile tokat atıyor, bana karşı hırlıyor, beni titretiyor ve durmaması için yalvarıyor. Ve klitorisimi ağzına aldığı anda, kendimi kaybediyorum.

"Hudson, oh Tanrım!" Benden her damlayı zorla alırken, dilini içime sokarken, tek bildiği ben olana kadar her şeyin tadına bakarken çığlık atıyorum.

İşi bittiğinde, beni sırtüstü yatırıp bir kez daha içime girdiğinde, sanki ilk kezmiş gibi ona her şeyimi veriyorum.

Çünkü onunla her gün yeniden aşık olmak gibi.

"Ben olmasaydım kiminle evlenirdiniz?" Etrafımızı saran yumuşak yorganın altında bacaklarım onunkilere dolanırken soruyorum.

"Uh, hayır. Kesinlikle bu oyunu oynamıyorum." Kıkırdaması çakıllı, bana bakarken parmakları omurgamda aşağı yukarı yuvarlanıyor.

"Oh, hadi ama," diye takılıyorum, sakallı çenesini avuçlayarak. "Üniversiteden hoşlandığın biri olduğunu biliyorum."

"Asla, Hadleigh. Sana baktığımdan beri başka bir kadına hiç bakmadım."

"Yalancı," diye alay ediyorum ve göğsüne vuruyorum. "İş yerinde bile gözüne çarpan bir kadın olmadığına inanmamı mı istiyorsun? Süslü tasarım elbiseleriyle?"

Gözleri dizginlenemez bir şefkatle büyüyor ve alnımı öpmek için kendini kaldırıyor.

O bunu yaparken ben de gözlerimi kapatıp gülümsüyorum.

"Sana sahibim." Arkasına tüner ve sevgiyle bakar. "Şimdiye kadar anlamadın mı..." Başparmağı dudaklarımı okşuyor, omurgamda bir ürperti yaratıyor. "Bu dünyada hiç kimse seninle boy ölçüşemez." Gözleri o kadar yoğun bir şekilde gözlerimin içine bakıyor ki midem sıkışıyor. "Sen her zaman ihtiyacım olan her şeydin. O zaman da şimdi de."

İşte kalbim gidiyor... Güm, güm... Sadece bizimki gibi bir aşkın yaratabileceği bir melodi çalıyor.

"Peki." Kaşlarımı çatıyorum. "Ben oynayacağım o zaman..."

Dudaklarımı büzüyorum, bakışlarında beliren kıskançlık ifadesi hoşuma gidiyor. Hudson'ım çılgınca sahiplenici ve bu beni her seferinde heyecanlandırıyor.

"Eğer seninle evlenmeseydim, sonum..."

Gözleri yuvarlanır ve sahte bir korku gözlerini doldurur. "Hadleigh Mackay, bu cümleyi bitirmesen iyi edersin."

"Neden olmasın? Kısandın mı?" Gülmemek için alt dudağımın iç kısmını ısırıyorum ve hızlı bir hareketle beni altına alıyor.

"Delice, aptalca kıskanç." Şaftını bana doğru sallıyor, şimdiden sertleşiyor ve bana tekrar sahip olmak için yalvarıyor. "Seni başka biriyle hayal etmek istemiyorum."

Sessizce gözlerimiz kilitleniyor, birbirimizin içinde kayboluyoruz ve kalbim bu anda ona ne kadar derinden bağlı hissettiğimden sarsılıyor.

"Sen benimsin, kelebek," diye yemin eder. "Sevmek için benimsin. *Sikmek* için benimsin. El üstünde tutmak için benimsin." Çenemi kavırıyor ve beni ağzımın ortasından sertçe öpüyor. "Kalan tüm günlerim boyunca."

"Asla başka biri olmayacak." Ağzına öpücükler konduruyorum. "Sen her zaman benim ilk ve son aşkım olacaksın."

"Ve sen her zaman benim tek aşkım oldun ve bu asla sona ermeyecek." Bana adını koyamadığım bir bakışla bakıyor. Sanki *veda* ediyor ya da *özür diliyor*.

İçimde bir şeyler sıkışıyor - bir şekilde sonsuza dek sahip olmamamız gerektiğine dair bu inkar edilemez, açıklanamaz korku duygusu.

Hiçbir şey olmaması gerekiyordu.

Bir kolumu ona dolamış, başımı onun sert göğsüne yaslamış halde, yatmadan önce izleyecek bir film bulmak için televizyonu açıyorum.

Kanallar arasında gezinirken, ekranda parlak kırmızı renkte *BREAKING NEWS* yazısı *beliriyor* ve anında dikkatimi çekiyor.

Genelde haberleri izlemem. Moralimi bozuyor. Ama kazılmış büyük bir alan gibi görünen yerin etrafındaki polis şeridini görünce ne olduğunu öğrenmeye karar verdim.

Sesi yükselttiğimde Hudson yavaşça doğruluyor, arkasındaki dört polis memuruna bakarken haber spikerinin sesi yükseliyor.

"İki gün önce," diye söze başlıyor, "bir inşaat ekibi arkamdaki bu alanı kazarken korkunç bir keşif yaptılar. Yetkililerin şu ana kadar bize söylediği, iki cesedin kalıntılarının bulunduğu. Bu kişilerin kimlikleri henüz açıklanmadı, ancak yetkililer bize bu iki kişinin kim olduğunu bulmak için çok çalıştıklarını söylüyorlar. Cesetlerin uzun süredir gömülü olduğu söylendi, bu da şu soruyu akla getiriyor: Buraya nasıl ve neden geldiler? Stüdyoda görüşmek üzere, Tom."

Ben başımı sallarken onlar havadan sudan konuşmaya başladılar.

"Vay canına, bu çılgınlık. Burası bizden sadece birkaç saat uzaklıkta," diyorum Hudson'a, ona bakarak.

Gözlerini kırpmadan ekrana bakıyor. "Hudson?"

Yanağını okşayarak sesleniyorum.

Yine bakışları televizyona takılı kalıyor, sanki düşüncelere dalmış gibi. "Sen iyi misin? Bu senin vakalarından biri miydi?"

"Ne?" Gözlerini bana dikti, yüzü gergindi. "Şu hikâye.

Senin davalarından biri mi?"

Ona işi hakkında hiç soru sormuyorum. Gizli olduğunu biliyorum ve özellikle üstlendiği zorlu davaları duymak istemiyorum.

"Hayır." Gülümsemeye zorluyor. "O bölge tanıdık geliyordu," diye fısıldıyor televizyona bakarken, gözleri bir kez daha uzaklara dalmış.

Sırtıma bir ürperti yayılıyor. Bu ona benzemiyor.

"Nasıl tanıdık? Çocukluğundan mı?"

Bu konuda da çok sessizdir. O zamanki hayatı hakkında nadiren konuşur. Kolay bir hayatı olmadığını biliyorum. Ailesi o küçükken ölmüş ve kendisine iyi davranmayan bir amcayla yaşamak zorunda kalmış.

"Ne?" Dikkatini bana veriyor, kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirliyor.

Ama beni zar zor görüyor, hala kafasının içinde kaybolmuş durumda. Aklında çok şey olduğunda yaptığı gibi.

"Evet... Ah, başka bir hayat," diye devam ediyor uzaktan kumandayı alıp rastgele bir film açarken. "Her neyse, yarınki doğum günün için hazır mısın?"

Yatağa geri yaslanıyor ve kolunu bana doluyor. Konuşmayı değiştirmek istediği çok açık ve ben de ona izin veriyorum.

"Öyleyim." Parmaklarım karın kaslarında aşağı yukarı geziniyor, başımı omzuna yaslıyorum. "Yine de otuz yaşına girmek konusunda ne hissettiğimden pek emin değilim."

Kıkırdıyor, parmağını çenemin altına koyarak yüzümü yukarı kaldırıyor. "Çok güzelsin, bebeğim. Yirmi yaşından bir gün bile büyük değilsin."

"Bana yalan söylemeni seviyorum," diye takılıyorum.

Yüzü yoğun bir ifadeye bürünüyor ama aynı hızla kayboluyor. İçimde bir şeyler Ama bu tedirginliği bir kenara itiyorum.

Tekrar.

"Eğlenceli olacak. Gösterişsiz, tıpkı senin istediğin gibi." Alnımdan öpüyor ve bana şu anda baktığı gibi baktığında o tedirginlik kayboluyor. Sevgi dolu.

Hudson önce doğum günlerimi hiç önemsemezdim. Pek bir şey yapmazdım. Annem bekar bir anneydi, bu yüzden para her zaman kısıtlıydı, bu da doğum günlerinin birkaç arkadaşla pizza ve pastadan ibaret olduğu anlamına geliyordu. Yaşım ilerledikçe ben de pek kutlama yapmadım. Önemli görünmüyordu.

Ama Hudson ve benim şu an sahip olduğumuz kutsanmış hayata rağmen, yine de çılgınlık yapmaktan hoşlanmıyorum. Bu yüzden yarın, otuz yaşına girdiğimde, Elowen ve Hudson'ın en iyi arkadaşı Brooks'un yanı sıra birkaç yıl önce Turks ve Caicos'ta tatil yaparken tanıştığımız Leighton ve Henry ile evimizde bir akşam yemeği yiyeceğiz.

geri döndük. Şehirde bizden birkaç blok ötede oturuyorlardı ve tanıştığımızda hemen kaynaştık.

Hudson'a "Partiyi düzenlediğin için teşekkürler," diyorum ve onu bir kez öpüyorum.

Elini aşağıya doğru kaydırarak arkamı avuçluyor ve inlerken sıkıyor. "Gelecek yıl seni istediğin yere gezmeye götüreceğim."

"Sorun yok." Dudaklarım usulca onunkileri okşuyor. "Bu yıl programlarımız çok yoğun.

İşlerin yolunda gitmemesi senin suçun değil."

"Biliyorum." İç çekiyor. "Ama önce sen geliyorsun ve ben sana her şeyi vermek istiyorum bebeğim. Her şeyi ve daha fazlasını."

Başımı çarpan kalbine yaslıyorum, kollarım ona sıkıca sarılıyor. "Bana bunu zaten verdin, Hudson. Bana kendini verdin."

Ensemden tutuyor, parmakları arasından geçerken başımı geri çekiyor, bakışları benimkileri arıyor. "Seni seviyorum Hadleigh. Beni asla terk etme."

Kalbim titriyor. "Bunu neden yapayım ki?"

Ve onun kristal mavisi gözlerine bakıp asla gelmeyecek bir cevap ararken, daha önce hissettiğim o ağır, açıklanamaz duygu tekrar üzerime çöküyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

HUDSON

ERTESİ GÜN İŞTEYKEN, DİZÜSTÜ BILGISAYARIMA BAKIP

Haberler tekrar tekrar
yayınlandı. Birisi cesetleri
bulmuş.

Ya cinayetleri bizimle ilişkilendirirlerse?

Brooks ve ben genç olabilirdik ama aptal değildik. Bahçe kulübelerinde bulduğumuz eldivenleri giymeyi ihmal etmedik. Ama cesetlerde hâlâ DNA'mız varsa, sıçtık demektir.

Ofisimin kapısı açılıyor ve avukat yardımcım olarak çalışan Brooks yüzünde bir sırıtışla içeri giriyor. Ama yüzümdeki ciddi ifadeyi görür görmez yüz hatları geriliyor.

"Sorun nedir?" Kapıyı kapatıyor ve karşımdaki deri koltuğa oturuyor.

İki parmağımı burnumun kenarına bastırarak, sözsüz bir şekilde dizüstü bilgisayarını ona doğru çeviriyorum ve videoyu oynatıyorum.

Koyu renk gözleriyle, bir saattir izlediğim şeyin her saniyesini değerlendiriyor. Ve bir an için, korku var. Yaklaşıyor, dikkati hala ekrana yapışmış durumda.

"Kahretsin..." İzlemeye devam etmeden önce bir anlığına bana bakıyor.

Başımı sallıyorum, nabzım kulaklarımda atıyor. "Eğer bu ortaya çıkarsa, her şeyimi kaybederim."

"Merak etme," diye beni rahatlatmaya çalışıyor. "Cesetler on dokuz yaşında ve iyi temizledik. Kimse bizim yaptığımızı bilmeyecek."

Sanki o da söylediklerine inanmıyormuş gibi her nefes alışında göğsü daha da yükseliyor.

"Bunu bilemezsin." Saçımı bir avuç tuttum. "Siktir!"

"Biri seni duymadan önce sakinleşmen gerekiyor." Devam ederken gözleri sertçe beni azarlıyor. "Bir zamanlar olduğumuz çocuklar değiliz. Artık bağlantıların var. Her şey yoluna girecek."

"Bunu bilmiyoruz."

Derin bir nefes alarak yüzümü avuçlarıma içine bırakıyorum.

"Onu kaybedemem," diyorum ona, nefes almakta zorlanana kadar boğazım daralıyor. "Hadleigh'i kaybedemem."

"O kadın seni seviyor. Seni her şey için affeder."

"Hayır, ." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "O beni tanımıyor. Pek sayılmaz. Gerçekte olduğum kişi değilim."

"Kendini lanet bir çete üyesi gibi gösteriyorsun." Gülüyor.

Ona soğuk bir bakış fırlattım. "Yaptığım şeyleri biliyorsun. Hadleigh'nin böyle bir adamı isteyeceğini gerçekten düşünüyor musun, özellikle de Tanner'la yaşadığı onca şeyden sonra?"

"Tanner'ın canı cehenneme!" Endişemi elinin tersiyle itti. "Sen o değilsin ve asla da olmayacaksın. O yüzden kapa çeneni ve kafandan çık."

Ama aklımdan çıkmak imkansız. Tek hayal edebildiğim, o zaman ve şimdi yaptığım şeyleri öğrendiğinde yüzünün alacağı ifade.

"Sanırım dedektif bağlantımla konuşacağım. Ortadan kaybolmadan ve gizlenmeden önce ne bildiğini öğreneyim."

Ama tabii ki Hadleigh'i asla arkamda bırakmazdım. Olsa olsa onu yanımda götürürdüm. Hâlâ aşık olduğu adam olduğumu anlamasını sağlardım.

"Asla gitmeyeceğini biliyorsun." Kollarını siyah gömleğinin üzerinde kavuşturuyor. "Yani, lanet olası evimden daha büyük bir çatı katı dairen, muhteşem bir karın, harika bir işin ve Tanrı'nın kendisinden bile daha fazla paran var. Bunları neden bırakmak isteyesin ki?"

Yorgun bir nefes veriyorum. "Hadleigh olmazsa bunların hiçbirinin önemi yok. Ya hayatımın geri kalanını hapiste geçirirsem?"

"Lütfen..." Kıs kıs gülüyor. "Sen Hudson Mackay'sin. Kendine acıma partiden vazgeç. Hiçbir şey bulamayacaklar. Biz hiçbir şey yapmadık."

Yüz ifadesi sert ve bükülmez. Yine de bu benim amansız endişemi durdurmuyor. Çünkü özümdeki bir şey bana hayatımın patlamak üzere olduğunu söylüyor. İnşa ettiğim her şey parçalanacak.

Ölürsem ya da hapse girersem Hadleigh'e ne olacak? Kasada param var ve şifresini biliyor. Peki ya geri kalanı? Onu nasıl yalnız bırakabilirim? Elowen'dan başka güvenilebileceği kimse yok.

Kalbim fiziksel olarak acıyor.

Brooks'a, "Bana bir şey olursa onunla ilgileneceğine söz ver," dedim.

Başını geriye doğru sallıyor. "Beni korkutuyorsun dostum. Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bir şey yok. Ama bir şeyler ters giderse diye, ona göz kulak olmak için ben burada olmazsam senin olacağına dair söz vermeni istiyorum."

"Tanrım..." Parmaklarını siyah saçlarında gezdiriyor ve başını inanmaz bir şekilde sallıyor.

" ama, güvenilebileceğim tek kişi sensin. Sadece endişelenmeme gerek olmadığını söyle."

Şakağını çimdikliyor, gözleri düşüncede yoğunlaşıyor. Ama saniyeler sonra, "İyi, evet. Tabii ki. Yapacağımı biliyorsun."

Rahatlayarak başımı salladım.

Brooks her zaman arkadaştan çok kardeş olmuştur. Ve kelimenin anlamıyla, biz *kardeşiz*. On yaşındayken tanıştığımızdan beri beni evlat edinen ailelerimize karşı korudu ve ben de karşılığında onu korudum. Birbirimizin sahip olduğu tek şey bizdik ve bunu biliyorduk.

Kapı çalındı, sekreterime ait bir kapı.

Birkaç aydır benimle birlikte olan Adalyn'e "İçeri gel," diyorum.

Kapıyı iterek açtı ve elinde büyük sarı bir zarfla yaklaşırken yüksek topuklu ayakkabılarını takırdatarak içeri girdi. "Efendim, bu size teslim edildi. Acil olarak işaretlendi."

"Selam, Adalyn." Brooks solundan çapkınca sırtıyor ve Adalyn'in yanakları renkleniyor.

"Merhaba Brooks." Alt dudağının kenarını ısırtıyor.

Mektubu ondan aldım. "Teşekkürler, Adalyn. Gidebilirsin."

Zar zor başımı kaldırıp kapağı açmaya başlıyorum. Boğazını temizleyerek başını sallıyor ve aceleyle dışarı çıkmadan önce topuklarının üzerinde dönüyor.

"Onunla flört etmeyi bırak, pislik." Gözlerim ona dikildi.

"Onu başka nasıl becerebilirim ki?" Kendini beğenmiş yüzünde geniş bir sırıtış beliriyor.

"Yapmamanız gerekiyor. Mesele de bu zaten. Cinsel taciz davasına ihtiyacım yok, o yüzden yeni kızla yatma. Ya da şirketimdeki herhangi bir kadınla."

Onu ve ayrıldıklarında işi bırakan önceki sekreterimi öğrendikten sonra, ona bunun artık olamayacağını söyledim. Şirketimi etkilediği sürece olmaz.

Davalarımından biri için bir şey bulmayı umarak bir kağıt çıkarmaya başladığımda alay ediyor, ama onun yerine...

Nabzım düzensizleşiyor, boğazımda uğursuz bir gümbürtü.

Kelimeler kalın siyah mürekkeple beliriyor ve belki değişirler umuduyla onları tekrar tekrar okurken ciğerlerimdeki havayı tutuyorum.

Böyle bir olamaz.

"Sorun nedir?"

Brooks'un endişesi beni nota bakmaktan alıkoyamıyor, kelimeler aklımdan çıkmıyor, kalp atışlarım göğsümde çılgınca hızlanıyor.

Gerçekte kim olduğunu biliyorum, Hudson Mackay. Yoksa Holden Morrison mı demeliydim? Nereden geldiğini ve onca yıl önce ne yaptığını biliyorum. Ben geliyorum /veya sen. Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Kaçabildiğin kadar hızlı kaçmak dışında.

Bir posta pulu bulmayı umarak zarfı ön tarafa doğru çeviriyorum ama hiçbir şey yok. Bu şahsen teslim edilmiş.

Elim telefona gidiyor ve Adalyn'in hattını arayıp onu hoparlöre veriyorum.

"Evet, efendim?"

"Zarfı sana kim verdi?"

"Bir sorun mu var?" diye kekeliyor.

"Bunu sana *kimin* verdiğini bilmem gerek." Sözlerim keskin bir ısırkı gibi.

"Her zamanki . arayıp öğrenmemi ister misiniz?"

"Siktir!" Yüzümü avuç içimle kabaca ovuyorum. "Hayır."

Bir düğmeye basarak aramayı sonlandırıyorum. Bunu almamı kim istediye, bir şekilde ulaştırmayı başarmış. Ve yeni bulunan cesetlerle birlikte... Bu planlanmıştı.

"Hudson? O mektupta ne var öyle? Hayalet görmüş gibisin."

Elimi uzatıp ona veriyorum ve bunu yaparken elimde tuttuğum zarfın içinden bir şey kayıyor.

O mektubu kaparken ben de yere düşen şeyi almak için ayaklarımın yanına uzanıyorum ve ne olduğunu gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor.

Elimde Hadleigh'in işten çıkarken çekilmiş bir fotoğrafı var, birinin onu takip ettiğinden ve fotoğrafını çektiğinden habersiz.

Brooks notu okurken "Lanet olsun," diye mırıldandı. "Bu çok kötü..." Ama tek yaptığımı karıma bakmak.

öfke çalkalanıyor. Bunu ben yaptım. Sadece onunla birlikte olarak onu riske attım.

Onu.

"Bakın, henüz panik yapmayalım." Brooks mektubu masanın kenarına bırakır.

Masa. "Eminim inmeyen müşterilerinizden biri ya da onun gibi bir şeydir. Muhtemelen adamlarından biri seni korkutmaya çalışıyordur. Yani, bir şey bilselerdi benim de adımları verirdiler, değil mi?"

"Belki... ama onu takip ediyorlar." Fotoğrafı çeviriyorum ve gözleri açılıyor.

"Orospu çocuğu..." Öfke yüzünü buruşturuyor.

Hadleigh onun için bir aile. Tabii ki kızgın.

"Bunu kimin yaptığını bulmalıyız," diyorum. "Bunun izini sürmenin bir yolu olmalı."

"Yapacağız." Çenesini eğiyor. "Bu artık bizimle ilgili değil. *Onu* da dahil ettiler."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

HADLEIGH

HAMİLELİK TESTİ BAKIYOR BANA ÜZERİNDE LAVABO İÇİNDE
BİZİM USTA

banyo, kalbim tekrar kırılana kadar dakikaları sayarken.

Her ay. Saat gibi.

Artık neden zahmet ettiğimi bile bilmiyorum. Ama umutla ilgili komik olan şey de bu. Tam kaybettiğinizi düşündüğünüz anda, size kaybetmediğinizi hatırlatmak için oradadır.

Endişe içimde birikiyor çünkü bu ayın farklı olacağına inanmak istiyorum. Bu ay, her şeye rağmen, mucizemizi gerçekleştireceğiz.

Hudson'ın kısırlığımızdan çok benim acımla mücadele ettiğini biliyorum. Belki de bebeği daha çok isteyen benim ve bu sorun değil. Çünkü eğer bir çocuğumuz olursa, onun harika bir baba olacağını biliyorum.

Evlat edinme konusunu gündeme getirdi ama ben içimde bir çocuk büyütmek istiyorum. Bunu hissetmek istiyorum. Bebeğimizi dünyaya getirecek kişi olmak istiyorum.

Birçok başarısız tüp bebek denememiz oldu. Bir türlü . Bu yüzden doktor bize donör yumurta, taşıyıcı anne veya ilaçların yardımıyla doğal yollardan tekrar deneme seçeneklerini sundu. Ben ikincisini seçtim. Diğer iki seçenek de bana doğru gelmiyordu. Henüz değil.

Aynada kendime bakarken bir dakika daha geçiyor: saçlarım mükemmel bir şekilde düzleştirilmiş, kenarları omuzlarıma vuruyor, makyajım koyu ve boğucu. Avuçlarımı vücudumu saran siyah, dizime kadar uzanan elbisemin üzerinde gezdiriyorum.

Yakında doğum günüm için herkes burada olacak ve test negatif çıkarsa sorun olmayacağına dair kendime söz verdim. İyi olacağım. Ağlamayacağım. Sadece bir ay daha hayal kırıklığı.

Elowen bu konuda konuşabildiğim tek kişi. İçimi dökmeme ve ağlamama izin veriyor, böylece bunu her zaman Hudson'ın önünde yapmak zorunda kalmıyorum.

Şimdiye kadar nasıl bıkmadı bilmiyorum. Ama deniyorum. Her gün cesur bir yüz takınıyorum ve acıların yeniden başlayacağı bir sonraki aya kadar duygularımı içime atıyorum.

Acımasız, hiç bitmeyen bir döngü.

"Hey, kelebek," diye sesleniyor Hudson, kapıyı usulca çalarak. "İyi misin?" "Evet." Boğazımı temizliyorum. "Sadece makyajımı düzeltiyorum."

Kıkırdıyor. "Çok güzelsin Hadleigh. Buna hiç ihtiyacım olmadı. Ama acele etme. Masayı kurmayı bitireceğim."

"Teşekkürler bebeğim," diyorum ona, kendimi toparlamak için elimden geleni yaparak.

Bir süredir buradayım ve ona nedenini söylemedim. Sanırım bu ay unuttu ya da belki de bana hatırlatmak istemedi.

Yine de ona bugün test yaptığımı söylemek istemedim. Ama söylemezsem bütün gece bunu düşüneceğimi biliyordum.

Cep telefonum lavabonun karşısında titriyor, alarm çalışıyor ve beklemenin sona erdiğini haber veriyor. Gözlerimi kapatıp yavaş ve derin nefesler alıyorum.

Her şey girecek. Ne olursa olsun iyi olacaksın.

Ancak teste bakmak için gözlerimi açtığımda ve sadece parlak kırmızı bir çizgi gördüğümde, duygularım bir şelale gibi dökülüyor, bitmeyen bir ıstırap nehri. Ve içinde boğuluyorum, sessiz hıçkırıklarımda boğuluyorum.

Her biri bir öncekinden daha fazla acı veren gözyaşlarımdan teker teker dökülmesine izin verdim. Bu derin acıya şimdiye kadar alışmış olmam gerekirdi. Ama acının bir bıçak gibi kesildiğini hissetmemek mümkün değil.

Gerçekler yüzüme çarpınca bir çığlık atıyorum.

Kendi bebeğime sahip olmanın ne demek olduğunu asla bilemeyeceğim. O ilk tekmeyi atmanın nasıl bir his olduğunu asla bilemeyeceğim.

Asla doğum yapmayacağım.

Bebeğimin dünyaya gelirken ağladığını asla duymayacağım. Bunların hiçbirine sahip olamayacağım.

Elimde testle yere çöküp hıçkırığa hıçkırığa ağılıyorum. O kadar çok hıçkırdım ki, bütün makyajımı mahvettiğimi biliyorum.

Ama şu anda umurumda bile değil.

HUDSON

"Hadleigh?" Yatak odasının önünden geçerken ağladığını kesinlikle duyduğumu bildiğim için tekrar banyoya doğru koşuyorum.

İçerisi aniden sessizleşti, ama biliyorum ki o yerde ağlıyor ve ben onu tutmak için orada değilim.

"Ben iyiyim." Tüm dünyası yıkılmamış gibi konuşmaya çalışıyor ama ben daha iyi biliyorum.

Bugünün tam olarak hangi gün olduğunu biliyorum: test yapmasına izin verilen en erken gün. Tabii ki doğum gününe denk gelmesi gerekiyordu. Keşke bugün olmasaydı. Keşke hatırlatılmadan doğum gününün tadını çıkarabilseydi. Hadleigh'im bundan daha fazlasını hak ediyor.

"Biliyorum meleğim. Biliyorum." Cığerlerimden düzensiz bir iç çekiş çıkıyor. "Benim için kapıyı aç. Sadece sana sarılmak istiyorum."

Bu onun ağlayıp sızlamasına, benim de kalbimin kırılmasına neden oldu.

Kapı açıldığında onu yanaklarından akan kalın siyah rimel ve bulaşmış siyah göz kalemiyle buluyorum ama bunların hiçbirisi önemli değil. Sadece ona sarılmam gerekiyor.

"Buraya gel, bebeğim." Ona kollarımı açıyorum ve o da kollarıma atlıyor.

Onu atan kalbime yaslıyorum, her şeyi yoluna koymak için yapabileceğim bir şey olmasını diliyorum. Artık acı çekmemesini sağlamak için.

"Özür dilerim." Sesim çığ ve duygu yüklü. "Eğer bir yolu olsaydı, sana her şeyi vereceğimi biliyorsun."

"Üzgün olan benim, Hudson." Burnunu çekiyor, bana bakmak için başını geriye atmaya zorluyor. "Bundan daha iyisini hak ediyorsun."

İki avucumla yüzünü kavrayarak, kırık gözlerinin içine bakıyorum. "Bunu bir daha sakın söyleme. Seni tüm kalbimle seviyorum." Onu öperim.

Alnımı, gözlerimi kapattım, ağzım uzun, acı dolu saniyeler boyunca orada tünedi. "Seni hak etmiyorum; hiçbir zaman da etmedim, bu yüzden daha iyisini hak eden biri varsa, o da sensin."

"Hudson..." diye , elini boynumun kenarına dolamış. Ama o daha devam edemeden kapı çalıyor ve nefesi kesiliyor.

"Kahretsin, yüzümü ne yapacağım ben?" Yüzünü buruşturuyor, gözünün altını siliyor, siyah makyaj parmağını lekeliyor.

"Burada kal. Ben onlarla ilgilenirim." Ağzının köşesine son bir öpücük konduruyorum. "İstediğin kadar zamanın var. Onlar bekleyecek."

"Teşekkürler." Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor. "Her şey için."

Son bir bakış ve küçük bir gülümsemeyle kapıdan çıkmaya başlıyorum.
"Hudson?" Duraksıyor.
Omzumun üzerinden ona dönüyorum. "Evet, bebeğim?" "Sence denemeyi bırakmalı mıyız?"
Gözleri parlıyor ve nabzım boğazımda düğümleniyor çünkü buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.
"Sadece istediğin buysa."
Burnunu çekerek omzunu silkiyor. "Ne istediğimi bilmiyorum."
"O zaman şimdi karar vermeyelim."
"Tamam." Ağzı titriyor. "Bırak da gidip kendimi hazırlayayım.
Ama hepsi ağladığımı bilecek."
"Eğer sorarlarsa, onları . Kendinden başka kimse için endişelenme."
Başını sallıyor. "Evet, tamam."
"Birazdan görüşürüz." Kapıya doğru yönelmeden önce ona göz kırpiyorum, tam o sırada zil bir kez daha çalıyor.
"Hadi dostum!" Brooks bağılıyor. "Sikişmeyi bırak ve kapıyı aç. Hepimiz burada bekliyoruz."
Kapıya ulaşip kilidi kıkırdayarak başımı sallıyorum; Brooks, Henry, Leighton ve Elowen ile birlikte orada.
Ama yalnız değil. Yanında getirmiş. Gerçekte kim olduğuna dair bir bakış atıyorum.
Omuz silkiyor ve Adalyn'e bir kol atıyor.
"Merhaba efendim. Umarım gelmemde bir sakınca yoktur. Brooks ısrar etti." Uzun siyah saçlarını atkuyruğu yapmış, utangaç bir şekilde ona gülümsüyor.
"Elbette değil," diye ekliyor Brooks, kapıdan hızla geçip beni omzumdan tutarak.
"Doğum günü kızı nerede?" Leighton elinde mavi bir Tiffany's kutusu tutarak soruyor.
"Hazırlanıyor. Ama herkes içeri gelsin. Kendinizi evinizde hissedin."
Ben kapıyı kilitletken hepsi içeri giriyor ve cep telefonumla Bluetooth hoparlörü açıp sesi kısık bir şekilde hafif bir müzik çalıyorum.
Elowen, elli ikinci kattaki dört yatak odalı çatı katımızdan şehir manzarasına bakarak, "Evinize bayıldım," diyor.
Bazen arkama yaslanıp benim gibi bir çocuğun tüm bunlara nasıl sahip olduğunu merak ediyorum. Bunlara sahip olduğum için kendimi şanslı sayıyorum ama bir şans için hepsini geri verirdim.

Hadleigh'e bir bebek vermek için. Para, iş... Hiçbiri bunun yerini tutamaz.

Ama doğrusu, birinin babası olmak için gerekenlere sahip olup olmadığımı bile bilmiyorum. Benimki hiçbir zaman iyi bir baba olmadı, içmek ve beni dövmekle meşguldü. Ve annem ben üç yaşındayken kaçtı. Hadleigh'e tüm bunları anlatmaya utandığım için ona ailemin öldüğünü ve tüm hayatım boyunca amcamın bana baktığını söyledim.

Ben bir sahtekârım. Kesinlikle daha iyisini hak ediyor.

Babam alkollü araba kullanırken intihar edip öldükten sonra, babam gibi babalık duygusundan nasibini almamış olan amcamla yaşamaya başladım. Bu yüzden altı yaşındayken beni koruyucu aileye verdi ve ben de istikrarı hiç bilmeden evden eve dolaştım. Hadleigh'e kadar ailenin ne olduğunu hiç bilmedim. Sahip olduğum tek gerçek aile o oldu.

Patrick benim için bir baba gibi olsa da, Hadleigh'in bana verdiklerine kimse yaklaşamaz. Ve korkarım ki geçmişimi öğrendiğinde, beni terk edecek.

"Kim içki ister?" Çalışma odasının sonundaki bara doğru ilerliyorum, Brooks ve Henry de bana katılıyor, hanımlar ise şehre bakan gri kadife kanepeye yerleşiyor.

"Sizde varsa ben şarap alayım," diyor Elowen. "Kırmızı mı beyaz mı?"

"Kırmızı, lütfen."

"Benim için de öyle." Leighton uzun, dalgalı koyu sarı saçlarını geriye atıyor ve bir bacağı diğerinin üzerine atıyor.

"Bir şey ister misin Adalyn?" Brooks kendine bir kızcılık ve votka doldurarak soruyor.

"Elbette." Gözleri birleşince kızarıyor. "Sen ne yiyorsan ben de ondan alacağım."

"Elbette, bebeğim."

Ben kadehleri alıp kadınlara içkilerini doldururken, onun yanına yaklaştım.

"O neden burada?" Doğrudan kulağına fısıldıyorum.

"Ondan hoşlandığım için mi?"

"Her hafta yeni bir kadınla birlikte oluyorsun. Bunu benim için mahvetme. Diğerinin işi bırakmasına neden olduktan sonra olmaz."

"Bir hafta sonra evleneceğimizi düşünmesi benim suçum değil." Kıkırdıyor.

"Bu senin hatan. İşleri benim için berbat etmeyi bırak."

Kıs kıs gülüyor. "Evet, tamam. Anladım." Kabaca yanımdan geçti. "Hey, Adalyn. Hudson çıkamayacağımızı söylüyor."

Ona keskin bir bakış attım. Olay çıkarmak istemeseydim, şu anda kavga ediyor olurduk.

"Oh, uh..." Adamın getirdiği içkiyi kapıyor ve yarısını yutuyor. Boğazını temizlerken koyu kahverengi gözleri bana dikiliyor. "Özür dilerim. Profesyonel kalacağımıza söz veriyoruz. Belki bir istisna yapabilirsin?"

Başını eğiyor ve yanına yerleşen adamın elini tutuyor.

"Evet, patron..." Brooks sırtıyor, neredeyse siyah gözleri eğlence dolu. "Lütfen."

Ona ne oldu bilmiyorum ama bugün onun saçmalıklarını dinleyecek havada değilim.

Henry Leighton'a doğru yürüdü ve doldurduğum şarap bardağını ona uzattı.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor ve ona bakmadan kapıyor.

Merakla bakıyorum. Adam, hemen yanında geniş bir yer olmasına rağmen, onun karşısındaki kanepeye gerginlik had safhada.

"Cassidy nerede?" Dikkatimi Elowen'a yöneltip beş yaşındaki kızını soruyorum.

Kocası geçen yıl sekreteri için onu terk etti ve kendi çocuğunu görmek için bile neredeyse hiç gelmiyor. Bunu nasıl yapabildiğini anlamıyorum. Sadece Elowen'a değil, kendi çocuğuna da.

Eski sevgilisini bulup ağzını burnunu kırmamak için Brooks'u epey ikna etmek gerekti. Ben istedim. Bunu hak etmişti. Her şeyi vardı ve bir sikiş uğruna hepsini harcadı. Son duyduğuma göre, kadın onu başkası için terk etmiş. Karma tam bir sürtük.

"Oh, annemle birlikte." Konu kızından açıldığında Elowen'ın güvercin grisi gözleri parlıyor. "Hâlâ onu su parkına götürdüğünüz zamandan bahsediyor." Bardağı ağzına götürüyor. "Hudson amcası ve Hadleigh teyzesi için deli oluyor."

"Biz de onu seviyoruz." Sıkıca gülümsüyorum. "Belki birkaç hafta sonra, şu anki iş yoğunluğum biraz hafıflediğinde hep birlikte gidebiliriz."

"Bu harika olur."

"çalışıyorsunuz," diye sözümüzü kesiyor Henry.

"Evet, belki de senin yaptığını yapmalı." Leighton kıs kıs güler, gözleri kısılır. "Yapmaman gereken şeyleri yapmak için işten kaytarıyorsun."

Herkes sessizliğe büründü.

Henry ona ters ters bakıyor, aralarında sessiz bir savaş var. "Bu gece benimle gelmek istemiyorsan evde kalmalıydın."

"Belki de yapmalıydın!"

Tam kendime bir shot tekila alıp kavgalarından birine daha katlanmak üzereyken yatak odasının kapısı açılıyor ve güzel karımın yaklaştığını görünce rahatlıyorum. Dar bir elbise sanki onun için yapılmış gibi kıvrımlarını sarıyor.

O mükemmel. Kelimenin tam anlamıyla mükemmel. Ve bizim sahip olduklarımıza sahip olamayan arkadaşlarımız için üzülüyorum.

"İşte orada!" Elowen ayağa fırlıyor, ben de Hadleigh'i yarı yolda karşılayıp bir kolumu ona doluyor ve yaklaştığında şakağından öpüyorum.

"Tanrı'ya şükür buradasın," diye fısıldadım. "Leighton ve Henry kavga etmek üzereydi."

"Oh, hayır. Yine mi?" diye mırıldanırken konuklarımıza bakıyor ve gülümsemeye zorluyor.

"Muhteşem görünüyorsun bebeğim,"

diyorum ona. "Emin misin? Gözlerim

kırmızı mı?"

Başımı sallıyorum.

"Tamam, güzel." Bir iç çeker.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Leighton ona doğru yönelir ve iki kadın kucaklaşır, ardından Elowen gelir.

"Mutlu yıllar, tatlım."

Brooks başını sallar ve Henry de ona aynısını diler.

Hadleigh'nin dikkati Adalyn'e yöneliyor. Onunla hiç tanışmadı, bu yüzden eminim kafası karışmıştır.

Brooks, "Bu Adalyn," diye öneriyor. "Hudson'ın yeni sekreteri."

"Ah!" Hadleigh sırtarak kadına doğru ilerler ve selamlamak için elini uzatır. İkisi tokalaşır.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum." Adalyn ağzını büzüyor ve küçük bir gülümseme sunuyor. "Bay Mackay'ın ofisinin her tarafına astığı resimlerdekenden bile daha güzelsiniz."

Muhtemelen ona beni Hudson diye çağırabileceğini söylemeliyim ama siktir et. Demesini istemiyorum. Çok kişisel hissettiriyor.

"Ee, kocam sana nasıl davranıyor?" Ben ona biraz şarap koyarken bana şakacı bir bakış fırlatıyor.

"O harika bir patron. Sahip olduklarımın en iyisi."

"Öyle olsa iyi olur." Hadleigh gülüyor, gözlerini bir kez daha benimkilere diyor. "Yoksa bunu benden duyacak."

"Karımı asla hayal kırıklığına uğratmak istemem." Ona bir bardak kırmızı şarap uzatmak için adım atıyorum.

Büyük bir yudum aldığında, kolumu kalçalarına doluyorum ve başının üstünü öpüyorum.

Brooks şaka yapıyor. "İkiniz beni hasta ediyorsunuz."

Adalyn ona bakar. "Kibar ol. Ben kendi adıma bunun çok tatlı olduğunu düşünüyorum."

"Evet, evet." İçkisini bitiriyor ve kendine bir tane daha almak için ayağa kalkıyor. "O zarfı sana kimin gönderdiğini bulabildin mi?" Adalyn sorar, gözleri açılıyor.

Brooks bana bakarken donup kalıyor ve Hadleigh'nin yoğun bakışlarının ağırlığını hissediyorum, o sormadan önce, "Ne zarfı? Bir şey mi oldu?"

"Hayır." Endişelenmeye başlamamasını umarak kıkırdayarak başımı sallıyorum. "Sadece işle ilgili saçmalıklar. Aç olan var mı?" Odaya doğru dönüyorum. "Keens'ten yemek aldık."

"Evet, lütfen!" Leighton yemek odasına doğru ilerliyor ve hepimiz onu takip ediyoruz.

Bunu yaparken Hadleigh ağzını kulağıma doğru kaldırıyor. "Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?"

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım." Onu bedenime sımsıkı sarıyorum. "Özellikle de sen yanımdayken."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

HADLEIGH

YEMekten SONRA, BAYANLAR VE BEN ÇALIŞMA ODAŞINDA OTURMUŞ SOHBET
EDERKEN

çocuklar barın yanında toplanırlar.

Aklım hâlâ Adalyn'in söylediklerinde ve Hudson'ın buna verdiği tepkiyi gözden kaçırmadım. Sanki benden bir şey saklıymış gibiydi.

Karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyorum, özellikle de Hudson tehlikedeysen.

Ona davaları hakkında soru sormayabilirim, ancak bazı yüksek profilli müvekkilleri temsil ettiğini ve hepsinin masum olmadığını biliyorum.

Ya biri onun peşindeyse? Bu ilk kez olmaz. Geçen yıl, kurtulamadığı bir müşterisi vardı, bu yüzden müşterinin bir arkadaşı Hudson'a ölüm tehditleri gönderdi. Hudson bunu durdurmak için onu tutuklatmak zorunda kalmış.

Bazen ona bir şey olacak diye endişeleniyorum. Ne zaman suçlular peşlerine düştüğünde öldürülen yargıç ve avukatların hikayelerini duysam, sıradakinin o olması beni dehşete düşürüyor.

"İyi misin?" Elowen yanımda usulca fısıldıyor. "Bugün test yapmayacağını söylediğini biliyorum ama seni bundan daha iyi tanıyorum."

Omuz silkiyorum. "Olabildiğim kadar iyiyim."

Ki bu hiç de iyi değil. Ama yine de gülümsüyorum, çünkü yapabileceğim tek şey bu.

Hayatta kalmanın tek yolu rol yapmaktır.

"Özür dilerim," diye devam ediyor, karşımızda oturan Adalyn ve Leighton'a bakıyor, bir ünlü skandalıyla ilgili konuşmalarında kaybolmuşlar. "Bu konuyu açmamalıydım bile. Ama seni dışarı çıkarken görür görmez üzgün olduğunu anladım."

"Özür dileme." Elini sıkıyorum. "İyi bir arkadaş olduğunu biliyorum."

Gözleri Brooks'a kayıyor ama Brooks ona pek aldırış etmiyor. Birkaç aydır ona karşı bir şeyler hissediyordu ama adam onu hiç fark etmemişti. Ya da belki de fark etmiştir ve kız onun tipi değildir, ki bu çılgınlık olur çünkü kız çok güzeldir. Günlerce süren kıvrımları ve çok nazik bir kişiliği var. Sevdiği insanlar için her şeyi yapar. Beleşçi kocasının bunu görememesi çok kötü.

Aklım onun yaptıklarına gittiği anda bedenim küçümsemeyle doluyor. Geçen yıl onu terk ettikten sonra yerden kaldırmak zorunda kaldım. İlişkisi yeterince kötü değilmiş gibi, onu sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi terk etmek zorunda kaldı. Sanki altı yıllık evliliğin hiçbir anlamı yokmuş gibi.

"Brooks'un Hudson'ın sekreterini getirdiğine inanamıyorum," diyor. "Sonuncusundan sonra daha iyisini bileceğini düşünürdünüz."

Gözlerimi deviriyorum. "Onun nasıl olduğunu biliyorsun. Sen çok daha iyisini yapabilirsin." "Ondan hoşlanmıyorum," diye biraz fazla sert bir şekilde reddediyor.

"Oh, tabii ki hayır." Elimi sallıyorum, dudaklarım seğiriyor. "Sadece söylüyordum. Bilirsin, her ihtimale karşı..."

İç çekiyor. "İyi, evet, ondan hoşlanıyorum. Belli ki onları nasıl seçeceğimi biliyorum."

"Brooks o kadar da kötü biri değil," diyorum içimden. "Sadece biraz daha büyümesi gerekiyor."

"Ve ben bunun olmasını beklemeyeceğim. Düşünmem gereken Cassidy var."

Elini bir kez daha sıktım.

"Sence birini bulabilecek miyim?" diye soruyor, sözlerinin arasına melankoli karışmış.

"Tabii ki biliyorum." En iyi arkadaşımın gözlerinin içine bakıyorum, onun değerini görüyorum ve onun da bunu bilmesini umuyorum. "Kalbini tekrar açmaya gerçekten hazır olduğunda, söz veriyorum, seni hak ettiğin gibi sevecek bir adam olacak."

"Buna inanıyor muyum bilmiyorum Hadleigh. Senin ve Hudson'ın sahip olduklarına sahip olabilecek miyim bilmiyorum."

HUDSON

"Bunca yıldan sonra nasıl hâlâ birbirinize bu kadar aşıksınız?" Henry elinde bir bardak viskiyle bara yaklaşıyor. "Senin sırrın ne?"

"Onu sevmek benim sırrım."

Gözlerim odanın uzak ucuna, karımın ona baktığını görmediği yere gidiyor. Ama elimde değil. Gördüğüm tek şey o. Daha dün gibi geliyor koridorda yürüdüğü ve birbirimizi sevmeye yemin ettiğimiz. Ama bu altı yıl önceydi.

"Kahretsin, Brooks haklı. İkiniz de mide bulandırıcısınız." Henry kendine bir içki daha doldurdu. "Bana en azından onunla yattığını söyle." Kıkırdıyor. "Evliliğim hakkında biraz daha iyi hissetmemi sağla."

"Üzgünüm, bunu yapamam."

"O ciddi mi?" Henry Brooks'a sorar. "İş yerinde bile mi?"

"Oğlumuz Hudson farklı bir tür. Başka kadınların varlığından bile haberi yok. Aleti sadece Hadleigh için kalkıyor."

"Doğru, öyle." Sırıyorum. "Başka birine ihtiyacım yok, yoksa onunla evlenmezdim."

Evlilik kutsaldır. Bu bana gençken öğretilen ve aklımdan çıkmayan bir şeydi.

Patrick bunu kafama sokan kişiydi. Ona göre evlilik asla koparılamayacak bir bağdır, özellikle de sadakatsizlikle. Onu aldatma düşüncesi aklımın ucundan bile geçmedi.

"Yani, anlıyorum..." Henry ekliyor. "Hadleigh güzel bir kadın ama dışarıda, özellikle de şehirde çok sayıda güzel kadın var."

"Ama hiçbirisi Hadleigh değil ve ben karımı asla aldatmam."

Nokta."

"Sen benden daha iyi bir adamsın." Kahkahası derinleşiyor ve o zaman başka bir ilişkisi daha olduğunu ve Leighton'la kavgasının da bununla ilgili olduğunu anlıyorum.

Siktiğimin salağı. Ona son kez söyledim. Evliliklerini kurtarmak için çok şey gerekti. Ama belki Leighton'a artık yeter. Henry'yi arkadaş olarak sevebilirim ama karısına davranışını takdir etmiyorum.

"Belki de bu çabayı evliliğinizi gerçekten düzeltmek için harcasaydınız ve onunla dalga geçmeseydiniz, gerçekten yürütme şansınız olurdu," diyorum ona.

"Bunun neresi eğlenceli ki?" Yüzünde aptal bir sırıtışla içkisinden bir yudum alıyor. "Tanıştığım kızı görmelisin. Yirmi bir yaşında, sıkı götlü."

vücut..."

"Dur." Ona ters ters baktım. "Benim lanet evimde olmaz."

"İyi. Kahretsin." İki avucunu da kaldırır. "Sadece paylaşabileceğimi söylüyordum..." Kibirli ifadesi genişliyor ve benim öfkem daha da artıyor.

"Onu ilk senin almana bile izin verirdim." Göz kırıyor.

Bir anda gömleğini avuçladım, kalp atışlarım hızlandı, yüzümü onunkine yaklaştırmak için dişlerim bir hayvan gibi sıkıldı. "Eğer bir daha karımla yatmamı önererek ona saygısızlık edersen, seni öldürürüm."

Henry'nin gözleri açılırken göğsüm hırıltılı nefeslerimle yükselip alçalıyor. Beni hiç görmemişti. Görmesi için bir sebep yoktu. Şu ana kadar. Brooks kulağıma "Sakin ol," diye fısıldadı.

"Sakinleşmen gerek."

"Burada neler oluyor?" Bayanlar bize yaklaşmaya başladığında Hadleigh soruyor ve bu benim onu tutmaktan vazgeçmeme neden oluyor.

"Biz iyiyiz." Kendimi sakinleşmeye zorluyorum ve hafifçe gülümsüyorum. Kaşları merakla toplanıyor.

"Sanırım işler daha da kızıışmadan gitsek iyi olacak." Henry ayağa kalkmaya başlar, keskin mavi gözleri sessiz bir öfkeyle doludur.

Daha kötüsünü yapmadığım için şanslı.

", Leighton. Gidiyoruz," diye bilgilendirir onu.

"Uh, tamam. Güle güle, Hadleigh." Ona hızlıca sarılır. "Tekrar mutlu yıllar. Umarım kolyeyi beğenirsin."

"Eminim . Gerçekten buna gerek yoktu."

"Tabii ki yaptım. Yarın konuşuruz." El çantasının askısını omzunda ayarlıyor. "Güle güle, Elowen. Güle güle, Adalyn."

İki kadına el sallayarak, çoktan kapıdan çıkmış olan Henry'nin peşinden koşar.

"Ne oldu?" Hadleigh bana sordu.

Her iki kalçasını da kavriyorum ve ağzımı onunkine doğru eğerek dudaklarını benimkilerle yumuşakça okşuyorum. "Kendisi gibi başka biriyle yatmamı önerdi. Özür dilerim kelebeğim ama kendimi kaybettim. Çünkü kimse sana böyle saygısızlık edemez."

"Oh, Hudson." Yüz hatları yumuşadı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey."

Sonra beni öpen o oluyor ve bunu kimin göreceği umurumda değil.

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

HUDSON

ERTESİ SABAH HADLEIGH'NIN TABAĞINA SOSIS VE YUMURTA KOYDUM,
Sonra kendiminkini hazırlayıp ikisini de mutfak masamıza taşıdım.

"Teşekkür ederim." Ben gidip karşısına yerleşirken o da yerine oturdu.

Son zamanlarda geç saatlere kadar çalışmaktan nefret ediyorum, akşam dokuz ya da ona kadar eve gelemiyorum. Ofiste olmak yerine burada onunla olmak istiyorum. Birlikte olabildiğince çok zaman geçirmek istiyorum. Ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Müvekkillerim benden diğer firmalardan daha fazlasını talep ediyor. Özel ilgiye ihtiyaçları var ve bunun için bana geliyorlar.

Yaptığım işten nefret ettiğimi söyleyemem, bu da muhtemelen beni dünyanın gözünde kötü bir insan yapıyor. Ama önemli olan tek fikir karımınki. Gerçi attığım dayakları, onayladığım cinayetleri, gerçekleşmesini izlediğim ve hiçbir şey yapmadıklarımı öğrense eminim o da herkesle aynı fikirde olurdu. Bu yüzden öğrenemez. Beni asla affetmez.

Hadleigh'nin hayatımızda olup biten pek çok şeyden haberi yok. Patrick'i ve Quinn'lerin geri kalanını iyi tanıyor ama kim oldukları hakkında hiçbir fikri yok. Benim mafya üyelerinin yanı sıra diğer organize suç örgütlerini de temsil ettiğimi, hatta böyle bir örgütün varlığından bile haberi yok.

Quinn'ler onun önünde bir şey söylememeleri gerektiğini biliyorlar. Bu onun iyiliği için.

Hadleigh, Patrick'in en büyük kızı Iseult Quinn'e çok yakındır. Ancak Hadleigh, Iseult'un İrlandalıların sahip olduğu en iyi mafya infazcısı olduğundan habersizdir. Üç erkek kardeşinin toplamından daha fazla adam öldürmüştür.

Ve bana bir şey olursa Iseult'un onun yanında olacağını biliyorum. Ama Quinn'ler Massachusetts'te yaşıyor, gerçekten göz kulak olamayacak kadar uzakta.

Brooks'un yapabildiği gibi Hadleigh.

"Bu akşam ben eve döndükten sonra yemeğe çıkmaya ne dersin?" Ağzına bir parça sosis soruyorum. "Bu akşam yedi buçukta evde olacağımdan emin olacağım."

"Bu harika olur ama emin misin? Eğer gerçekten yapamayacaksan bunu yapmanı istemiyorum."

Masanın karşısından elini çekip üst kısmını ağzıma götürüyorum. "Sen her zaman önce gelirsin, kelebeğim. Son zamanlarda bu kadar çok çalıştığım için öyle görünmüyorsa özür dilerim. Ama yemin ederim benim için önemli olan tek kişi sensin. Senin için her şeyi bir kenara bırakabilirim."

"Hudson..." Gülümsüyor, bakışları usulca benimkileri arıyor. "Bunu biliyorum. Ama asla ya ben ya da iş diye düşünmeni istemiyorum. Bunun senin işin biliyorum ve kendi şirketini yönetmek kolay değil, özellikle de senin kadar iyi yönetmek. Bu yüzden seni seçim yapmaya zorlayacağımdan asla endişe etme."

Başımı sallıyorum, gözlerim bir an için kapanıyor. "Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama her ne yaptıysam hayatımın sonuna kadar yapmaya devam edeceğim."

"Sen daha iyisin."

İnsanoğlunun bildiği en tatlı kahveyi bardağına dolduruyor. Eklediği şeker miktarıyla, tatlı olarak da kabul edilebilir. Ama bu onun hakkında sevdiğim pek çok şeyden biri, onu benim Hadleigh'im yapan şeylerden biri.

Kahvaltımızı bitirdik ve kollarımı sırtının küçük kısmına dolamadan ve vücudunu kendime çekmeden önce ikisini de durulamak için tabağını aldım.

Bakışlarımız birbirine karışıyor ve yüzünde yavaş yavaş büyüyen bir gülümseme beliriyor.

"Bana böyle bakmaya devam edersen," diyor, "ikimiz de işe geç kalacağız."

Bana ne yaptığını hissedebilsin diye kalçalarımı eğerek inliyorum.

"Bu o kadar da kötü olmazdı, değil mi?" Dudaklarımı çenesine indirip ağzını kabaca almadan önce çenesinin kıvrımını öperken sesim çakıllı bir hal alıyor.

Elleri saçlarıma giriyor ve mahvetmesi umurumda değil. Onu istiyorum içi

n. İkimiz de nefes nefese ayrılıyoruz ve ben alnımı onunkine yaslıyorum.

"Seni özleyeceğim meleşim. Öğle yemeğinde seni aramaya çalışacağım. Mola."

"Tamam," diye fısıldıyor kısık sesle, nefes verışı ağırlaşıyor. Tekrar konuşana kadar saniyeler geçiyor.

"Seni incitebilecek hiçbir şeyi benden saklamayacağına söz veriyorsun, değil mi?"

Geriyeye çekilip gergin bakışlarını inceliyorum. "Bunu neden sordun ki?"

"Bilmiyorum. Sadece son zamanlarda senin için endişeleniyorum." İç çekiyor. "Bir şey olursa benimle konuşacağına söz ver. Karanlıkta kalmak istemiyorum."

"Söz veriyorum."

Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. Ama hiçbir şey bilmemesi daha iyi. Hayatım ona zarar verebilir ve onu güvende tutmak için her şeyi yaparım, bu onu gerçeklerden uzak tutmak anlamına gelse bile.

İş yerinde bazı e-postalara cevap vermeyi bitirir bitirmez, kapım sert bir şekilde çalındı.

Ortaklarımdan Sanders yüzünde sert bir ifadeyle içeri girmeden önce, "gelin," diyorum.

"Ciddi bir sorunumuz var."

Lanet olsun. Sanki lanet tabağında yeterince şey yokmuş gibi.

"Ne oldu?"

"Birileri Salazar Perez'in davasındaki faturaları değiştiriyor."

"Ne?" Eğildim, dirseklerim masamın kenarına çarparken konsantre bir bakış attım. "Bu mümkün değil."

Masama mavi bir dosya bırakıyor. "Emin olmak için size gelmeden önce üç kez kontrol ettim ama bu doğru. Birisi daha fazla saat faturalandırıyor ve adamları bunu biliyor. Ve hiç memnun değiller diyelim."

Sandalyeme geri yaslandım. "Bunu benim yapmadığıma eminim! Ve onun dosyası üzerinde çalışan tek kişi benim."

Eğer bu doğruysa, Perez sadakatsizliğin kokusunu alırsa, ben ölmüş sayılırım.

Perez, Kolombiya'nın en tehlikeli uyuşturucu kartelinin lideri ve New York'taki bazı işlerini ben yürütüyorum. Dünyaya göre karteli amcası yönetiyor ama gerçek lider o. Gaddar ve asla merhamet göstermez. Onu geçmek ölüm cezasıdır.

"Bunu biliyorum," diye devam ediyor Sanders. "Bu yüzden dün sağ kolu beni arar aramaz size söylemek istedim. Ona bunun bir hata olması gerektiğini ve sizin bu hatanın için bizzat ilgileneceğinizi söyledim." O

sertçe iç çeker. "Yatışmış görünmüyorlardı. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Sanders bu insanlar için tam olarak ne yapmamız gerektiğini bilen birkaç ortakdan biri. Burada çalışan ortaklardan birkaçına güvenmek zorundaydım ve şu ana kadar sadık olmaktan başka bir şey yapmadılar.

"Siktir!" Derin nefesler alarak yumruğumu masaya vuruyorum. "Bunu kim yapmış olabilir?"

Perez'le aramı nasıl düzelteceğim? Ona karşı geldiğini düşündüğü anda, pazarlık falan yok.

Dosyayı açıp ona fatura ettiğimiz saatlere bakıyorum ve hepsinde benim imzam var. Belli ki taklit edilmiş. Ama kim tarafından? İki yeni avukat tuttuk, bir de Adalyn var.

"Bu konuya dikkatimi çektiğin için teşekkürler Sanders. Perez'i bizzat arayıp bu konuyu kendisiyle görüşeceğim."

"Dikkatli ol..." Ayağa kalkıyor ve kapıya doğru yöneliyor.

Tam o sırada Adalyn elinde başka bir sarı zarfla geliyor. Nabzım anında yükseliyor.

"Efendim..." Elini uzatarak bana doğru ilerledi. "Bu senin için geldi."

Hararetli bakışlarım onun nazik bakışlarına doğru yükseliyor ve bunun arkasında gerçekten onun olup olmadığını anlamaya çalışarak ona bakmaya devam ediyorum. Erişim yetkisi var. Saatleri bilgisayar sistemimize giriyor.

Ama bunu neden yapsın ki? Ne kazanacak ki?

"Teşekkürler." Bu kez gerçekten yasal belgeler olmasını umarak elinden alıyorum.

Ben açıp tek bir kâğıt çıkarırken o sessizce gitmek için dönüyor. Biri bana anında diğerini hatırlatıyor.

Elimde tuttuğumda, aynı kalın siyah mürekkep bakışlarımla buluşuyor.

Kelimeleri okurken nabzım kulaklarıma çarpıyor, birinin gerçekten peşimde olduğundan emin oluyorum.

*/Hâlâ buradasın. İlk seferinde ciddi
olduğumu düşünmedin mi? Gitmezsen,
yıllar önce ne yaptığını tüm dünyaya anlatırım.
Ortaklar senin yanında durur mu?*

O zaman Hadleigh seni sever miydi? Belki de bunu öğrenmeliyiz.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, nefesler içimi kasıp kavuruyor. Zarfin içine uzandığımda, karımın başka bir fotoğrafını bekliyorum.

Ama bunun yerine, soğuk ve grenli bir şey hissediyorum, neredeyse toprak gibi...

Yine de orada da dairesel ve sert bir şey var ve onu çıkardığımda...

"Siktir!" Sandalyemden fırlıyorum, elimdeki eşya yere düşerken kalbim boğazıma fırlıyor.

Mavi topaz yüzüğü hemen tanıdım. Üvey annemin onu gömerken parmağına taktığının aynısı. Bize her yumruk attığında canımızı yakmak için kullandığı yüzüğün aynısı.

Birisi onu cesedinden çıkarmış. Birisi gömüldüğü yere gitmiş. Bu notları yazan aynı kişi.

Ama kim?

Kafamda aynı anda milyonlarca düşünce dolaşıyor.

Bunu kim yapıyor olabilir?

Neden gitmemi istiyorlar? Kartel yüzünden mi?

Perez intikam için benimle taşak mı geçiyor?

Onun gibi olurdu. Akıl oyunlarını sever. Ve yüzüğü fark edilmeden almak için kaynakları var.

Cebimden cep telefonumu çıkarıp dedektif bağlantıma bir mesaj gönderiyorum. Yerel karakolun cesetler üzerinde bulduğu kanıtlar hakkında bir şeyler biliyor olabilir.

HUDSON

Windy Pine'da bulunan iki ceset. Herhangi bir ipucu var mı?

Ayağımı zıplatarak bekliyorum, ekrana bakıyorum, aklımı kaçırmadan önce cevap vermesini istiyorum! Bir ping gelene kadar dakikalar geçiyor.

DOUG

Bir arkadaşım çalışıyor. Cesetlerin temiz olduğunu ama hala kazdıklarını söylüyor. Neden? Sen mi çalışıyorsun?

HUDSON

Yok canım. Sadece merak ettim. İşle birlikte geliyor. Sağ ol dostum.

DOUG

Lafı bile olmaz. Karısına selamımı söyle.

HUDSON

İki parmağımı şakağıma bastırarak, düşürdüğüm yüzüğü almadan önce damarlarımı dolduran endişeyi yatıştırıyorum. Notla birlikte tekrar zarfın içine yerleştirip çantama geri koyuyorum.

En azından beni ya da Brooks'u cesetlere bağlayan bir şey yok.

Güvendeyiz. Şimdilik.

Bu işi için Perez'i aradım. İki kez çaldı ve cevap verdi.

"Aramanız ne güzel, avukat bey. Sesini ne zaman merak ediyordum." Ses tonunda buz gibi bir mizah var, sanki benimle alay ediyor.

"Ben değildim," diye bilgilendirdim onu. "Bunu bilmeni istiyorum. Ama kim olduğunu bulacağım ve sen de onun adını öğreneceksin."

Sessiz saniyeler geçer. "Sana inanıyorum." Ama onun inandığını sanmıyorum.

"Para için itibarımı asla böyle mahvetmem. Bunu biliyorsun," diye hatırlatıyorum ona.

Kıkırdıyor. "Sakin ol, sakın ol. Sesin çok stresli geliyor. Şirketinizdeki hırsızın kim olduğunu ortaya çıkaracağınıza güveniyorum. Ama yemin ederim Hudson..." Nefes verirkenki sert salınımlarını seçebiliyorum. "Yarın sabaha kadar bir isim bulamazsam, şirketinizden geriye hiçbir şey kalmayacak. Ya da senden."

Çenem ağrıyana kadar dişlerimi sıkıyorum, parmak eklemlerim uyluğuma değene kadar yumruğumu sıkıyorum.

"Daha fazla ti-"

Sözümü bitiremeden telefonu kapattı.

"Siktir! Siktir! Siktir! Siktir!" Tekrar tekrar masaya yumruğumu vuruyorum. "Bütün bunları yarına kadar nasıl öğreneceğim?"

Hadleigh'ye verdiğim eve zamanında gelme ve onu bir randevuya çıkarma sözünü tutmamam gerektiğini fark ediyorum. Yüzümü avuçlarımın içine bırakıyorum, göğsüm sıkışıyor. Birlikte bir gece geçirmeyi gerçekten ne kadar çok istediğini biliyorum. Bunu yapmayalı aylar oldu ve şimdi onu yine hayal kırıklığına uğratıyorum.

Onu aramam ve hayal kırıklığına uğratmam gerektiğini bildiğim için cebimden telefonumu çıkarıp ismine basıyorum.

Telefon onun sesi gelene kadar çalıyor, çalıyor ve ben hemen bir mesaj bırakıyorum, bunu yaparken kalbim küt küt atıyor.

"Hey, kelebek. Seni özledim. Umarım günün iyi geçiyordur." ,
bunu yapamam. Sert bir iç çekiş yaparken sessizliğim yankılanıyor.

"Çok üzgünüm bebeğim, ama işte acil bir şey çıktı ve eve erken gelemeyeceğim. Zaman hassasiyeti olmasaydı seninle olurum ama bu bir ölüm kalım meselesi, o yüzden geç saate kadar kalmam gerekiyor. Lütfen beni affet. Bunu çok istediğimi biliyorum ama özür dilerim. Seni seviyorum, Hadleigh. Hem de çok. Akşam evde görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra cep telefonumu pantolonumun cebine geri koyuyorum ve iş telefonumun interkom düğmesine basarak Brooks'un ofisini arıyorum.

"Hey, ?"

"Ofisimde sana ihtiyacım var. Önemli bir konu." "Tamam. Geliyorum."

Birkaç saniye sonra geldi, benimkini görünce yüzünde sert bir ifade belirdi.

"Kapıyı kapatın. Bir sorunumuz var."

Ayağıyla kapatırken kaşları çatılıyor. " oluyor?"

"Ofisten biri Perez'in dosyasındaki bazı fatura numaralarında sahtecilik yapmış olabilir. Bugün bunun kim olduğunu bulmamız gerekiyor, yoksa işimiz biter."

Gözleri büyüyor.

"Kahretsin..." diye mırıldanıyor ve yavaşça sandalyeye çöküyor. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Başlangıç olarak herkesin bilgisayar kayıtlarını alın ve fatura dosyalarına kimin eriştiğini kontrol edin."

"Sonra ne olacak?"

"Oraya her kim girdiyse bunu yapmış olmalı. Ve Perez'e hesap vermek zorunda kalacaklar."

"Onları öldürecek."

"Yaptıkları şeyi yapmadan önce bunu düşünmeleri gerekirdi. Şimdi ne olarsa onların yüzünden olacak."

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

HADLEIGH

OKULUMDAN BİR ÖĞRETMEN VE ARKADAŞ OLAN MELANIE, BUZLU KAHVESİNİ YUDUMLUYOR.

Ben hindili sandviçimden bir ısırık alırken kahve.

"Kızlar gecesi planlamalıyız..." Peçeteyi ağzına götürüyor. "Sanki çok uzun zaman olmuş gibi hissediyorum."

"Çünkü öyle." Gülüyorum, gözlerim gürültülü kafeteryadaki öğrencilerde. "Ya sen meşgulsün ya da ben meşgulüm, ama belki iki hafta sonra?"

"Elbette!" Bir elini uzun sarı saçlarının geçiriyor, bana öğleden sonra gökyüzünde parlayan güneş ışınlarını hatırlatıyor. "Aslında o hafta yapacak hiçbir şeyim yok. Belki herkesin övgüyle bahsettiği şu çatı katındaki restorana gidebiliriz?"

"Kurdele Odası."

"Evet, işte ." Mavi gözleri parlıyor. "Sence Hudson bizi içeri sokabilir mi?"

Yapabileceğini bildiği için bana müstehcen bir sırıtış atıyor. "Ne yapabileceğime bakacağım." Bilmiş bir kaşımı kaldırıyorum.

Hudson şehirdeki pek çok önemli kişiyi tanıyor, örneğin The Ribbon Room'un sahibi, burada birden fazla restoranı var. Ancak bu özel mekân için rezervasyon yaptırmak inanılmaz derecede zor, bu nedenle sahibini tanımak oldukça yardımcı oluyor.

"Bayan Mackay?" Öğrencilerimden biri elinde küçük beyaz bir zarfla sağımdan yaklaşıyor.

"Evet?" Tatlı yüzüne sırıtıyorum, kızıl saçları alnının kıvrılıyor.

"Bu senin için." Zarfın bulunduğu elini bana doğru uzattı.

Muhtemelen bana başka bir not yazmıştır diye düşünerek alıyorum, kibarca bakıyorum.

Tekrar ona bakarak, "Nedir bu?" diye sordum.

"Teneffüsteki bir adam bunu sana vermemi söyledi."

Soğuk bir telaş vücudumu sarıyor.

"Ne adamı?" Sesim bir titremeyle kesiliyor, Melanie yanımda alçak sesle solurken gözlerim açılıyor.

"Siyah saçları ve güneş gözlükleri vardı ve elinde siyah bir beyzbol şapkası tutuyordu."

Boğazımı zorlayan kalın korku yumağını yutuyorum. Ellerim titriyor, zarf neredeyse avuçlarımdan kayıyor.

"Siyah olduğuna emin misin?"

Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu. Çünkü bir zamanlar giydiği tek şey buydu. O lanet siyah beyzbol şapkası.

"Evet... İyi misiniz Bayan Mackay?"

"U-umm..." Kelimelerim birbirine karışıyor, vücudum kurdeşen döküyor. "Ne dedi tatlım?"

Sesimi sabit tutmaya çalışmam geri tepiyor. Belki de o değildir. Siyah şapkalar yaygındır; siyah saç da öyle. Bu bir tesadüf olabilir. Ama içgüdülerim aksini söylüyor.

"Müdürü çağıracağım," diye fısıldar Melanie, ayağa kalkmaya başlar.

"Bunu güzel öğretmenime vermemi söyledi. Adımı bile biliyordu. Annem yabancılarla konuşmamamı söyledi, ben de konuşmadım ama zarfı çitteki delikten içeri sıkıştırdı. Tahterevallinin nerede olduğunu biliyor musun? Sonra da kaçtı."

Titrek bir avucu omzuna koyuyorum. "Bütün bunları bana anlatarak çok iyi yaptın. Artık yemeğini yemeye devam edebilirsin."

Kaşları çatılır. "Sen iyi misin? Üzgün görünüyorsun."

Zorla sırtıyorum. "Ben iyiyim. Merak etme. Öğle yemeğinde ne yiyorsun?" "Annem bana peynirli makarna ve brownie hazırladı." Gözleri geri dönüyor

genç masumiyetleriyle gözlerimden yaşlar akarken. "Kulağa çok lezzetli geliyor! Gidip bitirmeye dersin, tamam mı?" "Tamam!"

Aceleyle masasına geri döndü.

Ellerim titreyerek zarfı açmaya başlıyorum ve... "Tanrım," diye fısıldıyorum, vücudumu saran korkuya engel olamıyorum.

İçinde basit bir kartpostal var. Ön yüzünde eski kocam Tanner'la tanıştığım şehrin adı yazıyor.

Arkasında ise kalın siyah mürekkeple yazılmış, tüylerimi diken diken dokuz küçük kelime var.

Merhaba tatlım. Seni özledim. Yakında görüşürüz.

İşte o zaman kesin olarak biliyorum.
Beni buldu.

Notu aldıktan sonra Hudson'ı iş yerinden aradım. Telefonuna defalarca cevap vermedi. Kısa bir mesaj bile atmadı, ki bu onun yapacağı bir şey değil. Ama Adalyn bana bir toplantı için çıktığını söyledi, umarım bu yüzden çıkmıştır.

Kartpostal elimdeyken ayağım yerde sekiyor, korku tüm bedenimi sarıyor.

Saat onu çoktan geçti ve Hudson hâlâ evde değil. Ben sesli mesajlar ve mesajlar bırakmaya devam ederken telefon çalıyor.

Bana bıraktığı mesajı duydum, o yüzden eve geç geleceğini biliyordum. Ama beni endişelendiren şey, beni hala geri aramamış olması. Beni hep eninde sonunda arar.

Kalp atışlarım göğüs kafesimde çarpıyor, Tanner'ın onu bulup incitmesinden korkuyorum. Ya iş yerinde onunla yüzleştirse ve kavga ettilerse?

Oh, Tanrım...

Onu tekrar aradım. Ve tekrar.

"Hudson, lütfen beni ara." Bir mesaj daha bırakıyorum. "Tanner geri döndü ve ben korkuyorum. Lütfen beni ara."

Telefonu kapatıyorum, Brooks'un numarasını çeviriyorum.

Hemen cevap verdi. "Hey, Hadleigh. N'aber?"

Bir kadının kıkırdaması onu böldü.

"Şşşt," diyor ona, boğazını temizleyerek. "Bu gece Hudson'la konuştun mu?"

Cevap verirken bir şeyler karıştırıyor. "Ofisten ayrıldığından beri yok. Yeni bir müşteriyle görüşmesi varmış. Neden? Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum. "Tanrım... Korkuyorum Brooks."

"Haleigh? Bana neler olduğunu anlat." Sesi telaşla yükseliyor.

"Aramalarımın hiçbirine cevap vermedi. Ve bugün..." İçimdeki korkuyu bastırıyorum. "Bugün Tanner öğrencilerimden birine bir kartpostal verdi. Ben... Bana zarar vereceğinden korkuyorum, ya da belki Hudson'a zaten zarar vermiştir."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor. "Yola çıkıyorum. Olduğun yerde kal."

"Tamam." Telefonu kapattığında, öncekinden daha çok korktum.

Çünkü Brooks'un da sesi endişeli geliyordu.

Gece ikide polisler evimize geldi ve ben paramparça oldum.

Ben kanepede oturup kocamın ortadan kaybolduğu gerçeğini kavrayamazken Brooks onlarla konuşuyor.

Dedektif Tompkins onun davasıyla ilgileniyor, ben ona bakarken sert ifadesi bana doğru kayıyor. Hudson'dan hoşlanmıyor; geldiği anda anladım. Belki de savunma avukatlarını sevmiyordur. Muhtemelen bir ya da iki kez ayak parmaklarına bastığını hayal edebiliyorum. Ama umarım bu onun işini yapmasına engel olmaz.

Bana bıraktığı sesli mesajı dinledi. Ben de öyle. Her kelimesini ezberleyene kadar. Sanki bilmeden veda ediyormuş gibiydi.

"Onu bulacağız." Brooks gelip yanıma oturuyor, diğer üç polis de evindeki ofisi inceledikten sonra not almak için etrafta duruyor.

"Nerede olabilir? Neden aramıyor?" Burnumu çekiyorum.

Omzuma ağır bir avuç indiriyor. Sessizliği kalın ve ne anlama geldiği açık: *çünkü o öldü.*

Bu düşünce beni şiddetle hasta ediyor, bedenim buz gibi bir korkuyla dolup taşıyor, çünkü Hudson'sız bir hayat, hayat değildir.

"Bayan Mackay?" Dedektif Tompkins elinde bir not defteri, koyu kumral saçları sıkı bir topuz yapmış, gözleri karanlık ve bulanık bir şekilde yaklaşırken seslenir.

"Evet?" Bir gözümün altını kaydırıyorum ve omurgamı dikleştiriyorum.

"Eski kocan, Tanner. Boşandığınızdan beri hiç görüşmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Bu doğru. Sana verdiğim kartpostala kadar değil."

"Ve kesinlikle onun el yazısı mıydı?" Kaşları gerildi.

". Nerede görsem tanırım. O olduğundan hiç şüphem yok." Başını salladı ve not aldı. "Onunla konuşacağız."

"Onu bulmada iyi şanslar." Gözlerimi deviriyorum. "Saklanıyordu. Belki yurtdışında. Ailesinin parası var. Eğer akıllı olsaydı, oraya geri dönerdi."

"Bırakın bu konuda ben endişeleneyim. Bil diye söylüyorum, memurlarım Hudson'ın cep telefonunu takip etmeye çalıştılar. Hala çalmasına rağmen, yerini bulmamızı engelleyen bir tür blok var. Bu kasıtlı olarak yapılıyor."

Midem bulanıyor. "Tanrım... Bu onu birinin yakaladığı anlamına mı geliyor? Biri kocamı mı kaçırdı?"

Brooks'un eli hâlâ omzumda, biraz sıkıyor. "Bana elinizdeki tüm kaynaklarla, telefonunun izlenmesini engelleyen şeyi geri alamayacağınızı mı söylüyorsunuz?"

"Ben de sana tam olarak bunu söylüyorum." Kaşları bir parça kalktı. "Ama denemeye devam edeceğiz. Ve eğer ikinizden biri ondan haber alırsa, beni arayın."

Elini cebine attı ve ikimize de kartvizitini uzattı.

NATALIA TOMPKINS

DEDEKTİF

BİRİNCİ SINIF

Birinci sınıfın onun en yüksek seviyesinde olduğunu gösterdiğinden neredeyse eminim. "Teşekkür ." Kartı sıkıca tutuyorum. "Lütfen, bulun onu."

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına akıyor. "O benim tüm dünyam." Ciddiyetle başını sallıyor. "Ben de bunu yapmaya niyetliyim."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

HADLEIGH

BEŞ GÜN SU

KENDİ DÜNYANIZ DÖNERKEN BİLE DÜNYANIN DÖNMEMEYE DEVAM ETMESİ ÇOK KOMİK hala duruyor.

Her saniyesi saf ıstırap olduğu için hissetmediğiniz, zamanın içinde kıpırtısız bir bükölme.

Kan çanağına dönmüş gözlerle bile kendimi işe gitmeye zorluyorum. Öğle yemeğı sırasında kadınlar tuvaletine gidip sessizce parçalara ayrılırken bile. Kimse ne kadar üzgün olduklarından ve Hudson'ın sağ salim bulunmasını umduklarından başka bir şey söylemiyor.

Evdeki tuvalete yığılırken mide bulantısı midemde dönüyor, Elowen ben nefes nefese kalırken saçlarımı tutuyor, duramıyorum. Bu hastalık iki gündür devam ediyor. Yaşadığım stres beni çok etkiliyor, elimden bir şey gelmiyor.

Farklı senaryolar hayal edip duruyorum. Öldürüldü ve bir yere mi bırakıldı? Tek başına, bir sokakta kanlar içinde mi? Biri ona işkence mi ediyor?

Askıdan bir havlu alıp ağzımı siliyorum, Elowen sırtımı ovarken ellerim dizlerime düşüyor.

"Lütfen bir doktora görün. Senin için endişeleniyorum"

diyor. Sert bir nefes verip kendimi düzeltiyorum.

"Ben iyiyim. Sadece stresliyim." Sesim boğuk çıkıyor ve lavabodan su şişesini alıp birkaç küçük yudum almadan önce öksürüyorum.

"Sen de gitmelisin. Ne olur ne olmaz. Zararı olmaz," diye devam ediyor, endişesi her kelimesinde belli oluyor.

Ama benim için endişelenmesine gerek yok. Giden ben değilim.

"Elowen..." Ona sert bir bakış attım. "Lütfen." Çenem titriyor ve gözlerim yaşlarla yıkanıyor. "Şimdi olmaz, tamam mı?" Oluşan nemi göz kırparak geri alıyorum.

Dudaklarını büzüyor ve yüzü gevşiyor. "Tamam. Ne istersen, ben buradayım."

Kolunu benimkine doluyor ve birlikte oturma odasına çıkıyoruz. Kanepeye yerleşmeye yardım ediyor ve ben de telefonumu alıp Leighton'dan gelen cevapsız bir mesajı görüyorum.

LEIGHTON

Henry ve ben seni düşünüyoruz. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Sorun olmazsa yarın yiyecek bir şeyler bırakırım.

HADLEIGH

Teşekkür ederim. Mecbur ama teşekkürler.

LEIGHTON

Şaka mı yapıyorsunuz? Lütfen bize teşekkür etmeyin. Neye ihtiyacınız olursa ben buradayım. TAMAM MI? Eve dönecek. Bunu biliyorum.

HADLEIGH

Bunu takdir ediyorum.

LEIGHTON

Yakında konuşuruz. Dayan biraz.

Dayan biraz. Bu çok komik.

Zar zor hayatta kalıyorum. Sanki bir uçurumun kenarında durmuş, düşmeyi bekliyorum gibiyim. Kalbimdeki bu acı tarif edilemez. Hayal bile edilemez. Vazgeçtiğimi düşünmekten nefret ediyorum ama artık ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Bir kişi ne kadar çok gün kayıp kalırsa, hayatta olma ihtimali o kadar azalır. En azından internette okuduğum bu.

"O Leighton mıydı?" Elowen televizyonu açar. "Bana sürekli seni soruyor. Hepimiz seni önemsiyoruz Had-"

Ama Hudson'ın yüzü ekranda belirince cümlelerin ortasında donup kalıyor.

Vücudumda bir adrenalin dalgası dolaşıyor, nefes alışım ağırlaşıyor, sanki hava daha da kalınlaşmış gibi.

"Üst düzey ceza avukatı beş gün önce iz bırakmadan ortadan kayboldu," diyor bir ses. "Bay Mackay birçok yüksek profilli müvekkili temsil etti..."

"Kahretsin, özür dilerim." Elowen hızla kanal değiştirir ama olan olmuştur bile.

Onun güzel yüzünü görmek kalbimi parçaladı ve hıçkırıklar göğsümden koptu.

Gitmiş. Gerçekten gitti. Ona bir şey oldu.

Kötü bir şey.
Ve ne olduğunu asla bilemeyebilirim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

HADLEIGH

ÜÇ GÜN SU

ELOWEN KAZANDI. BEN DOKTORA GIDIYORUM.

Mide bulantısı son birkaç gündür daha da kötüleşti ve endişelenmeye başladım.

Arabama yönelip kapıyı açtığımda bir mesaj geliyor. Koltuğa yerleşirken, umarım yeni bir şeyle gelen dedektiftir.

Şimdiye kadar hiçbir şey bulamadılar. İpucu yok.

Hudson kayborduğu gün yeni bir müşteriyle görüşmeye gittikten sonra, adımlarının izini bir metroya kadar sürebildiler. Ama ondan sonra onu kaybettiler.

Şehir küçük olabilir, ancak insan kalabalığının içinde kaybolmak oldukça kolaydır. Tek iyi şey, henüz bir ceset bulamamış olmaları. Ama bu, ona bir şey yapanın bulunmasını istemediği anlamına da gelebilir.

Bu düşünceyle midem bulanıyor. Hayır.

Hayatta olmalı. Vazgeçmem.

Gözlerime dolan taze yaşlarla, ellerim parmaklarım ağrıyana kadar direksiyonu kavırıyor. Dakikalar geçtikçe çözülüyorum, çok fazla kederle boğuşuyorum, nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum.

Dikkatimi dağıtmak için kimin mesaj attığını kontrol ediyorum ve Iseult'un adını buluyorum. Ailesi Hudson'ın ailesi gibi. Onun için çok endişeleniyorlar ve onu bulmak için mali kaynaklarını kullanıyorlar.

Iseult ile tanışır tanışmaz ondan hoşlandım. Benim yaşadığım hayatı yaşarken karşılaştığım o gösterişli kadınlardan biri değil. Ayakları yere basan ve kaba saba biri. Ama aynı zamanda yumuşak bir tarafı da olan türden bir sertlik. pek göstermez ama ben gördüm. Bizi arkadaş olarak görüyorum, her ne kadar

Massachusetts'te bir kasaba olan Cherry Grove'da yaşadığı için onu pek görmüyorum.

Hudson'ın bana söylediğine göre Quinn'ler Doğu Yakası'nın en zengin ailelerinden biriymiş. Patrick Quinn çocuklarının her birine arazide bir ev yaptırmış. Arazinin dönümlerce sahibi.

Bazen bir apartman dairesinin bulunduğu şehre geldiğinde birlikte öğle yemeği yer ve sohbet ederiz. Küçük kız kardeşi Eriu ve bir ya da iki kez karşılaştığım Kora adında biri dışında pek arkadaşı yok. Bir hafta içinde evleniyor ve onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim,

Bu da onun için çok şey ifade ediyor.

SONUÇ

Daha iyi hissediyor musun? Çünkü oraya gelip kışını doktora sürüklemek üzereyim.

HADLEIGH

Elowen'dan yeterince şey duydum zaten. O yüzden ben gidiyorum. Hepiniz beni yalnız bırakabilirsiniz.

SONUÇ

Ne zaman?

HADLEIGH

Şimdi.

SONUÇ

İyi o zaman.

Saniyeler geçiyor ve onun yazdığını, sonra durduğunu görüyorum. Sanki yanlış bir şey söylemekten korkuyormuş gibi. Ta ki bir sonraki mesaj gelene kadar.

SONUÇ

Hâlâ arıyoruz. Babam asla pes etmeyecek. Ben de asla vazgeçmeyeceğim. Beni duyuyor musun? Asla.

HADLEIGH

Onu geri istiyorum. Lütfen onu bulun.

SONUÇ

Sana söz veriyorum. Ama Hadleigh.

Ne söyleyeceğini biliyorum ve onun bedeninden başka bir şey elde edemeyeceğimi hatırlatmaya ihtiyacım yok.

HADLEIGH

Gitmek zorundayım. Randevuma geç kalıyorum.

SONUÇ

Sonra beni ara. İyi olduğunu söyle yoksa New York'a giderim.

HADLEIGH

Söz
veriyorum.

Telefonumu bardaklıktan çıkarıp arabayı çalıştırıyorum ve garaj yolundan aşağı iniyorum.

Doktorum odaya dönüyor, ben ise mavi önlüğümün içinde titriyorum, geldiğim için bile nefret ediyorum.

Parlak kırmızı dudakları sert bir gülümsemeye dönüşüyor, ardından boğazının derin, koyu kahverengi derisini kaşıyor, sanki bana söyleyeceği şey için gerginmiş gibi.

Dr. Layne on yıldır benim doktorum. Hastaya karşı tavırları olmayan doktorlardan biri değil, bu yüzden ölmek üzere olduğum gibi korkunç bir haber vermek üzereyse kesinlikle gergin olacaktır.

"Sadece söyle bana. Her ne ise. Hayatım olabildiğince kötü."

İç çekiyor, kaşları konsantrasyonla kalkıyor. "Sen ve Hudson için dua ediyordum. Haberleri gördüğümde..." Gözleri kapanıyor ve başını sallıyor. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Teşekkür ." Ağzım gerildi. "Peki, ölüyor muyum?"

"Hayır." Gülüyor. "Aslında kötü bir şey değil..."

Ama yüzü geriliyor.

"Peki neden bomba atacakmış gibi görünüyorsun?"

"Hadleigh..." Elim tuttu, gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Sen hamilesin."

İçimden histerik bir kahkaha fışkırıyor ve kendimi durduramıyorum.

"Ben ciddiym. O kadar uzakta değilsin ama kesinlikle hamilesin." Buz gibi bir telaş tüm bedenimi kaplıyor.

"Ne...? Hayır." Başımı şiddetle sallıyorum. "Bu mümkün değil. Deniyoruz ama... Ben... Hayır!" Ağlıyorum. "Yanılıyorsun!"

Bunu onsuz yapamam. Bilmek zorunda. Burada olmak zorunda.

Eli benimkini sıkarken gözyaşlarım gözlerimi yakıyor.

"Bunun böyle olmasını istemediğini biliyorum ama Hudson geri dönecek. Ben buna inanıyorum. Sana geri dönecek."

"Ya yapmazsa?" Mırıldanıyorum, onun nazik ifadesine bakarken görüşüm bulanıklaşıyor.

"O zaman o bebeğe en iyi anneliği sen çünkü sen busun Hadleigh. Güçlü."

"Şu anda kendimi güçlü hissetmiyorum," diye fısıldıyorum.

"Her zaman güçlü olamayız. Bazen başkalarının bizim için güçlü olmasına izin vermeliyiz. Ve sizi ayakta tutan bir insan ordunuz var. Onlara yaslanın."

Başımı sallıyorum, uzun bir nefes alıyorum. "Emin misin?"

"Çok eminim. Mümkün olan en kısa sürede kadın doğum uzmanınızdan bir randevu alın."

"Tamam." Dizimi okşayıp ayağa kalkmaya başladığında bir elimi yüzümden aşağı kaydırıyorum.

"Dayan."

O kapıdan çıkar çıkmaz elim karnıma dolanıyor. "İyi olacağız ufaklık. Bir şekilde iyi olacağız."

Çünkü başka ne seçenek var ki?

Banyomdaki altı hamilelik testine bakıyorum ve hepsi aynı şeyi söylüyor.

Hamile.

Kalbim ağır. Kırılıyor. Çünkü bir çocuk kadar, Hudson'la da istedim. Bunu onunla paylaşmak istedim.

"Bunu sensiz yapmak istemiyorum."

Kelimeleri yüksek sesle fısıldarken gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Çocuğumuza hamile olmak hayal ettiğimden çok daha fazla acı veriyor.

Bir çılgılık atarak testleri süpürüyorum ve seramik zemine dağılmalarını izliyorum.

Hıçkırık göğsümü sarsıyor ve bunun bir rüya olmasını dileyerek duvara yaslanıyorum. Keşke onun burada olduğu zamana geri dönebilseydim.

Keşke onu daha uzun süre öpebilseydim. Ona bir kez daha dokunsaydım.

Ama Şimdi hepsi gitti ve ben burada onun yokluğunun geride bıraktığı parçaları toplamakla baş başa kaldım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

OceanofPDF.com

HADLEIGH

" AMA. YIYEBİLMEK İÇİN GERÇEKTEN YIYECEK SATIN ALMALISIN."

Elowen kolunu benim koluma dolayarak ertesi gün beni kurabiye reyonuna götürürken şöyle diyor.

Kurabiyeler kimin umurunda? Yemek için kendimi zor tutuyorum.

Evim yerine burada olmak cehennemde sıkışıp kalmak gibi. Ama daha kötüsü. İşe gitmek dışında, ki bu da pek bir seçenek değil, tek yapmak istediğim yatakta kalmak.

Hudson yemek yedi mi? Nerede olursa olsun biri onu besliyor mu?

Onun iyi olduğuna inanmak zorundayım. Alternatifi bıçak gibi kesiyor. Ama umutlu kalmaya devam etmek neredeyse imkânsız. Umut onu bana geri getirmeyecek.

Aşık olduğum adamın bu şekilde endişelenmeme asla izin vermeyeceğini içten içe biliyorum. Beni incitecek hiçbir şey yapmak istemezdi. Orada olduğunu bilmem için elinden gelen her şeyi yapardı.

Ama yapmadı. işaret yok. Ve bu bile tek başına korkutucu.

"Aç değilim."

Büyük güneş gözlüklerimin ardından duble çikolata parçacıklı kurabiyelerle dolu bir reyonla bakıyorum. En sevdiğim kurabiyelerdir. Ama şu anda, toprak kadar iştah açıcı görünüyorlar.

Elowen bunlardan üç paket alır ve alışveriş arabasına atar.

"Ne olur ne olmaz," diyor ve biraz da biscotti kurabiyesi ekliyor.

Sevdiğim her şeyi biliyor. Kendim çıkmak yerine onu alışverişe göndermeliydim.

Nereye gitsem bir şey bana Hudson'ı hatırlatıyor. Bu mağazaya adım atmam bile beni bir anda onun beni öptüğü ve ikimizin de histerik bir şekilde gülerek ürün reyonuna çarptığımız zamana götürdü. Bazı pis bakışlar da almıştık. Ama pisliği birlikte temizledik, yüzümüzde sırıtışlar vardı. Çünkü birlikteydik ve mutluyduk.

"Akşam yemeği için sana meşhur peynirli makarnamdan yapacağım, ardından da şu sevdiğin cevizli tartlardan." Bir eliyle alışveriş arabasını iterken diğer eliyle beni sürüklüyor.

"Elowen. Lütfen." Adımlarımın ortasında durdum. "Eve git. Cassidy'nin yanına git. Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"Cassidy kuzeniyle eğleniyor, o yüzden benden kurtulmaya çalışmayı bırak." Oflayıp puflayarak başka bir şey söylemedim.

İnsanların beni nasıl gördüğünü biliyorum. Bir zamanlar olduğum kişinin hayaleti gibi göründüğümü biliyorum. Ve her geçen gün, kaybedecek daha ne kadar şeyim kaldığını bilmeden, kendimden daha da çok şey kaybediyorum.

Bir sonraki koridora girmek için köşeyi döndüğümüzde, uzun siyah saçlı ve neredeyse onun kadar koyu renk gözleri olan bir kadınla karşılaşıyoruz.

"Çok özür dilerim!" diyor, gergin bir şekilde gülerek. Ve onu tanıdığımı fark ettim.

"Adalyn?"

"Bayan Mackay? Siz misiniz?"

Başımı sallıyorum ve yüzü anında kaşlarını çatıyor. Bir elini koluma koyuyor. "Hepimiz seni düşünüyorduk. Ofiste onu çok özledik."

"Teşekkür ederim."

Brooks, Hudson'ın altı ortağının onun davalarını devraldığını, dolayısıyla en azından firmanın iyi durumda olduğunu söyledi.

"Bay Mackay ve kayıp Evan arasında..." diye devam ediyor. "Şirket üzücü bir yer la-"

"Evan?" Kafam tamamen karışmış bir şekilde soruyorum. "Kim o?"

"Ah, doğru." Ağzı sıkı bir şekilde gülümsüyor. "Bay Mackay için çalışan herkesi tanımadığınızı unutmuşum. Evan Kresten avukatlardan biri. O da aynı sıralarda kayboldu."

"Ne? Hiçbir fikrim yoktu."

Bir şekilde bağlantılılar mı? Neden polis bana bundan bahsetmedi?

Öğrenmeye niyetliyim.

"Evet." Dudaklarını büzüyor ve tekrar bana bakmadan önce endişeyle ayaklarına bakıyor. "Ben artık gideyim. İhtiyacın olan bir şey olursa lütfen bana ulaş. Brooks bana nasıl ulaşacağını biliyor."

Hudson'ın sekreterinin benim için ne yapabileceğinden emin değilim, ama yardımcı olmaya çalıştığını anlıyorum, bu yüzden gülümsemeye zorluyorum.

"Teşekkür ederim."

"Tamam, peki... Görüşürüz." Bize el sallıyor ve yanımızdan geçip gidiyor.

"Bu biraz tuhaftı," diye fısıldıyor Elowen. "Ne garipti?"

"Şehir merkezinde yaşadığı halde buradan alışveriş yapıyor olması." "Öyle mi?"

"Doğum günün için senin evindeyken Hudson'ın da böyle dediğini duydum."

Bu çok garip. Bizden trenle otuz dakika uzaklıkta. "Her neyse. Kimin umurunda? İşimiz bitmedi mi daha?"

Sadece yatağımda, Hudson'ın tişörtünü tutuyor olmak istiyorum - hala onun kolonyasının kokusunu taşıyan tişörtünü - onu da kaybedene kadar her geçen an uzaklara sürüklenmek istiyorum.

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

HADLEIGH

ÜÇ GÜN SU

SABAH BULANTISI ASLINDA SABAH BULANTISI DEĞİLDİR. BAZEN

Bütün gün süren bir şeydi ve son birkaç gündür daha da kötüleşti.

Kadın doğum uzmanım hamile olduğumu doğruladı. Bize verdiği ilaçların bu sefer işe yaramasının ne kadar harika olduğunu söyledi. Şanslıymışız.

Ama artık *biz değildik*. Sadece bendim.

Elbette, doğru anlarda başımı salladım ve gülümsedim. Ama gerçekten mutlu hissetme noktasına gelemedim. Çünkü kocam yokken nasıl mutlu olabilirim? O benimle birlikte kutlamak için burada değilken bize verilen bu mucizeyi nasıl kutlayabilirim?

Televizyonu açıp kanepeye yaslanıyorum, telefonumu çıkarıyorum ve en sevdiğim fotoğraflardan birine ilerliyorum. Geçen yıl bir Broadway gösterisinden sonra çekilmiş bir fotoğrafımız. Selfie'de çok mutluyduk. O çekerken yanımdaydı, şehrin ışıkları arkamızda parlıyordu. Sanki başka bir hayattaymışız gibi.

Televizyona zar zor odaklanıyorum, kapatmaya karar verdiğimde bir muhabirin hava durumu hakkında konuştuğunu duyuyorum.

Ama biri "Evan Kresten'in cesedi Chelsea İskeleyi'nde bulundu" deyince hemen duruyorum.

Bu ismi biliyorum. Bu ismi nereden biliyorum?

"Bay Kresten kayıp avukat Hudson Mackay için çalışan bir avukattı."

Oh, Tanrım. Bu doğru.

"Polis bu iki olay arasındaki olası tüm bağlantıları araştırıyor. Gelişmeler oldukça bu hikayeye geri döneceğiz. Size geri döneceğiz."

stüdyo."

Bu bir tesadüf olamaz. İkisi bir şekilde ilişkili olmalı. Peki ya...

Hayır.

Ama düşünceler beni rahat bırakmıyor. Çünkü ya Hudson'ın cesedi de oradaysa?

O lanet dedektif Evan'ın davasından hiç bahsetmemişti bile. Son birkaç gündür aramalarımın kaçıyor, belki de sebebi budur. Belki de söylediğinden daha fazlasını biliyordur.

Onu neredeyse her gün aradım ve ilk birkaç kez mesajlarıma geri dönerek yeni bir kanıt bulamadıklarını söyledi. Ama sonra geri dönmeyi bıraktı. Aslında ne kadar ısrarcı olabileceğimin henüz farkında değil. Kocamı asla unutmasını istemiyorum.

Telesekreteri gelene kadar telefonu tekrar tekrar çalar.

"Ben birinci karakoldan Dedektif Tompkins. Lütfen sinyal sesinden sonra adınızı, numaranızı ve arama nedeninizi bırakın."

"Ben Hadleigh Mackay, sizi tekrar arıyorum. Lütfen beni geri arayın. Hudson'ın davası hakkında bilgi almak ve sizinle başka bir konu hakkında görüşmek istiyorum. Teşekkürler."

Sinirli bir iniltiyle telefonu kapatıyorum ve her gün aramaktan korktuğum o numarayı çeviriyorum. Ama onunla konuşabilmemin tek yolu bu. Ve belki de bir mucize eseri, gerçekten dinliyordur.

Hudson'ın telefonu her zaman olduğu gibi çalıyor, sanki biri benimle alay ediyor, hayatta olabileceği gerçeğiyle beni kızdırmak için telefonu açık tutuyor. Belki de onu kaçıran kişidir. Belki de Hudson'ı bir bodruma kilitlemiştir ve kimin aradığını görebilmek için telefonunu şarjda tutuyordur.

Sesini duymadan önce çınlama birkaç saniye daha devam ediyor.

Peki ya acı? Kemiklerimin iliklerine kadar ruhumu eziyor. "Ben Hudson Mackay. Sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakın."

Bip.

"Sensiz bir yirmi dört saat daha geçti ve daha kaç saat geçirebileceğimi bilmiyorum."

Her kelimeyi kavrayan acıyı bastırmaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum ve bir nefes serbest kalıyor.

"Eğer bir şekilde bunu duyuyorsan, lütfen bana güvende olduğuna dair bir işaret ver. Seni yakında tekrar görebileceğimi. Çünkü güvende olup olmadığını bilmeden

Ölü ya da diri, Hudson. Bu şekilde
yaşayamam." Burnumu çektim.

"Eğer beni dinleyen biri varsa, kocamın eve gelmesine izin verin. Lütfen!
Ona ihtiyacım var."

Göğsümden küçük bir hıçkırık
kaçıyor. "Ona çok ihtiyacım var ve..."

Sözcüklerimi zorla söylemeye çalışırken çatırdıyor, Hudson'ı her kim
tutuyorsa onu bırakması için ikna etmeye yeteceğini umuyorum.

"Bebeğimiz de öyle," diye ağlıyorum usulca. "Bu doğru, Hudson. Bir
bebeğimiz olacak. Tıpkı her zaman istediğimiz gibi. Eve, bize gel."

Orada bekliyorum, telefonu sıkıca , diğer tarafta birinin dinleyip
dinlemediğini bilmeden hat boyunca ağlıyorum.

Brooks ertesi gün yakınlardaki restoranlara hediye kartları ve daha fazla
yiyeceklerle geliyor, son aldığım set hala buzdolabında duruyor olsa da.

"Kendine dikkat etmeni isterdi," diyor bana, yeni ısıttığı bir kase domates
çorbasını uzatırken.

Sessizce, ona Evan'ı sormalı mıyım diye düşünüyorum.

Ona ne oldu? Bunu kim yapmış olabilir? Evan ve Hudson'ın davaları nasıl
bağlantılı?

Mutfaktaki sandalyeye oturup kaseyi alıyorum ve ağzıma bir kaşık almak
için kendimi zorluyorum. Buhar yükseliyor ve aroma benim için hiçbir şey
yapmıyor. Hiçbir şeyin tadı aynı değil, kokusu aynı değil. Sanki dünya rengini
kaybetmiş, geniş kapsamlı acımın gölgesinde kalmış gibi.

Ilık sıvı boğazımdan aşağı akıyor ve ne olduğunu anlamadan yarısını
yemiş oluyorum. Brooks tezgahıma yaslanıp kaşlarını çatıyor ve kaseyi işaret
ediyor.

Ama kusarsam diye bitirmekten korktuğumu ona söyleyemem. Bebek
hakkında konuşmaya hazır değilim. Annemin haberi bile yok. Telefonlarına
cevap vermedim. Denver'dan uçağa atlayıp New York'a gelmemesinin tek
nedeni hayatta olduğumu bildiren basit bir mesaj.

"Doydum," diyorum ona, kaseyi iterek.

"Bak, Hadleigh..." Gelip karşıma oturuyor, sandalyeyi kendine çekiyor. "Acı çektiğini biliyorum. Ben de üzülüyorum. O benim en iyi arkadaşım." Yüz ifadesi dalgınlaşıyor. "Ama kendini öldürmek onu geri getirmeyecek. Güçlü kalmalı ve kendine iyi bakmalısın ki aramaya devam edebilecek enerjiye sahip olabilesin."

Kıs kıs gülüyorum. "İnternette araştırma yapmak, hastaneleri ve morgları aramak dışında hiçbir şey yapmadım. İşe yaramazın tekiyim."

Dişlerim birbirine çarpıyor, acı çeneme yayılıyor.

"Bu daha kötü, biliyorsun. Bilmemek mi?" Gözyaşlarım gözlerimin arkasında zonklarken kirpiklerim titreyerek kapanıyor.

"Çok üzgünüm," diye nefes alıyor. "Onunla yer değiştirebilseydim, ."

Ona baktığımda, gözlerindeki samimiyetin yıkandığını görüyorum. Brooks'u hiç bu kadar yoğun gördüğümü sanmıyorum. Hudson'ı ve beni çok önemsiyor. Bunu hep biliyordum ama şu anda gerçekten görüyorum.

Onunla ilk tanıştığımda en sevdiğim insan olmadığını itiraf etmeliyim. Gürültücüydü, partileri biraz fazla severdi. Kalçasına da her zaman yeni bir kadın takılırdı. Henüz biriyle evlenmemiş olsa da, partileri çok azalttı.

Belki Adalyn onun için iyi olur. Tam onun tipi: uzun boylu, ince, siyah saçlı. Konuyu değiştirme ihtiyacı duyarak onu sormaya karar verdim.

"Adalyn ile işler nasıl gidiyor?"

Arkasına yaslanıyor ve bakışlarında bir parıltıyla ağzı seğiriyor. "Ondan hoşlanıyorum. Eğlenceli biri."

Küçük bir kahkaha attım. "Oh, Brooks, hiç şanslı bir kızın parmağına yüzük takacak mısın?"

Sertçe nefes alıyor, yüzü gülümsemenin tüm izlerini kaybediyor. "Belki bir gün." Omzunu silkiyor. "Ama şu anda olmam gereken yerdeyim."

"Bana bakıcılık yapmak zorunda mı kaldın?" Alay ediyorum.

"Sana bebek bakıcılığı yapmıyorum Hadleigh. Seni kontrol ediyorum. Hepsi bu. Durumlar tersine dönseydi Hudson da bunu isterdi ve benim için bunu yapardı."

Başımı sallıyorum. O haklı. Hudson da aynısını yapardı.

"Dedektif Tompkins'ten haber aldınız mı? Aramalarımın kaçıp duruyor."

"Senden kaçıyor mu?" Yüz ifadesi sinirli bir hal alıyor.

"Evet." Gözlerinin içine bakıyorum. "Ve Evan'ın öldürüldüğünü duyduktan sonra, kesinlikle onunla konuşmak istiyorum."

Kaşları kalkıyor ve yüz hatlarına anlık bir şok yerleşiyor. "Haberleri gördün..."

"Evet. Ve kayıp olduğunu Adalyn sayesinde öğrendim. Birkaç gün önce süpermarkette ona rastladım."

Bakışları daralıyor. "Bana hiçbir şey söylemedi."

"Bana Evan'ın Hudson'ın kaybolduğu sıralarda kaybolduğunu söyledi. Ve bugün onun cesedini iskeleden çıkardıklarını öğrendim Brooks!" Duygularım boğazımı tıkamadan cümlemi bitiremiyorum bile. "Bunu benden nasıl saklarsın? Her şey Hudson'la bağlantılı olabilir!"

"Siktir..." diye gürler. "Tam da bu sebepten dolayı. Bak şimdi ne kadar endişelisin. Senin daha fazla üzülmeni istemedim, o da istemezdi."

Kalbim hızla çarpıyor ve öfke içime yerleşiyor. "Bak, Hudson'la ilgili bir şey varsa, bunu benden saklamamı istemiyorum, anlıyor musun? Her şeyi bilmem gerek."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Tamam. Söz veriyorum, bundan sonra sana söyleyebildiğim kadarını söyleyeceğim."

"Hayır, yapabileceklerini değil. *Her şeyi.*

Tamam mı?" Göğsümün içinde ağır bir his çarpıyor.

"Hudson öldü, değil mi?" Yüzüm avuçlarımdan içine düşüyor.

"Böyle düşünme. Ondan vazgeçme."

Elimin tersini gözlerimin altına götürerek ona bir kez daha bakıyorum.

"Asla pes etmeyeceğim. Onu geri getireceğim. Başka seçeneğim yok."

Görüşüm son on gündür tanıdığım sefaletle bulanıklaşıyor. "Hadi, biraz gezelim," diyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Göreceksin."

Brooks yanımda otururken Dedektif Tompkins'in bizimle konuşmasını bekliyorum. Brooks karakola gidersek bizden kaçamayacağını düşündü. Ve haklıydı da.

Elinde mavi bir dosyayla bekleme alanına doğru yürüyor, saçları ilk tanıştığımızda benim dairemdeyken taktığını gördüğüm o sıkı topuzun içinde.

"Bayan Mackay. Sizin için ne yapabilirim?" Brooks ve ben ayağa kalkıyoruz.

"Konuşabileceğimiz özel bir yer var mı?" Ben sorarım.

"Elbette." Bir kolunu uzatarak arka tarafa doğru ilerliyor ve köşedeki ofisin kapısını açıyor.

Temiz ve sade. Duvarın en ucunda mütevazı kahverengi bir masa, önünde birkaç sandalye ve solumuzda siyah deri bir kanepe.

"Lütfen oturun," diyerek sandalyeleri işaret ediyor.

Biz yerleşirken o da yerleşiyor ve dosyayı açmadan önce masanın üzerine bırakıyor.

"Sanırım bir güncelleme için buradasınız."

"Şey, evet. Benden kaçtığını görünce, yüz yüze görüşmenin en iyisi olacağına karar verdik."

Ağzının bir kenarında kayıtsız bir gülümseme kıvrılıyor. "Korkarım kocanızın davasında duvara tosladık."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Elimi havaya kaldırıyorum. "Ülkenin en iyi polis departmanlarından biri nasıl olur da bir tane bile avukat bulamaz? Bir ceset bile yok!"

Öne doğru eğildi, gözlerini benimkilere dikti. "Çünkü eğer kocanız bilerek saklanıyorsa, onu asla bulamayız."

"Bu *da* ne demek oluyor? Kocamın kendi başına gittiğini mi söylüyorsunuz? Hayatta ve iyi olduğunu bana bildirmeden bunca zaman beni onun için endişelendirdiğini mi? Söylediğin bu mu?!" Derin bir nefes alıyorum, göğsüm sıkışıyor. "Eğer böyle düşünüyorsan, Hudson'ı hiç tanıımıyorsun demektir."

Duraklayarak dikkatini bana yoğunlaştırdı. "Saygısızlık etmek istemem ama bence Hudson'ı tanımayan sensin."

"Konuşmayı kessen iyi olur..." Brooks'un burun delikleri alevlenir. "Onunla bu şekilde konuşamazsın ve onun adını lekeleyemezsin."

Bakışlarını kismadan önce alaycı bir şekilde gülüyor. "İkinizden birinin onun gerçekte kim olduğu hakkında bir fikri var mı? Ne tür şeylerle suçlandığı hakkında? Kanıtlanmış değil elbette." Sırıttıyor. "Onun gibi insanlar iskeletlerini nasıl gömeceklerini bilirler."

"Bu kadar yeter! Beni duyuyor musun?" Brooks'un sesi, patlayana kadar fokurdayan bir çaydanlık gibi kaynamaya devam ediyor. "Kim olduğun *umurumda* değil. Sen

o lanet çeneni kapatacaksın."

Öfkesini anlıyorum. Ben de kızgıyım. Hudson onun en iyi arkadaşıydı. Her zaman birbirlerinin arkasını kolladılar.

Kıkırdıyor, onun gösterisiyle eğleniyor. "Bekle. Onunla çalışıyorsun, değil mi? Paralegal?" Kalın kaşlarını yukarı kaldırıyor. "Kirli işlerini örtbas etmesine yardım ediyor olmalısın. Bu yüzden mi bu kadar üzgünsün?"

Ayağa kalkıyor, gövdesini masanın üzerine eğiyor, uzun gövdesi onun üzerinde yükseliyor. "Eğer düşündüğünüz buysa, *Dedektif*, belki de benden korkmalısınız."

Yavaşça nefes alıyor, gözleri sanki bir düellodaymış gibi birbiriyle savaşıyor. "Hadi gidelim Brooks," diyorum, nasıl olsa yardım edemeyeceğini bildiğimden. O anda bana bir bakış attı.

"Kocamdan nefret ettiğiniz çok açık. Belki de belediye başkanına ve işinizde ne kadar kötü olduğunuzu ona anlatmalıyım. Kendisi Hudson'ın arkadaşı ve eminim onun hakkında söylediğiniz bu tür şeyleri bilmek ister."

"Şimdi de tehdit mi ediyoruz?" Yüz hatlarında bir mizah belirtisi var. "Tek yapmaya çalıştığım kocanızı daha iyi tanımanıza yardımcı olmaktı. Onun masum bir avukat olmadığını bilmeni istedim. Mafyayla bağlantıları var. Bunu biliyor muydunuz?"

"Kapa çeneni," diye ekliyor Brooks.

Ama onu görmezden geliyor, gözleri benimkilere dikilmiş.

"Mafya mı?" Bir kahkaha patlattım, çünkü hiçbir şey kulağa bu kadar saçma gelmemişti. "Bu gerçekten alçakça Bayan Tompkins. Sizin için bile."

Ona bilerek dedektif demedim. Şu anda dedektif olmadığı kesin.

"Komik *olurdu...* eğer doğru olmasaydı." Brooks kendini toparlarken o da sandalyesinin arkasına yaslanıyor, öfke tüm yüzüne yayılıyor. "Ama ne yazık ki senin için öyle. İster inanın ister inanmayın, kocanızı sandığınız kadar tanıımıyormuşsunuz."

Nabzım kulaklarımda atıyor. Ondan nefret ediyorum. Şimdiye kadar kimseden nefret ettiğimi sanmıyorum.

Ama bununla savaşıırken bile, sözleri kafamın içinde yankılanıyor.

Kocanı tanıımıyordun.

Haklı olabilir mi?

"Gerçekten bilmiyordun, değil mi?" diye devam ediyor, gözleri merakla yarıklara dönüşüyor.

"Neyi biliyorsun?" Kalp atışlarım hızlandı. "Kocanın kirli olduğunu."

"Hudson kirli değildi!" Brooks ateş ediyor. "Aldırma ona Hadleigh. Yalan söylüyor."

Ama kıs kıs güler ve devam eder. "Bay Bardin'in inanmanızı istediği şey ne olursa olsun, o kirliydi. Kocanız mafya için çalışıyordu. Hepsi için. Ne isterlerse yaptı. Öldürmeleri için insanları ele verdi. Evan'ın öldürülmesinin sebebinin o olduğunu biliyor muydunuz? Onu İtalyanlara ya da kartele teslim ettiğini. Suçlular konuşur, eninde sonunda içlerinden birini ele veririz."

"Hayır..." Fısıldıyorum, midem bulanıyor. "Hudson asla..." "Bu kadar yeter!" Brooks elimi tutuyor ve beni ayağa kalkmaya zorluyor. beni kapıya doğru götürdü.

Ama omzumun arkasından devam ediyor. "Bu suçluları öldürtmek için hapisane gardiyanlarına para ödüyor. Elleri başkalarının kanı bulaşmış Bayan Mackay. Gözlerinizi açın."

"Hayır! Bu o değil!" İçimdeki her şey sarsılırken başımı sallayarak elimi Brooks'tan çekmeye zorluyorum.

"Hadleigh, gidelim," diye ısrar eder. "Onun davasına gerçek bir dedektif bakacak." "İyi şanslar," diye alay ediyor, ileri geri sallanarak. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

İnanın bana, Bayan Mackay. Ama söylediğim her şey doğru. Tek sorun, onu yakalamak için elimizde yeterli kanıt olmaması."

"Yalan söylüyorsun." Nefes alıp veriyorum, ağır bir nabızla ona doğru ilerliyorum. "Kanıtlanmış gerçeklere sahip olmak yerine kendi gündeminize uyacak bir hikaye uydurmak çok daha kolay. Onun davasına başka bir dedektif istiyorum."

"Buradaki herhangi bir dedektif de size aynı şeyi söylerdi." Dirseklerini masasına dayadı ve gözleri soğuk bir şekilde bana baktı. "Ama kocanızın aksine ben işimi yapacağım. Dürüstlüğümden ödün vermeden bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Şimdi izninizle. Yapacak işlerim var."

"Bir dahaki sefere seni aradığında..." Brooks ona hitap ediyor. "Ona cevap ver, yoksa her lanet gün gelmeye devam ederiz. Beni duyuyor musun?"

"Ofisimden defol git." Yüzü buruştu.

"Memnuniyetle."

Topuklarımın üzerinde dönerken, buraya gelerek Hudson'ın davasını berbat edip etmediğimi merak ediyorum.

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

HADLEIGH

BROOKS BENİ EVE BIRAKTI VE YAPTIĞIM ILK ŞEY

Iseult'u aramak. Hudson konusunda bana karşı dürüst olacaktır. Eğer yasadışı bir şey yapsaydı, eminim Patrick ona yapmamasını söylerdi. Onun için bir baba gibi.

"Hey," diye cevap veriyor Iseult. "Bu arada bana doktorda ne olduğunu hiç anlatmadın."

İç çektim. "Unutmuşum. Özür dilerim ama ben iyiyim. Kötü bir şey yok."

"Lanet olsun. Çok endişelendiğimi bilmenizi isterim ve ben ailem dışındaki hiç kimse için endişelenmem."

Hafif bir kahkaha attım. "İltifatınız için teşekkürler."

"Sana bir tane verdiğimi kim söyledi?" Çok ciddi ama ben onun eğlenmiş yüz ifadesini hayal edebiliyorum.

"Beni güldürdüğün için teşekkürler, Iseult."

Ama gülmek bile acı veriyor. Çünkü gülmek, gülümsemek ya da mutlu olmak istemiyorum.

Acıtmak istiyorum.

Bana dönüp bir kez daha *kelebek* diyene kadar her gün onun yokluğunu hissetmek istiyorum.

Ama kafamın arkasında o dedektifin sesini duyuyorum.

Hudson gerçekten bir yerlerde saklanıyor olabilir mi? Ya takip edilmekten korktuğu için benimle iletişime geçemiyorsa? Eğer gerçekten bilerek ortadan kaybolduysa, o zaman yakınlarda olmalı. Her ihtimale karşı bana ulaşabileceği bir yerde olmak isterdi.

"Sana bir şey sorabilir miyim? Bana doğruyu söylemek zorundasın."

"Uh, tamam..." Sesi temkinli bir hal alıyor. "Yani, ne sorduğunuza bağlı."

"Hudson'la ilgili."

"Ne olmuş ona?"

Sinirlerimi bastırıyorum çünkü ona bunu sormak bile kafamda saçma geliyor. Kelimeleri yüksek sesle söyleyecek cesareti toplamam için birkaç saniye geçiyor.

"Dedektif bana Hudson'ın kirli olduğunu söyledi. Mafya için çalıştığı korkunç şeyler söyledi. Sen böyle bir şey duydun mu?"

"O ne?" Iseult boğazını temizler.

"Evet. Yani, onun iddia ettiği şeyleri yapmasının mümkün olmadığını biliyorum ama tanıdığı birinin bana bunun saçmalık olduğunu söylemesini istedim."

"Tabii ki hayır. O dedektife söyle o boku kışına soksun. Hatta oraya gelip bunu bizzat ben yapacağım."

"Uh, gerek yok."

Iseult kesinlikle göze hoş gelen biri ama kimseye karşı gelmekten de korkmuyor, bu yüzden o karakola girip dedektifin masasını alt üst edeceğini biliyorum ve sormama bile gerek yok. Ama benim yüzümden başının belaya girmesini istemiyorum. Hudson da istemez.

"Tamam ama başka bir şey söylerse hemen bana söyle. Babam bilmek isteyecektir. Anladın mı beni?"

"Evet, tabii ki." Burnumun kenarını çimdikliyorum, hayal kırıklığı beni ele geçiriyor. "Sizin taraftaki arama nasıl gidiyor?"

"Hâlâ bakıyoruz. Henüz bir şey yok." Derin bir iç geçirdi. "Keşke yapabileceğimiz daha fazla şey olsaydı."

"Ben de, Iseult. Ben de."

Telefonu çalıyor, çalıyor ve sonunda sesini duyamayacağımı bildiğim için bu sestten nefret etmeye başladım.

Gittiğinden beri her gün bir mesaj bıraktım, umarım beni dinleyenler Hudson'ın gitmesine izin verecek kadar üzülürler.

Birileri dinliyor olmalı. Sesli mesaj kutusu şimdiye kadar dolmuş olmalıydı. Ama dolmamış.

Onun öldüğüne kendimi inandıramıyorum. Kalbim bunu kabullenemiyor. Asla da kabulleneceğini sanmıyorum.

"Ben Hudson Mackay. Sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakın."

Bip.

"Hey, bebeğim. Seni özledim. Sensiz nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Yine de bir şekilde yapıyorum. Ama sanki yaşamak yerine zamanın içinde sürükleniyormuşum gibi geliyor. Burada olmaman, doktor randevularıma benimle gelmemen çok acı veriyor. Dokuz haftalık hamile olduğumu söyledi. Kalp atışlarını duydum. Ve kan testi bir oğlumuz olacağını gösterdi. Bir oğlumuz. Oğlumuz. Buna inanabiliyor musun?"

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında toplanıyor. O çok mutlu olurdu. Dudaklarımda titrek bir gülümseme beliriyor ve küçük karnıma bakıyorum. Henüz kimse göremiyor ama insanlara söylemeye başlamam gerekecek ve bundan nefret ediyorum. İşte o zaman gerçek oluyor.

"Sana benzemesini istiyorum," diye devam ediyorum. "Senin kalbine ve tutkuna sahip olmasını istiyorum. Sevdiklerin için her şeyi yapma kararlılığına. Onun babası gibi olmasını istiyorum, babası onunla hiç tanışamayacak olsa bile."

Hıçkırıklarıma engel olamadan telefonu kapatıyorum ve ellerimi yüzüme kapatıp ağlıyorum. O kadar çok ağlıyorum ki melekleri ve şeytanı bile uyandırabilirim.

Bu nasıl ? Nasıl ortadan kaybolabilir? Veda bile edemedim. Hazır değildim.

Gözlerimi kapatıp kanepeye uzanıyorum Hudson'ın beni ilk öptüğü anı hatırlıyorum. Bu bizim ilk resmi randevumuzdu ve ne zaman bizi düşünsem aklıma geliyor.

Hudson'ın beni Brooklyn'deki stüdyo dairemde almasını beklerken ellerimi kot pantolonumda gezdiriyor, sade beyaz bluzumun düğmelerini ilikliyorum.

Neden bu kadar gerginim? Hudson işte. Onu tanıyorum. O da beni tanıyor. Bunda garip olan bir şey yok.

Tüm yılı arkadaşlığımızı platonik tutarak geçirdik, hatta ben ona karşı yoğun duygular beslemeye başlamışken bile. O kadar ki, birlikte olduğumuzu rüyalarımda görüyordum. Ama o hiçbir zaman harekete geçmedi.

Sanırım Tanner'dan sonra hazır olmadığımın korkuyordu ve belki de haklıydı. Ama artık hazırım. Aşık olmaktan korkmuyorum. Korkmuyorum.

Çünkü Hudson'ın Tanner'a hiç benzemediğini biliyorum.

Eski kocamla kaçırdığım işaretler vardı. O zamanlar kabul etmek istemediğim şeyler. Hudson'da böyle şeyler görmüyorum. En azından henüz. Umarım hiç görmem.

Hudson benim destek sistemim oldu. Her sabah beni kreşteki işime götürüyor ve işten erken çıktığında beni alıyor. Hafta sonları da hep birlikteyiz. Broadway gösterileri, restoranlar ya da evde sade bir gece. Diğer günler bana yemek yapmaya geliyor ya da sipariş verip birlikte film izliyoruz. Onu görmek her zaman günün en sevdiğim kısmı olmuştur.

Ama bir sonraki adımı atmak korkutucudur. Hisler beslediğiniz biriyle arkadaş olmak ve sonra onunla çıkmak korkutucu. Ya bu arkadaşlığımızı mahvederse? Ya kimyamızın uyuşmadığını fark edersek ve onu kaybedersem?

Ama geçen gün bana çıkma teklif ettiğinde, evet demek istediğimi biliyordum, ben de dedim. Ve şimdi, işte buradayız.

Bip.

Dahili telefon çalıyor ve onun burada olduğunu anladığımda gözlerim kocaman açılıyor. Aynaya son bir kez bakıp parmaklarımı uzun saçlarımın arasından geçiriyorum, kırmızı rujumu bir kez daha sürüyorum ve asansöre doğru adım atıyorum.

Düğüme bastığımda kapılar açıldı ve içeri dalıp lobiye yöneldim. Kısa bir yolculuktan sonra, beyaz BMW coupe'sine yaslanmış beni beklediği kaldırıma doğru ilerliyorum.

Gözleri benimkilerle buluşur buluşmaz yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor, bakışları güneş gibi parlıyor. Ve o anda, kollarına koşmak, garip buluşmayı atlamak ve onunla evlendiğim kısma ileri sarmak istiyorum.

Çünkü ona baktığımda, onun benim kaderim olduğunu biliyorum. Evimden uzaktaki evim. Güvenli, sıcak ve tamamen bizim olan bir yer.

"İşte .."

O bana doğru birkaç adım atıyor, ben de aynısını yapıyorum, kolları sırtıma dolanıyor, gözleri gözlerime dalıyor.

"Çok güzelsin Hadleigh," diye mırıldanıyor, dudakları bir nefes .

O bana baktıkça midem takla atıyor. Ve elinin tersi yüzümün yan tarafına değdiğinde, tüylerim diken diken oluyor.

"Teşekkür ederim." Dudakları kıvrılırken yanaklarım ısınıyor, bakışları ağırlaşıyor.

*"Sana gerçeği söylediğim için bana asla teşekkür etme, kelebek."
Bana açlıkla baktıkça kalbim daha çok çarpıyor. "Sana sarılmak için ne
kadar uzun zamandır beklediğimi bilmiyorsun."
nefes alır.*

*Bana karşı hissettikleri tam orada, gözlerinde ve dakikalar önce
arkadaşlığımızı mahvetmekle ilgili tüm o şüphe yok oluyor.*

*"Ne kadar sürecekt?" Ciğerlerimden sert bir nefes çıkıyor, bakışlarım onun
dudaklarına düşerken onunkiler de benimkilere gidiyor.*

*"Seninle tanıştığım andan itibaren birlikte olacağımızı biliyordum. Ruh
eşlerine inanır mısın bilmiyorum Hadleigh ama senin benim ruh eşim
olduğunu biliyorum."*

*"Senin olmayı seviyorum." Dudaklarımı yaklaştırıyorum ve çenesi
sıkılıyor, altındaki çukurlar lezzetli bir şekilde vurgulanıyor.*

*"Emin misin?" Ağzımı okşarken sıcak nefesi benimkine karışıyor ve
kalçalarımın arasına bir ürperti gönderiyor.*

"Seni istiyorum," diye itiraf ediyorum. "Lütfen... lütfen öp beni."

*İki eliyle yüzümü kavırıyor ve gözlerimin içine derin derin bakıyor. "Hiçbir
şey için yalvarmana gerek yok meleğim. Burada güvendesin."*

*Sonra beni öpüyor -aç ve ateşli- bir eli saçlarımda geziniyor, diğeri
boğazımın kenarına dolanıyor, başparmağı çenemi yukarı iterek aramızdaki
bağı derinleştiriyor. Beni döndürüyor ve vücudumu arabaya yaslıyor, kaslı
vücudu benimkiyle birleşiyor. İniltileri uzuvlarımda yankılanıyor, içime baş
döndürücü bir sarsıntı gönderiyor.*

*Ve ruhumun derinliklerinde bir daha asla böyle bir öpücük
alamayacağımı biliyorum. Bu tutku olmaz. Bu yoğunlukta değil. Çünkü
Hudson Mackay'in de benim olması gerekiyordu.*

Gözlerimin içinde acı titreşiyor ve ağladığımı fark ediyorum.

O gerçekten gitti.

*Ve ortadan kaybolduğunda, her şeyi de beraberinde götürdü. O tutku,
planladığımız o hayat... hepsi gitti, beni bir zamanlar sahip olduğumuz aşkın
gölgesinde bıraktı, onu geri alıp alamayacağımızı bilmeden.*

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

HADLEIGH

ERTESİ AKŞAM KAPIMDA BİR ZİYARETÇİ VAR VE NEREDEYSE onları içeri almayın çünkü görünüşüm bir insanı korkutabilir.

Elowen olduğundan şüpheliyim. Asla habersiz gelmez. Ve Leighton genelde arar. Son zamanlarda Henry ile yaşadığı evlilik sorunları yüzünden onu her zaman göremiyorum.

Son iki saattir evim olan kanepeden ayağa kalktığımda mide bulantısı içime vuruyor ve huzursuzluğu yatıştırmak için derin nefesler alıyorum. Bu sabah bulantısının nihayet sona ermesi için sabırsızlanıyorum.

Doktor birkaç hafta daha sürebileceğini tahmin ediyor. Ama internette okuduğuma göre bazıları için tüm hamilelik boyunca sürüyormuş. Bir insan kırk hafta boyunca bununla nasıl başa çıkabilir?

Mide bulantımın azaldığını hissettiğimde antreye doğru adım atıyorum, gözetleme deliğinden bakmadan önce kapıya yaklaşıyorum.

Brooks elinde poşetler, önüne bakıyor. Benim için yine alışveriş yaptı, ki bu inanılmaz tatlı bir şey çünkü kesinlikle böyle bir planım yoktu. Ama yapmamasını tercih ederim. Yaşaması gereken kendi hayatı var. Hudson'a karşı bir görevi olduğu için bana göz kulak olmak zorunda hissetmesine gerek yok.

Zaten tek başıma daha iyiyim. Umutsuzluğuma başkasını ortak etmeye gerek yok. Hudson konusunda üzgün olsa , aynı şey değil. Asla da olmayacak.

Kapıyı açtığımda bana sırtıttı.

"Yeterince uzun sürdü."

"Özür dilerim. Yorgunum." Çantalara bakıyorum. "Burada ne yapıyorsun?" "Sana mikrodalgada pişirilebilen yemekler aldım, ne olur ne olmaz diye.

"White Castle çizburgerine aşeriyorsun."

"Ve dur tahmin edeyim. Sende biraz var." Kibar bir gülümsemeyi zorluyorum ve midem gurulduyor.

"İki kutu." Kıkırdıyor. "Ve küçük olanlardan da değil. Şimdi içeri girip bunları dondurucuya atabilir miyim? Sonra seni pijamalarınla baş başa bırakacağıma söz veriyorum."

Bana bir kez bakıyor, ama kirli bir şekilde değil. Benimle alay eder gibi.

"Sanırım bu kabul edilebilir." Geçmesine izin vermek için kenara çekilirken bir gülümsemeyi daha zorluyorum.

Hemen buzdolabına yöneliyor ve her şeyi boşaltmaya başlıyor ve sonunda dondurucum aşırı derecede dolmuş görünüyor. Ama ısıtabileceğim şeyler sayesinde hayatta kalabiliyorum.

"Bunu yapmana gerçekten gerek yok Brooks," diyorum ona, buzdolabının kapağını kapatıp artık boş olan poşetleri toplarken ve onları bir araya getirirken.

"Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum ama yapmak istiyorum." Bakışlarını vücudumda gezdiriyor, kaşları çatılıyor. "En son ne zaman yemek yedin?"

"Um, belki sabah yedide?"

Başını sallar ve iç çeker. "Otur. Sana bir şeyler hazırlayayım."

Kaşlarını çatarak meydan okuduğumda bana sert bir bakış atıyor, ağzı küçük bir sırıtişla dans ediyor.

"Yemek yemelisin Hadleigh. Senin için endişeleniyorum."

"Peki." Bıkın bir nefes bırakıyorum. "Yemek yiyeceğim. Ama benim için endişelenmene gerek yok. Ben büyük bir kıyım."

"Biliyorum." Yüz ifadesi yumuşar. "Ama yine de buradayım. Şimdi, sevdiğin balzamik sosla sotelenmiş mantarlı ızgara tavuğa ne dersin?"

Elim uyluğuma doğru sertleşiyor. Bu Hudson'ın uzmanlık alanıydı. "Bunu nasıl yapacağını Hudson mı öğretti?"

"Hayır, tatlım." Kıkırdıyor, başını sallıyor. "*Ona* yemek yapmayı *ben* öğrettim. İyi bir öğrenciydi."

"Pek çok şeyde iyiydi." İç çekiyorum.

Başını salladı. "Öyleydi. Onsuz hiçbir şey aynı değil." Gözleri kederle doluyor. "Ben de onu özlüyorum."

Ocağa doğru dönüp diz çökerek fırının altındaki raftan bir tava çıkarırken çenesi sıkılıyor. Bunu yaptıktan sonra, ben onu izlerken ihtiyacı olan tüm malzemeleri çıkarıyor, bir an önce bitirip gitmesini umuyorum.

Otuz dakika sonra önüme dumanı tüten bir tabak konuyor. Güzel kokuyor ama yemekten biraz korkuyorum. Midemin bunu kabul edip etmeyeceğini asla bilemem.

Ama bana uzattığı çatalı alıp yine de deniyorum. Bıçağı kaldırıp tavuktan bir parça kesiyorum. Ağzıma atıp yemeye başlıyorum, o da kendine bir tabak alıp tezgahın karşı tarafında bana katılıyor.

İlk lokmayı ağzıma atarken "Nasıl?" diye soruyor.

"İnanılmaz..." Neredeyse inleyecektim çünkü tadı gerçekten güzel.

Ağzı bir sırtışa dönüşüyor. "Hoşuna gittiğini gördüğüme sevindim."

Sessizce yemeye devam ediyoruz ve mantardan bir ısırık daha aldığımda, şiddetli bir mide bulantısı atağı beni aniden vuruyor.

Çabucak bir bardak su içiyorum ve bu korkunç hissin geçmesi için kendimi zorluyorum. Ama içtikçe daha da kötüleşiyor.

Bardağı şangırtıyla düşürüp sandalyeyi zorla geriye itiyorum ve banyoya koşuyorum.

"Hadleigh?" Brooks'un gürleyen ayak sesleri beni yakından takip ediyor. "Hadleigh, Tanrım!"

Tuvalete ulaştığımda içimdekileri boşalttım.

Elini sırtımda hissediyorum, bir diğeri saçlarımı tutuyor. "Sorun yok. Sen iyisin."

Duramıyorum. Yemek yemenin bir hata olduğunu biliyordum. Bebeğin gerçekten sevmediği bazı şeyler var ve görünüşe göre mantarlar da bunlardan biri. Kendimi daha iyi hissettiğimde, bana uzattığı havluyu alıp ağzımı sildim.

Kalbim kontrolsüzce çarpıyor. Bunun olduğuna inanamıyorum. Ne diyeceğim ben şimdi?

"İyi misin? Doktor çağırmam gerekiyor mu?"

"Evet. Yani hayır." Ellerim yüzümden aşağıya akıyor.

Sırtım hala ona dönük ve sanki onunla yüzleşemiyorum, yüzleşirsem en derin sırrımı açıklayacağımdan korkuyorum. Ve artık neden sakladığımı bile bilmiyorum. Arkadaşlarımızın şimdi ya da ortaya çıktıktan sonra öğrenmesinin ne önemi var?

"Konuş benimle, Hadleigh. Neyin var? Hasta mısın?" Sesi düşüyor, sanki bu düşünce ona acı veriyormuş gibi.

Duyarlılığından sıyrılıyorum ve yüzümü ona döndüğümde kelimeler dökülmeye başlıyor. "Ben hasta değilim. Tam olarak değil."

Bana soru sorarcasına bakıyor. Bekliyor...

"Ben... Ben hamileyim."

Bir adım geri çekilir, gözleri büyür. "Ne? Nasıl? Düşündüm ki..."

"Biz de öyle, ama bir şekilde..." Boğazımda bir ağırlık oluşuyor, duygularımla boğuşuyorum. "Birkaç hafta önce öğrendim."

"Hadleigh... kahretsin, özür dilerim." Avuçlarını omuzlarıma vurdu. "Her şeyin üstüne bir de bunun senin için ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Keşke bana söyleseydin."

"Kimseye söylemedim. Sen ilk kişisin."

Yüz ifadesi yumuşuyor. "Neye ihtiyacın olursa. Ne zaman . Ben senin için buradayım. Bunu tek başına yaşamamalıydın."

Samimiyetinden burnumu çekiyorum ve gözyaşlarım teker teker yanaklarımdan aşağı süzülüyor, mutsuzluğuma yenik düşüyorum.

Kolları beni sarıyor ve ağlayan bedenimi o kadar uzun süre kendine doğru çekiyor ki, bıraktığında artık saatin kaç olduğunu bile bilmiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

HADLEIGH

BİR AYLIK SU

GÜNLER BİRBİRİNİN İÇİNE GEÇTİ, HAFTALAR BİR ANDA KAYBOLDU.

Göz açıp kapayıncaya kadar, ama o hala yok.

Ondan iz yok.

Hudson'ın ölü ya da diri olduğuna dair tek bir kanıt yok.

Bir falcıya gitmeyi düşündüm. Bir deste iskambil kağıdında geleceğinizi görebildiklerini iddia eden televizyon falcılarından birine. Kulağa saçma geldiğini biliyorum. Böyle şeylere hiç inanmadım ama şu anda her şeye inanabilirim.

Brooklyn'deki yoga dersimden eve dönerken uzun bir yolda araba kullanıyorum. Orada araba kullanmaktan nefret ediyorum. Her zaman trafik var.

Hudson'ın gidişiyle birlikte, normalde evimin yakınında gittiğim kursa katılmadım, orada beni tanıyan kadınların haberlerde gördükleri hakkında bir şey söylemesini istemiyorum. Onların acıyan bakışlarını istemiyorum. Kaybettiklerimin her gün hatırlatılmasına ihtiyacım yok. Ama bu okulda kimse onun karısı olduğumu bilmiyordu. Bir saatliğine unutabilirim.

Tek yönlü bir yerleşim caddesinde sağa döndüğümde, arkamdan bir dizi lastik çıgık atarak geliyor. Önde araba var, ama o sağa dönüyor, benim düz gitmeme izin veriyor ve arkadaki yavaşlamak yerine daha hızlı gidiyor.

"Ne oluyor be?"

Kalp atışlarım hızlanıyor. Geçmesine izin vermek için durmak istiyorum ama her iki tarafa park etmiş arabalar yüzünden bu imkânsız.

Dikiz aynasından baktım ve bir adam gördüğümü sandım.

Ama giydiği görür görmez vücudum ürperiyor, tüylerim diken diken oluyor.

Yüzünü net olarak göremediğim adam siyah bir beyzbol topu giyiyor.
Şap
ka. Tanner'ın her zaman giydiği türden.
"Aman Tanrım..."
Onu kaybetmeyi umarak hızlanıyorum ama o sadece daha hızlı gidiyor.
Korku kapanıyor
elini boğazıma doladı.
Beni öldürmek istiyor. O zaman yapamadığını bitirmek için geri geldi.
Cep telefonumu açıyorum ve polisi aramasını söylüyorum.
"911. Acil durumunuz nedir?"
"Merhaba, biri peşimden geliyor. Sanırım eski kocam olabilir. Beni takip
edip duruyor ve arabama çarpmaya çalışmasından korkuyorum. Lütfen yardım
gönderin."
"Yolun kenarında durup etrafta başka insanlar varken bekleyebilir
misiniz?"
"Deneyebilirim."
Rastgele bir sola dönüş yaptığımda, siyah sedanın bir dönüş yapmasını
izliyorum.
Ama bu iki yönlü bir yol, belki onu kaybedebilirim.
"Beni yine takip etti. Bu kasıtlı. Bana zarar vermeye çalışıyor." Bebeğim
için duyduğum korku bir sonraki nefesimi almamı zorlaştırırken nefes nefese
kaldım.
"Bulunduğunuz yere yardım gönderiyorum. Sakın
kapatma." "Tamam." Kenara çekmeye çalışırken
içimdeki korkuyu yutuyorum.
Ancak diğer araç durmak için hiçbir girişimde bulunmaz. Bunun yerine
daha hızlı gidiyor.
Gözlerim açılıyor, göğsüm ağırlaşıyor ve ben yoldan çekilemeden tampona
çarpmıyor.
Yüzüm direksiyona çarpıyor, tüm hava ciğerlerimi terk
ediyor. Korna çalıyor, çok fazla korna çalıyor.
"Hanımefendi? Hanımefendi, beni duyuyor musunuz?" polis memurunun
sözleri . Sonra her şey kararır.

Gözlerimin yarıklarında ışıklar titreşiyor, kafamın içinde bir bip sesi çınlıyor.
İnleyerek göz kapaklarımı açıyorum ve üstümde yanan bir ışık buluyorum.
Etrafım netleşmeye başladığında bir hastane odasında olduğumu fark
ediyorum.

kolumdan çıkıyordu.

"Bebeğim!" Oturur pozisyona geçiyorum, kalp atışlarım kaburgalarımın . Sanki Hudson'dan geriye kalan tek parçam olan çocuğumuzun başına bir şey gelmiş olabileceği bilgisiyle uykumdan uyanmış gibiyim.

Brooks, Leighton ve Elowen'ın bana doğru koştuğunu görüyorum. Yüzlerine konsantre olmaya çalışıyorum ama nabzım o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor.

"Hadleigh!" Elowen yatağımın yanında belirdi. "Uyanmışsın. Şükürler olsun."

Kaşları geriliyor ve elimi tutup sıkıyor. "B-b-bebeğim..." Boğuluyorum. "Bebek nasıl?"

"Bebeğim?" Başını geriye atıyor ve meraklı gözleri

Be

n. "Hamileyim," diye mırıldandım.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Leighton.

"Hamile mi?" Elowen'ın çenesi titrer. "Oh, Hadleigh. Onun adına çok mutluyum.

sen."

Kollarını bana doluyor ve duygularını burnundan çekerek beni sıkıca kucaklıyor.

Brooks, "Doktor henüz bir şey söylemedi," diye yanıtlıyor.

"Ne kadar ?" Leighton tek bir adımla yaklaşıyor. "Yaklaşık üç ay."

"Bu harika." Yüzünde bir gülümseme beliriyor ama aynı zamanda endişe de var.

Elowen yatağın kenarına yerleşiyor, hâlâ elimi tutuyor.

"Senin için çok endişelendik." Leighton gözlerini kapatır ve iç çeker. "Olmam gerektiği kadar çok gelemediğim için özür dilerim. Henry ile ilgili her şey çılgıncaydı. Ama ben... uh..." Omuzları düştü. "Ondan boşanıyorum. Süreci başlattım bile."

"Aferin sana."

Mutlu olmayı hak ediyor ve aldatan bir orospu çocuğuyla kalmak onu oraya götürmeyecek.

Elimi onunkine uzattım. "Seninle gurur duyuyorum."

"Başın nasıl?" Brooks soruyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerken çenesinde bir kas patlıyor.

"Başımın neşi var?" Elim kaldırıyorum, parmaklarım alnımda geziniyor ve orada gazlı bezi hissediyorum.

"Araban dönerken çarpmışsın. Bunu her kim yaptıysa bulacağım..."
Gözleri parlıyor, yüz hatlarının her birinde öfke kıvrılıyor.

Kaza gelmeye başladı. Kovalamaca. Siyah beyzbol şapkalı adam.

Tanner.

Korku kemiklerime kadar işliyor, bedenim ürpertiyle dans ediyor.

Brooks, "Polis sizinle görüşmek isteyecektir," diye ekliyor.

"Tanner'dı. Sanırım." Kelimelerim boğazımda düğümleniyor. "Beni takip ediyordu. Bana zarar vermek istedi."

Gergin bir şekilde başını sallıyor ve gözlerinde öfkesinden başka tüm duygular kayboluyor. "Polis 911 çağrınızı duyduğunu söyledi. Araştırıyorlar." Bir nefes veriş onu kasıp kavuruyor.

"Şu anda onlara pek inandığımı söyleyemem."

"Eğer bunu Tanner yaptıysa, hiç dönmemiş olmayı dileyecek." Buz gibi bakışlarından anladığım kadarıyla ona inanıyorum.

"Bayan Mackay," diye biri.

Brooks'un arkasından baktığımda omuz hizasında gri saçları olan, beyaz paltosu dizlerine kadar inen yaşlı bir kadın görüyorum.

"Ben Doktor Malone. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz? Baş dönmesi, mide bulantısı var mı?" "Biraz."

"Sen vardı a hafif Sarsıntı. Biz olacak ayrılmak
sen bir gecede Gözlemler için, yarın iyi olursan evine
gidebilirsin."

"Bebeğim nasıl?"

Gülümsüyor. "Gayet iyi gidiyor. Kalp atışları mükemmel."

İçimi büyük bir rahatlama kaplıyor ve gözlerimin arkasında biriken yoğun gözyaşlarını geri kırıyorum.

Onu kaybetmedim.

Elimde kalan tek Hudson parçasını kaybetmedim.

Ertesi gün hastaneden taburcu oldum ve Brooks beni eve bırakan kişi oldu.

Kapımı açıp içeri girdiğimde kendimi düne göre çok daha iyi hissediyorum, yine de başım ağrıyor. Şükrettiğim tek şey her ikisinin de

bebek ve ben hayattayız.

"Git uzan ve dinlen," diye emrediyor Brooks, posta kutumdan aldığım postayı elinde tutarken.

"Sanırım gidip kanepede oturacağım. Belki bir fincan çay içerim." "Gidip sana bir tane yapayım." Bana sıcak bakıyor.

Böylesine korkunç bir kazadan sonra burada birinin olmasının güzel olduğunu kabul ediyorum. O son birkaç anı aklımdan çıkaramıyorum.

Eve dönerken sanki her şey yeniden oluyormuş gibi geldi. Beyzbol şapkası, şapkanın altında saklı yüz, arkamdan hızla gelişi, kırbaçlanma hissi...

Elim kucağımda titriyor ve içimde savaşı endişeyi durdurmak için parmaklarımı kıvrıyorum. Yüzünü görmedim ama o olduğunu biliyordum. Sanki o olduğunu bilmemi istiyordu.

Boğazımı temizleyerek kendimi Brooks'a bakmaya, eski sevgilim dışında bir şey düşünmeye zorluyorum.

"Teşekkürler. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Ağzının bir tarafı yukarı kıvrılmış bir şekilde bu düşüncüyü geçiriyor. "Biz bir aileyiz Hadleigh. Aileler birbirleri için bunu yapar."

"Yine de teşekkür ederim. Minnettarım." Kanepeye uzandım. "Mektupları uzatır mısın? Uyumadan önce kontrol etmek istiyorum."

"Tabii ki." Yığını bana doğru getiriyor, sonra aceleyle mutfığa gidiyor.

Ben ilk postayı açtığımda onun içeride ayaklarını sürüyerek dolaştığını duyuyorum ve bazı kadın doğum ziyaretlerimin faturalarını buluyorum. Birbiri ardına açtığımda, sonuncusunun iade adresi olmadığını görüyorum.

Ama benim adım kalın siyah mürekkeple karalanmış.

Bir ürperti kollarımı titretiyor. Kapağı yırtmaya başlayarak bir parça beyaz kağıt çıkarıyorum ve dikkatlice açıyorum.

Bunu yaparken, kelimeleri taradığımda gözlerim dehşet içinde açılıyor. Tanner'ın el yazısıyla.

"Hayır..." Gözlerim kanayana kadar tekrar tekrar okurken ciğerlerim daralıyor, ellerim göğsümü tırmalıyor.

Korku ve dehşet içimde düğümlendi çünkü bir an için yanıldığımı umdum. Arabadaki adam o değildi. Geri dönmemişti.

Onu unutmayı çok istiyordum ve onun da beni unutmasını umuyordum.

Ama Tanner unutmak istemiyor.

Bana her şeyi hatırlatmak istiyor. Beni cezalandırmak istiyor. Beni incitmek istiyor.

Ya da daha
kötüsü.
Beni
öldürmek
için.

Karşılaşmamız hoşuma gitti. Başın nasıl, Haddy?

Gözyaşlarım gözlerimde yüzüyor.

O isim. Hafızamdan silmek için deli gibi savaştığım o lanet isim. Onu bana veren sesi silmek için.

Ama o beni buldu. Bunca zaman sonra, geri döndü.

Nabzım hızlanıyor ve parmaklarım kâğıdın kenarlarında titriyor.

Tanner bana Haddy demeyi severdi. Lakaplardan nefret ederdim ve o da bunu bilirdi. Bu yüzden ne olursa olsun bana sahip olduğunu göstermek için bilerek kullanırdı.

"Pekâlâ, çayınız hazır." Brooks elinde bir fincanla tekrar içeri giriyor ve yüz ifademi görünce hareketleri yavaşlıyor. "Ne oldu?" Fincanı hızla sehpa üzerine yerleştiriyor. "Solgun görünüyorsun Hadleigh. Doktor çağırayım mı?"

"Hayır," diye fısıldıyorum, doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama aklıma gelen her kelime beni hasta ediyor.

Hudson'ın gidişi ve hamilelik arasında Tanner'ı düşünmek istemedim. Ama şimdi beni onu düşünmeye zorladı. Bana yaptığı tüm çirkin şeyleri hatırlamam için beni zorladı. Bana söylediği.

Göğsümden homurdanıyorum, ellerimi yumruk yapıp kâğıdı şiddetle yere fırlatıyorum.

Brooks onu için diz çöktü. "Bana ne olduğunu söyle."

Kâğıdı düzeltir ve gözleri büyür, iri göğsü keskin, hızlı bir nefesle genişler.

"Ben Tanner," diye nefes alıyorum.

"Ne?" diye tükürdü dişlerini sıkarak.

Tanner kesinlikle Hudson'ın kayboluşuyla ilgili olmalı. Ondan ilk notu aldığım zaman bana çok tesadüfî geldi.

Polisler henüz bulunup bulunmadığını ve sorgulanıp sorgulanmadığını söylemedi ama sorgulanmış bile eminim bir yolunu bulurdu. Çekici biri. İşbirlikçi. Herkes her zaman Tanner'a inanır.

"O lanet olası pislik..." Sesi vaatlerle cızırdıyor. Ve bu beni biraz daha güvende hissettiriyor, sanki yalnız değilmişim gibi.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. "Sadece beni rahat bırakmasını istiyorum."

"Onu bulduğumda, bulacak. Merak etme." Elimini tutuyor ve üst kısmını ağzına götürüyor, gözleri kapanıyor.

Dudaklarını orada hissettiğim anda, içgüdüsel olarak kolumu geri çekiyorum. Çünkü ne kadar masum olursa olsun başka birinin dudaklarını üzerimde hissetmek ihanet içinde boğulmak gibi geliyor.

"Çok üzgünüm Hadleigh." İç geçiriyor, vücudu biraz sarkıyor. "Umarım bunu yanlış anlamamışsındır. Bunu yapmamalıydım..."

Elini yüzüne sürüyor ve o anda masum bir hareketi daha büyük bir şeye dönüştürmüşüm gibi hissediyorum.

"Sorun yok." Tuhaf bir durumu daha da kötüleştirmemeyi umarak gülümsemeye zorluyorum. "Sadece Tanner'la yaşadıklarım ve Hudson'ın yanımda olmaması yüzünden biraz gerginim." Kolumu karnımın etrafında kıvrıyorum.

"Hayır, bu senin hatan değil. Benim hatamdı. Haddimi aştım ve bir daha olmayacak."

Sözümü sakınmadan bardağı elime alıyorum ve başka bir şey söylememeyi umarak yudumlamaya başlıyorum. Elowen dışında sahip olduğum tek istikrarlı arkadaşım o. Bunu mahvedemem.

"Eğer senin için de uygunsa," diyor, "seni doktor randevularına götürmeye başlamak istiyorum. Tek başına gitmek zorunda kalmanı istemiyorum, özellikle de o pislik başıboş dolaşırken."

Başımı salladım. "Bu harika olur. Teşekkür ederim."

Dürüst olmak gerekirse, arabaya tek bineceğim için gergindim. Orada birinin olması daha güvenli.

"O dedektifi görmeye gitmeliyiz," diye devam ediyor. "Belki yarın. O hıyarın neden hâlâ tutuklanmadığını bilmiyorum."

"Eminim ailesi polislerle para ödediği içindir."

"Bu doğru mu?" diye alay ediyor. "Para her şeyi çözmez."

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

HADLEIGH

İKİ GÜN SONRA, TEKRAR KARAKOLDAYIZ.

Dedektif Tompkins'ten.

"Bugün sizin için ne yapabilirim?" Dikkati ikimizin arasında gidip geliyor.

Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken sinirlerim boğazımda düğümleniyor ve ağzım titriyor.

Ama Brooks orada, elimi sıkıyor. "Tanner Cutwright hakkında ne halt ettiğini öğrenmek için buradayız. O orospu çocuğunu aramaya zahmet ettiniz mi?"

Çenesi bir parça seğirirken ona acımasız bir güçle bakıyor.

"Bay Cutwright ile konuşmayı çok isterim," diye söze girdi. "Eğer onu bulabilirsek."

Hızlı bir nefes veriyorum. "Yani nerede olduğunu bile bilmiyorsun?"

"Bize söylediklerine göre ailesi onu aylardır görmemiş. Arkadaşları da görmemiş. Eğer New York'taysa, bizden saklanmak için bir şeyler yapıyor demektir."

"O pislik onun okuluna gitti!" Brooks masasına bir yumruk indiriyor ama kadın irkilmiyor bile. "Öğrencilerinden birine lanet bir not verdi ve sen onu bulamadığını mı söylüyorsun?"

Çenesini eğiyor. "Bunu doğrulamaya çalıştık ve ailesi bizimle konuşmasına izin vermeyen çocuk dışında hiçbir tanışımız yok. O olduğundan emin olamayız." Kollarını küçük göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve bu kez bana bakarken gözleri biraz yumuşuyor.

"Tabii ki o! Başka kim olabilir ki?" Kelimeleri tükürdüm, tüm bunlardan tamamen bıkmıştım.

Hudson'ı bulamıyorlar. Tanner'ı bile bulamıyorlar. Doğru bir şey yapabilirler mi?

"Üzgünüm, Bayan Mackay. Keşke daha iyi haberlerim olsaydı. İster inanın ister inanmayın, kocanızın davasını çözmeyi ben de en az sizin kadar istiyorum."

"Doğru," diye kıs kıs gülüyorum, şakaklarım zonkluyor, beynimde bir uğultu yükseliyor.

Brooks yavaşça ayağa kalkıyor, cebinden mektubu çıkarıyor ve kadının masasının üzerine vuruyor. "Ona bir tane daha göndermiş."

Ona ters ters bakarken gözleri kısılıyor, eli kâğıdı kapıyor.

Okurken başını sallıyor, sonra bana bakıyor. "Sorun şu ki, hiçbir yerde ondan geldiği yazmıyor. Ama el yazısını doğrulayacağız."

Kesinlikle o olması gerektiğini söylemek için ağzımı açtığımda, beni durdurmak için avucunu uzattı.

"Senden şüphe etmiyorum. Ama kanıt olarak bu onu tutuklamama yardımcı olmaz. Onu görürseniz, bir şey söylerse ya da yaparsa polisi arayın, güvenli bir şekilde yapabiliyorsanız fotoğrafını çekin, ben de savcıyı size bir yasaklama emri vermesi için ikna etmeye çalışayım."

Başımı sallıyorum, vücudum sarkıyor. Yoruldum. Çok yorgunum. Tek bildiğim Tanner'ın asla durmayacağı. Yasaları çiğneyene kadar bana eziyet edecek.

Brooks ayağa kalkıyor. "Eğer tekrar bir şey yaparsa..." İki avucunu da masanın kenarına dayayıp eğiliyor. "Senin yardımına ihtiyacı olmayacak."

"Bu ne anlama geliyor Bay Bardin?" Bakışları ölümcül bir hal alıyor. "Bilmek istemez misiniz?"

Elimi tutuyor ve ben de ayağa kalkıp onu takip ediyorum, giderken kadının mutsuz yüz ifadesine bakıyorum.

BİR HAFTA SONRA

Zamandan nefret ediyorum. Geçip gitmesinden nefret ediyorum. Hudson yanımda olmadan yok olup gitmesinden nefret ediyorum. Ve en çok da, onu geri getirecek kadar uzun süre durduramamaktan nefret ediyorum.

Çünkü kalbimde ve ruhumda, onun hala dışarıda bir yerde olduğunu, onu bulup eve getirmemi beklediğini biliyorum.

Bizim için.

Kolum içgüdüsel olarak küçük göbeğimin etrafını sarıyor, bol bir gömlekle kolayca gizlenebiliyor. Ama daha fazla insana anlatmaya başlamalıyım. Bunu biliyorum. Ne zaman yeni biri öğrense, zaten kanayan kalbime bir kesik atılmış gibi oluyor.

Dün okulda Melanie'ye söyledim. Bana sarıldı ve benim adıma ne kadar mutlu olduğunu söyledi. Ne kadar harika bir anne olacağımı söyledi. Ona doğru zamanlarda teşekkür ettim, doğru anlarda gülümsedim ama içim kaynıyordu. Hayatımın en mutlu anının üzüntü tarafından kör edilmesine öfkeliydim.

Iseult sürücü tarafından bana bakarak, "Sessiz görünüyorsun," diyor.

Dün beni arayıp Cherry Grove'daki ailesini ziyarete beni de götüreceğini söylediğinde gitmek istemedim. Ama Iseult gibi birine hayır diyemezsin. Teklif ettiği şeyi kabul etmekten başka çareniz kalmayana kadar peşinizi bırakmaz. Bunun beni kontrol etme, hayatımın neden darmadağın olduğunu unutturacak kadar dikkatimi dağıtma yolu olduğunu biliyorum ve bunun için onu seviyorum.

"Aklımda çok fazla şey var."

"Benim boktan ailemle bir dakika geçirirsen, dertlerini en az beş dakikalığına unutursun." Tavus kuşu gözleri sırtırken oynuyor.

Kuru kuru gülüyorum. "Kafamdan beş dakika uzaklaşmak bir ."

"O zaman seni yanımda götürmem iyi bir şey." Göz kırıyor. "Hâlâ bir teşekkür bekliyorum."

Aklımı Hudson'dan uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyor. Iseult bırakın başkasının duygularını, kendi duygularıyla bile iyi başa çıkamıyor. Ve değer verdiği insanların incinmesinden nefret eder. Bunu yüzünüze söylemeyebilir ama onun için önemli olan kişileri mutlu görmek için her şeyi yapar. Iseult'un kalbi gösterdiğinden daha büyüktür ve bu onun en özel yanıdır.

"Peki, Gio nerede?" Sadece birkaç aydır evli olduklarını ve bizimle seyahat etmesini beklediğimi soruyorum.

"Sevgili baş belası kocam dün kardeşlerime bir konuda yardım etmek için Cherry Grove'a gitti."

Bir kahkaha . "Şimdiden baş belası oldun, ha?"

Dikkatini yola vermeden önce bana bakarken yüzünü buruşturuyor. "Yani, arkadaş olduğumuzu sanıyordum, Hadleigh. Neden beni bir erkekle yaşamının ne kadar can sıkıcı olabileceği konusunda uyarmadın?"

"Özür dilerim." Küçük bir attım. "Bazen berbat bir arkadaş oluyorum."

"Belli ki. Yani, adam benim için sürekli yemek yapma cüretini gösteriyor, beni beslemekte ısrar ediyor, çünkü görünüşe göre kendi ellerim yok." Gözlerini deviriyor. "Oh, işleri daha da kötüleştirmek için..." Bir elini havaya kaldırıyor. "...hatta her gece bana banyo yaptırıyor, şey... hatırı sayılır miktarda köpüklü."

Boğazını temizliyor, bu da beni kıkırdatıyor.

"Oh, gülmeye devam et," diye uyarıyor, yüz ifadesi donuk ama aynı zamanda komik. "Ama bundan birine bahsedersen seni öldürmek zorunda kalırım."

Gözleri yarıklara dönerken kahkahalarım artıyor. "Söz veriyorum, kocanla yaptığınız köpüklü banyolardan kimseye bahsetmeyeceğim."

Ben parmaklarımı ağzıma götürüp fermuarını çekiyormuş gibi yaparken o kaşlarını eğiyor.

"Ve..." diye devam ediyor, sola dönüyor, dönerken de derin bir iç çekiyor. "Bana her zaman güzel olduğumu söylüyor, öyle ki kocam olmasaydı şimdiye kadar onu öldürmüş olurdum. Çünkü, demek istediğim, karınıza sürekli güzel olduğunu söylemek normal olamaz, değil mi? Delirmiş olmalı. Öyle olmalı. Bir deliyle evlendim."

Onu hiçbir şeyden korkarken görmediğim halde korkmuş gibi göründüğüne yemin edebilirim.

Bir zamanlar asla evlenmeyeceğine yemin etmişti ama Gio bunu kabul etmedi. Bunu, kız kardeşiyle evlenmeye hazırlanırken bile ona bakışını, odanın öbür ucundan onu özleyişini gördüğüm andan beri biliyordum.

Ama Gio'nun kimsenin onun için hazırladığı plana uymaya niyeti yoktu. Kendi planını yaptı ve bunu Iseult ile yaptı. Onun tam da ihtiyacı olan şeydi.

Onu mutlu görmek kalbimi ısıtıyor. Çünkü o mutlu, bu onu korkutsa bile.

"Sesi hiç de deli gibi gelmiyor. Akıllı bir adama benziyor. Harika bir eş seçen biri. Bu yüzden sorunu göremiyorum."

"İşte lanet olası sorun bu!" Bir elini havaya kaldırıyor, diğer eliyle de kırmızı ışıktaki durmak için direksiyonu çeviriyor. "O gerçek olamayacak kadar iyi! Bu normal değil. Ve..." Kaşlarını çatıyor, ağzını yana çeviriyor. "Bir aptalla evli olmak hoşuma gidiyor." Başını sallıyor ve bir an için çatıya bakıyor. "Bana ne oldu Hadleigh?"

"Aww..." Yüzümü yana doğru eğdim. "Kocaman ."

"Oh, kapa çeneni." Elinin tersiyle omzuma vurarak kıs kıs gülüyor.

"Bu iyi bir şey, Iseult." Yolda bir kez daha ilerlerken kolunu sıkıyorum. "Evlilik güzel ve güçlüdür. Ve senin gibi doğru kişiyi bulduğunda, bu da özeldir. Aşkınız özeldir. O yüzden sakın korkmaya kalkmayın. Bunun yerine, bu acımasız dünyada birbirinize tutunun." Kalbim sıkışıyor, göğsümün ortasına çiğ bir sızı yerleşiyor. "Ben de öyle yaptım."

Bana baktığında gözleri parlıyor, sonra tavrı daha hafif bir şeye dönüşüyor. "Artık üzücü şeyler yok. Babamın evine varır varmaz, biraz içki içeceğiz."

Muhtemelen ona bunu yapamayacağımı söylemeliyim.

Birkaç dakika daha geçtikten sonra dar bir yoldan geçip güvenli bir kapıya doğru ilerliyoruz. Oradaki iki adam ona başıyla selam veriyor ve kapılar bizi içeri almak için hemen açılıyor. Yolun geri kalanında ilerlerken dönüşlerce arazinin içine giriyoruz. Ortada, sayamayacağım kadar çok penceresi olan yüksek bir malikane bizi karşılıyor. Her iki yanda biraz daha küçük mülkler uzanıyor.

Iseult ve Gio New York'a taşınmaya ve Gio'nun banliyödeki evinde yaşamaya karar verdiler ama Gio hâlâ sık sık Cherry Grove'a geliyor.

Babasının evinin garaj yoluna giren Iseult arabayı kapatır.

İçeri girmeden önce elimi onunkinin üstüne koyuyorum.

Merakla bana döndü.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Oh, Tanrım. Bunu yaptığıma inanamıyorum.

"Ne oldu?" Kaşlarının arasında bir çizgi kırışıyor.

"Sadece söyleyeceğim çünkü nasıl söyleyeceğimi düşünmeye başlarsam cesaretimi kaybederim. Ben sadece-"

"Hadleigh, endişeden delirmeden önce söyle bana. Ve inan bana, beni deli görmek istemezsin."

Uzun, sığ bir nefes çekiyorum.

"Hamileyim." Kelimeler daha çok fısıltı gibi geliyor.

Başını geriye atıp karnıma bakıyor. "Ne? Nasıl? Yani bu onun..."

"Evet, tabii ki onun! Bunu bana nasıl sorarsın?" Hayatımın aşkına ihanet edeceğimi düşündüğü için kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Özür dilerim, aptalca davrandım." İç geçirdi. "Senin adına çok mutluyum."

Kollarını bana doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Ama ben değilim." Kelimeleri yüksek sesle itiraf ediyorum.

"Ne?" Geri dönüyor, kafası karışmış gibi görünüyor.

"Biliyorum..." Sesim düşüyor. "Bu beni dünyanın en nankör insanı gibi gösteriyor. Ama Hudson'ı özlüyorum ve için onu burada istiyorum." Bir duygu dalgası bana çarptığında burnumu çekiyorum. "Onsuz bir çocuğu kutlamak doğru gelmiyor."

"Çok özür dilerim." Gözleri şefkatle parlıyor. "Yani... o zaman iğne yok mu?" Burnumu çekerek gülüyorum. "Kapa çeneni, fikrimi değiştirmeden içeri girelim." "Kimseye söylemek zorunda değilsin." Arabanın kapısını açtı.

"Eninde sonunda hepsi öğrenecek." Onu dışarı kadar takip ettim. "Artık bunu bir sır olarak saklamak anlamsız geliyor, biliyor musun?"

"Ne yapmak istersen bana uyar."

Patrick'in evine doğru ilerlerken başımı sallıyorum ve midemdeki düğümler büyüyor. Üç taş basamağı çıkıyoruz ve kapının önüne geldiğimizde Gio kapıyı açıyor, onu gördüğünde yüzünde kocaman bir sırıtış beliriyor, kara gözleri şefkatle parlıyor.

"İşte benim muhteşem karım." Adamın bakışları kadının vücudunda geziniyor ve kadın gözlerini deviriyor.

"Şunu yapmayı kes." Yanından geçip gidiyor. "Her fırsatta bana karın demeyi kes."

Fazla uzaklaşmasına izin vermiyor, bileğinden tutup onu kendine doğru çekiyor.

"Ne oldu, bambina?" Gözleri çarpışırken sesi boğucu bir hal alıyor, parmak eklemleri kızın yanağından aşağı yuvarlanıyor. "Dün gece seni bunun için yalvarttığım onca zamanı unuttun mu? Sana hatırlatmamı ister misin? Tam burada, duvara karşı?"

Göğsü sallanıyor.

"var." Başını eğerek bana doğru bir işaret yaptı.

Saçlarından bir tutam tutuyor ve dudaklarını onunkilere değdirerek ağzını kendi ağzına yaklaştırıyor. "Sanırım biraz arkadaşlıktan hoşlanıyorsun."

"Gio..."

"İşte " Onu sert ve hızlı bir şekilde öpmeden hemen önce sırtıyor, diğer eli sırtının alt kısmına dolanırken inliyor.

Adam nefes nefese, yoğun bir şekilde ona bakarken, kadın da adamın bakışlarındaki tutkuyu yansıtıyor. Ve ben, onlar o anı yaşamaya devam edebilsinler diye yokmuşum gibi mi davranmalıyım yoksa koşarak gözden kaybolmalı mıyım emin değilim.

"Hey, Hadleigh." Gio sonunda var olduğumu fark etti. "Karım için üzgünüm." Ağzı müstehcen bir şekilde kıvrılıyor. "Bazen biraz huysuz olabiliyor. Kadını tekrar kendime aşık etmek sürekli bir durum, anlıyor musun?" Kadın kaçmaya çalışırken onu kendine doğru çekiyor. "Ama bir erkek denemek zorundadır. Öyle değil mi bebeğim?"

Yüzünü buruşturuyor ama dudaklarındaki küçük seğirmeyi kaçırmıyorum.

"Kahretsin, onu seviyorum." Kızın ateş gibi kızıl saçlarını bir kez daha avuçluyor ve ona hızlı bir öpücük veriyor.

"Birbirinize sahip olduğunuz için mutluyum," diyorum onlara, Hudson'ı yeniden özlediğim için göğsümde bir sızı hissederken.

Iseult anında ona benimle *dalga mı geçiyorsun*, sanki mutlu olarak beni incitiyorlarmış gibi bir yüz ifadesi takınıyor. Evet, bir bakıma acı verici ama Gio gibi onu tamamlayan birini bulduğu için daha mutlu olamazdım.

Tüm dikkatini bana verirken Gio'nun yüz ifadesi gerginleşiyor. "Hudson için çok üzgünüm. Hepimiz elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Aslında, arkadaşım Grant Westbrook ile görüşmeni istiyorum. O-"

"Westbrook? Telefon gibi mi?"

Kıkırdıyor. "Evet. Aynı piç."

Westbrook'ların bir cep telefonu şirketi var. Eminim başka şeyler de vardır. İnanılmaz zengin bir aile. Gio'nun onları tanıdığından haberim yoktu.

"Her neyse..." diye devam ediyor. "Neler olduğunu biliyor ve Hudson'ın izini bulmaya nasıl yardımcı olabileceğini anlamaya çalışıyor ama Hudson'ın geçmişiyile ilgili bazı boşlukları doldurmak için senin yardımına ihtiyacı olabilir."

"Tamam, evet." Kalbim küt küt atıyor ve göğsümde taze bir umut kabarıyor. "Ne yapılması gerekiyorsa yapacağım. Sadece nereye gideceğimi söyleyin, ben de onu istediği zaman göreyim."

"Güzel. Iseult'a sana onun bilgilerini mesaj atmasını söyleyeceğim."

Hızla telefonunu çıkarır ve yazmaya başlar. "Bitti."

Telefonuma bir ping geldiğinde gülümsüyor.

"Teşekkürler. Onu yarın arayacağım."

Belki de budur. Belki de sonunda onu bulacağım.

", gidip herkese merhaba diyelim," diyor.

Ve ben orada dikilip merak ederken birlikte evin içine doğru ilerlemeye başladılar...

"Sence hâlâ hayatta mıdır?" Ben durduramadan soru yuvarlanıp gidiyor.

o.

İkisi de bana doğru dönüyor. Iseult'un ağzı titrerken Gio'nun yüz hatları konsantrasyonla çiçek açar.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Ama umarım öyledir. O iyi bir adam." "Ben de öyle umuyorum." Karnımı kucaklıyorum.

Gözleri genişlemeden hemen önce hareketin üzerine düşer.

"Ah... kahretsin," diye mırıldanıyor Iseult'un kederli ifadesini yakaladığında. Artık bir kişi daha gerçeği biliyordu.

Ertesi gün, Grant'in Hudson'ın yerini bulmama yardım edebileceğini umarak asansörle otuzuncu kata çıkıyorum. Ofisi Midtown'da, Yukarı Doğu Yakası'ndaki dairemden çok uzakta değil.

Kapılar açılıyor ve kısa kumral saçlı bir kadın beni gülümseyerek karşılıyor. "İsim lütfen?"

"Hadleigh Mackay. Bir randevum var."

"Elbette, doğruca Bay Westbrook'un ofisine geçebilirsiniz. Kendisi sizi bekliyor."

"Teşekkürler." Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve çift kahverengi kapıya doğru birkaç kısa adım atıyorum.

Kapı kolunu çevirip iterek açtığımda benim yaşlarımda bir adamla karşılaşıyorum. Parlak mavi gözleri Hudson'inkilerden biraz daha koyuydu ve beni hoş bir sırıtışla karşıladı, gömleği koyu bir erik tonundaydı.

Şehir arkasında parıldıyor, tavandan tabana pencereler nefes kesici bir manzaraya izin veriyor.

"Lütfen oturun, Bayan Mackay. Başlamadan önce içecek bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür . Beni bu kadar çabuk kabul ettiğin için minnettarım." Onu saatler önce aradım ve bana zaman ayırdı.

"Elbette." Kalın parmaklarını simsiyah saçlarında gezdiriyor. "Gio'nun her arkadaşı benim de arkadaşımıdır."

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz. Polis şu ana kadar pek yardımcı olmadı."

"Polis yasalar çerçevesinde hareket ediyor, peki ya ben? Ben o çizgiyi biraz aşıyorum." Ağzında hınzır bir sırıtma belirdi. "Eğer bu sizi rahatsız ediyorsa, size pek yardımcı olamayacağım."

"Hayır!" Başımı hızla sallıyorum.

Kaç yasayı çiğnemesi gerektiği umurumda değil. Ona yardım edeceğim.

"Yaptığın şeyi nasıl yaptığın beni ilgilendirmez. Ben sadece kendi iyiliğim ve bebeğimizin iyiliği için kocamı bulmak istiyorum."

"Bebeğim..." Bakışları genişler.

"Anlıyorum." "Evet, bu bebeği tek

başıma doğuramam."

"Anlıyorum. Elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Gio, Hudson'la ilgili bazı boşlukları doldurmamı istediğini söyledi."

"Doğru." Kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Hudson'la ilgili Polislerin almadığı olası günlükleri ya da randevu defterlerini ve hatta kullandığı dizüstü bilgisayarları ele geçirin. Bazen orada herkesin gözden kaçırdığı ipuçları olabilir."

"Evdeki ofisine bakacağım. İhtiyacınız olan her şeyi getiririm."

"Güzel." Başını sallıyor. "Ama Bayan Mackay, kocanız hakkında duymak istemeyeceğiniz şeyleri ortaya çıkarabileceğimi anlamanız gerekiyor. Buna hazır mısınız?"

Kalbim çarpıyor. "Kocamı tanıyorum. Bana söyleyeceğin her şey beni korkutmaz."

Arkasına yaslanıp bir süre öylece bakıyor. "Herkes buna inanmak ister ama her zaman böyle . Bu yüzden her ihtimale karşı hazırlıklı olmanı istiyorum." Tereddütsüz bakışları derinleşiyor. "Onu gerçekten ne kadar iyi tanıyordun?"

Zihnim dönüyor, paylaştığımız her anıyı gözden geçiriyor ve toplayabildiğim tüm güvenle, "Beni asla isteyerek terk etmeyeceğini bilecek kadar iyi," diyorum.

"Umarım haklısındır."

O anda Dedektif Tompkins'in sesini duyuyorum, "*Kocanızı tanı mıyordunuz.*"

Ve gerçekten haklı olup olmadığını merak etmeye başladım.

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

HADLEIGH

EVE DÖNER DÖNMEZ HUDSON'IN ÇALIŞMA ODASINA KOŞTUM.

Her şey bıraktığı gibi.

Temizlikçi kadın iki haftada bir gelip tozu uzak tutuyor. Ama o gittiğinden beri içeri adımımı atmadım. Çağrıştıracağı duygulardan çok korkuyorum. Ama şu anda odak noktam Grant'in Hudson'ı bulmak için ihtiyaç duyduğu şeyi bulmak.

Masasının köşesini dönerek siyah döner koltuğuna yerleşiyorum ve üst çekmeceyi açmadan önce parmak uçlarımı soğuk siyah deride gezdiriyorum.

İki dosya gözüme çarpıyor, onları çıkarıp bakıyorum ama işe yarar bir şey bulamıyorum. Bir dosyada iki yasal dilekçe, diğerinde ise bir ortağa yazılmış not.

Bir çekmeceyi kapatıp diğerine geçiyorum. Her şey düzgünce istiflenmiş, sayamayacağım kadar çok klasör var. Önümde bir yığın işe yaramaz kâğıt kalana kadar önce her birini, sonra da karşı çekmecedekileri gözden geçirerek hepsini kaldırıyorum. Evdeki bilgisayarı polisin elinde, o yüzden onu inceleyemem.

Ayağa kalkıp tavandan tabana uzanan kitaplığa gidiyorum ve parmaklarımı kalın bir şirket hukuku kitabının altın harfleri üzerinde gezdiriyorum. Elimde hiçbir şey olmadığını fark ettiğimde kalbim mideme iniyor. Grant'e verecek tek bir bilgi kırıntısı bile yok.

Hayal kırıklığı beni ele geçiriyor, ta ki bedenim çığlık atana, bir şeyleri kırmaya, yok etmeye ihtiyaç duyana kadar.

Kulakları sağır eden bir haykırışla kitabı raftan söküp yere fırlatıyorum. Ve ne olduğunu anlamadan bir başkasını kaptığım gibi yere fırlatıyorum.

Nabzım atarken, bedenim öfke, korku ve kayıpla uğuldarken.

Kanımı donduran bir çığlık daha atmadan, kitap üstüne kitap çıkarıyorum, her birini odanın diğer ucuna fırlatıyorum, sayfaları yırtmak, her şeyi yok etmek istiyorum. Ağır bir kitap karşı taraftaki rafta duran bir vazoya çarpıyor, camlar etrafa saçılıyor.

"Beni nasıl terk edersin?!" Sızlanıyorum. "Nasıl?!"

Gözyaşlarım gözlerimin içinde yanıyor, bir kitabı daha zorla çekip yere fırlatırken yanaklarımdan yavaşça aşağı süzülüyor.

Ve ben bunu yaparken, içinden bir şey düşüyor.

Göğsüm kabarmış, gözlerim bulanık, diz çöküp yerden alıyorum ve bunun bir zarf olduğunu fark ediyorum.

benim adım var.

Hudson'ın yazısıyla.

Yere eğildim, açarken kalbim kanıyor, bir şeye, ondan gelecek herhangi bir şeye ihtiyaç duyuyorum. Bir şekilde bana geri dönmesinin bir yolunu bulmasını istiyorum.

Yavaşça açıyorum ve sekiz ay öncesinin tarihini görüyorum. Okumaya başladığımda, birbiri ardına dökülen gözyaşlarıma engel olamıyorum.

Sevgili Butter/ly,

*Bir keresinde birisinin düğününün evliliklerinin en düşük noktası olması gerektiğini okumuştum. Ondan sonraki her gün daha iyi ve daha güzel olmalı. Ve **ben** seninle olan ilişkimin hayatımın en önemli noktası olduğunu biliyorum. Her gün aşkımızın nasıl daha da güçlenebileceğini merak ediyorum ve her geçen yıl bir şekilde güçleniyor.*

Bunu nerede okuduğumu söyleyemem. ya da ben/ Bilinçaltımda uyduruyorum ama yemin ederim benden daha zeki biri söyledi. Yapabiliriz

*her zaman o zeki insan benmişim gibi
davranıyorum. **Benim** için sorun değil.*

Gülüyorum, devam ederken burnumu siliyorum.

*Hayatımda pek çok pişmanlığım var. Ama
senin kocan olmak asla onlardan biri olmadı.*

*İyi biri oldum mu? Seni sevdiğimi
yeterince söyledim mi? Yeterince gösterdim
mi?*

*Umarım birlikte geçirdiğimiz bu yıllar
bana yetmiştir. Çünkü sen her şey oldun.*

*Ne olursa olsun, seni her zaman seveceğimi
bilmeni istiyorum. Nereye ya da ne zaman
gideyim, seni bulacağım ve kendim için burada
olmasam bile sana her zaman göz kulak
olacağım.*

*Ruh eşleri vardır, benim olduğunu biliyorum.
/Seninle tanıştığım andan beri hep öyleydin.*

Sırtıma bir ürperti yayılıyor. Bunu neden yazmıştı? Neden beni terk
edeceğini biliyormuş gibiydi?

*/Sen benim ailemsin. Bu evrende sahip
olduğum tek kişisin ve beni kendin olarak
seçtiğin için çok şanslıyım.*

*Okumanı hiç istemediğim halde bu mektupları neden yazdığımı bile bilmiyorum. Ama bir şekilde, sana her şeyi döküyormuş gibi yapmak beni iyi hissettiriyor. Tabiri caizse bir arınma. Belki bir gün bu mektupları sana verecek cesareti , ama /ya da şimdi, onlar da **benim** gibi saklı kalacaklar.*

Gerçek beni tanıyan tek kişi Brooks. Sana birçok kez söylemek istedim. Kafamda provasını yapardım ama ne zaman kelimeleri çıkarmaya çalışsam, senin uzaklaştığını görürdüm ve yapamazdım Hadleigh.

Çünkü sensiz yaşayamam. Ne bu dünyada, ne de .

Ama kim olduğumu bilmeni istiyorum. Benim bir katil olduğumu bilmeni istiyorum. Hiç kimseyi öldürmeye niyetim yoktu. Ama on dokuz yıl önce, on altı yaşındayken öldürdüm.

Ne...? Nefesim kesildi.

Keşke size bunun yaptığım en kötü şey olduğunu söyleyebilseydim, ama yalan söylemiş olurdum. Ama bu mektupta sadece gerçeği söylüyorum. Çünkü utancımı görmek için burada değilsin.

Hepsi bu kadar da değil.

*Yalan başka şeyler de var. Kimliğim
gibi.*

*/Beni hep Hudson Mackay olarak
tanıdınız.*

*Ama eskiden başka bir isim kullanıyordum.
Bir zamanlar Holden'dım ama günahımla birlikte
öldü ve çok daha kötü biri olarak yeniden doğdum.*

Ve onunla evlenmek zorunda kaldığın için

üzgünüm. Hudson

Nefes nefese, ellerimin titrediğini hissediyorum, az önce okuduğum şeyi kafamda oturtmaya çalışırken vücudum titriyor. Çünkü Hudson'ın bunu yazmış olmasına imkan yok. Hayatımızın yıllarını kendisine ait olmayan bir ismi kullanarak, birini öldürmekten bahsederek geçirmiş olamaz! Hudson asla bir sineği incitmezdi. O nazikti.

Benimle birlikte.

Güm.

Güm.

Kalp atışlarım hızlanıyor, korku omurgamı sarıyor.

O anda, doğum günümde Henry'yi nasıl yakaladığını hatırlıyorum.

Sesi öyle geliyordu ki.

O başka biriydi, değil mi? Hudson değildi. Ama . Ne de onurumu savunuyordu.

Ama ya sadece körsem? Ya görmek istediğimi görüyorsam? Ya gerçekten mafya için çalışıyorsa?

Kocanı tanı mıyordun.

Haklı olduğunu şimdi anlıyorum.

Ertesi gün kapım çalınıyor ve aynı anda cep telefonum çalıyor.

Tavana bakarken Hudson'ın yazdığı mektup avucumun içinde ufalanıyor, ikisini de görmezden geliyorum. Bütün gece ayaktaydım, düşüncelerim uykuma engel oluyordu.

Tüm dünyam -evliliğimin tamamı- bir yalanken nasıl uyuyabilirdim? Bu kelimeleri o yazdı. Onun el yazısıydı.

Çok fazla yalan söyledi. Başka ne hakkında yalan söyledi?

"Hadleigh!" Kapı daha yüksek sesle çalınıyor. "Aç kapıyı! Bugün seni doktora götürmem gerekiyordu, unuttun mu?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, elimin tersiyle yüzümü ovuyorum.

Tamamen unutmuştum. Ama Brooks'un Hudson'ın tüm sırlarını bildiğini ve benden sakladığını bilerek ona bakmak istemiyorum. Hudson'ın mektupta söylediği buydu, değil mi?

Gerçek beni tanıyan tek kişi Brooks.

Nabzım kulaklarıma çarparak yataktan fırlıyorum ve kapıya doğru koşuyorum. Kapıyı açar açmaz Brooks'u yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle orada dikilirken buluyorum. Benim için takmaya geldiği gülümseme.

Ama yüz ifademi görünce aynı gülümseme kayboluyor.

"Sorun nedir?" Kaşları toplanıyor.

İleri doğru bir adım atıp elimi tuttuğunda, içimdeki öfke kabarak onu geri çekiyorum.

"Bana nasıl yalan söylersin?!" Sesim hiç duymadığı kadar sert.

Mektubu keşfetmeden önceki kadın gibi hissetmiyorum.

Acı beni ele geçirdi ve gitmeme izin vermiyor.

"Hadleigh? Neler oluyor?" Bir adım daha atıyor ve gözlerim kısılıyor.

Dişlerimi sıkarak ona sırtımı veriyorum ve beni içeri kadar takip etmesine izin veriyorum.

Kapı çarparak kapanıyor, ayak sesleri yaklaşıyor.

Nefes alış verişim daha da artıyor. Konuşamayacak kadar öfkeliyim. Beni nasıl karanlıkta bırakabilirdi, özellikle Hudson'ın sakladığı her şeyin neden kaybolduğuyla bir ilgisi olabilirken?

Ya da ölü.

Ama bilinçaltımın kazanmasına izin veremem. Hudson'ın hayatta olduğuna inanmaya devam etmeliyim. Bana geri dönme şansı var.

İki el omuzlarıma düşüyor ve onlara karşı koyacak enerjim yok. Tamamen kaybetmek üzereyim. Parçalara ayrılıyorum, tekrar bir araya getirecek gücüm yok.

"Ne yaptım ben?" diye soruyor zorlukla fısıldayarak. "Konuş benimle. Stres yapmanı istemiyorum. Bunun bebek için kötü olduğunu okudum."

Bunu mu okudu? Göğsüme bir sızı saplanıyor, hamileliğimi okuyan kişinin Hudson olmasını istiyorum. Ellerini üzerimde görmek istiyorum. Ama o burada değil. Onun yerine, bana bıraktığı tek şey sırlar ve yalanlar.

Brooks'la yüzleşmek için döndüm ve ona ters ters baktım. "Bana bir mektup yazdı. Bunu biliyor muydun?"

Başını yavaşça sallıyor, gözleri merakla beni süzüyor. "Ne tür bir mektup?"

Alay ediyorum. "Bana gerçek adının Holden olduğunu söyleyen türden. Senin bildiğini! On altı yaşındayken birini öldürdüğünü! Yaptığı başka şeyler de varmış." kesiliyor. "Bana onu gerçekten tanıyan tek kişinin sen olduğunu söyledi! Ve sen her şeyi benden sakladın! Sana bana her şeyi anlatmanı söylemiştim!"

"Hadleigh..." Sesi düşüyor, yüzü sarkıyor. Ve anında anlıyorum: hepsi doğru.

Ona doğru koşuyorum, yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta, gözlerimden yaşlar akıyor.

Sıkılmış yumruğumu kaldırıp göğsüne indiriyorum.

"Neden?" Çenem titriyor, görüşüm bulanıklaşıyor. "Neden ortadan kaybolduğunda bana söylemedin? Sonrasında bir sürü şansın vardı! Neden gerçeği benden sakladın? Bilmeyi hak ediyordum! Bu onun bulunmasına yardımcı olabilirdi!"

Bir anda bileğimi kavıyor, parmaklarını kenetliyor, beni kendine çekerken kömür gözleri benimkilere dikiliyor. Çenesini gıcırdatıyor, duygu yüklü bakışlar atıyor.

"Özür dilerim." İç çekiyor ve sert ifadesi yumuşuyor. "O benim arkadaşım ve bunu sana söylemek bana düşmezdi."

Kolumu geri çekiyorum, o da bırakıyor.

"Benden başka ne saklıyorsun? Başka ne saklıyordu?" Geri çekiliyorum, boğazım ihanetle tıkanıyor.

Gözlerini kapatıyor ve bir elini yüzünde gezdiriyor. Ve bana baktığında, kırılmış bir adamın gözleriyle bakıyor.

"Söyle bana! Kimi öldürdüğünü söyle! Bana her şeyi anlat Brooks. Lütfen," diye haykırıyorum, kararlılığım daha da kırılıyor.

"Hadleigh..." Tekrar önüme gelene kadar adımları mesafeyi kesiyor. Ellerimi ellerinin arasına alıp gözlerimin içine bakıyor. "Kahretsin, bu konu hakkında konuşmak üzere olduğuma inanamıyorum. Ama artık bildiğin için sana yalan söyleyemem. Hadi oturalım, tamam mı?"

Kalbim hala hızlı atıyor ve vücudum adrenalinle titriyor, ama elimi oturma odasına doğru çektiğinde, ikimiz de oturana kadar takip ediyorum.

Yüzünü bana döndü ve tavana doğru hızlı bir bakış atarak konuşmaya başladı. "Hudson'la on yaşındayken tanıştık. İkimiz de aynı koruyucu ailedeydik ve-"

"Bekle bir dakika..." Avucumu uzatıp onu durduruyorum. "Koruyucu aile mi?" Bakışlarım genişliyor. "Hudson bana ailesi öldükten sonra amcasıyla yaşadığını söyledi."

"Hayır." Başını sallıyor. "Altı yaşındayken amcası onu terk etti." "Aman Tanrım." Dişlerim alt dudağımın etrafına batıyor, kalbim kırılıyor hiç tanımadığım küçük bir çocuk için.

Çocuk olmak, istenmediğini hissetmek... Bu ona neler yapmış olmalı.

"Sonunda bizi evlat edinen çift bizi evlat edindi. O zamanlar her şey harikaydı.

Birincisi. Hudson ve ben birbirimizi tanıdıktan sonra iyi anlaştık. Marcella ve Pietro da bize iyi davrandılar. Evleri ikimizin de kendi odasına sahip olabileceği kadar büyüktü. Mutluyduk. İkimiz de mutlu olduğumuzu hatırlamıyorduk." Ağzı bir parça yukarı kayıyor, bakışlarını melankoli kaplıyor. "Ama sonra işler yavaş yavaş kötüye gitti."

En kötüsünü bekleyerek midem bulanıyor. "Ne oldu?"

"Ustaca başladı. Önce yemeğimizi bitirmediğimizde ya da ortalığı dağıttığımızda bize bağırıyorlardı. Sonra bağırımlar dayağa ve aç bırakmaya dönüştü."

"Aman Tanrım..." Bir elimle ağzımı kapatıyorum.

"Bunu sana söylemeli miyim bilmiyorum." Sert bir nefes verdi. "Seni bu kadar üzgün görmek hoşuma gitmiyor."

"Hayır. değil." Başımı salladım. "Lütfen, devam edin."

İç çekiyor. "Bizi döverlerdi. Bizi odalarımıza kilitlerler ve bazen günlerce dışarı çıkmamıza izin vermezlerdi. Bir şişe su dışında bize hiçbir şey bırakmazlardı. Bizi dışarı çıkarmaya karar verdiklerinde, sanki bize bir hediye veriyorlarmış gibi gülümserlerdi. O kaltak başımızı okşar ve bize bir daha bunu yapmak zorunda kalmaması için uslu durmamızı söylerdi."

Burun delikleri genişliyor ve gözleri sanki hatırlıyormuş gibi uzaklara dalıyor.

"Çok özür dilerim." Yüzüm parçalanıyor ve içgüdüsel olarak avucumu onun koluna indiriyorum, katlandığı şey için kalbim acıyor. İkisinin de katlandıkları için.

Elimin bulunduğu yere bakıyor ve göğsü derin, sessiz bir nefesle genişliyor.

"Olma." Bana bakıyor. "Biz hayatta kaldık. Onlar kurtulamadı." Soğuk bir sırtış ağzının iki köşesini yukarı kaldırıyor.

Midem bulanıyor. O insanlar bunu hak etmiş gibi görünüyorlar; yine de birinin hayatına son verme düşüncesi beni hasta ediyor.

"Yıllarca onların tacizlerine katlandık," diye devam ediyor. "Birimiz incindiğinde diğerini savunmaya çalışıyorduk. Ama tüm bunlar ikimizin de dayak yemesine ve sonra odalarımıza kilitlenmemize neden oldu. On altı yaşına geldiğimizde onlardan daha iriydik. Daha güçlüydük de. Bu yüzden artık yeter dedik. İkimiz de yaptık."

Nabzım hızlanıyor, onları nasıl öldürmüş olabileceklerini hayal ediyorum ama bilmeme gerek yok. "Ya cesetler...?"

"Onları gömdük. Ama Hudson kaybolmadan hemen önce..."

Gözleri tekrar uzaklaşıyor ve ben daha da yaklaşıyorum.

"Ne oldu? Ne oldu?"

"Cesetler... Bulundular."

Nefesim kesildi. "Herhangi bir kanıt buldular mı? Bilen biri var mı?"

"Sanmıyorum, yoksa tutuklanırdım. Ama Hudson haberlerde görünce öğrendi ve bana gösterdi. İki ceset çıkarılıyor."

"Aman Tanrım! Bunu hatırlıyorum. Birlikte izlemiştik. Ve ortaya çıkış şeklini... Ben sadece işle ilgili olduğunu düşünmüştüm. Ama sonra bana uzun zaman öncesinden tanıdık gelen bir bölge olduğuna dair güvence verdi. Onun sözüne . Baskı yapmalıydım. I-"

"Hadleigh, hayır. Yapma bunu." Elimini kendi eliyle kavradı. "Sana asla söylemezdi. Sana söylemesi için çok ısrar ettim, anlayacağını düşündüm ama gerçeğin kaçmana neden olacağından korkuyordu."

Kızarmıy mıydım? Bana gerçek adını söylemediği için üzölmüş olabilirim ama yaptığı şeye kızacağımı sanmıyorum. O sadece hayatı boyunca istismara uğramış bir çocuktü. Bunun için onu yargılamam ne kadar adil olurdu?

"Ve Holden. Neden adını değıştirdi?"

"İkimiz de öyleydik. Ben eskiden Benjamin Hansley'dim. Patrick ikimizin de yeni bir hayata başlamasına, geçmişimizin o kısmını geride bırakmamıza yardım etti."

"Patrick?" Sersemlemiş bir halde göz kırpmıyorum.

Yavaşça başını sallıyor. "Evet, Quinn'ler güçlü insanlar. Onlar mafya, Hadleigh. Bağlantıları var ve bu bağlantılar Hudson'a yardım etti."

"Aman Tanrım..." Boğazımda yükselen safrayı yutuyorum. "Yani dedektif yalan söylemiyordu..."

"Değildi." Başını sallıyor. "Sadece sana söyleyemedim. Özür dilerim."
Üzgün görünüyor. Bunun için onu suçlayamam. Bu onun pisliği değildi.
Onun pisliğiydi.

Hudson's.

"Onun üniversiteye ve en iyi hukuk fakültesine gitmesi için para ödeyen Patrick'ti" diye devam ediyor.

"Hudson Quinn'lerle nasıl tanıştı? Bana hep işten olduğunu söylerdi."

"Kahretsin, tüm bunları sana anlatarak ona ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum." İki parmağını şakağına bastırıyor. "Ondan nefret etmeni istemiyorum, tamam mı? O doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Seni seviyordu. tek görevi seni güvende tutmaktı."

"Bunu biliyorum." İçimde bir gülümseme kırıntısı titriyor. "Bundan asla şüphe etmem. Bunların hiçbirisi bir şeyi değiştirmez. Hudson sonsuza dek hayatımın aşkı olacak. Hiçbir şey bunu ortadan kaldıramaz ama her şeyi bilmem gerekiyor."

Başını sallıyor. "İkinizin yaşadığı şey çok özel."

"Var," diye düzeltiyorum. "*Sahip* olduğumuz şey. O ölmedi." Bu düşünce gözlerimi yaşartıyor. "Onu bulacağım ve her şeyin üstesinden geleceğiz. Birlikte."

"Tabii ki." Elimi sıktı. "Dışarıda bir yerlerde sana geri dönmek için savaştığından hiç şüphem yok."

"Teşekkürler Brooks. Burada olduğun için minnettarım."

"Gerek yok." Başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde daireler çiziyor.

"Her zaman."

Boğazımı temizliyorum ve elimi yavaşça onun avuçlarından çekiyorum.
"Yani, Quinn'ler..."

"Doğru... Bizi evlat edinen ailemizden kurtulduktan sonra sokaklarda yaşadık ve hayatta kalabilmek için yiyecek çalmak zorunda kaldık. Ne yazık ki bir keresinde Hudson'ın birkaç ay ıslahevine atılmasına neden oldu-"

"Juvie?" Titreyen bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Durmali mıyım?" Koyu renk gözlerinde endişe okunuyor. "Hayır, sakın yapma."

"Pekâlâ." Başını sallıyor, bana her an kırılacak kırılğan bir şeymişim gibi bakıyor.

Ama ben zayıf bir kadın değilim ve Brooks'un beni böyle görmesinden nefret ediyorum.

Hudson'ın da beni nasıl gördüğünü.

"Patrick onu hapisten erken çıkardı çünkü Hudson, Patrick'in yeğeni olan başka bir çocuğun hayatını kurtardı ve her şey böyle başladı."

Başım dönüyor, Hudson hakkında tüm bunları bilirken onu yeni gözlerle hatırlamaya çalışıyorum. "Peki işinde hiç birini öldürdü mü? Dedektifin Evan'ın onun yüzünden öldürüldüğünü söylediğini hatırlıyorum."

"Hayır, o hiç kimseyi öldürmedi. Doğrudan değil..."

"Yani bir şekilde işin içinde miydi?" Sesim düşüyor, gözlerim büyüyor. "Evan'ı o mu öldürttü?"

Titrememi durduramıyorum.

"Hadleigh, anlamam gerek... O mafyanın, çetenin, kartelin avukatı... Lanet olsun." Kuru kuru gülüyor. "Tanışabileceğin en korkunç orospu çocuklarını temsil ediyordu. Yani evet, bazen kendi kışını kurtarmak için gurur duymadığı şeyler yapmak zorunda kaldı. Bunun için onu yargılamayın. Elinden geleni yapıyordu. Ona dağıtılan el buydu ve o da kartlarını elinden geldiğince iyi oynadı."

Buna inanamıyorum. Birini öldürttü. Orada kaç kişi vardı?

Kalkmaya başladım. "Tüm bunları sindirmek için zamana ihtiyacım var."

Mutfağa doğru ilerlerken Brooks'un ayak seslerini duyuyorum.

"İhtiyacınız olan tüm zamanı ayırın. Bu çok fazla. Anlıyorum," diye yanıtlıyor ben bir şişe su almak için buzdolabına uzanırken. "Başka mektup var mıydı?"

Yavaşça ona dönerek cevap vermeden önce büyük bir yudum alıyorum. "Hayır. Olmalı mı?"

Omuz silkiyor. "Sadece merak ediyordum."

Bir an için bunu düşündüm ve bir yerlerde daha fazlasının saklı olabileceğini fark ettim.

"Evlendiğim adam hakkında nasıl hiçbir şey bilmem?" Düşünüyorum. "Kendimi ihanete uğramış hissediyorum."

Ama böyle şeyler düşündüğüm için kendimi hemen suçlu hissediyorum, çünkü ne olursa olsun Hudson'ı hala tüm kalbimle seviyorum ve bundan asla vazgeçmeyeceğim.

Korkunç şeylere karışmış birini sevmek beni kötü bir insan mı yapar?

"Bunu atlatacaksın. Sen güçlüsün." Ağzı titriyor. "Şimdi seni doktor randevuna götürmeme ne dersin? Biraz geç kalacaksın ama eminim doktor seni yine de kabul edecektir."

"Evet, onları arayacağım ve sonra üstümü değiştireceğim. Beni aldığınız için teşekkür ederim." Derin bir nefes alıyorum. "Tanner hâlâ dışarıdayken, ben sadece..."

Korkuyorum.

"Her zaman. Asla sormana gerek yok. Siz bir ailesiniz ve aile her zaman birbirini kollar. Hudson bana bunu öğretti."

Doktordan döndükten sonra Hudson'ın ofisine gidiyorum. Kitaplar yere saçılmış durumda. Ağır bir iç çekerek, yarattığım dağınıklığı temizlemeye başlıyorum.

O zaman Brooks'un mektuplar hakkında söylediklerini hatırlıyorum - daha fazlası olabilirdi ve belki de buradalar, keşfedilmeyi bekliyorlardı.

Bir kitabı elime aldığımda, başka bir mektup bulma umuduyla sayfaları karıştırmaya başlıyorum. Ama altı kitap sonra pes etmek üzereyim.

Bir tane daha alıp rafa doğru gidiyorum. Ama bunu yaparken, içinden bir şey düşüyor.

Bir zarf.

Adım Hudson'ın el yazısıyla yazılmış.

Uzuvlarım titriyor, nabzım boğazıma çarpıyor.

Başka ne yazdığını okumaya hazır mıyım bilmiyorum. Ama ne olduğunu anlamadan önce kapağını yırtıyorum, katlanmış bir kağıdı çıkarıyorum ve kelimeleri ezbere bilene kadar tekrar tekrar okuyorum.

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

HUDSON
YEDI AY ÖNCE

Sevgili Butter/ly,

/Bu mektubu yazarken bir yandan da kulaklıklarını takmış dans ederken, yemek masasını silerken sana baktığının farkında değilsin.

Siktir, güzel bir kışın var. Ve yazmayı bitirdikten sonra, seni şu masanın üzerine eğip, saçlarını avucumun içine almayı ve /İkimiz de nefessiz kalana kadar seni becereceğim.

Ama /veya şimdi, sadece sana bakacağım ve evrene /veya bana seni verdiği için teşekkür edeceğim. En kötüsü de, daha iyisini hak ettiğini biliyorum. Umarım bunu asla fark etmezsin.

/Bana hiç benzemiyorsun ve bu iyi bir şey. Kalbini biliyorum ve çok güzel. Seninle ilgili her şey öyle.

/Bir gün harika bir anne olacaksın ve ben olsam da olmasam da olacağına inanmak istiyorum.

Ne kadar acı çektiğinizi,  ocuk sahibi olmayı ne kadar istediğinizi biliyorum. Her ay yaşıadığınız hayal kırıklığı ve keder. Ve /Bebeğim, sana durmamız gerektiğini söylemek istiyorum.  ektiğin değmeyeceğini. Ama bu sözleri yüksek sesle söyleyemiyorum çünkü benden ya da onlardan nefret edeceğini biliyorum.

Ve burada, mektuplarımda dürüst olabilirim. Size asla bir baba olmak istemediğimi söyleyebilirim. Asla kendi çocuğum olsun istemedim. Ama tanıştığımızda, ilk kez aşıık oldum ve o andan itibaren ne istediğimin bir önemi olmadığına yemin ettim. Hayatımı seni mutlu ederek yaşıamak istedim çünkü bu beni mutlu ediyordu.

/Kalbimi a an anahtar gibisin ve verdim. Çünkü senden önce cehennemde yürüyordum. Umudum yoktu. Gerçek bir gelecek yoktu. Ama sen bana ikisini de verdin. Ve Şimdi... Bir bebek istiyorum, Hadleigh. O kadar istiyorum ki, canım acıyor.

Küçük bir sen ve ben istiyorum. Onu kollarımda tutmak istiyorum. Koruyacak başka biri olsun istiyorum. En az senin kadar seveceğimi bildiğim biri çünkü o da sen olacaksın.

Üzgünüm, Hadleigh. Üzgünüm. Buna sahip olamam. Belki de evren beni cezalandırıyor / ya da yaptığım her şeyi.

Bir katil. Bir günahkar.

Belki de bazılarının her şeye sahip olması gerekmiyordur.

*Belki de bensiz daha iyisin. Belki **ben** , başka biriyle tanışırdın ve seni **benden** daha çok hak eden bir çocuk sahibi olurdun.*

*Ama başka bir erkeğin sana dokunduğunu hayal etmek bile beni öldürüyor. Yapmak istediğim şeyler... Kahretsin, Hadleigh. Belki de her şeye sahip olmana izin veremeyecek kadar kendimi beğenmişimdir. Çünkü sen benim her şeyimsin ve **ben** de senin olmak istiyorum.*

Affet beni.

Hudson

MEKTUBU KATLADIM VE ÇANTAMA KOYDUM.

Ofisimdeki kitaplardan biri. Hadleigh içeri neredeyse hiç adım atmıyor. O

rafların yanına bile yaklaşmaz.

Arkasını döner dönmez kulaklığını kulağından çıkarıyor, saçları kısa bir at kuyruğu, yanakları hafif pembe, yüzü makyajsız.

Çok güzel.

Göklerde şekillendirilmiş ve yeryüzünde bana hediye edilmiş mükemmel bir heykel gibi.

Bana o sevecen sırtışıyla baktığında, gözleri sevgiyle parladığında kalbim her zaman yaptığı şeyi yapıyor. O kadar çok ki, damarlarıma dolduğunu hissedebiliyorum.

"Hey, yakışıklı. Ne zamandır oradasın, akşam yemeğinde beni yiyecekmişsin gibi bana bakıyorsun?"

Kıkırdıyorum, yavaşça yükseliyorum, kaşlarını çatarken ona yaklaşıyorum ve elimi kalçasına atıyorum.

Kolumu ona dolayarak vücudunu kendime doğru çekiyorum. "Akşam yemeği. Tatlı. Söz konusu sen olunca hepsi aynı." Dudaklarımı onunkilerin köşesine bırakıyorum. "Elimden gelse her öğün seni yerdim bebeğim ve dilimde senin tadıyla ölürdüm. Sen ihtiyacım olan her şeysin. Sensiz açlıktan ölen bir adamım."

Nefesinin altında inliyor, kalçalarını büyüyen ereksiyonuma doğru hareket ettiriyor, dudakları en baştan çıkarıcı şekilde yavaşça benimkine sürtünüyor. "Erkeğimin aç kalmasına asla izin veremem."

"Bu doğru mu?"

Kapalı kapılar ardındaki gerçek Hadleigh'i kimse bilmiyor. Yalvarma şeklini. Sikimi alışını. Ne kadar sert sevdiğini. O kadının sadece bana ait olması, sadece benimle böyle olduğunu bilmek hoşuma gidiyor.

Alt dudağını ısıyorum ve o daha tek kelime edemeden onu ters soğuk masanın üzerine yatırıyorum. Eşofmanını kabaca aşağı çekerken inerken avuç içim yanağına bastırıyor.

"Siktir..." Onu çıplak bulduğumda homurdanıyorum. "Külot giymemene bayılıyorum."

"Nedenmiş o?" Elim sıcak kalçalarının arasında kayarken, avuç içim klitorisini okşarken kalçalarını oynatırken masum görünmeye çalışıyor.

Sert dokunuşuma karşı ıslak ve kaygan.

"Çünkü içine girmeyi çok kolaylaştırıyor ve ben içine girmeyi seviyorum." Dudaklarımı omzuna indiriyorum, iki parmağım yavaşça, santim santim ilerlerken dişlerim tenini sıyrıyor.

Adımı haykırıyor, serbest bırakılmam için yalvarıyor.

"Seni boşalırken izlemek en sevdiğim şey." Sade beyaz tişörtünü kaldırıyorum, dudaklarım omurgasına öpücükler konduruyor. "Benim için tekrar tekrar boşalacaksın, değil mi kelebek?"

Klitorisini çimdiklediğimde boğuk bir iniltiyle "Evet," diyor.

"İşte bu iyi bir kız." Parmaklarımı tekrar içine sokuyorum, yavaş ve derin. "Dilimin üzerine boşalmadan önce bana bir tane ver."

Parmaklarımı kıvrıp G noktasına vurduğumda, elleri geriliyor ve masanın üzerine yayılıyor, yüzü bana dönük, inlemeleri daha yüksek.

"O kadar güzelsin ki," diye mırıldanıyorum, elimi boğazında dolaştırıp parmaklarımı düzensiz nabzının üzerinde sabitliyorum.

Vücudunun üzerine eğilerek dudaklarını vahşi bir öpücükle kavıyorum. Parmaklarımı daha derine sokarken, dilim onunla dans ediyor, o kadınsı zevk sesleri kendi hayvani ihtiyacımla birleşiyor.

Başparmağım klitorisile oynarken dilini ağzıma alıyorum, çözülürken hırlıyor, onu sadece benim yapabileceğim gibi yere dökülüyor.

Onu iterek sırt üstü çeviriyorum ve dizlerinin arkasından tutuyorum. Amını ağzıma doğru kaldırarak, bir kocanın yapması gerektiği gibi karıma ziyafet çekiyorum.

HADLEIGH GÜNÜMÜZ

Mektubunun son cümlesini okurken gözyaşlarım serbestçe akıyor, o gün nasıl seviştiğimizi canlı ayrıntılarla hatırlıyorum. Çok iyi hatırlıyorum.

Beni alıp sahiplenmesi ve benimle ilgilenmesi. Bunu hep yaptı. Hayatımızın her alanında beni ilk sıraya koydu.

Onu özlüyorum. Onu çok özlüyorum. Mektubu elime alıp uzun uzun ağlıyorum, zamanda geriye gidip tüm iyi günleri ve hatta kötü günleri bir anlığına da olsa yeniden yaşamak istiyorum.

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

HADLEIGH

ÜÇ GÜN SU

GÜNLER GELİP GEÇTİ VE BEN KABULLENMEK İÇİN ELİMDEN GELENİ YAPTIM.

Hudson'ın o mektuplarda bana söylediği şeyler. Her ikisi de şimdi güvenli bir şekilde komodininimde duruyor ve onu her özlediğimde okuyabiliyorum.

Başkalarını bulamadım ama umarım daha fazlası vardır. Elimdeki tek şey bu.

Bana bıraktığı sesli mesajı her gün dinliyorum. Hala onun sesini duymak için telefonunu arıyorum. Ve hala onu duyduğumda çözülüyorum. Hala kimse cevap vermediğinde yıkılıyorum. Kimse geri aramadığında.

Grant'i aradım ve aramasında ona yardımcı olabilecek bir şey bulamadığımı söyledim. Belki bu beni kötü bir eş yapar. Ama yapmak istediğim son şey Hudson ya da Brooks'un başını yasal belaya sokmak.

Grant'e bu bilgiyi vermek onları cinayetten hapse attıracaksa, o zaman gerçekten nasıl yardımcı oldum? Yıllar önce neler olduğunu üçümüzden başka kimsenin bilmemesi en iyisi.

Grant Hudson'ı bulmak için elinden gelen her şeyi yapacağına yemin etti ve herkes gibi onun da elinden geleni yaptığını biliyorum.

Quinn'ler de onu bulamadı. Ve tüm bu insanların onu arayıp hiçbir cevap alamamaları beni endişelendiriyor. Belki de, sadece belki de, cesedi keşfedilemez. Şu an bildiklerime bakılırsa, bu hiç de uzak bir ihtimal değil.

Elimde meyveli bir smoothie ile kanepemde otururken, Quinn'ler hakkında öğrendiğim şeyleri sormak için Iseult'nun numarasını çeviriyorum.

Brooks'tan şüphe ettiğimden değil, ama bunu ondan duymak istiyorum. İlk sorduğumda bana yalan söylediğini itiraf etmesini istiyorum.

Şimdi, arkadaşının ailesinin mafya olabileceğini öğrenen normal bir insan hiçbir şey söylemezdi ama bu noktada artık normallik diye bir şey kalmadı. Kocamın başka bir kimliği var, o ve en iyi arkadaşı katil ve kocam suçlularla arkadaş. Hayat harika. Neden daha da kötüleştirmeyelim?

Ama bir şey söylemezsem, bu beni yiyip bitirecek ve onun yanında asla kendim olamayacağım.

"Hey, Hadleigh. Her şey yolunda mı?" Araba kullanıyormuş gibi ses çıkartıyor, hava etrafında vınlıyor.

"Konuşabilir miyiz? Önemli bir konu."

"Bekle, şu lanet pencereyi kapatayım. Muhtemelen sesim bir tüneldymişim gibi çıkıyor."

Saniyeler sonra, o ses gitti.

"Peki, neler oluyor? Kimi öldürmek zorundayım? Tanner yine o lanet notları mı yazıyor, çünkü yemin ederim, ben..."

Omurgamda bir ürperti dolaşiyor. "Ah, hayır. Bu Tanner'la ilgili değil."

Ben doğru kelimeleri bulurken aramızda bir durgunluk yankılanıyor.

"Hudson'dan bir mektup buldum." Duraklama. "O... bana her şeyi anlattı."

Sessizlik. Kalın, ağır bir sessizlik.

"Iseult? Beni duydun mu?"

"Yani, tabii ki seni duydum. Ama neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Sana ne söyledim? Onu bulmamıza yardım edecek bir şey mi?"

Kalbim , göğüs kafesine çarpıyor. "Ailenle ilgili."

Bunu yüksek sesle nasıl söylerim?

"Peki *ya* ailem?" hiç duymadığım kadar koyulaşiyor. İçim daralıyor ve uzuvlarımdan bir titreme geçiyor.

"Bana ailenin kim olduğu hakkındaki gerçeği söylemedin. Hudson'la nasıl tanıştığını." Ağır bir iç çekiş ciğerlerimi terk ediyor. "İslahevini biliyorum ve biliyorum... Babanın mafyanın bir parçası olduğunu biliyorum." Son kısmı fısıldıyorum. "Hudson'ın bu işlere bulaşıp bulaşmadığını sorduğumda bana yalan söylediğini biliyorum."

"O ne?" Umursamaz davranıyor ama herkesin saçmalıklarına inanmaktan bıktım.

"Kesin şunu! Herkesin benden bir şeyler saklamasından bıktım! Senden daha fazlasını beklerdim, Iz. Özellikle Hudson'ı kaybettikten sonra bana karşı dürüst olmanı beklerdim."

Nefes nefese kaldı. "Bu gerçekten telefonda yapmak istediğim bir konuşma değil, ama New York'a yakın bir yerde değilim ve sabırlı bir ruh halinde olmadığınızı hissediyorum."

"Biraz bile değil. O yüzden konuşmaya başla."

"Şu haline bak, talepkar falan oluyorsun. Bu Hadleigh'i seviyorum. Ondan daha çok lütfen." Olan biten her şeye rağmen, bir şekilde beni gülümsetmeyi başarıyor.

"Hadi, Iz. Söyle bana. Bunların herhangi biri doğru mu?"

"Siktir git," diye mırıldanıyor. "Peki. Ama unutma bunu sen istedin. Artık burada oturup bunu inkâr etmeyeceğim. Hudson'a sana söylemesini ben söyledim ama dünyamızın gerçekleriyle başa çıkabileceğini düşünmedi. Yani evet Hadleigh, ailem tam olarak düşündüğün kişiler. Seni resmen aileme kabul ediyorum. Sana sarılmak ve bir kadeh içki ikram etmek isterdim ama ikisini de yapamam, işte buradayız."

"Oh, Tanrım," diye inledim. "Yani bu doğru mu?"

Boğazıma takılan kalın sinir yumağını yutkunarak geçiriyorum.

"İseult Marino, bana ciddi ciddi ailenin gerçek bir mafya olduğunu mu söylüyorsun? Mafya gibi mi?"

"Yani... sadece bir Mob var, yani... evet. Biziz, bebeğim."

"Tanrım! Bana başka ne söyleyeceksin? Yaşamak için insanları öldüren çılgın bir suikastçi olduğunu mu?"

"Aslında..."

"Hayır!" Başımı sallarken gözlerim açılıyor, inançsızlık görüşümü bulanıklaştırıyor. "Hayatta olmaz. Izzy, hayatta olmaz..."

Başım dönüyor. .

Ama şimdi birçok şey mantıklı geliyor. *Sikerim seni* tavrı. Kendini taşıma şekli, sanki seni bir dal gibi kırabilirmiş gibi. Çünkü yapabilir! Ondan korkmalı mıyım yoksa tahrik mi olmalıyım bilemiyorum.

"Size yalan söyleyebilirdim," diye devam ediyor. "Ama sanırım hepimiz bundan bıktık, değil mi?"

"Hayır. Yani evet." Uzun zamandır unuttuğum smoothie'yi yanımdaki sehpanın üzerine koyarak ofluyorum.

"Tamam, bak, kimseye tek kelime edemezsin. Bunu anlıyorsun, değil mi? Artık bildiğine göre, bilmiyormuş gibi davranmalısın. Bu bilgiye sahip olmak tehlikeli. Hudson bu yüzden bilmeni istemedi."

Elimi titreyerek yüzümde gezdiriyorum. "Belli ki pek çok şeyi bilmemi istememiş. Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Evet. Kocam Mafya'da," diye sanki bana hava tahmininde bulunmuş gibi konuşuyor.

"Oh! Bu harika! En azından benim tüm evliliğim boyunca olduğum gibi karanlıkta değil."

"Bu şekilde düşünemezsiniz. Hudson gerekeni yaptı. O seni seviyor."

"Bunu biliyorum." Yenilmiş bir nefes veriyorum. "Sadece çok şey oldu. Islahevine neden gittiğini, babanın ona nasıl yeni bir isim verdiğini, sonra da ailenle ilgili tüm bu şeyleri."

"Vay canına, sana gerçekten her şeyi anlatmış."

Brooks'un ailesiyle ilgili şeyleri bana anlattığını bilmesini istemiyorum. Dürüst olduğu için Quinn'lerden birinin peşine düşmesine gerek yok.

"Peki, kaç tane var, bilirsin..." Öldürülmek kelimesini gerçekten söylemek istemiyorum.

Önemli bir şey değil. Sadece bir arkadaşşıma kaç kişiyi dışarı çıkardığını soruyorum. "ama Hadleigh," diye kıkırdıyor. "Bir kadına bunu soramazsın." Tabii ki sormam. Çünkü bu sayı muhtemelen yüksektir.

ÜÇ HAFTA SONRA

Hamileliğimin yarısına birkaç hafta kaldığına inanamıyorum. Ben durgun ve geçmişte yaşarken günler akıp gidiyor.

Ama deniyorum. Kendimi Elowen ile yemeğe çıkmaya zorluyorum. Mümkün olduğunda arkadaşlarımı görmeye. Gülümsüyorum, kahkaha atıyorum ve insanların sizden yapmanızı beklediği her şeyi yapıyorum ki içinizde ölmüyormuş gibi davranabilesiniz.

Ama ben ölüyorum.

Yavaş yavaş yok oluyor.

Eve döndüğümde, anında pişmanlık duyuyorum. O dışarıda bir yerlerdeyken nasıl gülebirim, gülümseyebilirim ya da hayatımı yaşayabilirim? Bu beni ne tür bir insan yapar?

"İyi misin?" Brooks, doğum randevumdan evime dönerken yavaşça sağa dönerek soruyor.

"Evet. Ben sadece, bilirsin..." İki omzumu da kaldırıyorum.

Açıkça iyi olmadığım halde insanlara iyi olduğumu söylemek yalan gibi geliyor.

"Biliyorum." Gözleri sempatikleşiyor. "Bunu bana açıklamak zorunda değilsin."

İyi olan tek şey bebeğin durumunun iyi olması. Tüm el ve ayak parmaklarına sahip, kalbi güçlü ve şu ana kadar tüm testleri geçti. Onu sonogramda görmek gerçeküstü. Küçük bacaklarının içimde hareket ettiğini görmek. Hudson orada olmayı çok isterdi. Bir bebek istediğini bilmek, bir aileye sahip olmamızı isteyen tek kişinin ben olmadığımı bilmek... Kalbim fiziksel olarak ağrıyor.

Ve işte yine onu düşünüyorum.

Ama bunu yapmamak imkânsız. Bir süredir dünyamın merkezinde o var.

Brooks'un telefonu çalıyor ve hoparlöre veriyor. "Hey, Adalyn."

Sırıttıyor, gözleri parlıyor. İşlerin hâlâ yolunda gitmesine sevindim.

"Hey, bebeğim! Beni geliyor musun?" Başımı

ona doğru eğdim.

Bir küfür fısıldar ve iki parmağını gözlerine sokar. "Ah, .

Çok özür dilerim. Tamamen unutmuşum."

Keskin nefes alışını kaçırmak zor. "Sana arabamı garajdan almak için bir araca ihtiyacım olduğunu söyledim. Bana yardım edeceğini söylemiştin! Ne oluyor be? Neredesin sen?"

"Bakın, Hadleigh'i doktora götürmem gerekiyordu ve şimdi gidip onun için bir beşik hazırlamam gerekiyor."

Acı acı gülüyor. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? *Yine* onunla mısın?! Benimle olduğundan daha çok onunla birliktesin! Yemin ederim, bazen neden hala birlikte olduğumuzu merak ediyorum!"

Ağzım açık kaldı. İlişkisine müdahale ettiğimi bilmiyordum. Tabii ki bilmiyordum! Çünkü sürekli yanımda olmasına izin vererek bencillik ettim. Buna bir son vermeliyiz.

"Adalyn, üzgünüm-" diye denemeye kalkıştı.

Tıklayın.

"Brooks..."

"Tek kelime etme. Bu senin suçun değil." Gözleri yoldan ayrılmıyor. "Son zamanlarda çok yapışkan oldu. Evlilik ve çocuklar hakkında konuşmak. Yani..." Alay ediyor. "Onu o kadar uzun zamandır tanımıyorum. Onun aradığım kişi olup olmadığını bilmiyorum." Sonra bana baktı. "Hudson'ın doğru kişi olduğunu nereden biliyorsun?"

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor ve bedenim ısınıyor. Uzaklara bakıyorum, anılarımızla sarmalanıyorum.

"Uzun zamandır ilk kez kendimi güvende hissettim."

İç çekiyor. "Adalyn'in son zamanlarda bana pek bir şey hissettirdiğini söyleyemem. Aksine, ödümü koparıyor."

"Nasıl yani?"

"Bilmiyorum. Son zamanlarda çok takıntılı oldu. Her hareketimi bilmek istiyor."

"Muhtemelen benim etrafımda çok fazla olmana üzülmüştür. Yani, o telefon konuşmasından belliydi."

"Umurumda değil. Durum hakkında en ufak bir anlayış gösteremeyecekse, ona ihtiyacım yok demektir."

"Ne diyorsun sen?"

"Onunla ilişkiimi bitireceğimi söylüyorum. Ne onun ne de benim zamanımı boşa harcamak istemiyorum."

"Ama onunla çok mutlu görünüyordun. Umarım bu benim yüzümden değildir." "Tabii ki değil." Bir an bana bakarken kaşları çatıldı.

"Onun yüzünden." Arabayı binamın karşısındaki park yerine çekti. "Şimdi, şu beşiği monte edelim."

Konuyu değiştirmek istediğini fark ettim, o yüzden bıraktım.

"Eee..." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne yaptığını emin misin?" "Yani, sanırım." Bana çarpık bir gülümseme sunuyor ve gülüyor.

"Öyle mi düşünüyorsun? Korkmalı mıyım?" Uzaktan kumandasındaki bir düğmeye basıp arabayı kapatırken onu takip ediyorum.

"Benimle mi? Muhtemelen." Caddeyi adımlarken derin derin kıkırdıyor.

Birlikte evime gidiyoruz, başka bir adam bebeğimin odasını hazırlamama yardım edecek, ben ise bunun yerine kocamın yapmasını diliyorum.

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

HADLEIGH

ÜÇ AY SU

"BU KADAR TATLI BİR HAMİLE OLDUĞUNA İNANAMIYORUM." MELANİE ALAY EDİYOR

Şakacı bir şekilde. "Hamileyken balina yutmuş bir balınaya benziyordum. Ama sen? Cidden, lanet bir süper model."

"Evet, tamam..." Paytak paytak yürüyüp kanepeye yerleşiyorum. "Bir süper model. Tabii..." Kıs kıs gülererek buzlu suyumdan bir yudum alıyorum. "Ayaklarım iki balon gibi görünüyor. Sadece bu bebeğin doğmasını istiyorum ve hâlâ dokuz haftam var."

Iseult yanıma yerleşiyor, şarabını yutarken bir yandan da kolunu bana doluyor. "Umarım o haftaların çok yavaş geçeceğini biliyorsundur."

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Vay canına, yardım etmeye mi çalışıyorsun yoksa kendimi daha kötü hissettirmeye mi?"

"Sadece söylüyorum, teyzem hamileyken bana son birkaç haftanın işkence olduğunu söylemişti."

"Yine yardımcı olmuyorsun." Yüzümü buruşturuyorum.

"Üzgün olduğumu söyledim ama..." Gülererek omuz silkiyor. "Hey, en azından ayakları plaj topu olan bir süper modele benziyorsun."

". Eğlenen bir bakışla başımı sallıyorum.

"Evet. Yine de beni hâlâ seviyorsun." Kaşlarını kaldırarak çenesini yukarı kaldırıyor.

"Şu anda yok." Bakire piña colada'ya geçiyorum ve büyük bir yudum alıp evime bakıyorum.

Daire, şu anda kızı Cassidy'ye yemek yedirmeye çalışan Elowen tarafından düzenlenen bir bebek partisi için dekore edilmiştir.

Bir parti beklemiyordum. Aklımdaki son şeydi ama Elowen ısrar etti ve yaşadığım onca şeyden sonra kutlamayı hak ettiğimi söyledi.

İş arkadaşlarımı ve dostlarımı -on kişinin tamamını- iyi vakit geçirirken izlemek, duş almaya karar verdiğim için beni mutlu ediyor.

Kapı zili çalıyor ve kim olabileceğini görmek için ayağa kalkmaya çalıştığımda, Iseult bir elini dizime koyuyor.

"Ben alırım, sen otur ve zavallı ayaklarını dinlendir."

"Peki, tamam. Sen kazandın."

"Pek kavga etmiş gibi görünmedim." Gülüyor, kapıya doğru gidiyor ve kapıyı açtığı anda kapıcıyı orada buluyorum.

"Merhaba, Bayan Mackay." Iseult'nun yanından geçerken el sallıyor. "Size bir teslimatım var."

"Teşekkürler, Willie." Iseult'ya bir zarf uzatırken sırtarak el sallıyorum.

"Size iyi günler ve harika bir parti dilerim." Kahverengi gözlerinin kenarları . "Tekrar tebrikler, Bayan Mackay."

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

Iseult'ya veda ediyor ve Iseult kapıyı arkasından kapatıp bana doğru geliyor ve zarfı bana uzatıyor.

Ve ona baktığımda.

"Hayır," diye fısıldıyorum, inanmayan gözlerle bakarak. Çünkü üzerinde benim adım yazıyor.

Onun el yazısıyla.

Hiç gelmeyen nefesler için savaşıırken tüm hava ciğerlerimi terk ediyor.

"Ah, affedersiniz." Yavaşça ayağa kalkıyorum, başım dönüyor, ayağımı kaybediyorum ve neredeyse Iseult'ya takılıyorum.

"Haddleigh?" Iseult seslenir.

Ama zar zor duyuyorum, yanından geçip gidiyorum. "Hemen döneceğim. Sadece tuvaleti kullanacağım."

Leighton ve Elowen yanımda belirdi.

"İyi misin?" Elowen'ın hatlarına endişe hakim. "Mektup kimden?"

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim. "Ama açarken mahremiyet istiyorum." Başını sallıyor. "Pekâlâ. Bir şeye ihtiyacın olursa bize söyle." "Söylerim."

Kalbim boğazımda atarken, banyoya koştum ve kapıyı kapattım, kocamla bir dakikaya ihtiyacım vardı. Bebeğimizi onunla birlikte kutlamak için, o burada benimle birlikte olmasa bile.

O biliyor muydu? Dışarıda bir yerde beni mi izliyor? Bu düşünceyle öfke yüzeye çıkıyor. Bunu neden yapsın ki? Neden geri gelmedi?!

Bir an daha dayanamayıp mektubu yırtarak açıyorum ve bir duygu seli tenimi . Bu mektup... Bir yıl öncesine ait.

Bunu neden gönderdi? Neden buna sahip olmamı istedi? Ve neden şimdi?

Sevgili Butter/ly,

Bugün korkunç bir şey yaptım.

Konstantin, müşterilerimden biri, Rus Ma/ia'sının başı. Zeki olduğu kadar da acımasız. Ve bugün, organizasyonundaki bir köstebeğin kimliğini belirlemek için yardımına ihtiyacı vardı.

/Bilgiyi beslemek. Kim olduğunu ortaya çıkarmak için kaynaklarımı kullanacaktım. Ve yaptım da.

*Bugün, bir polis olduğunu öğrendim. Adı Jerry'ydi. **Ben** de Konstantin'e ismi verdim. Sonra ölmek için yalvarana kadar adamı doğramasını izledim.*

Titreyen ellerim kâğıdı sıkıca , devam ederken nabzım hızla kaburgalarımaya çarpıyor.

***Ben** buyum Hadleigh. Adamı verdiğimde neler olacağını bilmiyormuşum gibi davranmayacağım. Biliyordum. Ama ya o ya da biz olacaktık ve Konstantin sana ya da benim eksikliklerime zarar vermekten çekinmezdi.*

*Birinin ölümünde ilk kez parmağım yoktu. Çok fazla oldu, yağ gibi. Sayabileceğimden çok daha fazla. **Benim** bu. Bu işte iyiyim. Ve utandığımı söylerdim ama artık buna bağışıklığım var. Sadece her gece eve, sana gelmek istiyorum. Benim için önemli olan tek şey bu.*

Bu beni kötü bir adam mı yapar? Belki de. Bensiz daha iyisin. Belki de uzun zaman önce gitmene izin vermeliydim.

Hudson

Göğsüm kabarırken mektubu yavaşça katlayıp zarfa geri koyuyorum, onu aramak, çılgılık atmak ve geri dönmesi için yalvarmak istiyorum.

Çünkü bu onun hayatta olduğu anlamına geliyor, değil mi?

Öyle olmalı. Mektubu başka kim gönderebilir ki?

Yaptıklarını daha çok önemsemeliyim. Ama aklım önce onu bulmaya odaklanmış durumda. Sonra ona kızabilirim. Yalan söylediği için. Yapmaması gereken şeyleri yaptığı için. Ama şimdi bunun zamanı değil.

Sesli mesajımı çevirirken onu duyuyorum ve gözyaşlarım? Hiç şansları yok, yanaklarımdan aşağı çılgınca akıyorlar.

"Hey, kelebek. Seni özledim. Umarım günün iyi geçiyordur. Çok üzgünüm bebeğim, ama işte acil bir işim çıktı ve eve erken gelemeyeceğim. Zaman hassasiyeti olmasaydı seninle olurum ama bu ölüm kalım meselesi, o yüzden geç saate kadar kalmam gerekiyor. Lütfen beni affet. Bunu çok istediğimi biliyorum ama özür dilerim. Seni seviyorum, Hadleigh. Hem de çok. Akşam evde görüşürüz."

Yaşam ve ölüm...

Beni güvende tutmak için mi benden uzak duruyor? Yoksa kendini hayatta tutmak mı? Dışlerimi sıkarak, etrafımdaki duvarlar paramparça olana kadar sessizce çılgılık atıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akana kadar.

Gitmiş. Gerçekten gitti.
Bunu ne zaman kabul
edeceğim?

Onsuz neredeyse yedi ay geçirdim ve her gün hâlâ o kapıdan içeri girmesini umut ediyorum.

Telefonu kapattıktan sonra numarasını arıyorum. Telefon her zamanki gibi çalıyor, çalıyor ve onun derin bariton sesi duyulduğunda kalp atışlarım yankılanıyor.

"Ben Hudson Mackay. Sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakın."

Bip.

"Hey." Burnumu çektim. "Yine ben. Gönderdiğin mektubu aldım. Neden başka bir tane yazmak yerine onu gönderdin? Onu sakladın mı? Bugün bebek partim olduğunu biliyor muydun? Beni izliyor musun? Umarım izliyorsunuzdur. Umarım iyisindir. Umarım mesajlarımı dinliyorsunuzdur."

Kelimelerim çatırdıyor, kararlılığımı kırıyor.

"Oğlumuz için bir isim seçtim. Ona Holden diyeceğim," diye ağlıyorum. "Çünkü korkmuyorum. Geçmişinden ya da yaptıklarından korkmuyorum. Çünkü seni seviyorum Hudson. Tüm kalbimle. Ve oğlumuz da seni tanıyacak ve sevecek. Nerede olursan ol ya da ne olursa olsun, babasını tanıyacak ve umarım bir gün sen de onu tanırsın."

Telefonu kapattım, elimde telefon, acının beni tüketmesine izin verdim. Sevincimi yok etmesine izin verdim.

Dakikalar geçti ve cep telefonum çaldı, . Şoktayken, Hudson olmasını dilerken umut çiçekleri açıyor. Ama aşağıya baktığımda onun yerine Dedektif Tompkins'in numarasını buluyorum. Artık nadiren konuşuyoruz çünkü Hudson'ın davası artık kapanmış sayılıyor.

İz yok. Yeni bir kanıt yok. Hiçbir şey yok.

Söyledikleri bu. Ama ben onun ne düşündüğünü biliyorum: Hudson kendisinden daha kötü biriyle karşılaşmış kötü bir adam ve o kişi onun bedeninden kurtuldu.

Ama buna inanmayı reddediyorum. Çünkü kocam yaşıyor.

"Evet mi?" Ona cevap veriyorum, kendimi iyi gibi göstermeye çalışıyorum. "Bazı haberlerim var."

Nabzım çarpıyor.

"Tamam..."

Lütfen sadece söyle.

"Tanner'ın tutuklandığını bilmenizi istedim."

Nabzım boğazımdan kopacakmış gibi şiddetle atıyor. "Ne?"

Bu yüzden mi aylar önce ondan haber almayı bırakmıştım? Aldığım son not sanki yıllar önceymiş gibi geliyor. Belki aklı başına gelir ve beni yalnız bırakmaya karar verir diye ummuştum.

"Ne zaman? Ne için?"

"Georgia'da saldırı suçundan. Orada ne halt ettiğini bilmiyorum ama bir barda biriyle kavga etmiş ve neredeyse onu öldürüyormuş. Oradaki şerifle konuştum ve uzun bir süre hapiste kalacak. Artık daha rahat nefes alabilirsin."

Gözlerim kapanmak için çırpınıyor, yaşlar kirpiklerime hapsoluyor. Çünkü artık daha rahat nefes alamıyorum.

"Orada mısın?" diye sorar, neredeyse onun için fazla yumuşak bir sesle. "Evet. Buradayım. Her zaman buradayım."

Tek başına.

Ona mektuptan bahsedebilirim ama mektubu Hudson gönderdiyse ve geri dönmesi güvenli değilse, belki de bunu ona söylemek iyi bir fikir değildir.

"O kısmın bittiğini bilmeni istedim. Eğer onunla yüzleşmek istiyorsan duruşma için oraya gidebilirsin."

"Teşekkürler, ama onu görmek istemiyorum." Parmaklarım hücrenin etrafında şaklıyor ve saniyeler geçip giderken, aramızda sessizlik hüküm sürerken, "Aramaktan vazgeçme. Kocamdan vazgeçme."

"Bayan Mackay-"

"Sadece yapma." Sesim paramparça oldu. "Bitti deme. Çünkü benim için asla bitmeyecek. Bana geri dönecek. Bebeğimize."

"Umarım öyledir."

Ama sesindeki hiçbir şey buna inandığını göstermiyor.

Bana geri dön, Hudson.

Lütfen.

Lütfen, geri gel.

BÖLÜM II

OceanofPDF.com

FIRTINADAN SONRA

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

HADLEIGH

DÖRT YILDAN BIRAZ FAZLA BİR SÜRE SONRA

ALTIN GÜNEŞ IŞINLARI PENCERE PERVAZIMDAN YAYILIYOR.

Arkamda ona baba gibi davranan bir adamla çınlayacağını hiç düşünmediğim bir çocuğun kahkahaları.

Yıllar acıyan kalbimi yumuşatmış olabilir ama hala kanıyor, damlalar gittiğim her yere damlıyor. Dokunduğum, kokladığım, tattığım her yerde onun anısı var. O her şeyin içinde.

Kayboldu ama asla unutulmadı.

Hudson'ı hiç bulamadım. Kimse bulamadı. Quinn'ler ve Grant dünyayı alt üst etti, her kayayı çevirdi, her izi ortaya çıkardı.

Ama orada hiçbir şey yoktu.

Gerçekte ne olduğuna dair sırları saklayacak tek bir çakıl taşı bile yok. Onu götüren şeyin. Neden geri dönmeyi seçmediğini. Çünkü ben hala onun dışarıda, hayatta ve iyi olduğuna yürekten inanıyorum.

Belki de benim için yeterince iyi olmadığını düşündüğü için çekip gitti. Belki de bu benim reddedilmemle yüzleşmeden ayrılma yoluydu. Ama keşke benimle konuşsaydı, çünkü o zaman ona bizim aramızda reddedilmenin olmadığını kanıtlama şansım olurdu. Sadece sevgi var.

Ve onu hala seviyorum.

Tüm kalbimle.

Sık sık cevapları alıp alamayacağımı merak ediyorum. Gerçeği öğrenip öğrenemeyeceğimi.

Her gün burada oturup dört yaşındaki oğlum Holden'ın iyiliği için elimden geleni yapıyorum.

Bana babasını hatırlatıyor, sadece bebek mavisi gözleri ya da kestane rengi saçları yüzünden değil. Ama gülüşünde, yemeyi sevdiği şeylerde. Onunla

küçük şeyler, babasının anısı yaşamaya devam ediyor.

Hudson'a verdiğim sözü tuttum, oğlu onu tanıyacaktı. O çocuk onun hakkında her şeyi biliyor. İş o noktaya gelirse onu bir odada bile bulabilir. Ki muhtemelen hiç olmayacak.

Asla kapanış yapamamak yaşadığım en zor şey. Saatlerce süren merak, umut ve özlemle dolu bir boşluk gibi. Asla gerçekleşmeyecek şeylerin hayalini kurmak. Yine de belki bir gün o kapıdan girip beni sevdiğini tekrar söyleyeceğine inanarak burada oturuyorum.

Bu kapıyı bilmemesi dışında. Bu eve hiç girmemiş. Bu duvarları anılarıyla hiç işaretlemedi. Onlara yabancı.

Holden doğduktan sonra şehirden olmayan banliyölerde bir ev almaya karar verdim. Oğlumuzun koşabileceği geniş bir bahçesi olsun istiyordum ve şehirde, orada daha fazla kalmamı gerektirecek çok fazla şey vardı.

Çatı katı hâlâ bizim. Satmak istemedim. Ondan kurtulmak, aslında Hudson'dan ve paylaştığımız her şeyden kurtulmak demektir. Bu yüzden hala orada duruyor, toz topluyor, bir gün dönmesini umuyorum.

"Anne!" Ben diz çöküp kollarımı ona doğru uzatırken Holden koşarak yanıma geliyor.

Ve göğsüme çarptığında gözlerimi kapatıp iç çekiyorum. Saf memnuniyet. Saf aşk.

Alnından öpüyorum, arkamdan elinde beyzbol sopası ve eldiveniyle Brooks'a bakıyorum. "Parkta iyi eğlenceler, ikinize de."

"Bizimle gel!" Holden'ın tatlı sesi ve parlak gözleri beni her seferinde etkiliyor.

"Uh..." Oğlumla Brooks'un arasına bakıyorum, orada olup olmamam gerektiğinden emin değilim.

"Hadi anne." Brooks'un ağzı kıvrılıyor, gözleri reddetmem için bana meydan okuyor.

İçimde bir şeyler kırırdıyor ama onu kilitliyorum çünkü aramızda ne kadar zaman geçmiş olursa olsun kocama asla ihanet etmem.

Brooks benim kayam oldu. Holden'a yardımı ve arkadaşlığı olmasaydı kendimi yalnız hissederdim. İhtiyacımız olduğunda burada olabilmek için bize çok uzak olmayan bir yer satın aldı.

Bekar bir anne olmak çok zor. Elowen ve Leighton hala yanımda, ama artık yakın oturmuyorlar, bu yüzden onlara güvenemiyorum.

Acil durumlar. Iseult ve Gio çok uzakta değiller, bir saat kadar uzaktalar ama onların da kendi hayatları var.

"Evet, anne!" Holden sırtıyor, sesi çocukluğun o sevimli taşıyor. "Beni izleyebilirsin! Gerçekten çok iyiyim!"

"Biliyorum, tatlım." Elimi başının arkasında gezdiriyorum.

"Annemin bizimle oynamasını sağlayacağız." Brooks kaşlarını sallıyor ve ben anında kendimi suçlu hissediyorum.

Adalyn'den sonra birini bulamaması benim suçum muydu? Bizimle çok fazla zaman mı geçiriyordu? Aramızda bir şey olduğunu bana hiç söylemedi ama bu dile getirilmeyen, ağır bir şey. Hissettiğim ve gördüğüm ama dokunmayı reddettiğim bir şey.

Hayatıma devam edemiyorum. O sıçramayı yapamıyorum. Yanlış geliyor. Ben Hudson'ın karısıyım. Her zaman da öyle olacağım. Onlarla parka gitmek, olmadığımız bir aileymişiz gibi hissettiriyor.

Brooks'un bana karşı hisleri konusunda haklıysam, onu bir şekilde yönlendirmek de istemem. Ama oğlumun yüzündeki ifade... Onu nasıl geri çevirebilirim?

"Pekâlâ." Kocaman bir sırıtış takınıyorum, avuçlarım yanaklarının iki yanını kavırıyor. "Ayakkabılarımı alayım."

"Yaşasın!" Holden bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Sonra buzlu şeker alabilir miyiz?"

Brooks'a bakıyor ve ben başımı sallıyorum. Henüz yemek yemediği için hayır dememi bekliyor, bu yüzden tabii ki ona asla hayır diyemeyecek olan Brooks'a gidiyor.

Brooks gülüyor. "Annemi geçersiz kılamayacağımı biliyorsun, değil mi? O ne derse o olur."

Bakışlarımı yakalıyor ve göz kırptıyor. Yanaklarım ısınıyor ve boğazımı temizleyerek gözlerimi küçük oğluma dikiyorum.

"Bu doğru. Bu evde patron benim, bayım." Burnuna vuruyorum. "Ama sadece bugün, yemekten önce dondurma yiyebiliriz."

Küçük ağzı açık kalıyor, gözleri kocaman açılıyor ve bir çığlık atarak kalçalarım doğru koşuyor ve tüm gücüyle bana tutunuyor. "Sen gelmiş geçmiş en iyi annesin!"

"Evet, öyle." Brooks'un sesi boğuk bir ritme dönüşüyor, gözleri gözlerimden dudaklarım kayıyor. Bakışlarını tekrar benimkilere çevirmeden önce çenesi kilitleniyor.

Spor ayakkabılarımı giymek için fuayedeki dolaba doğru koşarken parmaklarımı saçlarımın arasından, kenarları omuzlarıma çarpıyor.

Gitmek kötü bir fikir. Burada kalmalıyım, son zamanlarda aramızda her ne oluyorsa güvende olduğum yerde. Bunu hissetmekten nefret ediyorum. Kalçalarımın arasındaki o sıcaklık, bir erkeğe ihtiyaç duyma hissi.

Hudson'dan beri tek bir kişiyle birlikte olmadım ve geleceği düşünmemeye çalışıyorum ama yine de geliyor.

Ne kadar yalnız kalacağım? Sonsuza kadar böyle mi olacak?

Geceleri, zihnimin beni Hudson ve benim aramdaki o samimi anlara izin veriyorum, kendimi bırakabildiğim, serbest bırakmanın geçtiği anlara. Ama sonrabittiğinde, gerçekten ne kadar yalnız olduğumu fark ediyorum ve bir yastık kapıp içine ağlıyorum.

"Hadi Hadleigh. Yapabilirsin," diyor Brooks, ben ona doğru bir top atmaya hazırlanırken.

Şimdi, spor becerilerim çizim becerilerim kadar iyi, yani hiç yoklar. Zar zor yakalayabiliyor ya da atabiliyorum. Çocuğum benden daha iyi ve bu çok şey ifade ediyor.

"Hadi anne, at şunu. Sakın pes etme! Bana böyle diyorsun."

"Haklısın dostum." Dizlerimi büküyorum ve topu olabildiğince sert bir şekilde fırlatmadan hemen önce ona kararlı bir bakış atıyorum.

Top havada uçarken ikisi de tezahürat yapıyor, top pes edip aramıza düşmeden önce Brooks'a doğru neredeyse yolu yarılamaştı.

Denemek için çok fazla.

"Tekrar, anne!" Holden alkışlıyor.

"Bilmiyorum dostum..." Sağ tarafımdaki ona bakıyorum. "Bu işte pek iyi olduğumu sanmıyorum."

"Yapma bunu." Brooks mavi beyzbol şapkasını düzeltiyor, pazusu esniyor ve ben ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Çünkü bu yanlış. Çok yanlış.

"Tekrar dene." Topa doğru koşup bana uzatıyor ve parmaklarımız birbirine değdiğinde etim karıncalanıyor.

Onu çabucak kaptım ve birkaç adım geri giderek soğukkanlı bir gülümsemeye zorladım.

Yerine geri dönüyor, tekrar atmamı bekliyor.

Oğlum bana heyecanla bakıyor. Benim küçük mucizem. Babasının tıpatıp aynısı.

Ve bu sefer topu attığımda, her şeyi bırakıyorum. Her daha hızlı süzülüyor, gökyüzünde süzülüyor ve yaklaştığında Brooks ona çarpıyor ve uçup gidiyor.

"Yaşasın anne!" Holden tezahürat yaparken Brooks bana doğru koşuyor, beni havaya kaldırıp omzunun üzerinden atıyor.

Hepimiz gülüyor ve harika vakit geçiriyoruz, ben de içinde kayboluyorum. Bu anın içinde kayboldum.

Onu görene

kadar. Kestane

saçlı.

Gözleri gökyüzü kadar

parlak. Bu o olamaz.

Burada olduğumuzu bilemez.

Ama ya geldiyse? Ya bizim için geldiyse?

Brooks hala gülüyor, saniyeler önce durduğumu fark etmedi.

"Beni yere bırak," titriyorum, bakışlarımı kocam olduğunu bildiğim adamdan ayıramıyorum.

Birkaç adım ötede bize doğru yürüyor, elinde bir şişe bir şey, yüzünde bir sırıtış.

"Beni yere bırak!" Bağırıyorum.

"Hudson!" Brooks durdu. "Ne?"

"Beni yere bırak!"

Beni ayağa kaldırıyor ve ben de ona doğru koşup adını haykırıyorum.

"Hudson! Aman Tanrım, Hudson!"

"Anne?" Holden'ın seslendiğini duyuyorum ama *onun* dışındaki her şeyi görmezden geliyorum. Ama karşısına geçer geçmez keskin bir nefes alıyorum.

Çünkü adam? O hiç Hudson değil.

Hıçkırarak nefes alıyorum, neredeyse çimlerin üzerine yığılırken gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"İyi misiniz, bayan?" Adamın mavi gözleri daha koyu, saçları daha açık renk. O kadar uzun bile değil.

Göğsüm sıkıştıkça nefesim kesiliyor, acı vücudumu dövüyor, ta ki geldiğini hissedene kadar: duygusal karmaşa. Umudun kırılması.

"Bayan?"

"O iyi." Brooks orada, kollarıyla arkamdan beni sarıyor. "Ben hallederim."
Yabancı başını sallıyor, uzaklaşmadan önce yüzüne şaşkın bir ifade yerleşiyor.

"Anne?" Holden'ın hüznü, sevmeye başladığım o kelimenin her harfine sınıyor. "İyi misin? Yine babanı mı özledin?"

"Ben iyiyim." Yıllar içinde mükemmelleştirdiğim bir gülümseme taklidi yaparak gözyaşlarımı geri kırıyorum. Diz çökerek ellerimi yüzüne doluyorum. "Sadece tanıdığım birini gördüğümü sandım. Ama yanılmışım."

"Baba?"

Kalbim sıkışıyor, çenem titriyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum, ona yalan söylemek istemiyorum.

Başparmağı yüzüme uzanıyor ve alt kirpiklerimi öyle şefkatle siliyor ki, gözlerimden yeni yaşlar süzülüyor.

"Ağlama anne," diyor. "Babam bizi seviyor."

Kollarımı ona doluyorum ve göğsüme bastırıyorum. "Evet, öyle, bebeğim. Evet, öyle."

Brooks, Holden'ın yardımıyla akşam yemeğini bitirirken gün geldi ve geçti, gece gökyüzüne sığıldı. istediği gibi makarna ve peynir. Ve Brooks onun için her şeyi yaptı.

Brooks'un Holden'ın haberi olmadan araya biraz havuç sokmayı sevmesi de cabası. Çünkü bu çocuğa sebze yedirmek büyük bir başarı.

"Pekâlâ, bayanlar ve baylar." Brooks sırtıyor, elinde büyük oval bir tabak tutuyor. "Akşam yemeği hazır."

Holden taze yapılmış bir sepet ekmeğin getirilmesine yardım ederken onu masanın ortasına yerleştirir.

"Al bakalım anne." Bana uzatıyor, Brooks Sezar salata kâsesini getirirken o da zıplayarak Brooks'a peçeteler için yardım ediyor.

Sosu bile sıfırdan yaptı. Geçmişte onun bu kadar iyi bir aşçı olduğunu bilmiyordum. Ama yıllar geçtikçe bu daha da netleşti.

"Haydi, küçük adam." Brooks Holden'ı havaya kaldırıyor ve aramızdaki sandalyeye oturtuyor.

"Tatlı olarak ne yiyeceğiz?" Holden yüzünde sinsi bir sırıtişla sormaya devam eder.

"Brokoli," diye takılıyorum.

"Çikolatalı mı?" Gözleri sevinçle parlıyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Brokoliyi gerçekten çikolatayla yer miydin?"

"Evet!" Yuvarlak gözleri ışıldayarak başını sallıyor. "Ama brokoliyi cebimde saklardım."

"Seni küçük..." Brooks gülerken saçlarını karıştırıyorum, Holden'ın tabağına bir parça ekmek ve peynirli makarna koyuyorum, sonra aynı şeyi benimkine yapıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bu harika görünüyor. Bize karşı çok iyisiniz." "Aile için her şeyi yaparım." Kendine biraz yemek koyuyor ve birlikte

Ye.

Holden'ın Brooks'u almasına sevindim. Amcasına tapıyor. Ve biz bir aileyiz,

Damarlarımızda dolaşan kan ne olursa olsun.

Brooks, Holden'a hep amcalık yaptı. Ona beyzbol oynamayı öğretti, balık tutmaya götürdü. Birlikte o kadar çok şey yapıyorlar ki, Brooks sonunda durulduğunda ve bizim dünyamızın bir parçası olmadığında bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum. Bunun ne zaman olacağından emin değilim ama eninde sonunda olacak. Sonsuza dek burada kalmak istemeyecektir.

Ama olabilir. Çünkü o seni istiyor.

Aklıma hemen bir düşünce geliyor ve onu uzaklaştırıyorum.

Ne istediği önemli değil. Oraya asla gitmeyeceğim. Onunla değil. Hiç kimseyle.

Hiç.

Yemek sona erdiğinde ve her şeyi başardığımızda Brooks yorgun Holden'ı yatağına taşıyor.

"Dişlerini fırçalamaya gitmeden önce annene son bir öpücük ver," diyor ve onu bana doğru yaklaşıyor.

"İyi geceler, tatlım." Oğlumu alnından ve yanaklarının her birinden öpüyorum.

"İyi geceler anne. Seni seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum."

Brooks onu omzunun üzerinden baş aşağı taşıırken bana el sallayarak kıkırdıyor. Bu adam bir gün harika bir baba olacak. Beni şaşırttı. Onu daha önce bir aile babası olarak görmemiştim.

Onlar ortadan kaybolurken ben mutfağa gidip kendime biraz şarap koyuyorum, Brooks eve dönene kadar bekliyorum ki yatağa girip Hudson'ın mektuplarını okuyabileyim ve her gece yaptığım gibi telefonunu arayabileyim. Günlük bir ritüel gibi.

Cep telefonu hala çalışıyor. Hala o zamanki gibi çalışıyor. Sanki hiçbir şey değişmemiş gibi. Oysa her şey değişti.

Hudson hâlâ bizi izliyorsa, Brooks'un hayatımızda olması hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Hoşuna gider miydi? Nefret eder miydi? Ama bilmiyorum, çünkü sormak için burada değil.

"Beş dakika içinde bayılacak."

Hemen Brooks'un derin bariton sesine dönüyorum.

"Oh, Tanrım. Seni orada duymadım." Utangaç bir kahkaha attı. "Bunu yaptığın için teşekkürler. Seni gerçekten seviyor."

"Ve ben de onu seviyorum." Tekrar bana bakmadan önce bir an için yere bakarak bir adım attı. "Hadleigh... bak..."

Ve adımı söyleme şekli... Sadece biliyorum.

Bu iyi olmayacak.

"Yapma." Elimi uzatıyorum, kaşlarım çatılıyor. "Her ne söyleyeceksen, sakın söyleme."

"Lütfen, Hadleigh."

şarap kadehi titrerken bir adım öne çıkıyor.

Çünkü söylemek istediği şeyin her şeyi mahvedeceğini biliyorum.

Yere bakarken konuşmasını duyuyorum, ona bakamıyorum.

"Hudson olmadığımı biliyorum. Asla Hudson olamayacağım." Acı acı gülüyor. "Ama seni önemsiyorum. Belki de olması gerekenden daha fazla. Ama elimde değil. Sana karşı hissettiklerime engel olamıyorum Hadleigh." Bir adım daha atıyor, ayak sesleri ağır. "Karşı koymaya çalıştım. Yemin ederim denedim. Ama artık karşı koyamıyorum."

Elini benimkine uzatıyor ama ben çekiyorum.

"En azından sana nasıl hissettiğimi söylemeden olmaz."

Başımı sallıyorum, nabzım daha hızlı atıyor. "Seni asla incitmek istemem Brooks. Ama yapamam. Bırak seni, kimseyle çıkamam. Sen onun en iyi arkadaşı ve kardeşisin."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ses tonundan acı ve inanç akıyor. "Ama yıllar oldu Hadleigh. *Yıllar!* Benimle ya da başka biriyle mutlu olmak kendine ne zaman izin vereceksin? Onun gitmesine izin vermelisin."

Acı acı gülümsüyorum. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Hayatının aşkına nasıl veda edersin?"

"Bilmiyorum."

İç çekiyor, avucuyla yüzümü kavıyor ve orada kalmasına izin veriyorum, tenimi yakıyor, bana günahkâr diyor. Bir erkeğin ellerini üzerimde hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. İstediğimi, arzulandığımı ve önemsendiğimi hissetmeyeli. Burnumun arkası zonkluyor, çünkü şu anda hissettiklerimi hissetmek istemiyorum. Onun ellerini üzerimde hissetmek istemiyorum.

"Ama bildiğim bir şey varsa, o da bizi denemek istediğimdir. Bunun nereye varacağını görmek istiyorum, çünkü itiraf etmesen de senin de bana karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum."

Kalp atışlarım göğsümde patlıyor, o kadar ki başım dönüyor.

Bu nasıl olabilir? Neden bunu itiraf etmek zorunda kaldı? Ona istediğini veremeyeceğimi anlamıyor mu?

"Lütfen bana bak," diye rica , başparmağıyla çenesi yukarı kaldırarak. "Beni asla onu sevdiğin gibi sevemeyeceğini biliyorum ama benim için sorun değil çünkü seni ikimize yetecek kadar seveceğim."

Yavaşça bileğini tutup elini çekiyorum. "Hayatıma devam edebilecek kadar güçlü olmayı ne kadar çok isterdim bilemezsin. Ama yapamıyorum." Omuzlarım ağır bir iç çekişle düşüyor. "Çünkü kalbim her zaman onun olacak."

Ben devam ettikçe çenesi sıkılaşıyor.

"Olayın kapanışını bile yapamadım. Herkesin inanmamı istediği gibi öldü mü yoksa hala dışarıda mı bilmiyorum. Eğer öyleyse, onu bekleyeceğim."

İki parmağını gözlerinin arasına götürüyor, hayal kırıklığı onu ele geçiriyor. "Ve asla geri gelmeyecek birini daha ne kadar bekleyeceksin?"

"Bunu bilemezsin." Sözlerimde gergin bir kenar var.

"Hadleigh, gerçeklerle yüzleşmelisin. O öldü. Öldü. Asla geri gelmeyecek. Ya bunu kabul edersin ya da hayatını yaşamaya hiç izin vermediğin için pişmanlık duyarak yaşarsın."

Öfke, neredeyse titreyene kadar içimde kıvrılıyor. "Bence gitmelisin."

Bunu bana söylemeye nasıl cüret eder? Neler yaşadığımı anlamıyor. Nasıl bir ıstırapla yaşadığımı. O hiç sevmedi. Hiç kaybetmedi. Ve bunun için minnettar olmalı.

"Bana kızma. Lütfen..." Yüzü düşüyor, kendi acısı tarafından tüketiliyor.

"Değilim," diye yalan söyledim. "Sadece bunu yapamam. Bir daha bundan bahsedemem. Tamam mı? Eğer bu senin için çok fazlaysa, o zaman belki de artık etrafımızda bu kadar çok bulunmamalısın."

"Artık gelmemi istemiyor musun?" Kalbini kırmak üzereymişim gibi bakıyor.

"Ben öyle bir şey demedim." Oflayıp pufluyorum. "Seninle olmayı seviyoruz. Sen de bizim ailemizsin Brooks. Ama en fazla bu kadar ileri gidebilir. Yapamam, tamam mı? Herhangi biriyle."

Başını sallar. "Anlaşıldı. Özür dilerim. Tek kelime etmemeliydim."

"Sorun değil. Söylediğine sevindim."

"Yalancı." Sırıttıyor. "Şu anda hiç de memnun görünmüyorsun."

"Bu benim her zamanki yüzüm. Gördün mü?" Şakacı bir bakış fırlatıyorum. "İyi geceler, Hadleigh." Bana uzun uzun bakıyor.

"İyi geceler Brooks."

Onu kapıya doğru götürüyorum ve giderken son bir kez bana bakıyor.

Olması gerekenden biraz daha uzun süre.

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

HADLEIGH

BİR SONRAKİ GÜN VERANDAMDA OTURURKEN ELOWEN KENDİNE BUZLU ÇAY KOYUYOR.

çocuklarımızın oyununu izliyorduk.

Cassidy şimdi dokuz yaşında ve Holden'la çok iyi anlaşıyor. Onun için bir abla gibi. Ona futbol topu atıyor, o da kıkırdayarak peşinden koşuyor ve topu ona geri fırlatıyor.

"Sana karşı bir şeyler hissettiğini itiraf ettiğine inanamıyorum," diyerek içkisinden bir yudum aldı. "Yani, hepimiz gördük. Görmemek için kör olmak lazım ama bunu sana gerçekten söylemesi... Vay canına."

Ben ona doğru dönerken o da bana bakıyor.

"Bu kötü. Gerçekten kötü." Başımı sallıyorum. "Bundan sonra onunla nasıl yüzleşeceğim?"

"Başın dik olsun." Tek omzunu silkiyor. "Onun nasıl hissettiğini kontrol edemezsin. Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Öyle değil mi?" Suçluluk duygusu yarama tuz basıyor. "Bizimle zaman geçirmesine izin verdim. Çok fazla zaman. Ve şimdi her şey berbat oldu."

"Her şey girecek.

Göreceksin." Ama ben o

kadar emin değilim.

"Peki ya Adalyn? Onunla işi kesinlikle bitti mi? Yani, aradan uzun zaman geçtiğini biliyorum ama hala birlikte çalışıyorlar, bu yüzden garip olmalı."

"Yıllardır Adalyn'den bahsettiğini duymadım, o yüzden sanırım hiçbir şeyi yeniden başlatmadı. Yine de sormadım."

Bu tamamen benim işim değil. Bunu onlara düşer. Benim ilgilendiğim Hudson'ın şirketinin nasıl gittiği ve hala gelişiyor olması. O gurur duyardı. Gerçi Brooks, Hudson olmadan şirketin kalbinin attığını söylüyor.

Odanın içine girdiğinde her zaman odanın merkeziydi. İnsanlar ona doğru çekilirdi. Bu onun cazibesiydi. Bu onda fazlasıyla vardı ve hiç çaba göstermeden bir odaya hükmetmesini seyretmeye bayılırdım.

Yarın akşam, ortakların Garden Skylark Otel'de ev sahipliği yaptığı, şehir silüetine bakan bir yardım gecesine katılmam gerekiyor. Bir elbise giymem ve makyaj yapmam gerekiyor ki bunu gerçekten yapmak istemiyorum.

Çünkü gitmek istemiyorum. Hudson'ın büyük bir fotoğrafının bana baktığını görmek istemiyorum. Bu çok acı veriyor. Evimizin etrafında fotoğraflarını görmek bile onun gittiğini acı bir şekilde hatırlatıyor.

Elowen düşünceli düşünceli bakıyor, gözleri bana söyleyecek daha çok şeyi olduğunu ama söylemek istemediğini anlatan bir bakış atıyor.

"Ne ? Zihninin kıpırdadığını görebiliyorum."

"Şey..."

"Oh, hayır. İşte başlıyoruz." Gözlerimi deviriyorum.

"Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Bana onunla çıkmamı söyleyeceksin."

"Kahretsin, sanırım çok uzun zamandır arkadaşız." Gülüyor. "Ama evet, bunu söyleyecektim çünkü Hadleigh, hayatını yaşamak zorundasın." Güvercin grisi gözleri hüzünleniyor, başı omzuna doğru eğiliyor. "Bunu kendine daha fazla yapamazsın. Seni buna izin vermeyecek kadar çok seviyorum."

Başımın arkasını sallanan sandalyeye yaslayarak nefes alıyorum. "Kimseyi istemiyorum. Tek başıma iyiyim."

Yalanlar. Yalnızım ve böyle düşündüğüm için bile nefret ediyorum. Oğlum benim için yeterli olmalı.

"Artık hayatımı Holden için yaşıyorum." Ona tekrar bakıyorum. "Ve eğer bu hayatımın geri kalanında yalnız olmak anlamına geliyorsa, öyle olsun."

"Hadi ama. Hudson senin için bunu asla istemez."

Kıs kıs gülüyorum. "Bunu asla bilemeyeceğiz, çünkü şu anda sormak için burada değil, değil mi?"

Yenilmiş gibi görünerek başını sallıyor. Ama Elowen ve ben farklıyız. O piç eski kocasının yerine geçecek birini istiyor. Ben istemiyorum.

Bir zamanlar Brooks'u istiyordu ama bu yıllar önce sona erdi. Birkaç erkekle tanıştı ama hiçbiri doğru kişi değildi.

"Hudson'ı tanıyordum." Ağır bir iç çekişle dudaklarını büzdü. "Senin mutlu olmanı isterdi. Seni fedakârca severdi."

Mektubuna göre öyle değil. Beni başka biriyle görmek istemedi. Bunu ona yapamam.

Yapmayacağım.

"Vay canına, anne!" Holden'ın gözleri parlıyor. "Çok güzel görünüyorsun!"

"Teşekkürler, tatlım." Parlak yeşil, yere kadar uzanan elbisemin içinde diz çöküp alnından öpüyorum. "Iseult için iyi ol, tamam mı?"

"Oh, bizim için endişelenme." Bir elini havada sallayarak onu kollarının arasına aldı, ben de tam boy yükseldim. "Sadece arkada takılacağız, birkaç bira içeceğiz, belki biraz ateş yakarız. Önemli bir şey değil. Değil mi dostum?" Beşlik çakmak için avucunu ona uzatıyor.

"Evet!" Elini tokatlıyor. "Bir pint nedir, Izzy Teyze?" Küçük kaşları çatıldı.

"Oh, Tanrım," diye mırıldandım. "Belki de evde kalmalıyım."

Iseult'u bebek bakıcılığı için aramazdım. Beni yanlış anlamayın, üç yaşındaki çift yumurta ikizleri için harika bir anne ve Holden'a tapıyor ve o da onu aynı şekilde seviyor. Ama şimdi bildiklerim beni geriyor.

Ona bakacak kimsem olmadığı için zor durumda olduğumu duyar duymaz gönüllü oldu. Gio çocuklarla evdeydi ve onun da gidecek bir yeri yoktu, ben de kabul ettim.

Elowen ilk tercihimdi ama onun planları vardı ve Leighton da şehir dışında olduğu için Iseult'a karar verdim. Ve ona bakması için asla bir yabancıyı tutmam. Umarım Holden ben dönene kadar nasıl suikastçi olunacağını öğrenmez.

"Kapa çeneni ve git," diye alay ediyor. "Bize bir şey olmaz. Sophia'ya bebek bakıcılığında ne kadar harika olduğumu sor."

Sinirle gülüyorum. Sophia, Gio'nun yeğeni, şu anda Cassidy'nin yaşlarında.

"Objektif sanmıyorum. Seni çok seviyor."

"Peki neden böyle düşünüyorsun?" Ağzının kenarı kıvrılıyor, kumral kaşları bir parça yukarı kalkıyor. "Çünkü ben onun sahip olduğu en iyi bakıcıydım."

"Peki," diyorum, onu yalnız bırakma düşüncesinden nefret ederek. Anaokuluna gitmediği sürece ilk kez böyle bir şey yapmak zorunda kalıyorum. "Son bir kucaklaşma, sonra annenin gitmesi gerek."

Hâlâ onun kollarındayken, onu göğsümde sıkıca kavıyorum ve son bir kez öpüyorum. "Seni seviyorum, ufaklık. Annen yarın seni görecektir."

Iseult gizlice kulağına bir şeyler fısıldarken o başını sallıyor. Gözleri benimkileri tutarken içinden kıkırdamalar fişkırıyor.

"Oh, siz ikiniz bana bunun ne hakkında olduğunu söylemeniz iyi olur," diye takılıyorum, oğlumun yüzündeki ifadeye bayılıyorum, gözleri gece yarısı yıldızlar gibi parlıyor.

"Sen gider gitmez dondurma yiyeceğimizi ve-" dedi.

"Hey, sus!" Iseult şakacı bir şekilde avucuyla adamın ağzını kapatırken, adamın kıkırdamaları serbestçe ve sınırsızca çınlıyor.

O mutlu. Gerçekten mutlu. Kendi kederimin içinde yaşayıp bunun onu etkilememesini umarak onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüm.

Ama şu anda, bu ana kilitlenmişken, olmadığını fark ediyorum. olarak değil. O iyi.

Belki bir gün ben de öyle olurum.

Galaya vardığımda arabamdan inip anahtarları valeye teslim ediyorum. Çift camlı kapıya doğru ilerlerken gözlerim Brooks'a takılıyor.

Bana nasıl hissettiğini anlattığından beri birkaç gün konuşmadık. Aramadı. Ben de aramadım.

Bugün gelmeyeceğini umuyordum. Ama orada, smokin giymiş, tanıdığım yaşlı bir çiftle birlikte bana doğru yürüyordu. Robert Allen ortaklardan biri ve onunla ve eşi Cheryl ile firmanın düzenlediği etkinliklerde birkaç kez karşılaşmıştım.

"Hadleigh, hayatım!" Cheryl bana yaklaşıp iki yanağımdan öptü, siyah saçları karmaşık bir şekilde toplanmıştı. "Olağanüstü görünüyorsun! Öyle değil mi, Robert?" Yakut kırmızısı dudaklarıyla gülümsüyor.

"Evet." Kibarca başını sallıyor, nazik el a gözleri beni selamlıyor. "Gelebilmeye çok sevindik."

"Teşekkür ederim. Ben de teşekkür ederim."

Boğazım düğümleniyor; istiyorum. Hudson'dan bahsedeceklerini biliyorum ve bu canımı acıtacak.

"Evet, çok memnunuz." Cheryl bana acıyan bir bakış atıyor, beni değerlendirirken gözlerinin kenarları kırışıyor. "Hudson harika bir adamdı. Onu çok özlüyoruz."

Ve işte orada.

"Evet, öyle." Başımı salladım. "Şey, izninizle. Bayanlar tuvaletini kullanmam gerekiyor."

Girişe doğru ilerlemeye başladım ve onun "Pekâlâ. Seni gördüğüme sevindim."

Otelin kapısını açmaya başladığımda, bir ceset yükseliyor. "Hadleigh, bekle." Brooks'un sesi gürlüyordu.

"Hey, seni gördüğüme sevindim," dedim içeri girer girmez, o şimdi yanımdaydı.

Ben.

Etkinlik odasına doğru ilerlerken, en yakın barı bulmayı umuyorum, böylece

bu geceyi olabildiğince çabuk içip bitirebilirim. Hudson'ı onurlandıran sunum yapılana kadar buralarda olacağım, sonra da kaçacağım.

"Harika görünüyorsun." Bakışları yüzümde kalıyor.

"Teşekkürler. Size de." Geniş odaya adım atarken hızla dönüp düz bakıyorum. Yapmak istediğim son şey ona yanlış fikirler vermek.

Müzik etrafımızı sarıyor, yavaş ve ritmik bir şey. Mekân loş, sayısız masa ve etrafımızda smokin ve gelinlik giymiş insanlar var.

"Seni böyle pusuya düşürdükleri için üzgünüm." Bara vardığımızda yanıma yaklaştı.

"Bunu bekliyordum." Ağzımda belli belirsiz bir gülümseme beliriyor, barmene seslenip bir cosmo sipariş ederken parmağımı havaya kaldırıyorum.

"Hadleigh, bana bakabilir misin? Lütfen?" Ağır, sıcak avucu ön koluma bir saldırı gibi indi. "Olanlar hakkında konuşmak için seni aramak istedim ama benden haber almak istemeyeceğini düşündüm."

İç çekiyorum, kararlılığım ikiye bölünüyor. "Brooks... Tüm bunlarla ne yapacağımı bilmiyorum. Arkadaş kalabilir miyiz? Bu artık mümkün mü?"

"Öyle. Sadece arkadaşsınız. Söz veriyorum."

Yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını bilmesem de başımı sallıyorum. Ama onu hayatımızdan çıkarmak da istemiyorum.

"Adalyn hala bekar mı? Belki siz ikiniz-"

"Sikeyim hayır!" Kıs kıs gülüyor. "O deli. Buralarda bir yerde, muhtemelen benim ölümümü planlıyordur."

Sek bir viski sipariş ediyor, bardağı ağzına götürdükten sonra tekrar yerine koyuyor.

"Hâlâ ayrılığı atlatabilmiş değil. Peki bu sana ne anlatıyor?" "O zaman aradığın kişi o değil miydi?" Gülüyorum.

"Kesinlikle hayır."

"Eminim onu bir gün bulacaksın."

Bana uzun uzun bakıyor, gözleri benimkilerde gerilmiş, işkence dolu saniyeler boyunca kalıyor. "Evet, umarım öyledir."

şarkı neşeli bir şarkıya dönüşür.

"Dansa ne dersin?" Kaygısız bir sırtışla bir adım geri çekilip elini benimkine uzatıyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Uh, bilmiyorum."

"Korktun mu?" Kıkırdıyor, bir zamanlar aramızdaki şeylerin daha kolay göründüğü zamanlarda yaptığı gibi.

"Ben mi? Korkuyor muyum?" Alay ettim. "Sadece bana ayak uyduramayacağından korkuyorum."

Ona doğru yürümeden önce i kimin kalanını bitiriyorum, alkol bedenimin üzerinde sıcak bir örtü oluşturuyor.

"Bakalım sende ne varmış." Onu dans pistine götürüyorum, bir grup insanın yanından gizlice geçip hareket etmeye başladığımızda kahkahaları arkamda gürlüyor.

Kollarım havada, gözlerim kapalı, melodiyi ve odanın enerjisini hissederek kendimi bırakıyorum. şarkı değişiyor ve devam ediyoruz, elleri arkadan kal alarımnda, birlikte sallanıyoruz, sorunlarımızı unutuyoruz. Her şeyi unutarak.

Beni etrafında döndürüyor ve sertçe ona yaslanana kadar bir, iki kez döndürüyor.

Gözlerimiz  arpışıyor.

Elleri yavaşça kollarımnda geziniyor.

Nefesleri ciğerlerini telaşlı adımlarla terk ediyor, bakışları ağzımla gözlerim arasında dans ediyor. Ne olduğunu anlamadan dudakları dudaklarıma değiyor, dudaklarının tadı nefesindeki viskiyle karışıyor.

"Hadleigh..." diye boğuk bir sesle fısıldıyor ve nabzım hızla atarak kulaklarımı davul gibi dolduruyor.

"Hudson..."  nliyorum, kalbim daha hızlı atıyor, ellerinin saçlarımda olduğunu ağzının dudaklarımı okşadığını hayal ediyorum.

Ama aniden ne olduğunu anlıyorum ve kendimi uzaklaştırıyorum. Ciğerlerime hava çekmeye çalışırken gözlerim yaşlarla doluyor. Başımı sallıyorum,

Titreyen parmaklarım dudaklarımda
geziniyor. "Özür dilerim."

Topuklarımda üzerinde dönüyorum ve odadan dışarı fırlıyorum, etrafımda
fısıltılar yükseliyor, bir sürü yüz bana bakıyor. Acaba onurlandırılacağı gece
kocam olmayan bir adamı öperek ne kadar berbat bir kadın olduğumu mu
düşünüyorlar?

Tuvalete doğru koşarken bir kadına çarpıyorum ve başımı kaldırıp
baktığımda onu hemen tanıyorum. Süpermarkette birbirimizi son
gördüğümüzden beri fazla yaşlanmamış.

"Adalyn, özür dilerim. ."

Ben yanından geçerken alay ediyor. "Onu istediğini
biliyordum." Yavaşça dönüp ona yaklaşıyorum, kalp atışlarım
titriyor.

"Affedersiniz?" Soğuk, buz gibi ses tonum gözlerimden akan öfkeyle
eşleşiyor.

"Bana masummuşum gibi davranma, tamam mı?" Yüzü alaycı bir ifadeye
bürünüyor ve bende onu tırmalayıp çıkarma isteği uyandırıyor.

Onu hiç görmemiştim. Ama yine de, biz arkadaş değiliz.

"Az önce onu öptüğünü gördüm!" diye bağıyor. "Biz çıkarken gözünü
ona diktiğini biliyordum." Dişlerini sıkıyor ve aramızda sadece birkaç santim
kalana kadar yüzüne yaklaşıyor. "Sen olmasaydın, hâlâ birlikte olurduk."

"Ne gördüğünü sandığını bilmiyorum *Adalyn*. Brooks'a karşı bir ilgim
yok. O iyi bir arkadaş. Hepsisi bu. Gördüğün şey bir yanlış anlaşılma, o
yüzden benden uzak dur!"

"Evet," diye duygusuzca gülüyor. "Ağzınla ilgili bir yanlış anlaşılma.
Ne kadar uygun."

"Gitmen gerekiyor." Başıma kan hücum ediyor ama olay çıkarmayı göze
alamıyorum. "Bu hiç profesyonelce değil, bu yüzden işler daha da kötüye
gitmeden durmanızı öneririm."

Bir kıkırdamayla başını geriye atıyor. "Peki sen ne yapacaksın? Beni
kovduracak mısın?" Kömür rengi gözleri daha da kararıyor. "Devam et,
kaltak."

"Seni küçük-" diye tıslıyorum.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Brooks arkamdan bağıyor. "Oh, bak.
Sensin." Ona uzun uzun bakıyor. "İşimi bitirmeye geldim.

dans pistinde mi başladın?"

"Uzaklaş, Adalyn." Göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyor. "Seni dışarı
çıkarmadan önce. Ve inanın bana, bunu istemezsiniz. Ortaklar

Seni kovuyorum."

Kıkırdıyor ve omuzlarını silkiyor, turkuaz elbisesinin ince askısı neredeyse kayıyor. "Bırakın yapsınlar. Zaten bu işten nefret ediyorum."

Geriye doğru gitmeye başlar, ama giderken sinsi bakışlarını daraltır, üst dudağından bir hırıltı geçer.

"Hey, Hadleigh. Son zamanlarda hiç mektup aldın mı?"

"Ne?" Bir ürperti ensemde dolaşıyor. "Nereden biliyorsun?"

"Defol git buradan, Adalyn!" Brooks havlayarak ona doğru yürüyor. ".
önce parmaklarıyla ikimize de el sallıyor.

çıkışa doğru koşuyor.

"Bu da neydi böyle?" Ona sordum. "Mektupları nereden biliyordu?"

"Belki de hala onunla seninle telefonda konuştuğumuzu duymuştur? Her iki durumda da, siktir et onu. Eğer seni bir daha böyle rahatsız ederse, bana haber ver, tamam mı?"

"Evet..." Kabaca nefes veriyorum, eve dönmem gerekiyor.

Burada bana yer yok. Bunu aştım. Hudson'ın umurunda olmaz. "Eve gitmeliyim. Seninle sonra konuşuruz."

Uzaklaşmaya çalıştığımda parmakları bileğimi sarıyor ve beni nazikçe kendine çekiyor. Gözleri söylenmemiş bir sözle yanıyor, dili dolgun dudaklarında gezinmek için dışarı fırlıyor.

Onlara bakmamalıyım. O beni tekrar öpmeden önce kendimi uzaklaştırmalıyım. Ona izin vermeden önce. Çenemi kavırıyor ve kollarımdaki karıncalanmadan nefret ediyorum.

"Üzgün değilim, Hadleigh. Sana aşık olduğum için üzgün değilim. Bir insan sana nasıl aşık olmaz ki?" Başparmağı ağzımı okşuyor. "Bana bunu senin de hissettiğini söyle."

Midem bulanıyor.

Ama yapamam. Yapmayacağım. Çünkü ona karşı hissettiklerim, bir zamanlar kocama karşı hissettiklerimin sadece bir parçası. Bu sadece yalnızlık ve şehvetin bir araya gelmiş hali.

Diğer eli sırtımın alt kısmına dolanıyor ve göğsüm onunkine yapışana kadar beni kendine çekiyor. "Bana bunun sadece kafamda olmadığını söyle."

"Brooks, ben-"

El çantamdaki telefonum çalıyor ve bir rahatlama kaplıyor. Sert bir nefes veriyor ve ben çantamın içine girip telefonu çıkarırken ellerini üzerimden çekiyor.

Ekranda Grant'in numarasını bulduğumda merak beni sardı. Onunla konuşmayalı uzun zaman olmuştu. Konuşmak için bir neden yoktu. Hudson'la ilgili hiçbir şeyi yoktu.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki bayılacakmışım gibi hissediyorum. "Ne oldu?" Brooks soruyor.

"Bu... Bu Grant." Ona bakarken kirpiklerim titriyor. Gözleri büyüyor. "Cevap ver."

Ama korkuyorum. Korku dalgaları bir anda beni vurdu.

Ya Hudson'ı bulduysa? Ya

öldüyse?

Ya gerçekten bittiyse?

"Alo?"

"Hadleigh?" Grant'in derin sesi aciliyetle yükseliyor. "?" "Şehirde bir galadayım. Neden? Neler oluyor?"

"ofisime gelebilir misiniz?" "Evet, tabii ki."

Ben aceleyle çıkıyorum, Brooks da beni valeye kadar takip ediyor.

"Sadece söyle bana. O..." Boğazımın arkasında zonklayıcı bir ağrı hissediyorum.

Nefes alıp veriyor. "Onu buldum Hadleigh. Yaşıyor."

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

HUDSON

OFİSİMDEKİ DÖNER KOLTUĞA YERLEŞTİM, BİR RESME BAKIYORUM
Masamın köşesinde duran beyaz çerçeve.

İkisi de artık yok. Onları hatırlasaydım özlerdim. Onlar öleli yıllar oldu ve ben sadece kendimi suçluyorum.

Arabayı ben kullanmasaydım, hâlâ burada olurlardı. Sarhoş değildim. Bunun bir kaza olduğunu biliyorum, kötü bir kaza, ama suçu üstlenmekten kendimi alamıyorum.

Alnımda ve omzumda soluk bir yara izi var. Görünüşe göre kafamı o kadar kötü çarpmışım ki hafızamı kaybetmişim. Sanki kafama aldığım darbeyle her şey silinmiş gibi.

Bir zamanlar olduğum kişinin her parçası artık yok.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hiçbir şeyi hatırlayamıyorum. Ne ailemi, ne arkadaşlarımı, ne de bir zamanlar sevdiğim şeyleri. Her şeyi yeniden öğrenmek zorunda kaldım.

Doktorum da bana cevap veremiyor. Travma sonucu oluşan hafıza kaybının ne zaman geri geleceğini ya da gelip gelmeyeceğini söylemenin zor olduğunu söylüyor. Ama umut verici görünmüyor. Her geçen yıl, hiçbir şey değişmiyor.

Yine de adımlı biliyorum. Kimliğimde Preston Kramer olduğum yazıyor, Cedar Hills, Güney Carolina'nın son belediye başkanı birkaç ay önce öldükten sonra şimdiki belediye başkanı. Kazadan hemen önce iş için bu küçük kasabaya taşındım. Yanlış yöne giden bir kamyon bize çarptığında ailem Florida'dan beni ziyarete gelmişti.

İyileştikten sonra hala bir işim olduğu için şanslıydım. Bir önceki belediye başkanının özel kalem müdürüydüm. Ondan önce polisler bana farklı bir eyalette yaşadığımı ve yerel yönetim için çalıştığımı söylediler. Kimsenin bulabileceği başka bir ailem yok.

Yalnızım.

Ben belediye başkanı olmadan önceki hayatım her şeye rağmen iyiydi. Hiçbir şey bana aksini söylemiyor. Ve görünüşe göre Cedar Hills halkı beni seviyordu, çünkü birçoğu beni aday olmaya teşvik etti. Ben de öyle yaptım, kazanma şansım olduğunu fark etmemiştim.

Ama işim pek bir hayatım yok.

Evim bir aile için yeterince büyük ama benim bir ailem yok. Nedenini bilmiyorum. Geçmişteki ilişkilerimin hiçbirini hatırlamıyorum. Yıllar önce hastaneden çıktığımdan beri de kimseye ilgi duymadım.

Kapı komşum ve arkadaşım Sheldon, ona kazadan hemen önce bir kadınla çıktığımı ama kadın beni aldattığında ayrıldığımı söylediğini söylüyor. Bu bilgiyi hatırlamadığım için kızdığımı söyleyemem. İlişkiye girdikten sonra ayrıldı ve yattığı adamın yanına taşındı. Güzel, değil mi?

Acaba rüyalarımda görüp durduğum kişi o mu? Bu tanıdık kemirici his onu her gördüğümde içimi kemiriyor. Yanıma her gelişinde yüzü bulanıklaşsa da, sanki suyun altındaymışım gibi, yine de kalbimde onu tanıdığımı hissediyorum.

Uyandığım anda gitmişti, sanki orada olmamış gibi.

Ve sırf her şeyi hatırlamayı çok istediğim için olmayan bir şeye tutunup tutunmadığımı merak etmek zorunda kalıyorum.

Zihnim benimle dalga geçiyor. Ama doktor, bir şey tanıdık geliyorsa, onunla savaşmak yerine ona yaslanmamı söyledi. Ben de öyle yapmaya çalışıyorum. Ama onu rüyalarımda gördüğüm zamanlar dışında hiçbir şey evim gibi gelmedi.

"Kimsin sen?" Yüksek sesle merak ediyorum, parmağım bir kürenin ortasında oturan siyah reçineden yapılmış kelebek heykelinin üzerinde geziniyor.

Bana ne ifade ettiğini bilmiyorum ama yerel bir dükkânda görür görmez ihtiyacım olduğunu anladım. Ve nedense ona her baktığımda rahatlık ve huzur buluyorum.

Sadece hatırlamak istiyorum, herkesi ve her şeyi.

Ama yapamıyorum. Kapana kısıldım, kendi hatıralarımın dışında duruyorum, kendi düşüncelerime, kendi şeytanlarıma bir yabancı gibi.

O iblisler benim için geldiğinde ve onlarla yüzleşmek zorunda kaldığımda, neye baktığımı bile bilecek miyim?

İki parmağımı gözlerime bastırıyorum, hastanede kim olduğumu hatırlamadan, Sheldon'ın kim olduğunu, patronumun kim olduğunu bilmeden uyandığım zamanı hatırlıyorum.

O öfkeyi, durumumun adaletsizliğini içimde tuttum. O olaydan sonra aylarca kimsenin yanında olmak istemedim. Beni tanımıyorlardı. Tanıyamazlardı da. Çünkü *ben* kendimi tanımıyordum.

Ama yıllar geçtikçe daha da kolaylaştı. Hayatta olduğum için minnettardım. Ve Sheldon ve Çavuş Peters gibi hayatımdaki bazı insanlar, benimle ilgili anılarıyla boşlukları doldurarak bana kendimden parçalar geri verdiler. Hayatımın bildikleri versiyonunu kabul etmemi sağladılar.

Başka ne seçeneğim vardı ki?

Başka hiçbir şeyim yoktu.

Sheldon buradaki tek gerçek arkadaşım. Şehirde emlakçılık yapıyor ve benim gibi bekar. Dışarı çıkmayı benden daha çok tercih ediyor. Ben daha çok evde kalmayı tercih ediyorum.

Tam dizüstü bilgisayarımı açmak üzereyken kapım gürültüyle çalındı. Şeytana bak.

"Sheldon," diye selamlıyorum onu.

O da çenesini eğerek karşısındaki deri koltuğa oturur.

Ben.

"Bak yarın gece için bize ne aldım." Bir çift hokey tokatlıyor
Önümdeki biletler. "Ön sıra."

Ben onlara bakarken o sırtıyor, sonra dikkatimi tekrar ona veriyorum.

"Kahretsin, bunları nasıl yaptın?"

"Bir arkadaşı." Gülümsemesi genişliyor, parmakları koyu kahverengi saçlarının arasından geçiyor. "Var mısınız?"

"Tabii ki. Yapacak daha iyi bir şeyim yok."

"Gerçek bu değil mi?" Kıkırdıyor. "Çekilmeyi bırakıp ara sıra benimle ve çocuklarla dışarı çıkmalısın."

"Belki."

Ama böyle bir niyetim yok.

"Kahretsin, iyi yalan bile söyleyemiyorsun. Politikacıların bu konuda iyi olması gerektiğini sanırdım."

"Kapa çeneni," diye kıs kıs gülerek bir kâğıt parçasını top haline getirip kafasına fırlatıyorum.

Ama onu yakalıyor ve masanın üzerine koyarken gülüyor.

"Ben ciddiym," diye devam ediyor. "Sadece bir gece. Bahse girerim gerçekten sevişirsin."

Kahretsin. Seks aklımda bile değil. Odak noktam, kaybettiğim tüm parçalarımı bulmaya çalışmak. Bir zamanlar olduğum adama geri dönmek.

Kendini kaybetmek karanlıkta kalmak gibidir ve tek ışık kibriti tutanlardan gelir. Ama hatırlamadığım şeyleri bana söylemeleri için başkalarına güvenmekten yoruldum. Ben hatırlamak istiyorum. Acıyı, neşeyi ve hayatın getirdiği her şeyi istiyorum. Hepsini geri istiyorum.

Sheldon başını sallıyor ve dahili telefonum çaldığında kalkmaya başlıyor. Ahizeyi kulağıma götürdüm.

"Efendim?" Julie, sekreterim, dedi ki. "Randevusu olmadan sizi görmeyi bekleyen biri var. Ona bir toplantınız olduğunu söyledim ama ne kadar sürerse sürsün beklemekte ısrar ediyor. Kişisel bir mesele olduğunu söylüyor." Sesi alçalıyor. "Güvenliği çağırmamı ister misin?"

"Tehlikeli görünüyor mu?"

"Ben öyle düşünmüyorum?"

Emin değil gibi görünüyor ve onu suçlayamam. Benim işimde, deli olmak işin doğasında var. Ama bazen ilk başta bunu göremezsiniz.

Geçen ay bir kadın bebeğinin babası olduğumu iddia etti ve benden haraç almaya çalıştı.

Neyse ki avukatlar onun icabına baktı.

"Ona adını sordun mu?"

"Elbette," diye fısıldıyor. "Adım Hadleigh. Hadleigh Mackay."

"Mackay?" Kaşlarım düşünceli bir şekilde çatıldı.

Bu neden bu kadar tanıdık geliyor?

Dışarı bakıyorum, cevaplar için beynimi zorluyorum. Bu lanet ismi biliyorum. Ama nasıl?

"Evet, efendim. O da öyle söyledi."

Siktir!

İçimdeki her şey öfkeyle titrerken bile nefesimi normal tutmaya çalışarak yumruğumu sıkıp kalçama bastırıyorum.

Kendi kafamın içinde kaybolma hissinden nefret ediyorum. "Ona ne söylememi istiyorsun?" Julie devam ediyor.

Sheldon ayağa kalkarak, "Ben gidiyorum," diye araya girer. "İşe dönmem gerek."

Veda etmek için elimi kaldırıyorum ama o çoktan kapıdan çıkmış oluyor. "Onu içeri gönder, Julie. Bu işin aslını öğreneceğim."

"Tamam, efendim." Ben telefonu yerine koyup gümüş kravatımı düzeltirken o aramayı kapatıyor.

Daha profesyonel görünmek için takım elbisemin ceketini giymeye çalışarak ayağa *kalktığım*da içeri girdi.

Rahatlık ve huzur ve mutlak nefes kesici aşinalık. Bu, bir insanı gerçekten tanımadan önce hissidir.

Yüzsüz kadını her rüyamda gördüğümde aynı şeyi hissediyorum. Ve bir şekilde o olabilir mi diye merak ediyorum.

O benim geçmişimden mi?

Önceden tanıdığım biri.

Gözlerimi ondan ayıramadan bakarken kalbim duracak gibi oluyor. İsmi çok tanıdık gelen, erkeklerin uğruna savaş açabileceği bir yüze sahip bu güzel kadın. Bal rengi gözleri, yüzünün keskin kenarlarını çevreleyen koyu kahverengi saçları, uçları omuzlarına çarpıyor.

Hayatımda gördüğüm en zarif şey. Dar bir kot pantolonun örttüğü uzun bacakları, bronz tenini vurgulayan omzu açık beyaz tişörtüyle zarif bir güzellik.

Ama beni tutan onun gözleri. Bilinmeyenin sakinleştirici dalgası, dalmam için bana yalvarıyor.

Burada ne aradığını sormadan durduğu yerde titriyor, açılmış gözleriyle bana bakıyor, bir değil iki adım atarken gözleri doluyor.

Titreyen eli ağzına uzanıyor, bir hayalete bakar gibi bana bakmaya devam ederken ağzını kapatıyor, yüz hatlarında korku ve dehşet maskesini düşürüyor.

"Nasıl... nasıl yaparsın?" Mükemmel pembe ağzından bir hıçkırık kopuyor. "Bunca zaman beni nasıl terk edebildin?"

Kafamı şaşkınlıkla eğiyorum, gözümün önünde kalbi kırılan bir kadına bakıyorum ama neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok. Ya da bunu nasıl daha iyi hale getirebileceğimi. Çünkü istiyorum. Ve nedenini bilmiyorum.

"Cevap ver bana, Hudson!" Gözlerinden yaşlar boşandı. "Bizi ve evliliğimizi nasıl terk edebildiğini söyle bana! Ne yapmak için?" Pantolonunu indirdi, elini havaya kaldırdı. "Başka bir hayat yaşamak için mi? Beni hiç sevdin mi ki?" Alt dudağı küçük bir hıçkırıkla titriyor. "Yoksa hepsi bir yalan mıydı?"

Evli

misin?

Aşk mı?

Başım dönüyor, düşüncelerim çıldırıyor.

Delirmiş olmalı. Öyle olmalı. Muhtemelen kazayı duydu ve buraya gelip karım gibi davranarak benden para alabileceğini düşündü.

Çünkü kendimi araştırdım. Hiç karım olmamış. Ve adım asla Hudson olmadı.

Ona gitmesini söylemeliyim. O hiçbir şey ifade etmiyor.

Ama kelimeleri çıkarmaya çalıştığımda, ona planladığı şeyin işe yaramayacağını söylediğimde, gözleri bir kez yaşıyor. Ve tek yapmak istediğim ona sarılmak. Bu güzel kırılmış yabancıyı kollarımda tutmak ve onu terk edecek her erkeğin bir aptal olduğunu söylemek.

"Cevap ver!" diye bağıyor, bana doğru koşuyor ve göğsüme küçük bir yumruk indiriyor.

O gözler ıstırapla parlıyor, ona veremeyeceğim bir şeyi vermem için bana yalvarıyor.

Ne gibi cevaplarım olabilir ki? Ben çökmekte olan bir adamım, kendi çöküşünün eşğinde. Onun aradığı kişi ben değilim.

Çünkü kimse beni aramıyor.

Yalnızım.

Acısı gözeneklerinden sızarken bile gözleri sessiz bir öfkeyle daralıyor.

"Gerçekten orada öylece durup tek kelime etmeyecek misin? Birlikte geçirdiğimiz tüm hayat bir yalan mıydı?" Sert sesi yerini kalp kırıklığına bırakıyor ve az önce taşıdığı gücü kaybediyor.

Bir tane olduğunu bile bilmiyordum.

Ona baktıkça, acısını dindirmek için duyduğum bu amansız ihtiyaç daha da artıyor, sanki onun gülümsemesini görmek için tüm dünyayı yok edebilirmişim gibi. Eminim çok güzeldir. Ve kalbim onu görmeyi arzuluyor.

Ne yaptığımı anlamadan ayağa kalkıyorum, kollarımı ona doluyorum ve sanki kollarım onu evine davet ediyormuş gibi kendime yakın tutuyorum.

Gözlerim içgüdüsel olarak kapanıyor ve bu mutluluk hissi beni sarıyor. Ama bu mantıklı değil çünkü o her , onu tanımıyorum.

Değil mi?

İki göğsüme dayayıp kaşlarını çatarak beni biraz itiyor.

"Bana her şeyi açıklamadan bana böyle sarılamazsın." Elinin tersiyle gözlerinin altını sildi. "Cevapları hak ediyorum!"

İç çekerek birkaç adım geri gidiyorum ve aramızdaki mesafe kalbim ona yakın olmak için daha çok can atıyor.

"dilerim," diyorum kendimi sandalyeme dönmeye zorlayarak. "Size yardım etmek isterdim ama kim olduğunuz hakkında hiçbir fikrim yok."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

HADLEIGH

BU HAIN KELIMELER DUDAKLARINDAN DÖKÜLÜRKEN NEFESİM KESİLDİ. KALP ATIŞLARIM

Bana bir yabancından başka bir şey değilmişim gibi bakarken göğüs kafesimde aceleyle yankılanıyor. Geçmişinin hiç önemi olmayan unutulmuş bir parçasıymışım gibi.

Ama paylaştığımız onca şeyden sonra buna nasıl inanabilirim? Evlendiğim adam her konuda yalan söylemiş olabilir ama bana olan aşkı konusunda asla yalan söylemezdi. Söyleyemezdi.

Peki o ne yapıyor? Neden beni tanıımıyormuş gibi davranıyor? "Sen neden?" Nefes alıyorum. "Hudson, her neyse Bu, lütfen kes şunu! Beni korkutuyorsun."

"Hudson kim?" Yüz ifadesi sertleşiyor ve kanımda kaynayan öfke nöbetine engel olamıyorum.

"Allah kahretsин!" Bağıyorum. "Yeter! Kesin şunu! Tamam mı?"

Başımı , bir zamanlar hayalini kurduğum kavuşmanın bu olduğuna inanamıyorum. "Mektuplarını ofisinde buldum ve gönderdiğin mektubu okudum. Her şeyi biliyorum ve umurumda değil. Beni duyuyor musun? Saklanmak zorunda değilsin.

artık benden."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece o yoğun mavi gözleriyle bana bakıyor ve bana bir zamanlar, aşkımızın var olduğu zamanlarda bana nasıl baktığını hatırlatıyor.

Lekesiz.

Ama şimdi? Neredeyse ulaşamaz.

Elim yavaşça , istiyorum. Hatırlaması için.

Sanki yok olmasından korkuyormuşum gibi parmaklarım santim santim yaklaşıyor. Avucumu yanağına doladığımda, kaba sakalları tenimi sızlatıyor.

Bir zamanlar olduğu gibi. Ve beni itmek yerine, dokunuşuma doğru eğiliyor ve gözleri yavaşça kapanırken uzun, acı dolu bir nefes alıyor.

Ve o nefes, o tek nefes, bir zamanlar birbirlerinin dünyası olan iki insan arasındaki sessiz bir bağ gibi ruhuma işliyor.

Ama şimdi ne olduğumuzu bilmiyorum.

"değil Hudson," diye , bana tekrar bakmasını umarak.

Göğsü yükseliyor ve tekrar bana baktığında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Sen ve ben, önemli olan tek şey bu. Seni hala seviyorum..." Başparmağım ağzının üzerinde geziniyor ve kalbimi ateşe vererek onu öpüyor. "...çok fazla."

Nefes nefese kalıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı iki vahşi nehir gibi akıyor. Nabzım kulaklarımda şiddetle çınlıyor, bunca zaman sonra ağzını üzerimde hissetmek... Tanrım. Onu o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor.

"Başka kimse yoktu. Senden başka kimse yoktu."

İç çekiyor, parmaklarını bileğime doluyor ve tenim anında karıncalanıyor. Bir anlığına, gittiği için üzgün olduğunu söyleyeceği umuduna kapılıyorum. Beni sevdiğini. Yalanlarla işinin bittiğini ve eve dönmek istediğini.

Ama bunun yerine elimi yavaşça kaldırıp yanıma indiriyor.

"Hanımefendi..." Koltuğunu masasına yaklaştırıyor. "Eğer yardıma ihtiyacınız varsa, size yardım edebilirim. Elimin altında pek çok kaynak var. Ama olmadığım biri gibi davranamam." Parmaklarını gür saçlarında gezdiriyor. "Benim adım Preston Kramer ve bu küçük kasabanın belediye başkanıyım. Aradığınız Hudson hiç olmadım."

Göğsüm ağırlaşıyor, kırık kalbimin ağırlığına dayanamıyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" Kekeliyorum, bayılacakmışım gibi hissediyorum.

"Size yardım etmeye çalışıyorum. Sekreterime bilgilerinizi verirseniz, sizin adınıza yetkililere ulaşabilirim ve kocanızın yerini tespit edebiliriz."

Ciğerlerimden acı bir kahkaha kaçıyor. "Bu zor olurdu, çünkü *sen* benim kocamdır." "Bu

imkansız."

"Bu bir tür zalim şaka mı? Benden o kadar nefret ediyorsun ki, sırf benimle işin bitsin diye beni tanıımıyormuş gibi mi yapacaksın?" Bir parmağımı zonklayan şakağıma sokuyorum. "Beni öldürüyorsun, anlıyor musun?"

Bu mu? Bir bıçak alıp kalbimi deşebilirsin, çünkü bu, senin ölü mü diri mi olduğunu bilmediğim zamandan daha çok acıtıyor." Öfkeyle gözlerimi kaçırıyorum. "Çünkü şimdi anlıyorum ki beni hiç sevmemişsin, değil mi?"

"Siktir!" diye kükrer ve yumruğunu masasına vurur.

Bir adım sıçırıyorum, yüz hatlarından süzülen öfke beni tamamen şaşırtıyor. Gözlerini kapatırken yüzü buruşuyor, elini sıkarken parmak eklemleri bembeyaz oluyor. Ve kez bana baktığında, daha yumuşaktı.

"Özür dilerim, ama şimdi gitmeniz gerekiyor." "Ne?" Nefes nefese kaldım.

"Hayır!"

"Kocanızı bulamadığınız için üzgünüm ama ben o değilim. Size söz veriyorum. Ben hiç kimsenin kocası olmadım. Şimdi izin verirsiniz..." Dizüstü bilgisayarında bazı tuşlara basıyor ve beni görmezden geliyor.

Oraya koyduğu ağırdan boğazım şişiyor.

"Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama sana izin vermeyeceğim," diye yemin ediyorum. "Sana hatırlatmak için hep burada olacağım."

"Bana neyi hatırlatıyor?" O zaman gözleri beni buluyor, bir zamanlar gördüğüm aynı şefkatle dolu.

"Beni sevdiğini."

El çantama uzanırken bir şey çıkardım ve önüne koydum.

Hareket etmeyi bırakır; gözleri görüntüyü alırken vücudu hareketsiz kalır, bir parmağı görüntüyü izler.

Ona ulaştığımı göstermek için bir şey söylemesini, herhangi bir şey söylemesini her şeyden çok istiyorum. Ama bunun yerine, hiçbir şey söylemiyor.

Ve bu sadece kalbimi bir kez daha kırıyor.

HUDSON

Gözlerimi , gözlerim onun fotoğrafına yapışmış. Ya yanındaki parmağında evlilik yüzüğü olan adam?

Benim.

Bu benim yüzüm. Gözlerim. Gülümsemem. Ama sanki bir yabancıya bakıyor gibiyim. Yine de mutlu görünüyorum, o da öyle.

Peki ya gülümsemesi? Güzel olacağını biliyordum.

Ama bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl olur da biriyle evlenmiş ve bundan hiç haberim olmamış olabilir? Nasıl oldu da şimdiye kadar benim için hiç gelmedi?

"Bunların hiçbirini anlamıyorum..." Sesim dalgalanıyor. "Bunu doğrulatmak için saklayabilir miyim?"

"Karın olduğumu doğrulaman mı gerekiyor?" İçinden sert bir kahkaha yükseliyor. Elini uzatıyor, parmağında tektaş bir alyans var. "Bunu bana sen verdin."

"Bunu hatırlamıyorum ve onun olduğuma inanmamı isteyen ilk kadın da sen olmazdın."

Ağlamaklı gözlerini benimkilere dikti.

"Beni gerçekten tanımıyor musun?" diye ağlıyor. Başımı sallıyorum.

"Oh, Tanrım..." diye inliyor avuç içi yavaşça genişlerken.

Ve ikinci kez yüzümü yumuşak ellerinin arasına alıyor. Tam bir huzur kaplıyor içimi. Bu şefkatli dokunuş. Yere çakılmış olsam da, şu anda hissettiklerimi neden hissettiğimi anlayamasam da bu süzülme hissi.

"Sana ne oldu?" diye fısıldıyor.

Benim kim olduğumu düşünüyorsa anında kıskanıyorum, çünkü kalbimde bu kadın tarafından sevilmenin her insanın uğruna yaşadığı bir şey olduğunu biliyorum.

Ama ne kadar onun yerinde olmak istesem de, olabilmem mümkün değil. O benim karım değil, ben de onun kocası değilim.

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

HADLEIGH

GİTMEK İSTEMEDİM. O OFİSTE KALMAK İSTEDİM.

Kim olduğumu itiraf etmekten başka çarem yoktu. Ama ben denedikçe o daha da sinirleniyordu, ben de ayrılıp ertesi gün dönmenin daha iyi bir fikir olduğuna karar verdim.

Şehirdeki tek moteli bulup yerleşiyorum ve yüzümü avuçlarıma gömüp yatağa uzanıyorum.

Dün Grant beni arar aramaz, onunla görüştükten sonra eve gittim ve Iseult'a neler olduğunu anlattım. Kimse onun olabileceğine inanmıyordu. Ama öğrenmek zorundaydım.

Bulduğumda, herkesin o olduğunu bilmesini sağladım. Sayılır.

Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor olabilir mi? Nasıl? Neden?

Hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Brooks benimle gelecekti ama bunu yalnız yapmam gerekiyordu. Onun yerine benim evimde kalıp Holden'ı okula götürme nezaketini gösterdi, böylece ben de burada olabileceğim.

Ve Gio sayesinde ticari uçak yerine ailesinin sahip olduğu özel uçaklardan birine binebildim.

Oğlumdan uzak olmaktan nefret ediyorum ama onu burada tutamam. Öz babası onu reddedebilirse olmaz. Hayır, bunu yalnız yapmalıyım. Oğlumuzu bu işe bulaştırmadan önce neler olup bittiğini öğrenmeliyim. Umarım Hudson'ı geri dönmeye ikna etmem sonsuza kadar sürmez.

Eğer beni bir şeyden korumak için tanıımıyormuş gibi davranıyorsa, beni dışarı atana kadar durmayacaktır. Ama ben buna izin vermeyeceğim. Oğlumuz daha iyisini hak ediyor. *Ben* daha iyisini hak ediyorum.

Kocamı geri alacağım. Ne olursa olsun.

Ayakkabılarımı çıkarıp yatağa uzanıyorum ve Elowen'in numarasını çeviriyorum, yardımına ihtiyacım var. Bugün hastanedeki hemşirelik işinden izinli.

Bir kez çaldı ve cevap verdi.

"Hey! , ne ?" diye patladı hemen. "Seni aramak istiyordum ama müsait olduğunda arayacağını biliyordum."

Bir nefes üflüyorum. "Durum kötü, Elowen. Beni tanımadığını söylüyor."

"Özür dilerim, ne?!"

Gözyaşları geliyor, beni çaresizliğimin su birikintisine sürüklüyor.

"Evet, adının Preston Kramer olduğunu söyledi. O buranın belediye başkanı. Ve o..." Ben de burnumu çekiyorum. "O beni tanımıyor."

"Bu bir şaka mı? Hastalıklı, acımasız bir şaka olmalı. Her iki durumda da oraya gidip ona ağzının payını vermek ."

"Gerçekten bilmiyor mu yoksa beni korumak için yalan mı söylüyor bilmiyorum. Ama onu araştırdım ve yerel belediye başkanı olduğunu öğrendim."

"Bu da ne..." diye fısıldıyor her şey kendi kafamın içinde dönerken.

Hiç mantıklı değil. Nasıl iki kişi olabilir? Son birkaç aydır belediye başkanlığı yapıyor ve burada seviliyor gibi görünüyor.

Kaybolduğundan beri burada mı yaşıyordun?

Ama bu beni neden hatırlayamadığını açıklamıyor. Hangisinin daha kötü olacağını bile bilmiyorum: gerçekten hatırlamaması mı, yoksa hatırlamıyormuş gibi yapması mı?

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Ona sordum. "Ne istersen."

"Evime gidip dizüstü bilgisayarına giriş yapabilir misin? Masaüstümdeki düğün videosunu bana e-posta ile göndermeni istiyorum. Brooks işte, yoksa ona sorardım."

"Elbette. Benim için hiç sakıncası yok." Duraksıyor. "Bunu ona gösterecek misin?"

"Evet. Yarın ofisine gidip ona izletmeyi planlıyorum. Ve eğer hala hatırlamadığını söylerse, o zaman nedenini bulmak zorunda kalacağım. Çünkü unutmuş olsa bile o Hudson."

HUDSON

"Bana ilk tanıştığımız zamandan hatırladığın her şeyi anlat."

Ben sorumu sorarken Sheldon bakıyor, kahverengi gözlerinin ardına merak yerleşiyor. Hokey maçından sonra barda yan yana otururken döner sandalyesini bana yaklaştırıyor.

Gelmek istemedim ama onunla konuşmak için bir dakikamı bile boşa harcamak istemedim ve oyun bunun için uygun bir yer değildi. Şehirdeki onca insan arasında beni gerçekten tanıyan tek kişi o.

Birasından bir yudum alır. " oluyor?"

Sert bir nefes alıp kendi biramı elime alıyorum ve şişenin tamamını içiyorum. Likör midemde birikirken, boş bardağı yere çarpıyorum.

"Bugün siz gittikten sonra beni görmeye gelen kadın..."

"Siktir... Sonuncusu gibi senin bebeğinin babası olduğunu mu iddia ediyor?" "Hayır. Daha kötü. Evli olduğumuzu söylüyor ve kararlı görünüyor." "Ne?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını söyledimde ona yalan söylediğimi düşündü. Çünkü bilmiyorum."

"Kahretsin. Sence daha önce evli olman mümkün mü..."

Hafızamı kaybetmeden önce demek istiyor. Buraya taşınmadan önce.

Elimi cebime atıyorum ve bana verdiği resmi çıkarıyorum. Birkaç saniye boyunca sözsüzce resme bakıyor.

"Şey... bu kesinlikle sana benziyor. Sence sahte mi?" Gözüme takıldı.

"Öğrenmeyi planlıyorum. Ama..."

"Ama gerçek gibi görünüyor," sözümü bitiriyor. "Evet."

Tanrım, madem evliydim, neden ayrıldım? Neden iki ismim olsun ki? Onunla konuşmalıyım. Daha fazlasını öğrenmeliyim.

"Şey, seni kazadan önce tanımıyordum," diye açıklıyor. "Kasabadaki insanlardan duymuştum ama hepsi o kadar. Belki birkaç ay sonra buraya taşındığımda tanıştık. İçine kapanık biriydin. Seni daha önce hiç bir kadınla görmedim ve onu da kesinlikle görmedim. Çünkü, kahretsin, eğer biriyle evli olmak zorunda olsaydın..." İmalı bir şekilde kıkırdıyor. "Çok iyi bir seçim olurdu."

Ona bakma şeklinden için kaburgalarına dirsek atıyorum. "Kapa çeneni."

Kıkırdıyor. "Şimdiden onun kocası gibi davrandığına eminim."

Öyle miyim?

"Bak," diye devam ediyor. "Polisler sen buraya gelmeden önce seninle ilgili her şeyi buldular ve bir karın yoktu. Yani bunun kafanı karıştırmasına izin vermezdim. Muhtemelen yalan söylüyordur."

"Evet, belki de haklısın."

"Ben her zaman haklıyım." Parmağını havaya kaldırıp barmeni çağırıyor. "Şimdi, bize bir içki daha getirmeme ne dersin?"

"İyi, her neyse."

Eve dönecek değilim ya. Tadını çıkarayım bari.

Saniyeler sonra, içki önüme konduğunda, şişeyi ağzıma götürüyorum ve bunu yaparken gözlerim odanın sonuna kayıyor.

Elinde içkisiyle barın etrafında oturan kişi, kendisine karım diyen kadından başkası değildi.

Beni göremiyor, ama yüzünü çok net görebiliyorum, hiçbir şeye bakmıyor, hala eskisi gibi aynı kıyafetler içinde.

Elindeki çatalla oynuyor, önünde bir tabak makarna var. Ama dokunulmamış gibi görünüyor.

İlk içgüdüm oraya gidip ona yemesini söylemek. Eminim streslidir, kocasını arıyordur. Belki oraya gider ve onu bir pislik gibi kovmadan önce ofisime geldiğinde yapmamız gereken konuşmayı yapabilirim.

Onunla ne kadar çok konuşursam, duymaya hazır olmadığım daha fazla şey keşfedeceğimden korkuyorum. Ama korkmak gerçeği durdurmayacak.

"Affedersiniz," diyorum Sheldon'a, ayağa kalkarak.

"Nereye gidiyorsunuz?"

Görüş alanımı takip ediyor. "Kahretsin, bu senin sözde karın mı?"

"Evet. Yani...siktir. Bilmiyorum." Avucumla yüzümü ovuyorum. "Gidip onunla konuşmalıyım. Daha fazla bilgi almalıyım."

"Dikkatli ol." Ciddiyetle bakıyor. "Onun nasıl bir deli olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Bunu aklımda tutacağım," diye mırıldanıyorum, içkimi alıp bitiriyorum, çünkü şu anda sıvı cesarete kesinlikle ihtiyacım var.

Ben daha bir adım atmadan, elinde birasıyla benim yaşlarımda bir adam onun yanına sandalye çekiyor. Onunla konuşmaya başladığında ve o muhteşem gözleri ona baktığında ve gülümsediğinde, içimde bir şeyler kopuyor.

Orada bekleyip onu izlerken içim sanki biri bıçağı içinde çeviriyormuş gibi burkuluyor. Ona başını sallıyor ve ben ne yaptığımı anlamadan,

İlerliyorum. Daha hızlı ve daha hızlı.

Piçin kolu kızın sırtına dolandığında ve kız irkildiğinde, elini geri çekiyorum.

"Siktir!" diye bağıyor, orada birinin olduğunu fark etmeden önce. "Ne oluyor be adam?"

Kolunu ve onun buralardan biri olmadığını fark ettim.
Yoldan geçen biri olmalı.

"Çek o *lanet* ellerini karımdan."

Dikkati bana yöneliyor ve hızlı bir nefes alışla göğsü yükseliyor. Gözlerimiz birleştiğinde ve bakışlarından umut fişkırdığında, ne söylediğimi ve ne yaptığımı anlıyorum.

Onu hatırladığıma inandırdım.

Ben tam bir pisliğim.

Bu sözler neden ağızımdan çıktı bilmiyorum. Çünkü o benim karım değil. Bir eşe sahip olmak ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin. Tüm bunların bir açıklaması olmalı.

Adam hızla uzaklaşıyor ama ikimiz de ona pek dikkat etmiyoruz, birbirimizin içinde kaybolmuşuz. Neredeyse dokunabileceğim kadar gerçek olan bu elle tutulur duyguda.

"Hatırladın mı?" diye soruyor nefesini tutarak. "I..."

Kahretsin, ne diyebilirim ki?

Üzgünüm, bence çok güzelsin ve bir şey seni çok tanıdık hissettirdi. Ama hayır, hala kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok.

Bu yabancıyı incitme fikrinden nefret etsem de yine de gerçeği söylemeye karar veriyorum çünkü elimdeki tek şey bu. "Özür dilerim, bilmiyorum. Sadece yardıma ihtiyacın varmış gibi göründü, ben de..."

"Ah." Yüzü düşüyor ve sanki oraya koyduğum acıyı bastırmaya çalışıyormuş gibi birkaç kez göz kırpmıyor.

"Şehirde mi kalıyorsun?"

"Evet, şimdilik."

Hüzünlü gözleri atan kalbimi yerinden sökmek istememe neden olsa da başımı sallıyorum. "Leeway Motel'de mi?"

"Evet. Burada pek fazla seçenek yok gibi görünüyordu." Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor.

"Evet, biz . Herkesin herkesi tanıdığı türden bir yer."

"Yaşadığımız yerden çok uzakta..." Gözleri uzaklaşıyor.

Ama bilerek nerede olduğunu sormuyorum. Bilmek istemiyorum.
"sorun olur mu?" Daha da yaklaştım. "Belki sana bir içki ısmarlarım?"
Hayır deme fikri şimdiden canımı yakıyormuş gibi kalp atışlarım hızlanıyor.

Uzun bir nefes alır. "Elbette."

Dudaklarından çıkan tek kelime, yorgun olduğunu gösteriyor. Zihinsel olarak bitkin. Keşke kocasını bulabilseydim.

Ya gerçekten onun kocasıysan?

Ama şey de , değil mi? Kim olduğumu gerçekten bilmediğimi fark etmekten. Hiçbir şey bilmediğimi. Karanlık bir odadan başka bir şey değil.

Bir zamanlar gerçeği istediğimi sanırdım. Şimdi ise ondan kaçıyor gibiyim. Ama karanlıkta da yaşayamam.

"Kocan olduğumu söylüyorsun," diye başlıyorum. "Ama onu nasıl kaybettin? Nereye gittiğini sanıyordunuz?"

Derin bir iç çekti. "Yaklaşık dört buçuk yıl önce işe gittin ve bir daha eve dönmedin."

Sen.

Hay sikeyim. Gerçekten o olduğuma inanıyor. Cebimdeki resim yanıyor...

Çünkü onun kocasına benziyorum, değil mi?

"Herkes seni arıyor ama bulamıyordu. Ta ki geçen gün bir arkadaşımın arkadaşından telefon alana kadar. Küçük bir kasabada yanan bir arabadan bir kadın ve bir bebeği kurtaran bir belediye başkanıyla ilgili yerel bir hikaye bulmuş." Gözyaşlarını geri kırıyor. "Ve o sendin." Alt dudağı titriyor. "Hafızan gitmiş olsa bile, sen hâlâ hatırladığım adamsın. İhtiyacı olanlara yardım eden. Elinden geldiğince hep iyilik yapardın. Ücretsiz davalar alırdın. Her zaman bir hayır kurumuna para bağışlardın. Her zaman yardım etmeye çalışırdın."

Neden onu kucağıma almak ve ağlamamasını söylemek istiyorum? Neden bu kadar tanıdık geliyor? Neden onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum?

"Onları kurtarmak sadece içgüdüselidi. Oradaydım ve kadın yardım için çığlık atıyordu, ben de yapmam gerekeni yaptım."

Sevgiyle gülümsüyor, eli parmaklarıma uzanıyor, kendi elini parmaklarımin arasından geçiriyor ve kalbim yine o şeyi yapıyor. Tam orada, göğsümün içinde dönüyor. Elini itmek yerine daha sıkı tutuyorum.

"Herkes bunu yapmaz," diye beni temin ediyor. "Herkes bir başkasının hayatını kurtarmak için kendi hayatını riske atmaz."

Bana başka ne söyleyebileceğini merak ederek iltifatını geçiştiriyorum. "İş için ne yaptım?"

"Sen bir avukatsın. Bir ceza avukatı. Kendi şirketinizi kurdunuz ve hala faaliyette."

Nabzım hızla atıyor çünkü aklım onun söylediklerine inanmak istemese de kalbim bir şekilde inanıyor.

Bu duyguyu sevmiyorum. Düşüncelerimi kontrol edememekten. Ona inanmak istemiyorum. Eğer doğruyu söylüyorsa, bu karımı terk ettiğim ve onu terk ettiğim anlamına gelir.

Bunu neden yapayım ki? Onu kırmama ne sebep oldu? Çünkü o kırıldı.

Ve eğer kocasıysam, onu bu hale getiren benim.

HADLEIGH

Burada olduğuna inanamıyorum, bana deliymişim gibi bakıyor. Sanki her şeyi ben gibi.

Onun Hudson *olduğunu* anlamasını nasıl sağlayabilirim?

Benim Hudson'ım. İlk ve son gerçek aşkım.

Oğlumun babası.

Ama ona Holden'dan bahsedemem. Henüz söyleyemem. Bu sadece onu benden daha da uzaklaştırır.

Bana bunları sorması, daha fazlasını öğrenmek istediği anlamına geliyor. Ama bir çocuk? Bu muhtemelen onu korkutur. Bu yüzden dikkatli olmalıyım. Beni daha iyi tanıdığında ona söyleyeceğim.

Ve bunu kendime söylemek bile acı veriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve ciğerlerimi benim için nefes almaya, hayatımın aşkının beni tanımadığı bu korkunç anları yaşamama izin vermeye zorluyorum. Ben burada oturup içimde ölmüyormuşum davranırken. Hatırlaması için çığlık atmıyorum.

Ama hatırlamasına ihtiyacım

var. Onu geri istiyorum.

"Sana bir şey göstermek istiyorum." El çantama uzanıp cep telefonumu çıkardım.

Çalıştırıp e-postalarımı açtığımda düğünümüzün videosunu oynatıyorum. *Hadleigh & Hudson* kelimeleri ve evlendiğimiz tarih ekranda beliriyor, ta ki ben ve nedimem Elowen şampanya içip gülerken kesilene kadar.

Yavaşça yaklaşıyor, bakışları ekrana takılı kalıyor. Geçmişimizden bu anları izlerken onu izliyorum. Ve umarım bu onda bir şeyler uyandırır.

Elowen ekranda beliriyor ve kadeh kaldırıyor. "Hudson, tanıdığım en iyi kızla evlenmek üzeresin, eğer ona zarar verirsen, nerede yaşadığını bildiğimi unutma." Korkutucu görünmeye çalışıyor ama onun yerine kahkahalara boğuluyor. "Tamam, ama ciddi, ikinizi de seviyorum, bu yüzden birbirinize iyi davranın ve bol bol seks yapın!"

Kıkırdıyor ve ben de omzuna vuruyorum. "Annem bunu duyacak!"

Video Brooks ve ona kesiliyor. Yanımda, videoya odaklanmaya devam ederken sesli nefes alışını duyuyorum. Brooks papyonunu bağlamasına yardım ediyor, ikisi de kameraya sırtıyor.

"Seni seviyorum, Hadleigh. Kocan olmak için sabırsızlanıyorum."

Gülümsemesi yumuşak ve sevdiğim adamın beni sevdiğine dair söz vermesini izlerken gözyaşlarım sessiz bir coşkuyla toplanıyor.

Ama şimdi, hiçbir şey kalmadı. Vahşi bir fırtına sonrası gibi.

Yapraklar yuvalarını terk ettikten sonra çoraklaşan ağaçlar gibi. "Kapat şunu," diye nefes alıyor.

Ama ben çalmıyorum. Oynamasına izin verdim. Ta ki ekranda biz görünene ve ben koridorda ona doğru yürüyene kadar. Bir zamanlar beni seven adamın yüzü, ham duygularla dolu bir sırtıyla kırılıyor.

Bu oydu. Bu benim Hudson'ımdı.

"şunu!" Bu sefer daha yüksek sesle söylüyor. "Yapamam." Sesi çatlıyor. Onu incitmek istemediğim için hemen durduruyorum.

"Sorun yok. Bunun zor olduğunu biliyorum." Rahatlatıcı bir eli onunkinin üzerine koyuyorum, kollarımı ona dolamak ve asla bırakmamak istiyorum.

Bana ters ters bakıyor. "Bunların nasıl hissettirdiği hakkında hiçbir fikrin yok." "Haklısın. Özür dilerim. Bilmiyorum."

Sadece seni özlemenin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Elimi geri çekiyorum ve beceriksizce barın üstüne koyuyorum. "Hafızanı nasıl kaybettiğini biliyor musun?"

"Araba kazası." Alnına dökülen birkaç tutam saçı geriye atıyor ve fark etmediğim küçük bir yara izini işaret ediyor. "Omzumda bir tane daha var. Doktorlar hayatta kaldığım için şanslı olduğumu söylediler."

Kafamı şaşkınlıkla sallıyorum. "Bunların hiçbirisi mantıklı değil. Bu ne zaman oldu?"

"Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra, yaklaşık dört yıl önce."

"Sadece anlamıyorum." Tabağı elimden itip ona doğru dönüyorum. "Mutluyduk. Birbirimizi seviyorduk." Çenem ağrıyor ve gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. "Bunu bilmeni istiyorum. Mutlu olduğumuzu bilmeni istiyorum."

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum." Bakışları bir an için benimkine derinleşiyor, adem elması sallanıyor. "Seni hatırlamıyorum. Daha öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyorum."

Bunu her söylediğinde, yeni bir acı dilimi gibi.

"İnan bana," diye devam ediyor, sesi alçak ve boğuk. "Elimden gelse seni hatırlamak isterdim."

Kalbim sıkışıyor, çünkü bu adamın bana bakışı bir zamanlar Hudson'ımın bana bakışıyla aynı.

Ve bunun tekrar gerçekleştiğini hissediyorum, aramızdaki bu bağın derinleşmesi, ben onun olduğum ve o da benim olduğum andan beri var.

Kalın parmakları yavaşça uzanıyor.

Nefesimi tutmuş, bana dokunmasını diliyordum.

Güçlü, erkeksi avucu yanağımı kavradığında, her yerde hissediyorum. Sanki uçuyorum. Sanki bu güçlü his kemiklerimin iliğini dolduruyor.

"Seni mutlu ettim mi Hadleigh?"

"En mutlusu," diye fısıldıyorum en hafif gülümsememle. Çünkü bu doğru.

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

HUDSON

DÜN GECEYİ DÜŞÜNÜP DURUYORUM. DÜĞÜN VIDEOSUNU YENIDEN YAŞIYORUM. Evlendiği adam tıpkı bana benziyordu. Benim gibi hareket ediyordu. Benim gibi konuşuyordu.

O bendim.

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onunla ya da birlikte yaşadığımız varsayılan hayatla ilgili tek bir ayrıntıyı bile hatırlayamıyorum.

Onu mutlu ettim. En azından bu var.

Bana verdiği fotoğrafı ofisteki bir teknisyene doğrulattım ve gerçek olduğunu söyledi.

Ama Hudson Mackay olduğumu kabul etmek hâlâ zor. New York'tan önemli bir avukat, ya da en azından kulağa öyle geliyordu.

Cep telefonumu elime alıp numarasına baktım. O bana vermişti, ben de karşılığında ona kendiminkini vermiştim. Bir sebepten dolayı numaranın onda olması doğru gelmişti.

Keskin bir nefes vererek kendimi biraz iş yapmaya zorluyorum, hücreyi yere bırakıyorum ve masamın çekmecesinden bir dosya alıyorum.

Kapıyı açar açmaz Julie'nin "Oraya öylece giremezsin!" diye bağırdığını duyuyorum. "İzle beni!" bir kadın neredeyse şiddetle homurdanıyor, ama bu Hadleigh değil.

"En iyisi kızımın istediğini yapmasına izin ver, olur mu?" Yaşlı bir adam gülüyor. "Kuralları pek sevmez."

Ne olup bittiğini anlamak için ayağa fırlayamadan, kapı menteşelerinden kopacakmış gibi sert bir şekilde açılıyor.

"Sen de kimsin be?" Yavaş yavaş yükseliyorum.

"Yemin ederim Hudson, seni öldürmeden önce bu saçmalığa bir son versen iyi olur."

Kıpkırmızı saçları omuzlarına dökülen bir kadın, söz verdiği şeyi yapmaya hazır gibi görünüyor. Parlak yeşilimsi mavi bakışları

Soluk yeşil gözlü yaşlı bir adam bana sevgiyle bakarken, öfkeyle parıldıyor.

Bana Hadleigh ile aynı ismi söyledi. Ama ikisini de tanımıyorum.

"Hanımefendi, bir hükümet yetkilisini tehdit mi ediyorsunuz?" Sandalyeme geri oturdum.

"Hanımefendi?" Alaycı bir şekilde gülüyor. "Lütfen..."

Bir elini havaya kaldırıp gözlerini devirerek ilerliyor ve küstahça tam karşıma oturuyor.

"Kim gibi davrandığın umurumda değil. Çünkü ben senin gerçekte kim olduğunu biliyorum." İki ayağını da masamın üzerine kaldırıyor, uyluk hizasındaki siyah deri çizmeleri sertçe tahtaya vuruyor. "Sana bu maskaralığın bittiğini söylemek için buradayım. Eve, karına dönüyorsun ve-"

"İseult." Adamın keskin sesi kadının dönüp bakmasına neden oldu. Boğazını temizliyor ve bana hançer gibi bakıyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor, sanki neyi kastettiğine dair bir fikrim olması gerekiyormuş gibi. "Onu her zaman ilk sıraya koyduğunu ve korumak istediğini biliyorum ama bu çok uzun sürdü. Her neyden kaçırıyorsan, sana yardım edebiliriz."

"Bak." Dirseklerimi masaya dayadım ve onun bana baktığı kadar sert bir şekilde ona baktım. "Senin ya da yaşlı adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, o yüzden bence artık gitmelisin."

Gri kaşları şakacı bir şekilde titriyor. "Yaşlı mı?" Gülüyor ve kadının yanındaki boş sandalyeye oturmak için adım atıyor. "Kahretsin, bilmeni isterim ki hâlâ yaşlıyım."

Kalın İrlandalı aksanını fark etmemek zor. Altmışlı yaşlarında görünüyor, babamın öldüğünde olduğu yaşlarda. Bana ne kadar sert bakarsa, o kadar rahatsız oluyorum.

"Gerçekten hiçbir şey , değil mi..." Başımı sallıyorum.

Düşünceli bir bakışla beni değerlendiriyor. "Ben Patrick. Patrick Quinn, bu da kızım İseult."

"Onunla birlikte misin? Beni görmeye gelen Hadleigh denen kadınla mı?"

"O kadın, Hadleigh mi?" İseult alaycı bir kahkaha atarak ters ters bakar.

"Sen

Şu anda ciddi misin?"

"Evet, çok ciddiyim." Ses tonuna öfkelenerek, çenemden ağrı yayılana kadar dişlerimi sıkıyorum.

Patrick bana dokunaklı bir bakış attı. "Evet, sevgili karını tanıyorum. Ama seni ilk ben tanıdım. Benim için çok önemli birine yardım ettikten sonra seni ıslahevinden kurtardım. Seni aileme aldım. Seni benim yaptım." Bir yumruğunu göğsüne bastırdı.

"İslahevi mi? Ben hiç ıslahevine gitmedim. Bu iğrenç bir şaka olmalı." "Şaka değil, evlat. Hayata kolay bir başlangıç yapmadın."

"Orası kesin." Iseult kıs kıs gülüyor, ben de ona kaşlarımı çatıyorum.

Dikkatim Patrick'e döndü. "Oğlum?" Kafa karışıklığı düşüncelerime damgasını vuruyor. "Benim bir babam vardı. Bir de annem. Birkaç yıl önce öldüler."

"Hayır." Kuru kuru gülüyor. "O insanlar senin ailen değil. Annen sen üç yaşındayken kaçıp gitmiş bir beleşçiydi. Son kontrol ettiğimde, uyuşturucu onu öldürmüştü. Ya baban? O da daha iyi değildi. Bir araba kazasında kendini öldüren bir sarhoş." Yavaşça sakalının gri ve siyah kirli sakallarını düzeltiyor. "Amcan sana bakamayacağını anlamadan önce bir yıllığına seni yanına aldı, bu yüzden tüm çocukluğunu sistemin içinde yaşadın. Bizden başka kimsen yoktu. Ve Hadleigh ile tanıştığında... işte o kadın senin hayatın oldu." Yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Bu yüzden onu isteyerek terk ettiğine inanmayı reddediyorum, bu da bunu sana birinin yaptığı anlamına geliyor. *Bize.*" Çenesi sıkıştı.

Bana hiçbir bağlantım olmayan bir geçmişin parçalarını verirken kalp atışlarım göğsümde çarpıyor. Karım olduğunu iddia eden bu kadın dışında hiçbir şey hissetmiyorum. Hudson da en az bu insanlar kadar yabancı.

"Bunların hiçbirini anlamıyorum."

Bana ait olduğu söylenen anne ve babamın fotoğrafını kaldırıyorum ve onlara odaklanıyorum. Bana çok benziyorlar.

"Bunlar benim ailem." Onlara fotoğrafı gösterdim.

Patrick alıp inceliyor, sonra bana dönüp başını sallıyor. "Bunlar senin ailen değil. Öyle olduklarını sana kim söyledi?"

"Polis. Çavuş Peters."

Şakağındaki tuzlu biberli saçlarını kaşıyor. "Sana ne oldu ya da buraya nasıl düştün bilmiyorum ama sen olduğuna inandırıldığın kişi değilsin." Yüz ifadesi buz gibi oldu. "Onu ve tüm hayatını neden terk ettiğini bilmiyoruz ama hepimiz seni arıyorduk. Umarım bunu biliyorsundur. Seni bir an bile unutmadı. Hâlâ hayatta olduğuna dair umudunu hiç yitirmedi. Ben bile vazgeçmiştim ama Hadleigh? Tanrım, o güçlü, inatçı bir kadın." Gülümsüyor, gözleri yanlardan derin bir şekilde kırışıyor. "Ama sevdiği adamın onu unutacağını hiç düşünmemişti. Yani, her ne halt ,

Bunu çözeceğiz ve hatırlamana yardım edeceğiz, çünkü o kadın hayatının aşkıydı."

Sözleri amansız bir acının tuğlaları gibi.

Yüzü gözümün önünde beliriyor ve onun , birlikte yaşadığımız hayatı canlı ayrıntılarıyla hatırlamayı o kadar çok istiyorum ki, ama artık orada değil.

Kayıp.

İçinden çıkamadığım taşlı bir molozun altına gömüldüm.

"Bu ne lan..." Başımın iki yanını kavriyorum, migrenim gözlerimin arasında parçalanıyor.

"Bunu çözmene yardım edeceğiz, tamam mı?"

"Artık kime inanacağımı bilmiyorum." Öfke, midemin çukurunda spiraller çiziyor. "Yalanları gerçeklerden ayıramıyorum. Yalan söyleyenin siz olmadığınızı nereden bileceğim?"

"Lütfen..." Iseult gözlerini deviriyor.

"Bizim işimizde haklısın." Adam başını sallar. "Ama çocuklarımın ve torunlarımın hayatı üzerine yemin ederim ki sana asla yalan söylemem Hudson. Sen benim ailemsin ve aile asla birbirinden vazgeçmez."

"Benim bir ailem yok."

". Sadece onları hatırlamıyorsun."

Söylediklerine geri dönüyorum. Üstünden atladığım bir şey.

"Ne iş yapıyorsun?"

"Ne?"

"Bizim işimizde' dediniz. Ne işiymiş bu?" Nabzım kulaklarımda çınlıyor.

"Söyle ona, baba." pufluyor. "Belki bu onun beynini sarsar."

Hadleigh'e yakın olmalı, çünkü bana bakışları camı kesebilir.

"Hayır, o hazır değil." Başını sallıyor ama gözleri benden ayrılmıyor. "Sana yeterince verdim. Şimdilik."

"Kendini araştırdın mı?" Iseult ayaklarını tekrar yere koyarak soruyor.

"Hudson'daki gibi seni mi kastetmiştim?"

Başımı salladım. Bu görmeye hazır olduğum bir şey değildi. Çünkü içten içe, Hadleigh bana o fotoğrafı gösterir göstermez o olduğumu biliyordum.

Ama tüm hayatımın bir yalandan ibaret olduğunu kabul etmek, kabul etmek istediğim bir şey değildi. Çünkü bu, birinin bana ihanet ettiği anlamına geliyordu.

Ve her şey o kazayla başladı.

O ikisi ofisimden ayrılır ayrılmaz arabama atladım ve yerel polis karakoluna doğru yola çıktım.

Çavuş Peters kaza sırasında olay yerindeydi. Bana ailemden bahseden memurlardan biriydi.

Onları gömdüm.

Ama tabut kapalıydı.

Adli tabip o kadar kötü durumda olduklarını söyledi ki açık bir tabut mümkün olmayacaktı.

Kazadan sonraki ilk birkaç gün ve hafta tamamen bulanıktır.

Karakola vardığımda, arabayı iki katlı küçük kahverengi bir binanın önündeki noktalardan birine park ediyorum. Kapıyı açıp girişe doğru yöneldim.

İki yerli beni karşılamak için dışarı çıkıyor ve içeri adımımı atar atmaz Çavuş Peters orada, yardımcılardan biriyle konuşuyor.

"Belediye Başkanı!" Parmaklarını kalın, siyah bıyıklarının arasında gezdirerek bana doğru yürüyor. "Bu güzel günde sizin için ne yapabiliriz?"

"Özel olarak konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Bir kolunu uzatıyor. "Beni ofisime kadar takip edin."

İstasyonda ilerliyoruz ve soldaki son kapıya ulaşıyoruz. İçeri ilk giren o oluyor ve ben de onu takip ederek kapıyı kapatıyorum.

Masasının etrafında dönüyor ve siyah koltuğa çöküyor.

Ayağa kalkmaya karar verdim, içimde oturamayacak kadar fazla adrenalin dolaşıyordu. "Tüm dikkatim sizde Sayın Başkan. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kazamın dosyasına ihtiyacım var. Neler olduğunu tekrar öğrenmem gerekiyor."

Çenesini eğiyor ve bakışlarını daraltıyor. "Bir şey mi oldu?" "Hayır.

Sadece orada bir şeyin hafızamı canlandırıp canlandırmadığını görmek istedim."

Başını sallıyor. "Birazını geri almaya başladın mı? Çünkü bu da bir şeydir."

"Olabilirim," diye yalan söylüyorum, sadece tepki verip vermeyeceğini görmek için.

Sırıtmadan hemen önce çenesi kenetleniyor. "Bu harika bir haber!"

"Ailem. Onlarla daha önce tanıştın mı? Onlarla konuştun mu?"

"Buraya ilk taşındığında bir kez yapmıştım. İyi insanlardı."

Hay sikeyim. Bana yalan söyledi.

Tabii yalan söyleyenler Patrick ve Iseult değilse.

"Teşekkürler. Eminim öyleydiler... Peki, şu dosya hakkında."

"Oh, evet, elbette." İki elini havaya kaldırarak ayağa kalkmaya başladı. "Bunu yapmaya gerçekten iznim yok, ama belediye başkanı olduğunuza göre, size birkaç kopya çıkarabilirim ve-"

"Kopya yok. Asıl dosyayı istiyorum. Şimdi."

"Tamam, tamam. Anlıyorum." Kaşları toplanıyor. "Bu önemli. Kendini böyle kaybetmek..." Ağzını büzüyor ve acıyarak başını sallıyor. "Korkunç olmalı."

Göğsüm sıkışıyor. Kimsenin acımasına ihtiyacım yok.

"Her neyse..." Omuz silkiyor. "Gidip şu dosyayı getireyim." Kapıya doğru ilerlerken döner. "Bana biraz izin ver, tamam mı? Getirmek için bodrumdaki arşive gitmem gerek."

"Sorun değil. Ben burada beklerim."

Vücudum endişeyle titriyor, lanet olası kayıtların bana kimin doğruyu söyleyip kimin söylemediğine dair bir kanıt vermesini umuyorum.

O kapıdan çıkarken ben de cep telefonumu çıkarıp arama motoruna tıklıyorum. Adını yazıyorum ve sonuçlar çıktıkça yüzü de çıkıyor.

Yüzüm.

Hudson Mackay.

Manhattan'ın tanınmış avukatı iz bırakmadan kayboldu.

Manhattan'lı avukatın kederli eşi onun sağ salim dönmesi için yalvarıyor.

Öldü mü yoksa yaşıyor mu? Hudson Mackay'in kayboluşunun ardındaki gizem.

Manşet üstüne manşet önümde belirliyor.

Video bölümüne gidiyorum ve hemen Hadleigh'in yüzünü görüyorum. Videonun üzerine tıklayıp oynatıyorum, o podyumun önünde dururken kalbim paramparça oluyor, gözlerinden yaşlar akıyor.

"Kocam iki haftadır kayıp. Lütfen, eğer bir şey bilen varsa ya da onu bulduysanız, *yalvarıyorum*, lütfen eve dönmesine izin verin" diye ağlıyor. "Onun sağ salim dönmesi için bir milyon dolar ödül koyduk. Soru sormak yok. Sadece eve sağ salim dönmesini istiyorum."

Bir adamın eli omzunu kavırıyor ve onu dün videosundaki adam olarak tanıdığımı fark ediyorum. Benim sağdıcım. Ve neden onun üzerinde hak iddia ediyormuş gibi ona dokunduğunu bilmek istiyorum.

Çünkü kız onun değil.

O benim.

Öfke nöbetim yoğunlaşıyor. O hıyarı barda ona dokunurken bulduğum zamanki gibi. Ama sefer daha kötü. Onu tanıyor. Ben yokken hep onun yanındaydı.

Anında ondan nefret ettim.

Ona dokunduğu için bu adamın elini koparmak istiyorum ve nedenini bile bilmiyorum. Kadın ağlarken, adam kollarını ona doluyor, kocası olmayan bir adam için fazla yakın tutuyor.

Ondan daha uzun boylu, siyah saçlı ve gözlü. Onunla ilgili özel bir şey yok. Ona bakma şekli dışında. Sanki onunmuş gibi.

Ona aitmiş gibi dokundukça nabzım vahşice atıyor.

Nefesim yoğunlaşıyor, görüşüm keskinleşiyor.

Birlikteler mi? Yatağın benim tarafını mı ısıtıyordu? Ama o kimseyle birlikte olmadığını söyledi. Ofisime girip bana benim olduğunu söylediği zamanı hatırlıyorum.

"Sen kim oluyorsun da ona böyle dokunuyorsun, pislik?" Sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım.

Kalbim göğsümde bir yumruk gibi çarpıyor ve şu anda videoda konuşan polise bile dikkat etmiyorum, avucunun kadının sırtında aşağı yukarı gezinmesine odaklanmış durumdayım.

Neden bu kadar heyecanlanıyorum ki? O benim değil. Hiçbir şey ifade etmiyor. Bir zamanlar olsaydı bile, tüm bunlar doğru olsa bile, onu hatırlayamıyorum, öyleyse neden bu kadar kıskanıyorum?

Çünkü akıl almaz bir nedenden dolayı, onun yerine ellerini onun üzerinde tutan adam olmak istiyorsun.

"İşte geldik." Çavuş Peters düşüncelerimi yarıda keserek içeri girdi.

Videoyu kapattıktan sonra telefonu cebime geri koyuyorum. "Teşekkür ederim." Turuncu dosyayı ondan alıyorum.

"Elbette. Size başka bir şekilde yardımcı olabilirsem bana haber verin, duydunuz mu?"

"Bunu takdir ediyorum."

"Lafı bile olmaz Başkanım. Hepimiz aradığınızı bulmanızı umuyoruz."

Ben de öyle.

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

HADLEIGH

TELEFONA BAKTIĞIMDA, BİRKAÇ CEVAPSIZ ARAMA DAHA BULDUM.
Brooks, ve bir de mesaj. Onu aramak istedim ama her şey olup biterken arayamadım.

BROOKS

İyi misin? Bana ihtiyacın olursa haber ver.

HADLEIGH

Olabildiğim kadar
iyiyim.

BROOKS

Ne kadar kalmayı planlıyorsun? Belki de onunla konuşmalıyım.
Belki bazı şeyleri sarsar.

Bunu düşündüm. Bir geçmişleri var ve belki hayatında başka birinin olması bir şekilde yardımcı olabilir. Ama onunla daha fazla yalnız kalmaya da ihtiyacım var.

HADLEIGH

Sana haber veririm. Onu bunaltmak istemiyorum.

BROOKS

Tabii ki. Neye ihtiyacın olursa. Ben buradayım. Holden'dan haberi var mı?

HADLEIGH

Hayır. Ama ona söyleyeceğim. Söylemem biliyorum.

BROOKS

Evet, yaşlı Hudson bilmek isterdi. Belki de eve dönmek için buna ihtiyacı vardır.

HADLEIGH

Haklısın. Her konuda bu kadar iyi olduğun için teşekkürler... bilirsin.

Kelimeleri yüksek sesle söylemek istemiyorum ama duygularını itiraf etti ve ben sadece üçümüz arasında herhangi bir sorun olmasını istemiyorum.

BROOKS

Hadleigh, hadi ama. Hudson'ı seviyorum. Ben de seni seviyorum. Bir arkadaş olarak. Diğer şeyler artık bitti. Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Senin adına sevindim. Gerçekten.

HADLEIGH

Bizim için yaptığınız her şey için teşekkür ederiz.

BROOKS

Her zaman.

İşim bittiğinde, küçük oğlumun sesini duymak için Elowen'ın numarasını çeviriyorum. İki kez çaldıktan sonra, diğer taraftaydı.

"Anneciğim! Eve ne zaman geliyorsun? Seni özledim." Onun kederli ses tonuyla hemen bir uçağa atlayıp eve dönmek istiyorum.

Elowen işten izinli olduğu için birkaç geceliğine onunla birlikte. Her gün hastanede olmak zorunda olmaması iyi bir şey.

Brooks'a rahatsızlık verdiğim için kendimi kötü hissettim. Yıllardır bizim için çok şey yaptı zaten. Holden'la kalmak için işten erken çıkmasını istemedim.

"Çok yakında döneceğim, dostum. Söz veriyorum."

Bir an sessiz kaldı ve bu bana kendimi dünyanın en berbat annesi gibi hissettirdi. Oğlumu asla gerçekleştirecek hayallerin peşinden koşması için nasıl bırakabilirdim? Hudson beni hiç hatırlamayabilirdi.

Ya hiç yapmazsa? Burada daha ne kadar umutla kalacağım?

"Evde benimle olmaman hoşuma gitmiyor anne," diyor iç çekerek.

Onu surat asarken hayal edebiliyorum. Dün gece ona iyi geceler dilemek için konuştuğumda sürekli nerede olduğumu sordu, ben de iş için seyahate çıkmam gerektiğini söyledim. Ne diyeceğimi bilemedim. Ona gerçeği söyleyemezdim.

"Ah, dostum. Biliyorum. Ben de seni özledim. Ama söz veriyorum döndüğümde bir dans partisi yapacağız, ardından dondurma ve film izleyeceğiz, tamam mı?"

"Yaşasın!" Anında . "Pamuk şeker de alabilir miyiz?"

"Tabii ki. Duh!" Vücudum ısınıyor.

O çocuğa istediği her şeyi verirdim. Ama en önemli şey babasının olması. Keşke bizi istemesini sağlayabilseydim.

"Sen gelmiş geçmiş en iyi annesin!" Sesi zıplıyormuş gibi çıkıyor, kelimeler neredeyse nefes nefese dökülüyor.

"Umarım Elowen için iyi bir çocuk oluyorsundur." "Ben her zaman iyi bir çocuğum."

"Tabii ki ." Yüzüme bir gülümseme yerleşiyor ve bunu her zerremde hissediyorum.

"Seni seviyorum anne. Şimdi Cassidy ile oynayacağım." "İyi eğlenceler."

Elowen'in sesi gelmeden önce onun aceleyle uzaklaştığını duyuyorum. "Ee, herhangi bir gelişme var mı? Bir şey hatırladı mı?"

"Hayır." Uzun ve derin nefes alıyorum. "Ama ona düğün videosunu gösterdim ve gerçekten çok üzüldü, bu da beni çok üzdü."

Bana kapattırdığı anı hatırladıkça kalbim sıkışıyor.

"Her zaman telefonundan izlerdi. Bana, o günün hatırlatılmasının hoşuna gittiğini söylerdi..." Sesim bir acıyla titriyor. "Dünyanın en şanslı adamı," diye ağlıyorum, göğsümden bir hıçkırık kopuyor.

"Oh, Hadleigh. Çok ama çok üzgünüm. Keşke orada olup sana sarılabilseydim. Bu hiç adil değil."

Beni unutmuş olabilir ama hatırlaması için elimden geleni yapacağım. Ama ya...

Ya elimden gelenin en iyisi yeterince iyi değilse?

"Ne yapmalıyım?" Gözlerimi kırıştıtarak nem oluşumunu engelliyorum. "Ne dersenem deneyeyim hatırlamazsa ne yaparım? Artık beni istemiyorsa?"

"O zaman onu kendine tekrar aşık edersin," diyor sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi. Sanki bir parmak şıklatmamla bunu gerçekleştirebilirmişim gibi.

"Ona tamamen yabancıyım! Artık onun tipi olup olmadığını bile bilmiyorum."

Bu sancı beni göğsümün tam ortasından vurdu. Çünkü o ana kadar bunun mümkün olabileceğini bile idrak edememiştim.

"Aman Tanrım..." Sesim düşüyor. "Artık onun tipi olmayabilirim." "Bu çok saçma," diye alay ediyor. "Gözleri olan her erkek seni ister."

"Bunu bilemezsin." O görmese de başımı sallıyorum. "Ya gerçekten bittiyse, Elowen? Ya bu bir vedaysa?"

O hiçbir şey söylemiyor, ben ise bekliyorum, bir insan diğer tarafta sizi tutan kimsenin olmadığını fark etmeden önce ne kadar dayanır diye merak ediyorum.

Ya düşmeme izin verirse?

Peki ya bu sefer yerde kalır ve bir daha kalkamazsam?

HUDSON

Çavuşun bana verdiği dosyaya ikinci kez bakıyorum ve hala bana kimin ve neden yalan söylediğini anlamama yardımcı olabilecek hiçbir şey göremiyorum.

Tamamen parçalanmış siyah bir coupe'nin fotoğrafı bile var. Benim arabam olduğunu söylüyor. Annem ve babamın olay yerinde öldüğü yazıyor. Hatta dün gece isimlerine tekrar baktım ve yıllar önce ne yazıyorsa onu yazıyor: o gün öldüklerini. Yine de kaza olduğuna dair bir şey göremiyorum, ki bu çok da önemli değil. Her kaza ya da ölüm rapor edilmiyor.

Ama içimi kemiriyor. Bunca zamandır benimle oynanıp oynanmadığını merak ediyorum.

Ofisimden çıkıp birkaç kapı ötedeki lokantaya gidiyorum. Burada pek bir şeyimiz yok ama sahip olduğumuz tek şey harika bir kahve. Bu küçük, pitoresk kasaba insanların çocuk yetiştirmek için geldikleri türden bir yer.

Ve birden neden Hadleigh'le birlikte olmadığımı merak ettim. Belki de vardır.

Belki de şu anda, tam şu anda, babasının onu neden sevmediğini merak eden bir çocuk .

Sikeyim.

Bu düşünce bile göğsüme bir yumruk gibi iniyor. Çünkü bu düşünce beni anında korkutuyor. Ama ben nasıl bir baba olabilirim ki? Çocuklarla ilgili tecrübem yok. Beni sevip sevmediklerini bile bilmiyorum. Elbette, belediye başkanı olarak birkaç tanesiyle tanıştım ama bu aynı şey değil.

Sokağın tam ortasında, adımlarımın ortasında duruyorum. Ve gözlerimi kapatıyorum, bir zamanlar sahip olduğum ve kaybettiğim bir şey gibi hissettiren o güzel kadını hayal ediyorum.

Ona bakmak, sadece onun besleyebileceği bir boşluk hissi gibi. Bir şeyleri kaçırdığınızı bildiğiniz ama o şeyin ne olduğundan emin olmadığınız hissi.

Onu mutlu ettiğimi söylerken ciddi miydi? Çünkü umarım öyledir.

Kaza dosyasını inceledikten sonra, önceki geceyi son birkaç günde öğrendiğim her şeyi düşünerek geçirdim.

Ama sonunda, tüm düşünceler tek bir yere yöneldi: ona.

En sevdiği rengin ne olduğunu, ne yapmaktan hoşlandığını, ne tür müziklerin ona hitap ettiğini bilmek istiyordum. En çok da onu görmek istiyordum. Onunla tekrar konuşmak. Hiçbir anlam ifade etmese bile. Çünkü sonuçta elimizde ne var ki? O New York'ta yaşıyor, bense burada, kilometrelerce uzakta. Gitmeyi planlamıyorum. Kafamda çok fazla şey var. Söylediklerinin doğru olup olmadığından bile emin değilim.

Yine de kendi bilinçaltım bile gülüyor. Çünkü daha ne kadar kanıta ihtiyacım var? *New York Times*'ın Hudson'la evlendiğini duyurduğu haberi gördüm. Ne kadar mutlu görüldüğünü gördüm.

Beni de mutlu ettin, Hadleigh.

Onun yaptığını iliklerime kadar biliyorum. Doğru olduğunu bilmek için bunu hatırlamama gerek yok.

Kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Sevilmememe rağmen bana dokunuşunu hatırlayamamak. Onu öpüşümü. Dans edişimizi. Ettiğimizi biliyorum. Uzun, güzel dakikalar boyunca dans ettik, keşke saatler olsaydı. Çünkü onunla dakikalar muhtemelen saniyeler gibi geliyordu.

Onun kollarında bir zamanlar evimdeydim. Ama şimdi onun bana olduğu kadar ben de ona yabancıyım.

Yüzümü fırçalıyorum ve yoluma devam ediyorum, lokantanın ön tarafında birkaç masa kurulmuş. Ama bir tanesi dolu. Güneş ışığında kahverengi saçlar, altın sarısı, kumral ışıklarla örülmüş. Bakmadan duramıyorum çünkü o olduğunu biliyorum - karım olduğunu iddia eden kadın.

Sanki bana uyum sağlamış gibi başını arkasına çeviriyor, elbisesinin ince, soluk mavi askısı omuzlarını süslüyor.

Bu yeni bir

şey.

Hoşuma

gitti.

"Huds-" Yüzü düşmeden önce bir sırtışla kırılıyor. "Preston'ı

kastediyorum." "Bayan Mackay." Selamlamak için başımı sallıyorum,

yaban mersinli tartına bakıyorum.

ve kahve. "Eğleniyor musun?"

Yüzünü ona dönüyorum ve giydiği V kesim güzel elbiseye daha fazla dikkat ediyorum. Göğüsleri, onları fark etmem için yeterince görünür durumda.

Nasıl hissettiklerini merak etmek için. Tadını.

"Ben... evet, öyleyim. Bana katılmak ister misin?" diye soruyor, gözleri yaşlı ve yanakları kızarmış bir şekilde.

Size katılmaktan çok daha fazlasını yapmak isterdim. Kahvaltıda senin tadına bakmak gibi.

Çenemi sıkarak, sikimin şu anda olduğundan daha fazla sertleşmesini engellemeye çalışıyorum. Şu anda aklımdan geçen düşünceler onun gibi bir kadını korkutabilirdi. Bu tatlı, masum kadını.

Ona katılmamalıyım. Bu kadını yalnız bırakmalı ve ona boş yere umut vermemeliyim.

"Elbette," diyorum, zayıf olduğum için kendime küfrediyorum ama onu hayal kırıklığına uğratma fikrine dayanamıyorum.

Sandalyeyi çekip üzerine uzanıyorum ve o bana garip bir şekilde bakarken ben de ona bakıyorum. Bakışlarım mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde aşağıya, boyuna iniyor. Ellerim, şu anda görünen ve avuçlarımla uyluklarının arasına girmesi, onu bu masanın üzerine yayması ve tadına bakması için yalvaran dizini izlemek için karıncalanıyor.

Yüce İsa. Benim neyim var böyle?

O senin karın. Seni reddetmez. Onu bu masanın üzerine yatırmaya hakkın var.

Eminim saçları görüldüğü kadar yumuşaktır.

Aletim zonkluyor ve şu anda düşündüğüm şeyi düşündüğüm için kendimi azarlıyorum.

Ama bunu inkâr edemem. de kalbim kadar onu hissediyor.

Yine de bu doğru olmazdı. Onu kullanmış olurum. Ve onu becerdikten sonra kalbini kırmış olurum, çünkü hatırlamadığım bir hayata geri dönmeye niyetim yok.

"Yeni elbise mi?" Kendimi durduramadan soruyorum.

"Evet..." Gülümseyerek kendine bakıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor. "Yerel alışveriş merkezinden birkaç şey aldım. Benim için bir şeyleri olduğuna sevindim."

"Güzelmiş."

"Gerçekten mi?" Yüzü aydınlandı.

"Evet." Başımı salladım. "Gerçekten. Kocanız şanslı bir adamdı."

Ne halt ediyorum ben? Birinin beni hemen susturması lazım.

Kahvesini eline alıp birkaç yudum içtikten sonra uzun, koyu renk kirpiklerinin altından bana bakıyor ve derin bir iç çekiyor.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum Hudson. Preston. Senin kim olduğunu bile bilmiyorum!" Acı acı gülüyor. "Ama sanki kocam senden başkasıymış gibi konuşmana bir dakika daha katlanamam."

Masanın kenarına doğru eğiliyor.

"Sen benim kocamsın. Sadece sen." Sözleri titreyerek ağzından döküldü. "Bir zamanlar yaptığım gibi bu sandalyeden kalkıp kollarına nasıl atlamayacağımı bilmiyorum." Gözlerinde acı var. "Ama şimdi seni korkutup kaçırır diye yanlış bir şey söylemekten korkuyorum. Ben seni hiç korkutmadım Hudson. Sen de beni hiç korkutmadın. Boşandıktan sonra kendimi çaresiz bile beni bu dünyada en güvende hissettiren kişi sendin."

"Boşanma mı?" Nabzım

atıyor. Başka biri mi vardı?

"Gerçekten kötü bir adamla evliydim. Sonra seninle tanıştım." O kadar büyük bir hüznle gülümsüyor ki, iliklerime kadar sızlıyor.

"Sana zarar verdi mi?" Soru, dişlerimi sıkarak ciğerlerimi terk ediyor.

Hiçbir şey söylemiyor ama bakışlarını indiriş şekli soruma cevap veriyor. İçimdeki her şey kırılıyor ve neredeyse koltuğumdan zıplıyorum, vücudum öfkeyle titriyor.

"Hadleigh..."

Adının ağzımdan çıkış şekli. Bunu açıklayamıyorum. Çok tanıdık ama aynı zamanda da uzak.

"Onu ben mi öldürdüm?" Soğukkanlılığımı koruyamayarak bağırdım.

Tüm bu öfkenin nereden geldiğini bile bilmiyorum. Çünkü ben hiç kimseyi incitmedim. Hatırladığım kadarıyla değil... Ama biri ona elini sürdüyse, yaşamayı hak etmiyordur.

Masanın öbür ucundan elimi tuttu. "Hayır." Başını omzuna yaslıyor. "Ama artık sorun olmayacak. Georgia'da hapiste."

"Yeterince iyi değil." İfademi sert tutarak omurgamı çelikleştiriyorum. Acı acı gülüyor, kocaman bir sırıtış belirliyor.

"Bu kadar komik olan ne?"

Gözyaşları parıldıyor, kirpiklerine hapsoluyor ve çenesi titriyor. "Bana onu hatırlatıyorsun - kocamı. Ona da yapmak istediği şey buydu."

"O zaman bunu yapmalıydı." Gözünün altını kaydırıyor.

"Seni özledim," diye fısıldıyor, ses tonundan acı damlıyor. Bu sözlerin kalbime yaptığı şey...

Sikeyim.

"Yakın mıydık?" Bakışlarımı onunkilerden ayıramadan parmaklarımı elinin etrafında kenetliyorum, kalp atışlarım hızlanıyor.

"Öyleydik." Boğazı düğümleniyor. "Sen her zaman istediğim kişiydin. Her şeyi anlattığım kişi. Çünkü seni seviyorum Hudson. Yıllar ne olursa olsun. Beni hatırlamıyor olman önemli değil. Seni *hâlâ* seviyorum. Nasıl sevmeyeceğimi bilmiyorum." Ağzı inceliyor. "Burada oturup sana deli gibi aşık değilmişim gibi davranmak, seni özleyerek yıllarımı cehennemde geçirmemişim gibi davranmak beni öldürüyor! Ve ben ölmek istemiyorum Hudson. Bizim ve ailemiz için yaşamak istiyorum."

Aile mi? Bu çocuklar olduğu anlamına mı geliyor?

Ona sormalıyım. Gerçeği öğrenmeliyim. Ama son dakikada korkup vazgeçiyorum. Bilmek istemiyorum. Hatırlayamadığım çocuklar istemiyorum.

"Keşke sana daha fazlasını verebilseydim." Elimi geri çektim. "Ama şu anda sahip olduğum tek şey bu."

Sanki benden umudunu kesmiş gibi sertçe nefes veriyor. Onun yerinde olsam ben de umudumu keserdim. Beni yeterince bekledi ve tek sahip olduğu bir yabancı.

"Bana bizden bahset," diye fısıldıyorum.

Ve bu onun gözlerini şaşkınlıkla aydınlattı. "Bana gerçekten inanıyor musun?"

"Tüm bunları kafamda toparlamak *hâlâ* zor ama evet, sanırım anlıyorum."

"Güzel." Küçük, kırık bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Çünkü sana doğruyu söylüyorum."

"Arkadaşlarından bazılarıyla tanıştım." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne arkadaşı?"

"Patrick ve Iseult."

"Oh! Bana geldiklerini söylemediler."

"İlginçtiler." İki kaşımı da kaldırıyorum.

"Bir zamanlar onlar da senin arkadaşındı."

"Ve ben onları gerçekten sevdim mi?" Gülümsemesini sağlamak umuduyla yüzümü buruşturuyorum. "Bu kadın çıldırmış olmalı."

Onun yerine gülüyor, kalbimin her santimini alevlendiren büyük, güzel bir kahkaha. "Evet Hudson, onlara tapıyordun. İkisine de."

Ve bu sefer o ismi söylediğinde, onun yerinde olmak istiyorum. Onun hayatını bilmek istiyorum. Aşkını. Bunu ona nasıl verdiğini. Hepsini bilmek istiyorum. Hepsini hissetmek.

Bakmaya devam ediyorum, gözlerimi onun ne kadar güzel, ne kadar iyi olduğundan ayıramıyorum. Ondan yayılan güzelliği hissedebiliyorum.

"Bana bizden bahset," diye tekrar sordum. "Nasıl bir çift olduğumuzu anlat." "Gülüşen türden. Zor zamanlarda birbirlerine sarılan türden. Yatağa asla kızgın girmeyen türden. Hızlı ve yavaş sevişen türden çünkü senin beni sevmek şeklin... onun gibi bir şey yoktu dünyada."

Yüzümü kabaca ovalıyorum. Çünkü bu kadının içinde olma düşüncesi bana gurur duymadığım şeyler yapıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor, büyük elimi küçük elinin içine sokarak. "Gerçeği bilmek ister misin?"

"Her zaman."

Yüzüm sertleşmeden ve eğilmeden hemen önce alaycı bir şekilde gülüyorum, parmaklarım kolundaki her bir tüy diken diken olana kadar elinin üstünde geziniyor. Benimle buluşmak için daha da yaklaştığında gözleri parlıyor ve eğer ensesinden tutarsam, ağzını alıp ona tapabilirim.

"Seni sikmeyi düşünmeden duramıyorum."

Gözleri ve ağzı aynı anda açılıyor ve ben giderken titriyor. üzerinde.

"Seni gördüğüm andan beri bunu istedim Hadleigh. İstedim Sen bana başka bir adamın adıyla seslenirken seni masamın üzerine yatırdım." Ben devam ettikçe nefesi kesiliyor.

"Ve yemin ederim, hayatımda başka bir erkek olmayı *hiç* bu kadar çok istememiştim."

Göğsü düzensiz nefeslerle sarsılıyor, aniden gülerken ve aynı anda ağlarken gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Şu anda üzgün mü yoksa tahrik mi olmam gerektiğini gerçekten bilmiyorum."

Bu beni de güldürüyor. Hayatımda ilk kez bu kadar kaygısız hissediyorum. Onun hayatı da mıydı? Kolay mıydı? Her anı bir hediye gibi mi hissettiriyordu?

Dakikalar kadar uzun saniyeler boyunca gözlerinin içine bakıyorum. Ya da belki saatler olmasını diliyorum çünkü onu istiyorum.

Tam burada. Şu anda. Sadece onu öpmek ve onun beni öpmesini istiyorum.

"Ruh eşlerine inanır mısın bilmiyorum Hadleigh, ama senin benim ruh eşim olduğunu biliyorum."

Ben devam ederken sessizce soluk soluğa kalıyor, ısıltı ısıltı gözleri benimkileri delip geçerken hayrete düşüyor.

"Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Çünkü uzun zamandır ilk kez bir şeyler hissediyorum. Özümde hissediyorum. Ve bunu senin için hissediyorum."

Gözyaşları bakışlarında parıldıyor, ağzı titreyerek nazik bir gülümsemeye dönüşüyor.

Tüm bunların geldiğini bile bilmiyorum ama söylemem gerektiğini biliyordum

o.

"Sayın Başkan," diye sesleniyor biri, tam da dudakları bir şeyle titrerken söylenmemiş.

İstemeye istemeye sağıma baktığımda, lokantanın sahibi Dolly'nin girişten çıktığını görüyorum. İkimiz de sanki kötü bir şey yaparken yakalanmışız gibi doğruluyor ve kıpırdanıyoruz.

Dolly alnındaki teri siliyor. "Bu güzel sabahta bizi ziyaret ettiğinizi görmek çok güzel. Size bir şey ikram edebilir miyim?"

"Kahve harika olur, Dolly. Teşekkür ."

"Elbette." Hadleigh'e sırtarak şakağının etrafındaki grileri kaşıdı. "Peki bu güzel bayan kim olabilir?"

"O, uh...."

"Bir arkadaş." Hadleigh rahat bir gülümsemeye elini kadına doğru uzattı.

Dolly bana o bakışı atarken onu eline aldı. Hadleigh'in bir arkadaştan çok daha fazlası olması gerektiğini düşündüğünü söyleyen bakış. Bana sürekli birileriyle çıkmam, evlenmem ve çocuk sahibi olmam gerektiğini söylüyor. Bildiği çok az şey var, ben zaten evliyim.

"Sadece bir arkadaş, ha?" Gözlerinde bariz bir parıltı var ve bunu görmek için kimsenin gözlüğe ihtiyacı yok.

"Evet, Dolly," diye . "Sadece bir arkadaş. bir şey gelmesin." Hadleigh sevgiyle gülüyor.

Dolly mi? Alay ediyor.

"Sayın Başkan, kimseyi kandıramazsınız. İkinizi şuradaki küçük pencereden izliyordum." Dükkânı işaret ediyor. "Ve ikiniz de bu bayana karşı oldukça dostça görünüyorsunuz."

Hadleigh, "Biraz geçmişimiz var," diye açıklıyor.

Bununla birlikte karım bana bakıyor ve göğsüm bitmek bilmeyen vuruşlarla yankılanıyor. Onun yarattıkları. Ve onun gözlerinde, sanki onun sevgisine layıkmışım gibi. Ama . Ben kaybolmuş, eve dönüş yolunu bulamayan ve beni oraya götürecek kişinin o olmasını uman bir ruhum.

"Mm-hmm." Dolly düşünceli bir şekilde başını sallar. "Umarım *arkadaşınızı* bu akşam oğlumun düğününe davet etmişsinizdir. Saat tam beşte." Çenesini eğerek çiçekli mavi önlüğünü düzeltiyor.

Kahretsin. Düğünü tamamen unutmuşum.

"Unuttun, değil mi?" "Unuttun değil mi?" "Hayır mı?" Yüzümü buruşturuyorum.

Bana onaylamayan bir bakış attı.

"Saat beşte, Başkan. Orada olsanız iyi olur. İkiniz de." Dolly bana dokunaklı bir bakış attı.

"Orada olacağım." Hadleigh bana heyecanlı bir bakış attı. "Kulağa eğlenceli geliyor." "Bizim düğünlerimiz her zaman . Rahat ayakkabılarınızı giyin." Göz kırparak, Dolly döner ve lokantaya geri döner.

"Tatlı birine benziyor." Hadleigh'nin yüzü aydınlanıyor. "Burayı neden sevdiğini anlayabiliyorum."

Hiç taşınır mıydın?

Onunla birlikte olmayı düşünerek ne yapıyorum ki zaten?

Güzel olduğu ve ruh eşin olduğunu düşündüğün için mi? Ve ne kadar uğraşırsan uğraş, onu düşünmeden duramıyor musun?

"Evet, gerçekten çok tatlı." Kıs kıs gülüyorum. "Özellikle de bana şehirdeki kadınları ayarlamaya çalıştığında."

Keskin bir nefes alıyor ve gözleri açılıyor. "Biriyle çıktın mı?"

"Kazadan beri değil. Ama..." Bakışlarında biriken ve kirpiklerinin arasından süzülen yoğun gözyaşı seliyle kelimeleri çıkaramıyorum.

"Sadece söyle," diye nefes alıyor, kalbi paramparça oluyor. "Sen... sen biriyle birlikteydin."

Ama istemiyorum. Onu incitmek istemiyorum.

"Hudson! Söyle bana!"

"Hatırlamıyorum, lanet olsun!" Elini tuttum ve göğsüme doğru çektim. "Hatırlamıyorum Hadleigh," diye fısıldıyorum. "Bana kazadan hemen önce çıktığım biri olduğu söylendi ama o beni aldattıktan sonra ayrıldık."

"Tanrım," diye hıçkırıyor, parmaklarını benden ayırmaya çalışıyor ama ben onları daha sıkı tutuyorum. "Bırak."

"Hayır. Beni dinle!"

Ben kalbinin daha fazla kırılmasını önlemek için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken o sessizce ağlamaya devam ediyor.

"Onu hatırlamıyorum. Kaza geçirdiğimden beri de kimseyle birlikte olmadım. Bu yüzden lütfen yapma," diye yalvarıyorum, sesim onun kalbinin karışıyor. "Kaçma. Kaçmanı istemiyorum."

Alt dudağı titrerken ve gözyaşları yüzünden akarken elini kaldırıp yanağıma koyuyorum.

"Ofisinde söylediklerimde ciddiydim. Kimseyle birlikte olmadım," diye sızlanıyor. "Bunu bize yapamazdım. Ve eğer yaptıysanız... Beni hatırlamadığınızı biliyorum, ama ben sadece... Tanrım, bu düşünce çok acıtıyor."

"Üzgünüm, Hadleigh. Elimde olsa her şeyi geri alırdım. Geriye döner ve her şeyi hatırlardım. Sanki kendi hikâyemin konusunu kaybetmişim gibi." Bıkkın bir nefes veriyorum. "Bir daha geri alabilir miyim bilmiyorum."

"Bu bizi nereye götürüyor?" Bekliyor, gözlerinde bir yıkım var.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum ciddiyetle. "Ama arkadaş olmamızı istiyorum."

Bir şekilde sana tutunmak istiyorum.

Çünkü garip bir nedenden dolayı, rüyalarımda gördüğüm kadının.

Sensin.

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

HADLEIGH

ARKADAŞ MI? ARKADAŞ OLMAK MI İSTİYOR?

Ha! Tamam, evet. Kendi kocamla arkadaş olamam.

Bu nasıl olacak? Beni müstakbel karısıyla tanıştıracak mı? Sonsuza kadar birlikte mutlu mu yaşayacağız? Onun biriyle birlikte olduğu düşüncesi bile beni şiddetle hasta etmeye devam ediyor. Tıpkı saatler önce lokantada olduğu gibi.

Onunla tekrar yüzleşmem. Onu görüp de dağılmıyormuş gibi görünemem. Çünkü nasıl yapmayacağımı bilmiyorum.

Ruh eşi olduğumuzu hissettiğini söylediğinde, ilk buluşmamızda söylediği cümleyi aynen tekrarladığında ölmek istedim. Kalbim parçalara ayrılıyordu çünkü içindeki bir şey dışarı çıkmak için savaşıyordu. Hatırlamak, hissetmek, bir zamanlar olduğu kişi olmak için savaşıyordu.

Orada, biliyorum. Keşke onu geri getirmenin bir yolu olsaydı.

Bana arkadaş olabileceğimizi söyledikten sonra tek söyleyebildiğim tamam oldu. Çünkü başka ne *diyebilirdim* ki? Hayır demek veda etmek anlamına gelebilirdi. Onu sonsuza dek bırakmak anlamına gelebilirdi.

Bunu yapamam. En azından bu şekilde, onun kalbine girmenin bir yolunu bulabilirim. Savaşabilirim. Beni bir zamanlar istediği gibi isteyene kadar pençe atabilirim.

Ama bunu yapmak için burada ne kadar kalabileceğimi bilmiyorum. Holden'ı haftalarca ya da aylarca bırakamam.

Sanki iki dünya arasında sıkışmış gibiyim: New York'taki hayatım ve şu anda burada sevdiğim adamla yaşadığım hayat.

Hiç geri dönecek miydi? Başka bir hayat için bu yeni hayatı geride bırakır mıydı? Belki ona Holden'dan bahsetmek onu korkutmak yerine ikna eder? Ama bu riski almaktan korkuyorum. Daha fazla zamana ihtiyacım var.

Pudra mavisi elbiseyi aldığım mağazadan aldığım sade siyah kalem elbisemi ve alçak topuklu ayakkabılarımı giyerek aynada kendime bakıyorum.

Saçlarım düz, gözlerim hafif dumanlı, nude bir dudak ve biraz allık.

Gördüklerini begenecek mi?

Düğüne gitmeli miyim? Bu insanları tanımıyorum. Bu yeni hayatını.

Ama ona yakın olmak istiyorum. Onunla konuşmak istiyorum. Ona bakmak. Sadece onun etrafında olmak. Bu bile yeterli. Sadece bu küçük anları yaşamak bile yeterli. Çünkü bir zamanlar onları özleyip, yalvarıyor ve sadece bir an daha için ağlıyordum. Ve bunun gitmesine izin vermeyeceğim.

Kapı hafifçe çalınıyor ve nabzım tıpkı beni ilk kez bir randevuya çıkardığında olduğu gibi anında yükseliyor.

Ama bu bir randevu değil. Bu... Ne olduğunu bile bilmiyorum. Ama kalbim bunu bilmiyor, muzaffer bir şekilde atıyor.

El çantamı kaptığım gibi, kapıya yönelmeden önce telefonumu aceleyle içine yerleştiriyorum. Derin bir nefes alarak kapıyı açıyorum ve gülümsüyorum.

Ama onu görür görmez ağzım açık kalıyor ve göğsümdeki ağırlık daha da artıyor. Çünkü karşımdaki adam hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam.

Smokin ne kadar inanılmaz görüldüğünü neredeyse unutuyordum.

Erkeklik ve güç yayıyor ve sürdüğü parfüm kalçalarımı sıkımsama neden oluyor.

Anında kendimi az giyinmiş hissettim.

"Çok güzel görünüyorsun." Sırıttıyor ve içim kıpır kıpır oluyor. "Sen... sen... yakışıklı görünüyorsun. Gerçekten yakışıklı."

"Bu eski şey mi?" Gülümsemesi derinleşiyor ve onunla birlikte duygularım içime işliyor, çünkü o anda onu buluyorum: evlendiğim büyüleyici adamı.

"Umarım az giyinmemişimdir."

"Çöp poşeti giysen bile odadaki herkesten daha güzel görünürsün."

Sessiz bir nefesle göğsüm kabarıyor.

Az önce bunu söyledi.

Benim için.

O zamanlar söyleyeceği bir şeydi. Şimdi söylediğine inanamıyorum.

"Çok tatlısın ama zaten hep öyleydin. Bana her zaman güzel olduğumu hissettirdin. Bunun için teşekkür ederim."

Çenesi geriliyor ve rahatsız bir şekilde boğazını temizliyor. "Geç kalmadan gitmeliyiz. Dolly'nin sinirlendiğini duymak istemeyiz."

"Sanırım öyle." Dışarı çıkıp kapıyı kapatırken gülüyorum, kocamla bir zamanlar yaptığımız gibi dans etmeyi umuyorum.

Bahçe düğününe arabayla gitmek sadece beş dakika sürdü. Masalar küçük soluk pembe ve beyaz çiçeklerle süslenmiş, bir ucunda bir müzik grubu kurulmuş. Daha önce katılmadığımız bir kilise töreni vardı. Hudson bana bunun aile için olduğunu söyledi.

Resepsiyonda belki elli kişi var, şehirde alışık olduğumuz büyük düğünlerden çok farklı. Ama bu hoşuma gitti. Samimi bir ortam.

"İşte buradasınız," diye bağıyor Dolly, koşarak yanımıza geliyor.

Hudson ona hızlıca sarılıyor bana bakmıyor. Arabada bile değil.

Tüm zaman boyunca sessizdi.

Geri çekilip beni baştan aşağı incelemeden önce ona sarılıyorum.

"Muhteşem görünüyorsun. Öyle değil mi Preston?"

"Evet. Muhteşem." Çenesini endişeyle sıkıyor, sanki başka birine güzel olduğumu itiraf etme düşüncesi bunu bir şekilde daha gerçek kılıyormuş gibi.

Patlamak üzere olan kahkahamı tutuyorum. Bu noktada her şey beni eğlendiriyor. Çünkü gülmeseydim, burada durur ve Dolly'nin kollarında ağlardım.

"Sid buralarda mı?" Hudson soruyor.

"Oh, evet. Sevgili kocam şuradaki barda bira içiyor." Arkasını işaret ediyor.

"Tamam. Gidip merhaba diyeceğim. İzninizle hanımlar."

"Elbette. Hadleigh'e eşlik edeceğim."

Çalımlarla uzaklaşmaya başladı ama adımlarının ortasında durdu ve omzunun arkasından bana baktı. "Hemen döneceğim."

Dolu ağzında gülümsemeye benzer bir şey belirliyor. Sonra odanın içinde yürümeye başlar.

"Tanrım, burası sıcak mı ne?" Dolly imalı bir şekilde soruyor ve ben de kahkaha atarak dönüp ona bakıyorum.

"Öyle olup olmadığını bilmiyorum. Artık değil..." Son birkaç kelime fısıltıyla ağızından kaçıyor ve onun duyup duymadığını bile bilmiyorum.

"Tatlım, o adam senin için deli oluyor. Bunu sana söyleyecek kadar uzun zamandır tanıyorum onu. Ve bu kadın yalan söylemez. Tüm bu saçmalıklar için çok yaşlı ve huysuzum, o yüzden beni dinle." Elimi tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "O adamı yakala ve gitmesine izin verme."

Deniyorum.

"Senin yanında daha mutlu. Bunu lokantada kendi gözlerimle gördüm. Bu şekilde yalnız kalamayacak kadar iyi bir adam." Dudaklarını büzüp başını sallıyor ve elimi bırakıyor.

"Onunla tanıştığınızdan beri hiç kimseyle birlikte olmadı mı?"

"O adam değil." Alay ediyor. "Ve inan bana, ona tuzak kurmak için çok uğraştım. Ama her seferinde bir bahane çıktı. Ve ben hep nedenini merak ettim." Ağzı dolanıyor. "Artık biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Herkes için özel bir kişi olduğuna inanıyorum. Bazı insanların o ruh eşiyle tanışacak kadar şanslı olduğuna inanıyorum ve senin onun için o kişi olabileceğine dair güçlü şüphelerim var. Kalbi uykudaydı, sadece zamanını bekliyordu, gelip onu kapmanı bekliyordu. Ve işte buradasın." Yüzü genişlemiş bir sırıtişla ikiye ayrılıyor. "Bu yüzden, o iyi adamı kendine yakın tut, duydun mu?"

Boğazımı bir ağrı sarıyor. Çünkü bir zamanlar biz böyleydik. Bana hep bunu hatırlatırdı. Benim onun için, onun da benim için yaratıldığına yemin ederdi.

"Sana hiç bir kadından bahsetmedi mi?" diye sordum. "Kazadan önce bile mi?"

"Bir kadın mı? Tanrım, hayır. Bunu görmediğime ya da duymadığıma eminim. Ve ben hayatım boyunca burada yaşadım. Eğer buraya gelmeden önce burada yaşayan biri varsa, o kadar da önemli biri olmasa gerek."

Yani başka biri daha olabilirdi. Düşündükçe içim daralıyor. "Siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" Dolly'nin gözleri inceliyor.

"Başka bir hayattan," diye nefes alıyorum.

"Umarım birlikte yeni bir tane yaratabilirsiniz."

Odanın diğer ucuna baktığımda, onun da bana baktığını görüyorum ve içimdeki o özlem duygusu canlanıyor, bunu da umuyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

OceanofPDF.com

HUDSON

SID KONUŞUYOR AMA BEN TEK KELİME DUYMUYORUM. BU İMKANSIZ.

Bana o şekilde bakıyor, hatırlamamı istiyor. Onu içeri almamı.

Ama karanlıkta onu göremiyorum.

Çıkış yolunu bulamıyorum.

Ve ona ihtiyacım var. Beni eve geri götürecek pusulanın onda olduğunu biliyorum.

Onun gözlerine baktıkça, kalbim birlikte geçirdiğimiz hayatın her bir parçasını daha fazla hatırlamak istiyor.

Onu elime aldığımda ne kadar nefes kesici görüldüğüne dayanamadım, güzelden başka bir şey olmadığını düşündüm. Buradaki her kadın onun yanında sönük kalır.

"Başkanım, ne dediğimi duydunuz mu?" Sid kıkırdar. "Yoksa başka bir adam dansa kaldırmadan önce dansa kaldırman gereken o kadına aval aval bakmaya devam mı edeceksin?"

Deneyebilirler.

"Pek iyi bir dansçı değilim," diye itiraf ediyorum.

Hiç sebebim . İyi olup olmadığını bile bilmiyorum. "Dolly gelene kadar ben de değildim."

Ona baktığımda, ela gözlerinde aptal olduğumu söyleyen bir bakış vardı.

"Eğer bu bayan dans etmeniz için bir neden değilse..." Bir elini gri sakalında . "...o zaman umutsuz vakasın. Seni ikna etmeye çalışmazsam Dolly boynumu kırar. Yani, eğer sorarsa..." Bir adım öne çıkıyor ve yüzünü kulağıma yaklaştırıyor. "Ona elimden geleni yaptığımı söylediğinden emin ol." Geri çekilirken birasından bir yudum alıyor.

Başımı salladım. "Merak etme. Ona söyleyeceğimden emin ol." Dolly omzunu avuçlarken Hadleigh'i izlemeye devam ediyorum, sonra başka biriyle aceleyle uzaklaşıyor.

Bir dakika bile geçmeden yerel polislerden biri yaklaştı ve bakışları benimle bu pislik arasında gidip geldi.

Konuşmaya devam ediyorlar ve nabzım hızlanmaya devam ediyor. Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama artık kendi lanet bedenimin kontrolü bende değil. Karıma çok yakın duran bir adam varken olmaz.

"Yaşlı Martin kızınızı çalmadan önce acele etseniz iyi olur, Sayın Başkan." Sid'in eğlenen kıkırdaması vücudunda yankılanır.

Ama ayaklarım hareket etmeye başladı bile, Sid'in kahkahası her adımda biraz daha azalıyor.

Hadleigh genç yardımcısına, "Bana dans teklif etmeniz çok hoş," diyor. "Ama ben-"

Ateşli bakışlarım onu anında durduruyor. Sağ tarafından ona doğru yükseldiğimi görünce ağzı açık kaldı.

"Sayın Başkan." Martin sinirli bir şekilde elini uzatıyor, ben elini sıkıyorum, onun yerine ona ters ters bakıyorum.

"" diye . "O benimle."

"Oh! Özür dilerim, efendim. Hanımefendi. Ben...uh, bilmiyordum." Geriye doğru gitmeye başladı, neredeyse kendi ayağına takılıyordu. "Tekrar özür dilerim, Sayın Başkan. Size harika bir gün dilerim."

"Seninleyim, ha?" Küstah bir avuç içini kalçasına dayıyor, kaşlarını çatarken kaşlarını çatıyor. "Odanın diğer tarafında durup açıkça benden kaçtığın için öyle görünmüyordu."

"Senden kaçmıyordum," diye dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Sid'e yetişmeye çalışıyordum."

"Ne hakkında?" İkna olmayan bir bakış atıyor. *Hay sikeyim. Hiçbir fikrim yok. Sana bakmakla çok meşguldüm.* "Balık tutmak."

"Hmm. Şimdi de balık mı tutuyorsun?"

"Hudson'ın ne yaptı bilmiyorum ama Preston balık tutuyor." Ağzım seğirdi.

O nefes kesici gülümsemelerinden birini bıraktı ve ben de neredeyse ona evlenme teklif edecektim. Sanırım iki kez.

"Belki bir ara beni de götürürsün."

Seni gitmek istediğin her yere götürür, çok güzel.

"Balık tutmayı öğrenmek ister misin?"

"Belki." Dudaklarında boğucu, utangaç bir sırıtış beliriyor.

"Tanrım, sen bir belasın," diye nefes alıyorum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, bakışları benimkilere kilitleniyor.

Bu kadında beni asla bırakmak istemememe neden olan şey ne?

"Eskiden biraz sorun çıkarmamı severdin." Sesi şehvetle yükseliyor ve aletim pantolonumun içinde zonkluyor.

"Eminim öyledir."

Gözleri gözlerimin içine bakıyor ve dünya bana izin verdiği sürece böyle kalmak istiyorum.

"Dans et benimle." Kolumu oraya aitmiş gibi kalçalarına doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum, dudaklarına sanki onlar da bana aitmiş gibi bakıyorum.

"Hiç sormayacaksın sandım." Sanki burada benimle olmak tek istediği şeymiş gibi iç geçiriyor.

Ben de bu lanet kadını dans pistine sürükledim ve dans edebilmeyi umdum.

Elleri boynuma dolanıyor, gözlerimin içine özlemle bakarken kollarım sırtının küçük kısmına dolanıyor. Ve birlikte, sanki bedenlerimiz bunu daha önce yapmış gibi senkronize hareket ediyoruz. Sanki kalplerimiz bu şarkıyı söylemiş, aramızda kaynayan bu bariz tutkulu kimyanın sözlerinde erimiş gibi.

Yavaşça dans ediyoruz, gözlerimiz birbirinin içinde kayboluyor ve içimden yoğun bir duygu geçiyor ve onu biraz daha yakınıma çekiyorum. Gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum ama umurumda değil gibi görünüyor. Odanın geri kalanı kayboluyor ve tek gördüğüm, tek bildiğim, bana olan sevgisi kilometrelerce öteden hissedilebilen bu kadın.

Elimin tersiyle yanağının yumuşaklığını okşuyorum ve o da dokunuşumun içinde eriyor.

Yavaş yavaş büyüyen bu bağımlılığın tadına bakmak için onu öpecek kadar yaklaşıp kadar ağzım yavaş yavaş aşağı inerken kaşları çatılıyor, sık nefesleri hızlanıyor.

Dudaklarım onunkileri okşuyor, nefesi naneli ve ılık. Ve inliyor, yatakta yalnız olduğum zamanlar için saklamak istediğim, kendimi okşadığım, onun yerine bunu yapmasını istediğim seksi, küçük, kadınsı bir ses.

Bir kez olsun bir kadının içinde kaybolmak nasıl bir duygu olurdu? Şu anda onu istediğim gibi istemek ve istenmek?

"Hudson..." diye nefes alıyor.

Ve bu tek kelime ateşe su dökmek gibi, bana onun olmamı istediği kişi olmadığımı hatırlatıyor. Onu tanımıyorum. Onun anılarını paylaşmıyorum. Tutkularını. Onunla hiçbir şey paylaşmıyorum. Ben onun istediği kişi değilim. Asla o olamayacağım.

Çünkü çoktan ölmüş birini istiyor.

Bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu fark ederek hemen geri döndüm. Acı çekiyor ve ben kendi zevkim için onun acısından faydalaniyor olacaktım. Bu beni ne tür bir adam yapar?

"Hudson, lütfen." Benim veremeyeceğim bir şey için yalvarıyor.

"Özür dilerim. Sadece yapamam." Gözlerindeki acıyı görmemek için yüzünü göğsüne bastırmaya .

Ama onun yerine beni itti.

"Hayır! Bunu yapamazsın." Yüz hatları ıstırapla kaplanmıştı. "Az önce yaptığın şeyden sonra bana böyle sarılamazsın..." Omuzları sert nefeslerle titriyor. "Burada olamam."

Bana tekrar bakmadan önce parmaklarını gözlerine bastırıyor.

"Belki de herkes haklıydı. Belki de hayatıma devam etmeliyim. Belki de bu gerçekten..." Burnunu çekiyor. "Gerçekten bitti." Duygularını dizginlemek için savaşıırken çenesi yükseliyor. "Belki de senin beni unuttuğun gibi ben de seni unutmalıyım."

Bu sözler beni bu kadar incitmemeliydi. Ama onlarla ilgili bir şey, beni unutulması... Onun tarafından asla unutulmak istemiyorum.

Ben daha ağzımı açamadan, az önce kıldığım şeyi düzeltmezsem kafamı koparacakmış gibi bana bakan Dolly de dahil üzere pek çok konuşun dikkatini fırlayıp gitti.

Ben Hadleigh'nin peşinden koşarken, sadece bir metre ötede, bahçeye bitişik olan restorana giriyor. Uzun bir koridorda yavaşça peşinden yürürken kapı arkamdan çarparak kapanıyor.

Mekan boş, çalışanlar düğündeki konuklarla ilgileniyor. Burası da sessiz, topuklarının tıkırtısı dışında müzik daha zayıf.

"Defol buradan, *Preston!*" Bana doğru dönüyor ve bana adımla seslenmesinin canımı acıtmak için olduğunu anlıyorum. "Şu anda sana bakmak istemiyorum!" "Benden ne yapmamı istediğini bilmiyorum Hadleigh! Ben o değilim!" boşluğun bir kısmına saldırıyorum. "Belki bir zamanlar , ama artık değilim.

artık."

"Evet, !"

Koşarak geliyor, kalplerimiz arasında sadece bir ayak kalana kadar mesafeyi biraz daha açıyor.

"Hatırlamadığın için üzgünüm. Unutmama neden olan her ne olduysa özür dilerim, çünkü Tanrım, Hudson..." diye ağlıyor. "Bunu bilmeyi çok istiyorum ve seni benden alan herkesi incitmek istiyorum ama sen *osun*. Sen benim kocamsın, hatırlamıyor olsan bile. Ama görüyorsun, ben her şeyi hatırlıyorum. İkimiz için de."

Bu son birkaç kelimeyi fısıltılı bir nefesle söyledi, gözleri taze yaşlarla çarpıyordu.

"Siktir!" İki elimle başımın üstünü tutuyorum, nabzım hızla atıyor.

"Eğer bana karşı bir şey hissetmiyorsan, denemek istemiyorsan, hemen şimdi söyle, ben de gideyim. New York'taki çatı katımıza geri döneceğim ve bir daha bana bakmak zorunda kalmayacaksın."

Söyle ona. Bunu istemediğini söyle. Burada seninle kalmasını istiyorsun.

Ama o benim bunu yapmamı beklerken, ben kelimeleri çıkaramıyorum.

Sessiz bir çığlıkla başını sallar. "Ne var biliyor musun? Siktir et bunu!"

Parmaklarıyla kabaca gözünün altını siliyor. Ve bu sefer bana bakan kadın kırılğan değil, güçlü.

"Belki de oraya gidip Martin'i dansa kaldırmalıyım ve eğer şanslıysam, belki o da beni hisseder." Göğüs göğüse gelene kadar yolun geri kalanını geçiyor. "Çünkü Tanrı biliyor ya, sen gittiğinden beri hiçbir erkek bana dokunmadı. Belki de seni gerçekten unutmamın zamanı gelmiştir."

Ama yanımdan geçer geçmez boğazının arkasından tutup onu sert bedenime doğru fırlatıyorum.

"Bakın, bununla ilgili tek sorun..." Omurgası duvara çarpana kadar onu geriye doğru yürütürken homurdanıyorum. "Seni başka bir adamla düşünmek çok kötü şeyler yapma isteği uyandırıyor bende."

Ağzını açtığı anda nefes alış veriş hızlanıyor, ben ağır, zonklayan sikimi karnına bastırırken gözlerini dikmiş bakıyor.

"Ne tür kötü şeyler?" diye sordu.

"Kan içeren türden, Hadleigh. Çünkü seni başka biriyle görmek kalbini söküp atmak istememe neden oluyor."

Sözlerimden ve ona sürtünmemden dolayı inliyor. Parmaklarım saçlarına uzanıyor ve başını geriye çekip yumuşaklığını kavriyorum.

Yumruğumun içinde.

"Yani, sorunuza cevap vermek gerekirse..." Diğer elimi bıraktım, işaret parmağım çıplak kalçasında yavaşça geziniyordu. "Sen yakınımıdayken bir şeyler hissediyorum. Bunu lokantada zaten anladığınızı sanıyordum. Nedenini bilmiyorum. Bana hiç mantıklı gelmiyor. Ama bununla savaşmaktan yoruldum." Dudaklarımı kulağına götürüyorum. "Madem kocan olduğumu söylüyorsun, belki de seni kocan gibi becermemin zamanı gelmiştir."

"Oh, Tanrım..." Onu çevirip elbisesini kabaca çekerek mükemmel yuvarlak poposunu ortaya çıkarmadan hemen önce ağzından boğucu, soluk soluğa bir inilti çıkıyor.

Manzaraya hayran olmak için geri çekiliyorum, ama uzaklaşmaya çalıştığında kışına sert bir tokat atıyorum ve güzel bir el izi bırakıyorum. "Hareket edebileceğini hiç söylemedim."

Dönüyor, benim için iniliyor, ben onu yerinde tutuyorum, bana bakarken avucumu başının arkasına bastırıyorum, bakışlarında özlem ve arzu yoğunlaşıyor.

Karım sert seviyor ve görünüşe göre ben de öyle.

Diğer avucumla kışını avuçluyorum. "Çok güzelsin."

"Birileri bizi burada görebilir." Kelimeleri düzensiz, korku ve heyecan da var.

Ve o haklı. Arkamı dönersem bahçeyi görebilirim. Biri gözetlemeye karar verirse ya da personel bir şey için buraya gelirse, kesinlikle yakalanırız. Ama mutfak diğer tarafta ve personel için başka bir giriş daha var.

"Bırakın yapsınlar."

Ona tekrar şaplak atıyorum, ona baktıkça ihtiyacım artıyor, beni çok sertleştiren o küçük sesleri daha fazla çıkarıyor; hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyorum.

Avucumun kalçalarının arasından kaymasına ve sıcak, ıslak amını avuçlamama izin verdim.

Vücudumu tekrar onunkine doğru iterken, ağzım kulağına düşüyor, iki parmağım yavaşça klitorisinin her iki yanında geziniyor.

"Biri iç çamaşırını mı unuttu?"

"Bu bir türlü vazgeçemediğim bir alışkanlık," diye tıslayarak haykırıyor.

"Aman Tanrım, seni çok özledim. Lütfen, buna ihtiyacım var."

"Karımın gelmesi gerekiyor mu?"

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Neden parçası olmadığım bu oyunu oynuyorum. Ama duramıyorum.

"Evet, lütfen" diye yalvarıyor ama daha fazlasına ihtiyacım var.

"O zaman bana tam olarak ne istediğini söyle. O güzel dudaklarından çıkan iğrenç kelimeleri duymam gerek. Sonra boşalmana izin vereceğim. Parmaklarımın üzerine."

Lobunu ağzıma alıyorum.

"Dilimin üstünde."

Dudaklarım boynunu öpüyor.

"Sen benim her kalın santimimi alırken sikimin üzerinde."

Klitorisini daha hızlı okşayarak daha yüksek sesle inlemesini sağlıyorum.

"Yaptığı bu muydu Hadleigh? Kocan senin için bunu mu yaptı?"

O çılgılık atana kadar üç parmağımı içine sokuyorum ve daha da derine iniyorum.

"Seni becermeden önce kaç kez boşalmanı sağladı? Çünkü ona verdiğinden daha fazlasını istiyorum." O kıvranıp inerken parmaklarımı kısıpıyorum, o kadar ıslak ki elimden aşağı damlıyor. "Kendimi kıskanıyorum çünkü sana daha fazlasını veren kişi olmak istiyorum."

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor, bakışlarını yakalamak için dönüyor. "Seni Hudson gibi, Preston gibi seviyorum..."

Kaşları çatılıyor, kalbim düzensiz atarken bile hızlanmaya devam ediyorum, bu sözleri duyamıyorum ya da kabullenemiyorum. Kaçma ihtiyacı beni eziyor, ama içimi kemiren bir his de kalmak istiyor.

Sözlerini bitirmeye çalışırken amı titriyor. "Kim olduğun umurumda değil. Sadece seviyorum-"

Hayır. Bunu söylediğini duyamıyorum. O sözünü bitiremeden dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum ve onu açlık dolu bir ihtiyaçla öpüyorum, içinde boğulduğum arzusun her zerresiyle bu kadını alıyorum.

Tabii ki beni sevdiğini söylemesini istedim. Ama arkasında duran adamı sevebileceğinden emin değilken bunu söyleyemezdi. Bunu dinleyemez ve beni olduğum gibi kabul edebileceğine kendimi inandıramazdım.

Vuruşlarımı derinleştirirken dilim onunkiyle birlikte kendi ritmimizi tutturuyor.

Vücudu titrerken eli başımın arkasını buluyor, beni ağzının derinliklerine itiyor, ben parmaklarımla onu becerirken başparmağım klitorisini çalıştırıyor.

Çok iyi hissediyor.

Sıcak.

Sarhoş edici.

Tamamen benim.

Ve bu sefer klitorisine fiske vurduğumda, düşüyor ve ben onun tüm zevk çıgıllıklarını tüketmek için oradayım, dilini ağzıma çekerken inliyorum.

"Mükemmel," diye fısıldıyorum boğuk bir sesle, titreyen dudaklarını son bir kez öperek.

Serbest kalmadan önce dizlerimin üzerine çöküyorum ve başımı ipeksi kalçalarının arasına sokuyorum, her iki avucum da kıç yanaklarını kavrarken onu duvara dönük tutuyorum.

"Tanrım, Hudson..." Bana bakıyor. "Bir dakikaya ihtiyacım var, lütfen."

Hırlayarak kıkırdıyorum. "Bir dakika alamayacaksın."

Sonra ağzım onun üzerinde, düzleştirilmiş dilime karşı klitorisini emiyor.

"Evet..." diye inliyor, ben yalayıp emerken ve tadına bakarken eli saçlarımı yumrukluyor.

Bu kadının dilimin etrafında titrediğini hissetmek asla unutmak istemediğim bir deneyim. Dilim onun içinde kayıyor, sonra ben onun yakın olduğunu anlayana kadar merkezinin etrafında yuvarlanıyor.

"Hudson, yapamam... Bu çok fazla!" Hatırlamadığım adamın adını haykırırken saçlarımı çekiyor.

Ama bu sefer, onunla savaşıyorum. Beni almasına izin veriyorum, o olduğumu iddia edene kadar beni boğmasına izin veriyorum. Şu anda ona sahip olmak için her şeyi yaparım.

Dilimin ucu, çıgık atana kadar etrafında daha hızlı dönüyor, boşalırken bir elimi ağzına kapatıyor. Amına karşı hırlıyorum ve bana verdiği her damlanın tadına bakıyorum.

Uzaktan aniden bir kapı açılır ve o anda nefesi kesilir.

Yavaşça ayağa kalkarak parmağımı dudaklarına götürüyorum. "Şşş."

Obasını sallıyor ben elbisesini indirirken örtündüğünden emin oluyorum.

Ne yazık ki.

Kasabadaki kadınlardan biri, muhtemelen tuvaleti kullanmak için gelmiş, "Ona dokunma şekline inanabiliyor musunuz?" diyor. "Yani, Tanrım. Bana böyle dokunması için ne yapmam gerekiyor?" Kadın gülüyor.

"Biliyorum, doğru. O nereden geldi ki? Onu tanıyor mu? Söyledikleri bu mu?"

"Ben de öyle
duydum." "Şanslı
sürtük."

O sessizce gülerken, omuzları usulca sallanırken ben gülümsemeye karşı koymaya çalışıyorum. O kadar güzel ki. Çok tanıdık. Ve işte kalbim gidiyor, bana tam olarak duyamadığım şeyler söylüyor.

Yine de uzaklarda bir yerlerde, unutulmuş kelimelerin ve bitmeyen vaatlerin fısıltılarını hissediyorum.

Ona bunu verebilir miyim? Bir şekilde bana ihtiyacı olan adam olmayı öğrenebilir miyim?

Olmak mı?

"Gitmeliyiz." Kalbinin düzensiz atışlarıyla göğsü yükselip alçalıyor, ama gitmek istemiyorum, onsuz anlamına gelmiyorsa.

Göğsüm kelimelere dökülemeyecek kadar büyük duygularla sıkışıyor. Parmak uçlarımla çenesinin kıvrımını okşuyorum, sert bir avuçla kavriyorum ve gözlerim onunkilerden ayrılmadan ağzımı titreyen dudaklarına doğru indirip onu öpüyorum.

Ve daha önce hiç bu kadar çok şey hissetmemiştim.

Acele etmeden, telaşsız bir tutkuyla onu öpüyorum, bunu hissetmesini istiyorum.

-Kemiklerimdeki bu sızı, ona yapabileceğimden bile emin olmadığım bir şeyi vermek için içimi kemiriyor.

Çünkü nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Bizi eskiden olduğu gibi nasıl geri götüreceğimizi bilmiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

OceanofPDF.com

HADLEIGH

"BİR DAKIKA," DIYOR İSEULT TELEFONDA, BEN TEKRAR İÇERİ GİRDİĞİMDE. motel odamda. "Bütün bunları söyledikten sonra sana asıldığını ve senin burada olduğunu mu söylüyorsun? Benimle konuşuyorsun. Ve onun beynini sikmediğini mi?"

"Evet, aslında." İnleyerek gülüyorum, geriye doğru yatağa düşüyorum ve tavana bakıyorum.

Tabii ki, şu anda bunu düşünmek yerine Hudson'ı beceriyor olmayı çok isterdim. Tanrım, o kadar uzun zaman oldu ki ne yapacağımı hatırladığımdan bile emin değilim.

Ama bana dokunduğunda, pis ve kaba ama şefkatli ve sevgi dolu olduğunda? O Hudson'dı.

Hudson'ım.

Kim olduğunu hatırlamıyor olabilir, ama ruhunun içinde ondan parçalar yanıyor ve kendilerini tanıtmak için yalvarıyor.

Belki de geri dönmesi için gereken şey budur. Benim etrafımda olmak. Bilmeden kendisi olmak.

Ama ya asla gerçekleşmeyecek bir şeyi diliyorsam?

Kıs kıs gülerek beni düşüncelerimden kopardı. "O adamın nerede yaşadığını bulsan ve başladığı işi bitirmesini sağlasan iyi edersin."

Lanet olsun. Adresini bile bilmiyorum. Yani, eminim Dolly'i bulup ona sorabilirim. Ama sonra ne olacak? Kendimi içeri mi davet edeyim?

"Peki ya beni geri çevirirse?" Düşünüyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum, Iseult. Eve geri mi döneyim? Holden'la buraya mı taşınayım? Ya buraya taşınırsam, ya bizi hâlâ istemiyorsa?"

"Lütfen." Az önce saçma bir Şey söylemiŐim gibi alay ediyor. "Adam az önce herkesin gözü önünde seninle yattı. Seni istediğini söyleyebiliriz."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum..." Sesi itenleŐiyor. "Senin için bundan nefret ediyorum. İkiniz için de." İ çekene kadar bir an sessiz kalıyor. "Eskiden sana ve Hudson'a bakar ve gizliden gizliye kıskanırdım. Çünkü bunu isterdim. İkinizin de sahip olduğu Şeyi istiyordum." Kabaca nefes veriyor. "Ve bunun bu Şekilde yok olduğunu görmek? Lanet olsun. Bunu her kim yaptıysa bulup öldürmek istiyorum."

Karşılığında hiçbir Şey söylemiyorum. Çünkü söyleyecek ne var ki? O haklı.

AŞkımız yok oldu ve ben de onları öldürmek istiyorum. "Orada mısın?" diye soruyor.

"Evet."

"Babam ve ben kasabadaki avuş Peters'ı araŐtırıyorduk."

"O nasıl dahil oldu?"

"Hudson bize, masasının üzerindeki bir fotoğraf çerçevesindeki sahte çiftin ailesi olduğunu söyleyenin o olduğunu söyledi. Bunu neden yapsın ki?"

Bir ürperti ensemden yukarı doğru tırmanıyor. Hissedebildiğim ama göremediğim bir hayalet gibi.

"Sevgili babacığım bizimkilerin sessizce onu soruŐturmasını istiyor," diye açıklıyor. "O buradan baŐlamamız gerektiğini düşünüyor, ben ise yumruklarımı kullanmayı tercih ediyorum. Bu Şekilde daha hızlı konuŐacađını garanti ediyor. Sen ne düşünüyorsun?"

"Ne yapman gerekiyorsa yap."

Sahte bir dehşet içinde nefesi kesiliyor. "Vay anasını. Hadleigh Mackay hayır demedi. Bunu sevdim."

"Biri ona yalan söyledi. Biri ona bunu yaptı. Bize yaptı. Ve hepsinin cezasını çekmesini istiyorum. O yüzden evet, ne yapman gerekiyorsa yap." Ses kulaklarımı doldurana kadar kalp atışlarım hızlanıyor.

ığlık atmak istiyorum. Ağlamak. Her Şeyi kırmak. Parmaklarım kıvrılıyor ve tırnaklarım derimi delene kadar onları avucuma bastırıyorum.

"Seni suçlamıyorum. Ben de sulardım. Peters konuşana kadar onu eşek sudan gelinceye kadar dverdim. Ama babam bunu yaparsam, olaya karışan başka kim varsa ihbar edebileceğimi düşünüyor."

Nabzım daha da hızlı atıyor. "Sence birden fazla mı var?"

"Kesinlikle. Bu sadece bir kişinin hazırladığı bir Şey değil. Benim tahminim? İyi planlanmış. Kim tarafından ve neden yapıldığını bulacağız. Sadece

biraz zamana ihtiyacım var."

"Zamanınız var. Çünkü ne bulursanız bulun, bu onun anılarını geri getirmeyecek."

"Hatırlayacak, Hadleigh. Hatırlamak zorunda."

İki parmağımı şakağıma bastırıyorum. "Bunu bilmiyorum. Yıllar önce, ortadan kaybolduğu sıralarda hafıza kaybına neden olan bir kaza geçirdiğini söyledi. Bu da demek oluyor ki bunca yıldır ne beni ne de başka bir şeyi hatırlıyor. Yani bunca zaman içinde hiçbir şey geri gelmediyse, geleceğini de sanmıyorum."

Sessizliği çok şey anlatıyor. Benimle aynı fikirde. Ve bu beni çok üzüyor çünkü yanılmış olmayı çok istiyorum.

"Bak," dedi sonunda. "Burada oturup seni saçmalıklarla beslemeyeceğim. Durum iyi görünmüyor. Ama o geri döndü. Belki eskisi gibi değil, elbette. Ama hâlâ burada. Yaşıyor. Sizin için yeni bir hayat şansı var. Ve eğer sizinle geri dönmeye karar vermezse, onu kendim sürükleyeceğim."

Küçük bir kahkaha attım. "Biliyor musun, artık gerçek kimliğini bildiğim için, ne zaman cinayet ya da şiddet tehdidinde bulunsan, bunun yepyeni bir anlamı oluyor."

"Buna alışacaksın. Eninde sonunda."

Bir karşılık bulmaya çalışırken, motelimin kapısı hafifçe çalındı.

"Ne be?" Oturur pozisyona geçerek mırıldandım.

Kim olabilir ki? Personelin temizlik hizmeti istemediğimi bildiğinden emin oldum. Kapıda öyle yazan bir tabela bile var.

"Ne oldu?" Iseult telaşla sorar. "Sen iyi misin?" "Biri kapıyı çalıyor."

"Kahretsin, bahse girerim senin işini geliyordur."

"Beni mi?" Kahkahalarım dışarı taşıyor. "Cinayet gibi mi?"

"Hayır, seni göt, cinayet gibi değil. Yani vajinanızdan bahsetmiyorsak... o zaman belki biraz cinayet işinize yarayabilir."

"Oh, kapa çeneni. Eminim o bile değildir. Eminim oğlunun düğününü terk ettikten sonra Dolly beni kontrol etmeye gelmiştir."

Yavaşça ayağa kalkmaya başlıyorum, kapıya yaklaşırken içimde adrenalin dolaşıyor, o olduğunu umuyorum. Gerçekten benim için geri dönmüş olmasını umarak.

"Seni kim suçlayabilir ki? Belediye başkanı az önce senin yenilenmiş vajinanı kirletti. Belki de sana gösteriyi izlediğini söylemek için buradadır."

"Aman Tanrım, İseult. Böyle şaka yapma!" Fısıldayarak bağıyorum, gözetleme deliğinden bakana kadar kapıya yaklaşıyorum. "Kahretsin," diye soluyorum. "Gitmem gerek."

"Bekle, kim o?"

Ama telefonu kapattım ve kapıyı hızla çekip açtım, bana bakan kişi karşısında afalladım. "Hey. Burada ne yapıyorsun?"

HUDSON

"Sence ne yapmalıyım?" Hadleigh'i moteline sonra Sheldon'a sordum.

Yine de tek istediğim onu evime davet etmektir. Ona sarılmak. Ve onu tekrar öpmek. Bir kez olsun hiçbir şeyin eksik olmadığını ve her şeyin olması gerektiği yerde olduğunu hissetmeme yardımcı olması için.

Ama kelimeleri çıkaramadan kendimi durdurdum. Çünkü beni olduğum gibi kabul edebileceğini, ihtiyacı olan şey olabileceğimi bilene kadar bunu ona yapamam.

Çavuş Peters hakkında öğrendiklerimi Sheldon'a söylemedim. Bana olanlara karışmış olabileceğini. Henüz kimseyi bir şeyle suçlamak istemiyorum. En azından açıkça.

Ne olduğunu anlamak için zamana ihtiyacım var. Ama nasıl? Elimde ipucu yok. Elimde hiçbir şey yok. Patrick Quinn bana yardım etmeye yemin etti ve sanki benim tarafımda gibi hissediyorum. Hadleigh bu insanlara güvенеbileceğimi söylüyorsa, ben de ona güvenirim.

"Kadınlar konusunda benden yardım mı istiyorsun?" Kanepeye çökerek alay ediyor. "Sana hiç sağlam bir tavsiye verdim mi?"

"Hayır... ama belki de şimdi sevişmeye başlamalısın çünkü kendimi kaybediyorum, dostum." Duvara yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve başımın arkasını kavriyorum. "Onu düşünmeden duramıyorum. Ve denedim, inan bana."

"Denemeyi bıraksan iyi olur, çünkü bir anlamı olduğunu sanmıyorum." Dikkatimi onunkine verdiğimde sırtıyordu.

"Bir erkek görünen bir kadını kolay kolay unutmaz."

Ona ters ters baktım. "Evet, onu şu anda düşündüğün gibi düşünmeyi bıraksan iyi edersin."

Elini havaya kaldırır. "Tek söylediğim, karar vermek zorundasın. Burada inşa ettiğin her şeyi bırakacak mısın? Yoksa onun gitmesine izin mi vereceksin?"

Ve videoda ona yakınlık gösteren o pisliğin onu almasına izin mi verelim? Yok artık.

Bu kıskançlıktan öte bir şey. Başka kimsenin ona sahip olmasını istemiyorum çünkü Onun yerine onu istiyorum.

Bu mantıksız. Bunu biliyorum. O kelimenin tam anlamıyla bir yabancı. Ama açıklayamadığım bir enerji çekimi var. Kaçamadığım bir manyetizma. Ve her saat daha da güçleniyor. Ta ki tutunamayana kadar.

"Yani, buradan ayrılıp New York'a taşınmam gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Söylediğim bu değildi. Ama bu bir seçenek. Gerçekten onun istediği kişi olabilir misin?"

Tabii ki yapamam. Ama New York'a gitmek anılarımı canlandırabilir.

Ya da seni hatırladığına pişman eder.

Bu düşünce neden aklıma geldi bilmiyorum. Neyi öğrenmekten korkabilirim ki?

Duvardan inip kapıya doğru ilerliyorum. "Gidip onu göreceğim."

Sırtışı çok ukalaca. "Hizmet edebildiğime sevindim. Belki bu sefer düğündeki neredeyse herkesin haberi olmadan onu boşaltabilirsin."

"Siktir..." Bir an için gözlerimi kısıtım. "Nasıl öğrendin?"

Ona söylemedim ve orada değildi. Katılamadı. Büyükannesinin kalçasını kırdıktan sonra yardıma ihtiyacı vardı, bu yüzden günü onunla birlikte şehir dışında geçirdi ve yeni döndü.

"Dolly'nin yeğeni ikinizi duymuş olmalı ve onun ne kadar boşboğaz olduğunu bilirsiniz. Yine de Dolly bu haberden çok mutlu oldu." Daha sert kıkırdıyor.

"Tanrım," diye mırıldandım. "Hadleigh'e söyleme. Öğrenirse buradan kaçıp gider."

"O zaman bavulları toptasak iyi olur." İki kolunu da kanepeye doğru uzatıyor. "Ne olur ne olmaz diye."

Ama işimi bırakabilir miyim? Buradaki insanları? Bilmediğim bir şey için her şeyi geride bırakabilir miyim?

Ama öte yandan, onu iki kez terk edebilir miydim? Onu gerçekten bu şekilde incitebilir miydim?

Leeway Motel'e varır varmaz resepsiyon görevlisine Hadleigh'in oda numarasını sordum.

Çoğu yer size bu bilgiyi vermez. Ama belediye başkanı olduğunuzda ve tüm insanlar sizi tanıdığına, sizin için her şeyi yaparlar.

On iki numaralı odanın önünde dururken, gecenin ilk saatlerinde, parmak eklemlerim kapıya bir santim yaklaşıyor. Kalbim hızla çarpıyor, kapıyı çalamıyorum.

Beni burada gördüğünde ne diyecek? Kapıyı bile açacak mı?

Bilmiyorum. Ama denemek zorundayım. Onunla

konuşmalıyım. "Siktir et." Hafifçe vuruyorum.

Saniyeler geçiyor ve ben hiçbir şey duymuyorum. Bu yüzden diğer taraftan ayak sesleri ve boğuk sesler gelene kadar tekrar yapıyorum.

kim var?

Daha yüksek sesle çalıyorum, neredeyse kapıyı

yumrukluyorum. Yavaş yavaş açılmaya başladı, ta ki onu

görene kadar. Aynı siyah elbise. Çok güzel.

O gerçekten benim miydi? Onu bilerek terk etmiş olmamın imkanı yok. O beni tüketiyor. İçimde yaşayan her bilinçsiz duyguyu yok ediyor.

"Hadleigh, yapmalıyız-"

Ancak bu sözler ağzından çıkar çıkmaz, geri kalanı anında kaybolur çünkü bir adam gelip onun yanında durur.

Göğsümde öfke çalkalanıyor, ellerim yanlarıma düşüyor ve gergin yumruklar oluşturuyor.

Videolardaki adam burada. Onunla

birlikte.

Karımla birlikte.

Çok rahat görünüyorsun.

Siktir!

Yüz ifadem çalkantılı bir hal alırken beni değerlendiriyor, onu fiziksel olarak uzaklaştırmaya hazır.

Anında ondan nefret ettim ve nedenini bilmiyorum.

Yine de ona baktıkça içimde bir şeyler kıpırdanıyor, sanki onda tanıdık bir şeyler varmış gibi. Hoşlanmadığım bir şey. Yine de onu tanıyamıyorum ve bu beni öldürüyor.

Ama muhtemelen hepsi kafamda. Karımı becermek istiyor. Tabii ki ondan nefret ediyorum. Ve eminim tanıdık geliyordur çünkü onu

düğün videosu.

"Kutsal..." diye fısıldıyor. "Bu gerçekten sensin."

Gözleri yuvarlak ve beni tanıyormuş gibi bana bakıyor. Ama sanırım tanıyor.

"Onun burada ne işi var?" Ona hiç dikkat etmeden .

Ağzı gergin bir şekilde . Ne kadar rahatsız olduğunu anlamak çok kolay. Yavaşça bileğini kavriyorum ve onu eşğin ötesine sürüklüyorum.

"Konuşmamız gerek." Ona ters ters baktım. "Özel olarak."

"Brooks, bize bir saniye izin ver," diye omzunun arkasına atıyor, ben onu dışarı çekmeye devam ederken bile.

Onun yakınında olmasını istemiyorum.

"Tamam." Kaşları toplanıyor ve bana şüpheli bir bakış atıyor. "Bana ihtiyacın olursa hemen içeride olacağım."

"Sana ihtiyacı olmayacak."

Sesimde yakaladığı bir keskinlik var, ağzı hafif bir gülümsemeyle titriyor.

"Kapıyı kapat," çıkışıyorum ve bir an için burun delikleri . Bırak bir şey söylesin. Ona meydan okuyorum.

"Kapat şunu Brooks. Lütfen." Gözleri onu dinlemesi için yalvarıyor.

Ona bir kez baktı ve orospu çocuğu yumuşadı. "Tamam."

Bunu yapar yapmaz, onu duvara doğru itmeden önce hızlı bir nefes çekiyorum, avuç içlerim yüzünün yanında düz, gözlerim onunkilere dikiliyor.

"Onu *becerdi* mi?"

"Brooks mu?" Bu suçlama karşısında yüzü acıyla buruşuyor. "Deli misin sen? Ben hiç kimseyle yatmadım!" diye fısıldayarak bağılıyor. "Hele de kardeşinle!"

"Kardeşim?" Kaslarım sertleşti. "Sana kendisininmişsin gibi bakan o pislik benim kardeşim miydi?"

"Evet, Hudson!" diye mırıldanıyor. "Siz de çok iyi arkadaşınız. Bana on yaşında birlikte evlat edinildiğinizi söyledi. Neredeyse yetişkin olana kadar birlikte yaşamışsınız."

"İmkânı yok. Buna inanmayı reddediyorum. O pislikle asla arkadaş olmam."

Bir an için gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor. "Brooks'un kusurları olabilir, hepimizin olduğu gibi, ama sen gittikten sonra benim için... uh... öne çıktı. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum."

Kelimeler göğsüme saplanıyor çünkü onlardan nefret ediyorum. Ben orada değilken onun orada olduğunu bilmekten nefret ediyorum. Ben orada değilken onun karımla

Burada, her geçen gün onu unutarak.

Ama artık buradayım. Benden geriye ne kaldıysa onun. Ve onu almasını izlemektense ölmeyi tercih ederim.

Hadleigh benim.

Ona tekrar aşıık olmayı öğrenebilirim. O kadar da zor olmaz. Ona bir baksana.

Çenesini kavırıyorum ve şehvetli nefeslerle ağızımı yumuşak dudaklarına değdiriyorum. "Özür dilerim." Alnım onunkiyle buluşuyor. "Sana bu kadar sert davranmamalıydım. Seni başka biriyle görmekten nefret ediyorum."

Kollarını boynuma doluyor. "Aynen."

İ çekiyor ve bu kırık ses kalbimdeki acının daha da derinleşmesine neden oluyor.

"Başka kimse yoktu, Hadleigh."

"Senin kadarıyla," diye nefes alıyor. "Yapmayalım, tamam mı?" Bana bakmak için beni biraz geriye itiyor.

"Seni başka bir kadınla hayal istemiyorum. Bu beni hasta ediyor."

Yüzü düşüyor ve elimin arkası çenesinin altına gelene kadar aşağı bakıyor, onu bana o gözleri bakmaya zorluyor.

"Çok zgnm," diyorum ona. "Sana yaşattığım tüm acıları geri alabilmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Kaybettiğimiz yılları bize geri vermek için her şeyi yapardım."

Avucu ön kolumun etrafında kenetleniyor. "Bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok. Sahip olduğumuz tek şey henüz yaşamadığımız yıllar. Ve onlara sahip olabiliriz, Hudson. Birlikte." Başparmağı tenimde daireler çizerek karıncalanmasına neden oluyor. "Eğer denemeye istekliysen. Eğer istersen-"

Senin için her şeyi yapmaya hazırım.

Ve kelimeler yerine onu öpüyorum, ikimizi de tüketmesine izin veriyorum - içimdeki bu hisler bir türlü gitmiyor.

Onu alışımında yumuşak ya da telaşsız bir şey yok. Ellerim saçlarında, ona istediğimi söylerken parmaklarım yumuşaklığı kesiyor. Hepsini istiyorum. Nasıl yürüteceğimizi bilmiyorum ama bir yolunu bulacağız.

Bunca yıldır yalnızdım, doğru kadının anılarımda olduğunu bilmiyordum, uyumak için uzandığımda çatlaklardan kayıyordu. Çünkü kalbimde onun hayalini kurduğum kadın olduğunu biliyorum.

Başından beri o olmalı.

Ağızımın içinde inliyor ve ben vücudumu onunkine yapıştırırken boğazımda derin bir hırıltı gümbürdüyor, onu çıplak istiyorum, ellerim, dudaklarım

onun her muhteşem santimini. Düğünde başladığımız işi bitirmek istiyorum ve bu sefer onun gitmesine izin vermeyeceğim.

Hiçbir zaman.

Avucum boğazına dolanıyor, nabzının etime çarptığını hissediyorum, diğer elim üst uyluğuna doğru kayıyor, elbiseyi santim santim yukarı itiyor, parmak uçlarımda ıslandığını hissetmek istiyor, bana Hudson dediğini duymak istiyorum.

Preston ismini hiç sevmedim zaten.

Ama bunu yaparken, alt dudağını ağzıma alırken, kapı açılıyor ve piç boğazını temizliyor.

"Üzgünüm... Hadleigh, sana bir telefon var."

Sesini duyunca dudaklarına doğru homurdanıyorum, o ise beni kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyor ama başaramıyor.

İsteksizce ona nefes alması için yer açıyorum ama bedenimi yine de ona yaslıyorum.

Yanakları pembeleşiyor ve bunu görmek hoşuma gidiyor.

Sırıtişımı genişletmeye zorluyorum çünkü o orospu çocuğu ikimizi bu şekilde görmekten mutlu görünmüyor.

"Kim o?" soruyor, sesi kısık ve çok seksi. "Elowen mı?

Onu sonra arayacağımı söyle."

Çenesini gıcırdatıyor. "Holden arıyor. Son beş dakikadır arıyor."

Sertçe nefes alıyor ve gözlerini korku dolduruyor. Sanki hiç gelmeyecek bir can simidi arıyormuş gibi ona bakıyor.

"Kahretsin..." diye mırıldandı. "Ona söylediğini sanıyordum."

Ürkütücü bir şey midemin çukuruna çarpıyor. Gelgitli bir korku dalgası gibi üzerime çöküyor.

Yüzünü iki elimle kavıyorum ve sadece bana bakması için onu zorluyorum. "Holden kim, Hadleigh?"

Ama soruyu sorduğumda, vereceği cevabın bizi mahvedeceğini biliyorum.

BÖLÜM 3 1

OceanofPDF.com

HUDSON

"HOLDEN KİM?" ONA TEKRAR SORDUM, GÖZLERİ YAŞLARLA PARLIYORDU. düşmesine izin vermez.

"Hudson..." Omuzları düşüyor ve sanki her bir parçası geri çekilmek, bana söylemek üzere olduğu şeyden saklanmak istiyor.

"İkinizin konuşmasına izin vereceğim," diyor piç kurusu ve ben ona bakmıyorum bile. "Holden'a onu geri arayacağını söyleyeceğim."

Sonra kapıyı kapattı ve beni cevaplardan çok sorularla baş başa bıraktı.

Hadleigh gözlerini kapatıyor, uzun kirpikleri düzensiz bir şekilde dalgalanıyor, ben başımı sallayarak ondan uzaklaşırken ağır nefes alıyor.

"Bana neler olduğunu anlat." Sertçe nefes veriyorum, birkaç adım daha geri gidiyorum.

Parıldayan gözlerini açtı. "Dün sana söylemek istedim." Ağlarken boğuluyor. "Ama seni korkutup kaçıracağımdan korktum ve ben sadece... Seni tekrar kaybedemem." Yanağından aşağı süzülen nemi siliyor.

"Siktir..." Alnımı sıkarak gözlerimi kapanmaya zorluyorum.

Çünkü biliyorum. Sonraki birkaç kelime kaymadan önce, ne yapacaklarını biliyorum

ol.

"Bir oğlumuz var,

Hudson." "Ne?"

Cevabı beklerken bile nefes alamıyor gibiyim. Göğsüm Görünmez tuğlalı yığınlar.

Ağırımış.

Nefes al.

Nefes ver.

"Adı Holden," diye devam ediyor ben göğsümü avuçlarken. "Dört yaşında ve çok güzel."

Sözleri derinden etkiledi.

Benim bir oğlum var.

", " diye mırıldanıyorum, ona bakarken nabzım hızla atıyor. "Bu gerçekleşiyor olamaz."

"Çok özür dilerim." Kaşlarını çatarak kolumu tutmaya çalışıyor ama ben kafamı toparlayamadığım için elimden kurtuluyorum.

Benim bir oğlum var.

Daha önce hiç tanışmadığım

bir oğul. Tanımadığım bir

oğul.

Bensiz büyüyen bir oğul. Onun için bir yabancıyım.

Sonra aklıma geldi.

Brooks oğlumu büyütüyordu, değil mi? Ben yokken o yanımdaydı.

Bu düşünce kalbimi paramparça etti.

Ona sırtımı dönüyorum, ben bile kendimi zor toparlarken onun gözlerinden dökülen ham duygularla başa çıkamıyorum.

"O mükemmel Hudson," dedi pantolonunun altından. "Bana seni o kadar çok hatırlatıyor ki."

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum, tüm bedenim öfkeyle kabarıyor. Ona bile değil.

Ama tüm bu lanet duruma.

Yumuşak bir el omzuma konuyor ve yemin ederim dokunuşu yakıyor.

"Lütfen bana bak," diye yalvarıyor. "Bunun canını yaktığını biliyorum ama bunu senden saklamak istememiştim. Seni acı içinde görmekten nefret ediyorum."

Kolları beni sarıyor ve yanağını kürek kemiklerimin arasına yerleştiriyor.

Hiç tereddüt etmeden ellerini ellerime aldım ve atan kalbime doğru tuttum.

"Nasıl biri?" Fısıldıyorum, gerçekten bilmek istediğim şey varlığımdan haberdar olup olmadığı olsa bile.

Ama cevap beni paramparça edebilir ve ben buna hazır değilim. Hele ki dikiş yerlerim parçalanırken.

"Komik biri. Tatlı. Cehennem kadar yaramaz." Gözyaşları nefesini yıkarken gülüyor. "O benim yaşama amacım. O bu dünyada güzel olan her şey."

Sesli nefes verişlerim ve parmaklarımın onunkilere dolanması tek yanıtlım oluyor.

"Mücadele ettik," diye devam ediyor. "Sen ve ben. Yıllarca çocuk sahibi olamadık, sonra sen ortadan kaybolduğunda hamile olduğumu öğrendim ve bundan nefret ettim." Burnunu çekiyor ve kalp ağrısı benimkine sızıyor. "Sensiz bir çocuk sahibi olma düşüncesinden nefret ettim."

Bunca yıl neler yaşamış olmalı.

"Hiçbir şeyi kutlamak istemiyordum ama Iseult ve diğer arkadaşlarım Elowen ve Leighton vardı. Ve... ve Brooks." Son kısmı fısıldıyor.

Ellerini sıkıyorum, çünkü lanet olsun, onun adını her duyduğumda daha da nefret ediyorum.

"Her günle yüzleşmemi sağladılar. Devam etmeyi katlanılabilir hale getirdiler. Çünkü uzun bir süre bunu istemedim. Sensiz yaşamak istemedim."

"Hadleigh..." Ellerini dudaklarıma götürüyorum ve parmak eklemlerini öpüyorum. "Bunu tek başına yaşadığın için üzgünüm."

"Geri dön," diye yalvarıyor, yüzünü içime gömüyor ve karıncalanmalar omurgama yayılıyor. "Eve, bize gel. Onunla tanışmanı istiyorum. Her zaman olmamız gerektiği gibi bir aile olabiliriz."

Başım dönüyor. Bunu istiyorum. Ama onunla öylece gidemem. Her şeyi bırakıp gitmek delilik gibi geliyor. Hâlâ bana ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Hâlâ burada yapmam gereken bir iş var. Her şeyi arkamda bırakıp gidemem, değil mi?

Ya Holden benden nefret ederse? Ya onu ve annesini terk ettiğimi düşünürse? O zaman ne olacak? Bununla başa çıkamam. Son birkaç gündür darbe üstüne darbe yedim. Şu anda daha fazlasını kaldıramam.

"Lütfen, Hudson." Beni bıraktı ve yüzüme döndü. "Tabii sana Preston dememi istemiyorsan, çünkü adının ne olduğu umurumda değil. Sadece seni istiyorum."

Özlem dolu bakışlarımla, başparmaklarım gözlerinin altında biriken yaşları okşayarak uzaklaştırıyor. Tanrım, nefes kesici, güzel, kırık ve nefes kesici.

Ama yapamam.

"Hadleigh, ben... lanet olsun, şu anda hiçbir şey bilmiyorum." Gözlerimi kısarak kapatıyorum, ayaklarının dibine düşmek üzere olduğum acıya tanık olmak istemiyorum. "Seninle geri dönemem. Özür dilerim. Daha yeni tanıştık. Bana biraz daha zaman ver. Tamam mı?"

Keskin bir nefes veriyor, ona bakmama neden oluyor ve anında pişman oluyorum.

Gözlerinde iri yaşlar oluşuyor ama ona yalan söyleyemem. Dürüst olmam gerekiyor. Her şeyi düşünmek için zamana ihtiyacım var.

"Çok özür dilerim." Yanağını okşadım. "Seni istiyorum. İstiyorum. Aramızdaki bu bağ inkâr edilemeyecek kadar güçlü. Ama önce seni tanımak istiyorum ve senin de beni tanımanı istiyorum. Çünkü beni tanımıyorsun Hadleigh. Tanıdığını sanabilirsin ama tanımıyorsun."

Sessizce ağlıyor, çenesi titriyor.

"Bu senin için adil değil. Bunu biliyorum." Boğazım tıkanıyor ve ıstırap kan dolaşıma karışıyor çünkü onunkini hissedebiliyorum. "Çok üzgünüm." O ağlarken başparmaklarım yanaklarını ileri geri okşuyor. "Keşke seni onun tanıdığı gibi tanısaydım. Bir zamanlar sahip olduğun koca olabilmek için her şeyimi verirdim ama olamamak beni kahrediyor."

"Ben... Anlıyorum," diye inliyor ve bu beni paramparça ediyor - lanet olası *paramparça* ediyor Onu ağlattığını bilmek.

"Siktir!" Geri çekilip ağzımı avuçluyorum ve diğer elimi yumruk yapıyorum. "Ve şimdi... oğlumla, oğlumuzla... Tüm bunlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

Yüzü düşüyor ve başını sallarken akmaya başlayan yeni gözyaşlarını saklamaya çalışıyor. "Sorun değil. Burada inşa ettiğin her şeyi öylece bırakmanı beklemem adil olmazdı ve..." Alt dudağı titriyor. "Ve eve, zar zor tanıdığın insanların yanına gel."

"Tanrım, ağlama." Yüzünü iki avucumun arasında tutuyorum. "Lütfen ağlama, çünkü kalbimi kırıyorsun."

"Benimki çoktan kırıldı," diye fısıldıyor, elini yanağıma koyarak.

"Tanrım..." Boynunun arkasından tutup göğsüme götürüyorum ve başının üstünü öpüyorum.

"Buradan nereye gideceğiz?" diye soruyor usulca.

"Bilmiyorum." Sözlerim gerçeklerle dolu.

Çünkü onun gibi ben de yolun nereye çıkacağını bilmiyorum. Ya da yolun sonunda nerede olacağımızı.

HADLEIGH

"Benimle geri dönmek istemiyor," diye hıçkırarak Brooks'un kollarına atılıyorum, o da beni teselli ediyor, içimi dökerken bana sarılıyor.

Kucağına bir bomba bıraktıktan sonra ne beklediğimi bilmiyorum. Ona daha önce söylemeliydim ama bu bir şeyi değiştirir miydi bilmiyorum. Her halükarda geri dönmeyi reddedebilirdi. Ama artık ortaya çıktı ve ne yapmak istediğine kendisi karar verebilir.

"Her şey yoluna girecek Hadleigh." Brooks elini sırtımda bir aşağı bir yukarı kaydırıyor. "Onunla ya da onsuz, iyi olacaksın."

Ona bakmak için geri tünedim. "Olacağımı sanmıyorum." Öfkeyle gözlerimin altını kaydırıyorum. "Artık benimle birlikte olmak istemediğini bildiğim halde bunu atlatabilecek miyim bilmiyorum."

Bu düşünce o kadar canımı yakıyor ki, yüzümü omzuna yaslayıp daha da çok hıçkırıyorum.

"En azından hâlâ sana bakmak istiyordu." Kıkırdıyor. "Beni görmeye bile dayanamıyordu."

"Çünkü birlikte yattığımızı düşünüyor." "Ne?"

Kaşları kalktı.

"Evet. Onu yola getirdim ama sanırım hâlâ benimle birlikte olmaya çalıştığına ."

"Yani, ben..." Sırtarak omuz silkiyor. "Artık değil ama." Sırtışı derinleşiyor. "O yüzden yeni Hudson'a biraz rahatlamasını söyle, çünkü bunu benden duymak istemeyeceğini adım gibi biliyorum."

"Muhtemelen hayır." Yüzümü buruşturuyorum. "Ona biraz zaman ver. Kendine gelecektir."

Alay ediyor. "Onu benim kadar iyi tanıyorsun ve ne kadar inatçı olduğunu biliyorsun. Bunun çok değiştiğinden şüpheliyim."

Tam olarak bunu hatırladığımda küçük bir kahkaha atıyorum. "İkinizin yeniden arkadaş olmanın bir yolunu bulacağınıza inanıyorum."

Artık benim kocam olmamayı seçse bile.

Ciddiyetle başını sallıyor ve uzaklara bakıyor. "Bu hoşuma giderdi. Onu özlüyorum."

"Biliyorum." Holden'ı aramadan önce kendimi sakinleştirmeye çalışarak nefes alıyorum. "Beni kontrol etmeye geldiğin için tekrar teşekkürler. Gerçekten gelmene gerek yoktu."

"Evet, bunu zaten söyledin." Gülüyor. "Ama söylemek istedim. Elowen beni bilgilendiriyordu ve senin ne kadar üzgün olduğunu söyledi. Ben de istemedim."

burada tek başına olman."

Dudaklarım büzüldü. "Bizim için her zaman harika bir dost oldun. Teşekkür ederim. Bunu çok söylediğimi biliyorum ama ciddiylim. Her şey için gerçekten minnettarım."

"Elbette." Duygularını bir kenara bırakır. "Şimdi oğlunu ara." Yataktan cep telefonumu alıp bana uzatıyor. "Sesi üzgün geliyordu."

"Oh, hayır! Çok kötü bir anneyim, değil mi?" Telefonu avucumun içinde tutarken duygular boğazımın arkasına vuruyor.

"Hayır, değilsin," diyor sertçe, boştaki elimi kendi eliyle tutarak. "O çocuk sana sahip olduğu için çok şanslı. Bazen onu terk etmende bir sakınca yok Hadleigh. O yıkılmayacak. O güçlü biri." Gözleri benimkilerde kaldı. "Tıpkı annesi gibi."

Başımı salladım. "Şu anda kendini çok güçlü hissetme."

Tekrar ağlamamak için kendimi zorlarken ağzım titriyor.

"Ama sen öylesin Hadleigh. O çocuk için çok şeyin üstesinden geldin." Elimi daha da sıkı tutuyor ve keşke onun yerine Hudson olsaydı diyorum.

"Moral konuşması için teşekkürler." Boğazımı temizliyorum, elimi onunkinden çekiyorum ve soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum.

Ben de sürekli bunu yapıyor gibiyim. Önümdeki her şey parçalanırken bile bir arada tutmaya çalışıyorum. Her gün Hudson'ın geri dönmesini diledim ve şimdi geri döndü ama sanki hala yokmuş gibi.

Nefesimi tutarak ağzımı kapatıyorum, gözyaşlarım görüşümü kaplıyor. Her şey böyle bitemez.

"Biliyorum," diyor Brooks şefkatle. "Ben buradayım." Öyle, değil mi?

Omzunda tekrar ağlamadan önce cep telefonumu alıp Elowen'ın numarasını çeviriyorum. İkinci çalışta cevap verdi.

"Hey. Sormaya cesaret edebilir miyim?"

"Annem mi o? Konuşmak istiyorum!" Holden arka planda bağılıyor ve kalbim onun küçük sesini duyunca ısınıyor.

", dostum." Elowen onu bir süreliğine yatıştırmayı başarıyor, böylece ona cevap verebiliyorum.

"İyi gitmiyor." Mağlup bir şekilde iç çektim. "Holden'ı ben ona söyleyemeden öğrendi ve o... O birden fazla yönden kaybolmuş durumda."

Onu hayal ediyorum. nasıl baktığını. Kalbi çok kırılmıştı.

"Bize geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyor." Kendimi dağılmıyormuş gibi göstermeye çalışsam da sesim paramparça oluyor.

"Ah, Hadleigh. Özür dilerim."

"Ben de." Başımı salladım. "Neyse, adamımla konuşmama izin ver." "Elbette," diyor bana. "Holden, ben annen."

"Anne?" diye sesleniyor ahizeye.

"Buradayım, tatlım. Seni özledim."

"Ben de seni özledim! Eve ne zaman geliyorsun? Kendi yatağında uyumak istiyorum. Lütfen, lütfen eve gel."

Sesi. Çok üzgün... Kalbim sıkışıyor. "Tamam, bebeğim. Eve geliyorum."

Brooks'un gözleri tepki olarak açılır.

"Gerçekten mi?" Holden heyecanla konuşuyor ve gözlerinin sevinçle parladığını görebiliyorum.

"Evet, burada işim bitti. Annem yarın eve geliyor ve sana kocaman sarılmak için sabırsızlanıyorum."

"Yaşasın! Annem eve geliyor, Elowen Teyze."

"Oh? Bu harika! Onunla konuşabilir miyim?" Bir saniye sonra, "Gerçekten gidiyor musun? Çünkü umarım benim yüzümden değildir. Holden'ı istediğin kadar tutabilirim. Ben isteyken annem onunla takılmaya bayılır."

"Sorun sen değilsin. İhtiyacım olan her konuda bana yardım edeceğini biliyorum ama bu doğru değil. Zaten birkaç gündür buradayım ve elbette daha uzun süre kalabilirim ama bunun yardımcı olup olmayacağını bilmiyorum. Holden'la birlikte olmam gerek."

Gio'nun uçağı beklemede. İstedğim zaman ona atlayabilirim. Ve o zaman şimdi. Oğlumuz toz içinde kalırken Hudson'ın gelmesini beklemekten bıktım. Onunla birlikte evde olmalıyım. Hudson bizi isterse beni nerede bulacağını bilir.

"Eğer eminseniz..."

"Geliyorum. Yarın evde olacağım."

Ama önce uğramam gereken bir yer var.

BÖLÜM 32

OceanofPDF.com

HUDSON

SABAH IŞIĞI ARKAMDAKI PERDELERDEN SIZARKEN
ertesı gün iş yerindeki notlar aracılığıyla.

Zar zor uyudum. Bütün geceyi Hadleigh ve oğlumuzu düşünerek geçirdim.
Neye benziyor? Benim gözlerime sahip mi? Saçlarım? Benim gibi gülüyor
mu? Onun gibi mi? O lanet Brooks'un babası olduğunu düşünüyor mu?

Hayır. Bunu yapmaz, değil mi?

Ama onu tanımıyorum. Hiçbirinin kim olduğuna dair en ufak bir fikrim
yok!

"Ahh!" Yumruğumu masama vuruyorum, sade kahvem tıkırdıyor,
damlalar kâğıda dökülüyor.

Kapıda ilk görüldüğünde Brooks'un yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi
görüyorum. Geceyi onunla yatakta mı geçirdi? Bu düşünce kanımı zehirle
dolduruyor, düşüncelerimi zehirliyor.

Oraya geri dönmek, onu arabama atmak ve evime götürmek istiyordum.
Bunun beni ne kadar delirteceğini fark edene kadar bunu yapmak için arkamı
bile döndüm.

Onunla yatmadığına güvenmek zorundayım. Dürüst olduğuna. Ama kocası
olmayacaksam, ona bunu yapmamasını söylemeye ne hakkım var?

Ama hayatına devam etmesini istemiyorum. Tüm bunlara nasıl uyum
sağlayacağımı anlamak için biraz daha zamana ihtiyacım var.

Masanın üzerinde kalan birkaç damlayı silmek için peçeteyi elime
aldığımda, telefonum fincanın yanında titriyor.

Telefonu açtığımda tanımadığım bir numarayla karşılaşıyorum. Sesli
mesaja göndermek yerine cevap verdim.

"Alo?"

"Ben Iseult. Bir dakikan var mı?"

"Numaramı nasıl aldın ki? Sana boşuna vermedim."

Alay ediyor. "Bu beni ne zaman durdurdu ki?" "Sen delisin, değil mi? *Gerçek bir deli gibi.*"

"Evet, ve? Bana bilmediğim bir şey söyle. Ama kocam etraftayken bana deli dersen, kendini bir ya da iki uzvunu kaybetmiş bulabilirsin. Ya da belki kafanı. O yüzden ağzından çıkana dikkat *et.*"

"Biri seninle gerçekten evlendi mi?"

"Evet, yaptı. Ve muhtemelen daha deli. Onu bir zamanlar tanıyordun. Giovanni Marino."

"Bir şey çağrıştırmıyor."

"Yazık. Şimdi konuşabilir miyiz? Çünkü hoşuna gitmeyecek haberlerim var." Bu nabzımı hızlandırdı. "Ne tür haberler?"

"Yani, çavuş arkadaşın sana kesinlikle yalan söyledi. Yıllarca ailen olduğunu düşündüğün o tatlı yaşlı çift kesinlikle öyle değil. Gerçekten de senin sözde kazanla aynı zamanlarda bir kazada öldüler ve o araba onlarını. Ama bu senin kasabanda olmadı."

"Ne?" İçim daralıyor, söylediği her kelimeyle kalbim daha hızlı atıyor.

"Evet, geçirdikleri kaza tamamen farklı bir bölgedeydi, sizden birkaç saat uzaktaydı."

"Emin misiniz? Çünkü kaza raporu elimde ve olay yeri burası. Gerçek gibiydi. I..." Burnumun kenarını çimdikliyorum.

"Bu sahte." Sesi çok emin geliyor. "Lanet olsun! Kime güveneceğimi bilmiyorum!"

"Bak, yeni halinin benden pek hoşlanmadığını biliyorum ama biz bir zamanlar arkadaştık. Ben senden hoşlanıyordum ve ister inan ister inanma, sen de benden hoşlanıyordun. O yüzden bana güven. Aileme güven. Biz sana hiç yanlış yapmadık. Ama başkası yaptı. Birinin seninle uğraşmak için nedenleri vardı ve bunun kim olduğunu bulacağız ve bu o çavuşla başlayacak."

"Ne yapacaksın?"

Bu kadının sesi çok kararlı geliyor, sanki silahlarını ateşleyerek içeri dalacakmış gibi.

Kim bu Quinn'ler?

"Önce bana o raporun bir kopyasını güvenli bir sunucuya göndereceksin, ben de sahte olduğunu doğruladıktan sonra o çavuşa *hiç de dostça olmayan* bir ziyarette bulunacağım. Var mısın?"

"Kahretsin... Evet, öyleyim. Cevaplar istiyorum."

"O zaman onları alırsın. Bana bir iyilik yapar mısın?" Sesi bir eğlence titreşimiyle alçalıyor.

"Neymiş o?"

"Babama söyleme. Planımı pek onaylamadı ama sonuçta ben ." Alaycı bir kahkaha atıyor.

Ve bu ailenin gerçekte kim olduğunu daha da merak etmeme neden oluyor. "Oğlumla tanıştınız mı?"

"Tabii ki. O inanılmaz küçük bir çocuk. Bulduğunuz haberini aldığı gece ona ben bakıyordum."

"Tanrım... Tüm bunlara inanmak çok zor. Bunca zaman Preston olduğumu düşünerek geçirdim ama hepsi bir yalandı, değil mi?"

"Evet ve bu berbat bir şey. Özür dilerim."

Sesi şaşırtıcı derecede samimi geliyor ve kesinlikle kimseden özür dileyen biri gibi görünmüyor.

" kötü tarafı sende," diye ediyor. "Ama onu tüm benliğimle sevdiğini bilmeni istiyorum. O senin için her şeydi. Onu korumak için her şeyi yapardın ve yaptın da. Onu bu hayattan korudun. Her şeyden. Onu çok önemsiyordun ve tüm bunların yok olduğunu görmek utanç verici olurdu."

"Hiç o kişi olmamışken nasıl geri döneceğimi bilmiyorum. Hatırladığım kadarıyla değil."

"Bak, anlıyorum. Bu berbat bir durum. Ama ondan ve birbirinizden vazgeçmeyin. Çünkü sen onun kalbini kırarsan, ben de seninkini kırmak zorunda kalacağım."

"Çoktan kırıldı." Hadleigh'nin bana söylediği sözleri tekrarlıyorum, ikimiz de bir zamanlar sahip olduğumuz hayatın parçalarıyla yaralanmışız, iyileşmeyen kesiklerden kan akıyor.

"Yaşadığım hayatla ilgili her şeyi bana anlatabilir misin?" Ona soruyorum. "Bana gerçeği söyleyecek ve umursamayacak tek kişinin sen olduğunu hissediyorum."

"Ahh, doğru yere geldiniz." Kıkırdıyor. "Sadece kalp krizinden ölmeyeceğine söz ver. Çünkü hem babam hem de Hadleigh beni öldürür, sonra da Gio onları öldürür. Yani evet, ölme."

"Denerim." Boğuk bir kahkaha attım. "Şimdi söyle bana. Gerçekten kimsin sen?"

"Hiç mafya diye bir şey duydun mu?" "Oh...siktir."

HADLEIGH

Uçuşum bu sabah için ayarlandı. Ama veda etmeden gidemem.

Hudson'a değil. Ona veda edemem. En azından yüz yüze. Elimde ona yazdığım bir not var. Ben veda sonra Dolly'nin ona vermesini umduğum not.

Onun lokantasına vardığımda, içeri girer girmez kapı çalıyor. Küçük yuvarlak bir masanın yanındaki tabureye oturmuş yaşlı bir beyefendiyle sohbet ediyor.

Gözleri beni bulduğunda sırtıyor ve bana el sallıyor.

"Hadleigh!" Beni yarı yolda karşıyor ve kollarını etrafımda dolaştırarak sıkıca sarılıyor. "Dün gece oğlumun düğününden çok erken ayrıldığına eminim. İyi uyudun mu?"

"Pek sayılmaz, hayır." Kaşlarım geriliyor, ne ima ettiğinden emin değilim.

Tabii Hudsonla aramızda bir şey olduğundan şüphelenmiyorsa.

"Söylentilere göre sen ve belediye başkanı kimse yokken ateşli bir ilişki yaşamışsınız."

Aman Tanrım. Yüzüm anında ısındı.

Kulağıma eğildi. "Biri hariç."

Göz kırparak ve sinsi bir sırıtışla geri döndüğünde nefes nefese kalıyorum. "Bu çok utanç verici!"

Lokantayı tararken gözlerim fincan tabağı gibi büyüyor ve bazı müşterilerin bana baktığını görüyorum. Ve bazıları kesinlikle düğündeydi.

"Herkes biliyor mu?"

"Herkes değil." Bana bilmiş bir ifade veriyor ve neredeyse ölmek istiyorum. "Hadi dışarıda konuşalım." Yolu gösteriyor ve ikimiz de çıkarken benim için kapıyı açıyor.

"Çok özür dilerim!" Hemen söyledim. "Dikkatsiz davrandık. Yanlış yaptık."

Bu da çok doğru ve keşke tekrar olsa.

Elini havaya kaldırır ve kıs kıs güler. "Tatlım, umurumda değil. Aslında memnunum." Ağzı kıvrılıyor. "O adamın buna ihtiyacı vardı. Onu görmeye mi gidiyorsun?"

Kalp atışlarım tekliyor ve yüzümdeki ifade ciddileşiyor. "Tam olarak değil." "Öyle mi?"

"Aramızdaki ilişki yürümeyecek. Çok karmaşık ve o da denemek istemiyor, bu yüzden eve, oğlumun yanına dönüyorum."

"Bir çocuğunuz var... Bunun her şeyi nasıl değiştireceğini görebiliyorum."

"Öyle, ama aramızdaki şeyler bunun çok ötesinde." Dudaklarımı büzüyorum.

"İnatçı bir adam, ama ben olsam henüz ondan vazgeçmezdim."

"Ondan nasıl vazgeçeceğimi bilmiyorum."

Dudaklarım kırık bir gülümsemeyle titriyor ve kalbim öylesine acıyor ki ağlamak istiyorum. Ama ağlamıyorum. Onun yerine Hudson'ın zarfını ona uzattım.

"Bunu ona verebilir misin? Bunu alması çok önemli."

"Neden gidip onu görmüyorsun? O zaman belki ikiniz konuşup bu işi çözebilirsiniz." Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Siz ikiniz birbirinize aitsiniz. Bunu görebiliyorum."

"Bir zamanlar öyleydik." Sesim küçük ve zayıf çıkıyor. "Artık bilmiyorum."

Gözleri sempati ile dönüyor ve mektubu benden alıyor. "Almasını sağlayacağım."

"Çok teşekkür ederim." Gözlerimin arkası zonkluyor. "Sana sahip olduğuna sevindim."

"Ona borçluyum." Omuz silkiyor. "Ne olursa olsun o adama göz kulak olmayacağımdan değil."

Merakla bakıyorum ve neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

"Anne ve bebeği arabadan kurtardığını duydun mu?" "Evet..."

Bakışlarımı kısıyorum.

"Kurtardığı benim kızım ve torunumdu." Duyguları yüz hatlarına yansıyor ve parmak uçlarını gözünün altına götürüyor. "O telefonu aldığımı asla unutmayacağım ama onun sayesinde arabaları bir ağaca çarptıktan sonra sadece birkaç sıyrıkları oldu."

"Tanrım," diye fısıldıyorum, korkusunu fark ederek. "Bunu senin için yaptığına sevindim. O her zaman böyle biriydi."

"O bize bir mucize verdi. Bunun için ona teşekkür etmeyi asla bırakmayacağım. Her neyse, sizi küçük çocuğunuzdan ayırmak istemem. Kaç yaşında?"

"O dört yaşında." Yüzümde bir gülümseme belirliyor.

"Ah, o yaşlarımı nasıl da özleyorum. Ona iyi bak ve sağ salim eve dön. Evin nerede bu ?" "New

York."

"Oh, kendine bir sürücü bulmuşsun." "Aslında uçuyorum."

"O küçük oğlunla birlikte bizi ziyarete gelirsın, değil mi?" Bakışları nezaketle parıldıyor. Sarılmak için uzanıyor, kolları omzumu sıvazlamadan önce beni sıkıca sarıyor ve Hudson'ın mektubunu havaya kaldırıyor. "Bunu hemen ona ulaştıracağım."

"Teşekkür ederim."

Sonra da Brooks'un benimle birlikte eve dönmek için beklediği moteline doğru yola çıkıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

OceanofPDF.com

HUDSON

KENDİME SADECE BİR FİNCAN KAHVE ALMAK İÇİN OFİSTEN ÇIKTIĞIMI SÖYLEYDİM.

Kahve. Ama onun yerine kendimi motel odasının önünde buldum. Kapıyı çaldığımda açık olduğunu fark ettim.

Kalbim karnıma düşüyor. Çünkü onun gittiğini zaten biliyorum.

İçeri adımımı attığımda kaslarım gerildi. Ondan hiçbir iz yoktu.

Geride tek bir iz bile kalmadı. Kokusu bile oldu.

Sanki hiç burada olmamış gibi.

Biraz daha ilerleyip yatağa oturuyorum, parmaklarım bir zamanlar altında yattığı üzerinde geziniyor.

Daha erken gelmeliydim. Ondan kalmasını istemeliydim. Holden'ı buraya getirmesini. Ama yapmadım. Kaçtım.

Gideceğini biliyordum ama bugün olacağını tahmin . "Lanet olsun!"

Yüzümü iki avucumun arasına alıp hayal kırıklığı içinde mırıldandım.

Onu aramalıyım.

Ne diyeceksin?

Özür dilerim. Seni özledim. Bilmiyorum. Brooks'la sikişmiyor musun?

O pisliğin yüzü tam önümde beliriyor ve onu elleri kızın üzerindeyken hayal etmek beni delirtiyor.

Tanıdığım bir ses "Hadleigh'i mi arıyorsun?" diye .

Hemen başımı çeviriyorum ve Dolly'nin içeri girdiğini görüyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Elindeki beyaz zarfı fark ettim.

"Şey..." Bir adım daha yaklaşıyor. "Lokantanın önünden geçerken seni gördüm ve seslendim ama beni duymamış gibiydin, ben de seni takip ettim." Bana acıyormuş gibi bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Sonunda nereye gittiğine şaşırmadım."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Ayağa kalkıyorum.

"Eminim öyledir." Bir elini kalçasına koyuyor ve onaylamayan bakışlar atıyor. "Siz olmayan bir adamla ayrıldı, Sayın Başkan. Bana onunla birlikte olmak istemediğinizi söyledikten sonra onu o adamla giderken gördüm." Başını sallıyor. "Bilmem gerek. Aklını mı kaçırdın?"

Ben hiç.

Alaycı bir şekilde kıkırdıyorum. "Aslında, aklımı kaçırdım, Dolly."

"Bunu hemen düzeltsen iyi olur, çünkü düzeltmezsen o adamla evlenecek ve sen de kendini asla affetmeyeceksin."

Onunla evlenmek mi? Bunun için benden boşanması gerekecek ve ben bunun olmasına *asla* izin vermeyeceğim.

Dolly'ye bakarken, ona gerçeği söylemek istiyorum. En azından bildiğim kadarıyla gerçeği. Ama Iseult, neler olduğunu anlayana kadar kasabadaki kimseye güvenmemem konusunda beni uyardı.

Bana geçmişimle ilgili her şeyi anlattı. Çete ve mafya hakkında. Onun ve ailesi gibi insanlar için nasıl çalıştığımı. Ne tür şeyler yaptığımı. Hiçbir detayı atlamadı.

Yapmadığına sevindim. Henüz bunu gerçekten idrak edebildim mi bilmiyorum. Bahsettiği kişinin ben olduğumu gerçekten kavrayabildim mi? Ama en azından biliyorum.

Belki de Hadleigh'i güvende tutmak için kaçtım. Ama bu, çavuşun kaza hakkında bana yalan söylemesini ya da söylediği gibi ailemle hiç tanışmamış olmasını açıklamıyor.

Yanıt olarak bir şey söylemediğimde, Dolly elini bana uzatıyor. "Al bakalım. Gitmeden önce bunu almanı istedi."

"Ne oldu?" Zarfı ondan alıyorum, nabzım kulaklarıma doğru fırlıyor.

"Hiçbir fikrim yok, ama her ne , umarım onu bulman için bir yol vardır."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor, açamıyorum.

Yukarı baktığımda, "Sanırım , Dolly." dedim.

"Hangi erkek yapmadı ki?" Gülümseyerek omuz silkiyor. "Önemli olan o hatalarla ne yaptığındır." Yanıma geldi ve kolunu omuzlarıma doladı. "Şimdi, lokantaya geri dönmeye ne dersin ve sana büyük bir kahvaltı hazırlayayım mı? Sonra nasıl yalvaracağına karar verirsin. İçimde yemek yemediğine dair bir his var."

Duygularımı yakaladığım tek kadın beni terk etmişken ve hepsi benim suçumken bunu kim düşünebilir?

Dışarı çıkmaya başladığımızda cebimdeki telefonum çaldı. Çıkardığımda Iseult'un adını buldum. Hemen cevap verdim.

"Alo?"

"Sana doğru geliyorum." Sesi sert ve aceleci, bu da hareket etmeyi bırakmama neden oluyor. "Bundan kimseye bahsetme ama çavuş şehri terk etmeyi planlıyor. Bu gece. Kalıcı olarak."

"Ne? Neden?"

Dolly'nin kaşları bana bakarken çatıldı.

"Muhtemelen ne olduğunu öğrenmenizden korktuğu içindir. O yüzden kaybolmadan önce ona ulaşmalıyız. Ben gelene kadar ona göz kulak olabilir misin? En fazla birkaç saate ihtiyacım olacak. Uçağım her an kalkmaya hazır."

"Deneyebilirim."

"Peki, Hudson?"

"Öyle mi?"

Artık insanların beni bu isimle çağırmasına alışmaya başladım.

"Kaza raporu sahteydi."

"Kahretsin..." İçten içe bana doğruyu söylediğini biliyorum.

"Ben olsam arkanı kollardım. Herhangi biri olabilir. Tek bir bile güvenme." Göz ucuyla Dolly'ye bakıyorum.

Hayır.

O bu işe karışamaz. mi?

Kilometrelerce çavuşu takip ettim, beni görmeyeceği kadar geride durdum ve gördüğünü de sanmıyorum.

Iseult biraz önce indi ve benimle burada buluşmak için yola çıktı. Sonra onu yakalayıp bodrumumda sorgulamayı planlıyor. Umarım ona bilmesi gerekenleri söyler ve biz de onu tutuklatabiliriz.

Hızını artırarak dar bir yoldan hafif sağa döner. Yavaşlayıp artık boş olan bir tütün mağazasının otoparkına girerken başka bir araba onu geçiyor. Hatırladığımdan beri kullanılmıyordu ve henüz kimse satın almamıştı.

Girişin hemen yanına park ediyor, anahtarlarını alıp birini mağaza için kullanarak dışarı çıkıyor. Bu çok garip. Buranın anahtarının onda olduğunu hiç fark etmemiştim.

İçeri girdiğinde, birkaç metre geride duruyorum ve aracımı büyük ağaçların arkasına park ediyorum. Umarım bu beni görmemesi için yeterli olur.

Yavaşça, dükkânın sağındaki çalıların etrafından dolanıyorum, içeride ne yaptığını bilmek istiyorum. Biriyle mi buluşuyor? Hayatımı mahvetmek için başka bir şey mi planlıyor?

Telefonum cebimde vızıldıyor ve çıkardığımda Iseult'dan bir mesaj buluyorum.

SONUÇ

Beş dakika kaldı. Ne yapıyor bu?

PRESTON

Az önce kasabadaki terk edilmiş bir dükkana girdim. Biriyle buluşabilirim.

SONUÇ

Güzel. Orada yapacağım o zaman.

PRESTON

Buraya geldiğinde ne yapmamı istiyorsun?

SONUÇ

Hiçbir şey. Sadece orada dur ve güzel görün.

PRESTON

Asla . et.

Hücreyi geri koyarak dükkânın köşesini dönüyorum ve onun sesi geldiğinde açık bir pencerenin altında duruyorum.

"Artık bunu yapmayacağım." Öfkeyle etrafta dolanıyor. "Hayır! Beni dinle. Benden bu kadar! Ben üzerime düşeni yaptım ve şimdi paramı alıp sakın bir hayat sürme zamanı."

Adım atarken saniyeler süren bir sessizlik.

"Sorular soruyor! Yakında doğru soruları soracak ve her şeyi bir araya getirecek. Ve bunun için yalnız gitmeyeceğim, beni duyuyor musun?!" Bağırışları boşlukta yankılanıyor. "Beni tehdit mi ediyorsun?" Esprili bir şekilde kıkırdıyor. "Çünkü sana söz veriyorum, bildiklerimle seni yok edebilirim, bu yüzden beni deneme."

Ben dinlemeye devam ederken, Iseult siyah kapüşonu ve pantolonuyla yavaş yavaş yolun karşısına geçiyor. Elimle kulağımı işaret ederek telefonda olduğunu söylüyorum, o da başını sallayarak bana yaklaşıyor ve dinlemeye devam ederken hemen duruyor.

"dedim, bu. Benden bu kadar! Beni kalmaya zorlayamazsınız. Kimseye bir şey söylemeyeceğim. Sadece gitmek istiyorum! Bu kasabaya ve bu insanlara ettiğim yemine zaten ihanet ettim. Daha ne yapmamı bekliyorsunuz?!"

Iseult her bir kelimeye konsantre olurken dişlerini sıkıyor.

"Siktir git! Bavullarımı çoktan hazırladım. Bu konuda yapabileceğin bir şey yok." Birkaç saniye daha sessizlik. "Ben gidiyorum."

"Bir dakika içinde içeri giriyoruz." Beline uzanıp bir silah çıkardı ve elini bana doğru uzattı.

Gözlerim büyüyor.

"Bununla ne yapmamı istiyorsun?" Fısıldıyorum. "Nasıl ateş edileceğini bilmiyorum."

Ağzı yukarı kıvrılıyor ve kulağıma yaklaşıyor. "Nasıl ateş edileceğini biliyorsun. Sana bizzat ben öğrettim. Ve eğer önce o ateş ederse, başka seçeneğin olmayabilir. O yüzden al şu *lanet* silahı ve şu işi bitirelim."

Yüce İsa. Bu gerçekten oluyor mu? Gerçekten oraya gidip o lanet çavuşu sorguya mı çekeceğim?

Ama o da işin içinde. Benim hakkımda konuşuyor olmalı.

Sanki bir şey fırlatmış ve onu parçalara ayırmış gibi içeriden bir çarpma sesi geliyor.

"Buradan tek bir çıkış var, pencere dışında," diye gözlemliyor Iseult. "Sen orada kal, ben kapıdan geçeceğim."

Bana soğuk soğuk bakıyor. Acımasız biri. Ona bir bakınca bunu anlamak zor değil.

"Eğer elini beline koyarsa, ateş edeceksin. Anladın mı?"

Ben hiç kimseyi öldürmedim. En azından yeni ben olarak. Ama şimdi buradayım, eski hayatımla yeni hayatım arasındaki kavşaktayım ve çarpışmak üzereler. Ya kendimi kurtaracağım ya da bu süreçte gömüleceğim.

Eğer karımı ve oğlumu görmek istiyorsam, önce bunu halletmeliyim. Bana ne olduğunu bilmek zorundayım ve her şey burada başlıyor.

"Tamam. Ben hazırım." Silahı ondan aldım.

Tek bir baş hareketiyle, lanet bir ninja gibi çömeliyor ve ben pencerenin altına saklanırken kapıya doğru ilerliyor.

Kapı gıcırıyor.

Kalbim küt küt

atıyor.

"Hanımefendi, kayıp mı oldunuz?" Peters'ın herkes için takındığı neşeli ses tonu çınlıyor. "Burada olmamanız gerekiyordu."

"Aslında..." Kuru kuru gülüyor. "Tam olarak olmam gereken yerdeyim." Pencerenin alt kenarından baktığımda, silahını ona doğru kaldırdığını görüyorum.

"Whoa..." İki elini de havaya kaldırır. "Para istiyorsan, var. Bunu yapmak zorunda değilsin. Cüzdanımı alayım ve-"

"Geri çekil ve şu *lanet* sandalyeye otur." "Ne?"

"Beni duydun, Çavuş. Çekilin!" Ona bir kez bakan aklı başında hiç kimse ona karşı çıkmazdı.

"Tamam. Tamam." Sözcükler kaçıyor, her heceyi korku kaplıyor. "Ne istersen yapacağım. Sadece bana zarar verme."

Geriye doğru adım atıyor, tahta sandalyeye varıp içine yerleşene kadar neredeyse takılıp düşüyor.

"Artık içeri girebilirsin," diye sesleniyor bana.

Hemen oraya koştum. Saniyeler sonra içeri adım atıyorum. Gözleri benimkilerle buluştuğunda, benzersiz bir korkuyla büyüyorlar.

"Sayın Belediye Başkanı? Bu nedir?" Elimdeki silahı aldı. "Aynı soruyu ben de sana sormalıyım." Alnımda boncuk boncuk terler belirliyor, Gözlerim bir parça öfkeyle parlıyor.

Ve anında onu öldürmek istiyorum. Hayatını sona erdirme arzusu beni ele geçiriyor, ta ki onunla bütünleşene kadar. Beni bir yalana inandırdı. Bunca zaman numara yaptı ve bana nedenini söyleyecek.

Iseult elini cebine atar ve bir çift fermuar çıkarır. "Ellerini arkadan bağla, sonra ayaklarını bağla."

"Kesinlikle olmaz!" diye bağırır çavuş. Oturduğu yerde kalmak yerine ayağa fırlar.

Ama tam oradaydım, iki avucum omuzlarında, onu geri çekilmeye zorlarken yüzüme sabitlenmiş bir bakış.

"Kiminle konuşuyordun?" Soruyorum.

"Affedersiniz? Siz neden bahsediyorsunuz?"

Iseult bir kahkaha atarak kapüşonunu çıkarıyor. "Tamam, yani... bu iki şekilde olabilir. Birincisi, iyi bir çocuk gibi davranırsın..."

Başını okşuyor.

"...ve bize sen ve arkadaşlarının tam olarak ne yaptığını anlat. Ya da..." Soğuk, acı bir karanlıkla sırtıyor.

"Annen için ağlayana kadar sana işkence ediyorum ve yine de tam olarak bilmem gereken şeyi bana söylüyorum. Gördün mü, ben? Ben ikinci seçeneği tercih ederdim ama senin tercih edeceğini sanmıyorum."

Gözleri bana doğru kayıyor, göğsü vahşi nefeslerle titriyor. "Preston, bu da ne?"

"Hayır!" Silahının namlusunu adamın çenesinin altına dayar ve yüzünü kendisine doğru çevirmeye zorlar. "*Benimle* konuş. *Bana* bak. Masum rolü yapamazsın. Bu odada olmaz. Polis raporu hakkında yalan söylediğini biliyoruz. Kaza olmadığını biliyoruz. Onu ailesi olduğuna inandırdığın kişilerin aslında ailesi olmadığını biliyoruz. İsimleri May ve Augustus Swander. Sana da lanet olası bir *Swander* gibi görünüyor mu?"

"Ben yalan söylemedim. Yemin ederim."

Oflayıp pufluyor ve başını sallıyor. "Ne büyük bir hayal kırıklığı."

Ayak bileğine uzanıyor ve bir döner bıçağı çıkarıyor. Bıçak pencereden süzülen güneş ışığında parıldarken, bakışları elle tutulur bir korkuyla doluyor, o kadar yoğun ki tadını alabiliyorsunuz.

Ve bir saniye içinde, bıçağın bir santimi bile görünmeyene kadar bıçağı adamın kalçasının üst kısmına saplıyor.

"Ahhh! F-f-f-fuck!" Çığlığı duvarlara nüfuz ediyor, etinden kan sızıyor.

"Lanet olsun..." Nabzım boğazımda çarpıyor.

"Ee..." diyor kayıtsızca. "Eğer yeterince hızlı konuşmazsan, bıçağı çeker ve kan kaybından ölmene izin veririm. Eminim Hudson'a yalan söylemen için sana para verenlerin umurunda bile olmayacaktır. Ama bak..."

Kıpkırmızı uzun saçlarını bir omzundan savurarak dramatik bir şekilde nefes veriyor.

"Önemsiyorum. Çünkü sen ölürsen, cevap alamam. Ama..." Tavana bakıp parmağını şakağına vururken ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Ama bu aynı zamanda öleceğin anlamına da geliyor, o yüzden sanırım bununla bir sorunum yok. Cevapları her zaman başka bir şekilde alabilirim."

Yüzü acıyla buruşuyor, omuzları nefes nefese sallanıyor.

"Biliyor musun Hudson?" Elindeki tabancayı kaldırır ve namluyu adamın kaşlarının arasına sokar. "Onu öldürüp evini, telefonunu, işini didik didik etmeye ne dersin? Kendi başımıza bir şeyler buluruz. Ona ihtiyacımız yok."

"Evet, iyi." Boğazımı temizliyorum, tüm bunlar için tamamen iyiymişim gibi davranıyorum ama değilim.

Yaptığı her şeye rağmen, onu bu halde görünce, daha birkaç dakika önce onu öldürmek istememe rağmen ölmesini istemiyorum.

"Lütfen," diye kekeliyor. "Ölmek istemiyorum. İstemedim." Gözlerimin içine bakıyor. "Bunu kabul etmek istemedim. Ama bana başka seçenek bırakmadılar ve paraya ihtiyacım vardı..."

Iseult sıkıntıyla gözlerini devirirken o açıkça hıçkırıyor.

"Bunun için zamanım yok!" Yüz yüze gelene kadar öne doğru eğiliyor. "Kocam beni özleyecek ve özlediğinde de çok sinir bozucu oluyor, o yüzden acele etmezseniz buraya gelip başladığım işi bitirecek." Ses tonunu alçaltıyor. "Ve onu gerçekten sinirliyken görmek istemezsin. O yüzden daha hızlı konuşmanı öneririm. İsim istiyorum!"

Cebinden ikinci bir döner bıçağı çıkarır ve bıçağı adamın boğazının yan tarafına dayar.

"Tamam, tamam, lütfen," diye pantolonunu indirdi ve dikkatini bana yöneltti. "Ben sadece seni buraya iş için taşıdığına inandırmaya çalışıyordum."

Kadın adamın derisini delerek kan akıtıyor ve adam devam etmeye çalışıyor.

"Kaza yüzünden hafızanızı kaybettiğinize, araba kullandığınıza ve... ve ailenizin öldüğüne inanmanız gerekiyordu."

Sağır edici kalp atışlarıyla yavaş yavaş ona yaklaşıyorum. "Gerçekten ne oldu Antonio? Hafızamı nasıl kaybettim? Bana yalan söylemeni kim söyledi?"

Nefes alışları derinleşiyor, benimkilerle eşleşiyor. Gerçeği öğrenmeye *bu kadar* yakınım.

Bana gerçekte ne olduğunu bilmeye *bu kadar* .

Boğazım , ellerim adrenalinle karıncalanıyor. "Bu- bu-"

Zing.

"Yere yat!" Beynim neler olduğunu anlamaya çalışırken Iseult çığlık atıyor. Pencereden Peters'a doğru ikinci bir mermi ateşlenirken beni yere itti.

Ama o çoktan öldü.

Çünkü ilki tam alınına isabet etti.

Kendi nefes verişlerim kafamın içinde yankılanırken onun gözleri boş boş yere yere yere bakıyor.

Ben hiçbir şey yapmazken Iseult pencereden bir el ateş etti. Silahla bir işe yaramam.

Bunu kim yaptı? Kim onu susturmaya çalışıyordu?
Bana doğru koşuyor, gözlerini vücudumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor.
"İyi misin? Yaralandın mı?"
Başımı salladım. "Hayır... Ben iyiyim. O da neydi öyle?"
"Bir keskin nişancı. Profesyonel. Bu benim bile daha derin.
Babamın yanına gitmeliyiz."
"Ceset ne olacak?" Ayağa kalkıp çavuşa bakıyorum. "Temizlikçileri
göndereceğim. İntihar süsü verirler."
"Aman Tanrım!" Sakinleşmek için elimi yüzüme vuruyorum.
"Bugün ne yaptığınızı kimseye anlattın mı?" "Hayır. Tabii
ki söylemedim!"
"Gitmemiz gerek. Hemen!" Telefonunu almak için çavuşun cebine
uzanıyor. "Keskin nişancının hâlâ burada olup olmadığını ya da daha
fazlasının yolda olup olmadığını bilmiyoruz."
O aceleyle kapıdan çıkarken ben de onu takip ediyorum ve içinden
çıkamayacağımız bir bok yığınının içine girdiğimizi fark ediyorum.

BÖLÜM 34

OceanofPDF.com

HUDSON

"KAHRETSİN RED, BENİ DELİ EDİYORSUN." GIO, ISEULT'NUN İKİ ELİNİ DE KAVRADİ.

Kaşları çekilirken yüzünde, karanlık gözleri karısına duyduğu korku ve hayranlığı yakalıyor. "Senin için çok endişelendim."

Onu ne kadar sevdiği açıkça görülüyor.

Hadleigh'i de aynı şekilde seviyor muydum? Onu her şeyden ve herkesten üstün tuttum mu?

Anında kıskandım. Onları değil, kendimi. Bir zamanlar olduğum adamı. Taşıdığım anıları, onları avuçlarımdan içinde tuttuğumu bile bilmeden.

Yine de oradalar. Sessizce paylaştığımız aşkın tadını çıkarıyor, ben onların güvenliğinden haberdar bile olmadan beni sıcak tutuyorlar.

Bu boşluk hissi beni bir anda vurdu. Sanki varlığından haberdar olmadığım bir şey içimden sökülüp alınmış ve ben de panzehirsiz kanlar içinde burada yatıyormuşum gibi.

Çünkü o New York'ta. Bensiz.

Iseult özlemle Gio'ya bakıyor, kollarını onun omuzlarına atıyor, yüzünde bir gülümseme dans ediyor. "Eğer seni diken üstünde tutmasaydım, benden sıkılırdın."

Gözleri şefkatle onunkilere kilitlenirken elinin tersi yanağından aşağı kayıyor. "Senden asla sıkılmam bebeğim."

Adam eğilip onu öperken, kadın inliyor, elleri adamın saçlarında, ikisi de yarattıkları anıların içinde kayboluyor.

Gio'nun arkadaşı Grant masasından boğazını temizliyor ama ne Gio ne de Iseult umursuyor gibi görünüyor. Sandalyesinden kalkıyor ve yanıma geliyor.

"Alış buna," diye fısıldıyor. "Ergen gibiler." "Aferin onlara," diyorum neredeyse kendi kendime.

"Eh..." Göz ucuyla omuz silktiğini görüyorum, bir eli gür siyah saçlarında geziniyor. Mavi gözleri bir an için benimkileri yakalıyor. "Bana göre değil. Herhangi bir kadına bağlanmak istemiyorum. Ondan sorumlu olmak istemiyorum."

Derin bir nefes alırken gözleri kapanıyor, sonra tekrar onlara bakıyor.

Söylediklerini düşünüp başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Bence kulağa hoş geliyor..."

Hadleigh'nin yüzü zihnimde o kadar canlı bir şekilde beliriyor ki, sanki tam karşımdaymış gibi göğsüm ağırlaşıyor.

Ona dokunacak kadar yakın. Ona sarılmak için. Ona söylemek için.

Ona bağlı olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamak istediğimi söylemek için. Ona bağlı *olmanın*. Eminim çok güzeldi.

"Hadleigh ve senin hakkında duyduklarımdan sonra, bunu söylemene şaşırmadım."

"Onu hatırlamıyorum."

"Evet, ama kalbin öyle."

Ve sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi daha hızlı atıyor.

"Pekâlâ, siz ikiniz," diye Grant. "Yiyeşmeyi bırakın da nasıl ölmeyeceğimi, tamam mı?"

Gio homurdanıyor ve isteksizce karısından ayrılıyor. Yavaşça, ikisi de bize doğru dönüyor. Adam bir kolunu kadının kalçalarına doluyor ve sanki çok uzakta olduğu düşüncesi çok acı veriyormuş gibi onu kendine çekiyor.

Iseult ve ben olay yerinden aceleyle uzaklaşır uzaklaşmaz, uçaklarından birine binerek New York'a döndük. Planlarından haberdar olduğu anlaşılan Gio'yu aradığında, Grant'in şehirdeki ofisine gitmesini söyledi.

Grant Westbrook, şu anda en popüler cep telefonunu üreten ve mikroçipler de üreten Westbrook Enterprises şirketini yöneten önemli bir teknoloji adamıdır. Otuzuncu kattaki bu lüks ofisin görünüşüne bakılırsa, kesinlikle parası var, hem de çok.

Tavandan pencerelerinden şehir manzarası görünüyor ve duvarlardaki süslü sanat eserleri bana hiçbir anlam ifade etmiyor.

Gio, "Pekâlâ, demek çavuşa birileri para vermiş," diyor.

"Evet..." Iseult başını sallıyor. "Keşke bir saniyemiz daha olsaydı, lanet olası bir isimimiz olurdu!" Belirgin bir kızgınlıkla başını sallıyor. "Bunun olmasına izin verdiğime inanamıyorum. Lanet olsun!"

Gio'nun üzerinden fırlayıp adım atıyor.

"Hey, yapma bunu." Gio onun bileğini tutup kendine doğru çekti. "Yanlış bir şey yapmadın."

"Bana yalan söyleme." Devam ederken gözleri onunkileri tutuyor. "Her şeyi berbat ettim. Bunu orada yapmamalıydım. Onu başta planladığım gibi bir yere götürmeliydim."

"Boş bir alandı," diye öneriyorum. "Etrafta hiçbir şey yoktu. Birinin onu dışarı çıkarmaya çalışacağını bilmenize imkân yoktu."

Yüz ifadesindeki hayal kırıklığıyla sertçe bakıyor. "Ama bilmek benim işim." Yavaşça ileriye doğru yürüyor.

"Eğer çuvallamamış olsaydım, gerçek suçluları yakalayabilirdik. Her şeyi öğrenebilirdik. Ama ben..." Avuç içini göğsüne dayıyor. "Her şeyi berbat ettim ve hatalarımı kabul ediyorum. Anladınız mı?" Odanın içinde hepimize bakıyor. "Hiçbirinizden bunun benim hatam olmadığına dair bir şey duymak istemiyorum. Beni duyuyor musunuz?"

"Tamam, evet," diye homurdanıyor Gio ve Grant hep bir ağızdan.

"Güzel." Çenesini yukarı kaldırıyor ve ağzına bir gülümseme hayaleti düşüyor. "Şimdi bunu tespit ettiğimize göre..." Pantolonunun cebine uzanıyor ve Grant'e çavuşun telefonunu uzatıyor. "Bu senin telefonlarından biri. İçindeki her şeyi bilmek istiyorum. Ne zaman uyandı. Ne zaman sıçtığını. Her şeyi, duydun mu beni?"

Grant elini ondan alırken kıkırdıyor. "Seni kardeşim gibi sevdiğimi ve senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun. Ama telefonlarım bile birinin ne zaman sıçtığını söyleyemez."

"Şey..." Bir omzunu eğiyor ve gözleri oynuyor. "O zaman kendini geliştirmen gereken bir alan var, değil mi?"

"Ekibime haber veririm." Başını sallayarak gülüyor.

"Seni öldürmeden önce karımla flört etmeyi bırak." Gio'nun sert ve gözlerini kırpmayan bakışları şaka yapmadığını gösteriyor.

"Aww..." Iseult başını omzuyla buluşana kadar eğiyor. "Kıskanmana bayılıyorum."

Kadının arkasından bir avuç tutuyor ve bedenini bedenine doğru fırlatıyor, gözleri birbirlerine aç. "Konuşmaya devam et ve gerçekten kıskandığımda neler olduğunu göreceksin."

"İşte başlıyoruz." Grant inliyor ve sandalyesine dönüyor.

O bunu yaparken, Gio'nun telefonu cebinde çalmaya başlar. Telefonu ekrana baktığında tavrı sertleşir.

"Kahretsin bebeğim, baban arıyor."
"Ne?" Gözleri büyür. "Cevap verme."
Kaşlarını çatıyor. "Aramaya devam edecek."
"Neden?" Bakışları iki silah gibi görünen yarıklara dönüşüyor.
Yüzünü buruşturuyor. "Nerede olduğunu ve ne yaptığını biliyor." "Nasıl!"
"Şey..." Sanki kızın kendini kaybetmek üzere olduğunu biliyormuş gibi bir adım geri . "Tynan'a nerede olduğunu söyledim ve o da ağzından kaçırdı."
"Seni ve kardeşimi öldüreceğim," diye tıslıyor.
"Bundan önceki kötü karımı hatırlamadığını biliyorum," diyor Gio bana.
"Ama böyle bir söz verdiğinde, genellikle bunu kasteder ve ben de genellikle bundan hoşlanırım." Sırıttıyor. "Öyle değil mi, bambina?"
Alay ediyor ve elinin tersiyle onun göğsüne vuruyor. "Az önce ne yaptığını biliyor musun? Babam ona karşı geldiğim için beni boğazlayacak."
"Evet, öyle olacak." Omuz silkiyor. "Biraz bağırarak, kıpkırmızı olacak." Kıkırdaması onu daha da sinirlendiriyor.
"Ama sonra senin iyi olduğundan emin olmak isteyecektir."
Ofluyor. "çeneni ve cevap ver. Azarlanmayı da atlatmış olursun."
Kadın ona bir kez daha ölümcül bakışlar atıyor ve adam da buna karşılık kıkırdarak telefonu ona uzatıyor.
Dramatik bir nefes vererek cep telefonundaki bir düğmeye basıyor ve sırtttıyor. "Merhaba baba. Ne yapabilirim-"
"Benimle dalga mı geçiyorsun, Iseult Gwendolyn Marino?!" Gümbür gümbür sesi duyuluyor.
"Tamam, baba..." Yüzünü buruşturarak telefonu kulağından itiyor. "Yani biraz kızgınsın. Bunu görebiliyorum."
"Deli mi? Deli mi?! Kahretsin! Tek başına bir göreve gittin. Hem de hiç desteğin olmadan! Delirdin mi sen? Olan bu mu? Çünkü senden bunu beklemezdim. Artık çocukların var, sevgilim. Onları düşün!"
Başını sallarken gözleri kapanıyor. "Hep öyle yapıyorum. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum."
Bana hatırlatmana gerek yok. Bir daha olmayacak."
Kuru kuru gülüyor. "Gerçek bu olsaydı rahatlardım." "Olumsuzluklar üzerinde durmayalım baba. Olumlu şeylere odaklanalım." Gio kıs kıs gülüyor ve o da sessiz bir azarlamayla gözlerini açıyor.

"Peki bu olumlu şey nedir? Hmm? Çünkü ben hiç göremiyorum. Tüm kasabayı sorguya paniğe yol açmak istemiyorsanız, şu anda elimizde bir şey yok." Kıs kıs gülüyor.

"Şey..." Bana bakıyor. "Hudson'ı ya da yeni adı her neyse onu geri aldık ve bu kesinlikle olumlu bir şey." Gözlerini bana dikti. "Bekle, sana Preston dememizi mi istiyorsun?" Öğürür gibi bir yüz ifadesi takındı.

"Bebeğim..." Gio bir kolunu onun omuzlarına atar. "Göbek adın Gwendolyn. Kimsenin adıyla dalga geçecek durumda değilsin."

Telefonu hâlâ kulağında tutarak onu tersler. "Beni hoparlöre ver," diye araya giriyor Patrick.

Gözlerini devirirken öyle yapıyor. "Tamam, baba, devam et."

"Gio, ona göz kulak olman gerektiğini sanıyordum. Bunu kendi başına yapmasına nasıl izin verdin?"

"ama, şimdi. İkimiz de biliyoruz ki kimse Iseult'un bir şey yapmasına *izin vermez*." Ona sarılır ve başının üstünden öper. "Onunla tam olarak kim olduğunu bilerek evlendim ve bunu değiştirmeyeceğim."

İç çeker ve başını onun omzuna yaslar.

"Aman Tanrım. Annen çok mutlu olurdu tatlım," diyor kızına ve ben ona ne olduğunu merak ediyorum.

Iseult'nun gözleri hüznülenir ama acıyı göz kırparak uzaklaştırır.

"Hadleigh'i görmeye gidiyorum." Gerginliği kırıyorum ve tüm gözler bir anda bana dönüyor.

"Neden?" Iseult bana odaklanıyor, sanki o kayıp parçalarımı bulup bulmadığımı merak ediyormuş gibi. Bir zamanlar Hadleigh'i sevenler.

"Çünkü çavuşun peşinde olan her kimse onun da peşinde olabilir ve onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyor. Oğlumuzun..."

"Evet," der Patrick. "Sen git karının yanında ol, oğlum. Sana ihtiyacı var." "Seni oraya götürebilirim," diye teklif etti Gio.

"Teşekkürler." Duraksadım. "Bana bir not yazmış."

Dolly'nin bana verdiği zarf cebimde. "Ne ?"

Iseult merakla bakıyor.

"Hiçbir fikrim yok." Beni bekleyen şeyin korkusundan kalbim sıkışıyor. "Bence onu görmeden önce öğrenmelisin."

Bence o haklı.

Gio'nun Bugatti'sinin yolcu koltuğunda otururken katlanmış mektubu tenimi tırmalıyor, açmam için yalvarıyor. Sözlerini okumak için kendimi zor tutuyorum. Ya beni bir daha asla görmek istemediğini söylerse?

Beni tanıyan biriyle konuşmak için biraz önce Sheldon'ı aradım. Bana Hadleigh'e gitmemin doğru olacağını söyledi. Hayatımın o kısmı hakkında daha fazla şey öğrenmem gerektiğini söyledi ve bunu söylediğine sevindim. Güvene ihtiyacım vardı.

Yine de ona çavuş hakkında hiçbir şey söylemedim. Yapmak istediğim son şey onu olan bitene dahil etmekti.

Ayrıca ofisi arayıp birkaç günlüğüne şehir dışına tatile gideceğimi söylemem gerekti. Sekreterime nerede olacağımı bildirmedim. Bunu bilmelerine gerek yok. Orada dolandırıcılığa karışan biri var mı bilmiyorum.

"O mektuba bakmaya devam edecek misin, yoksa..." Gio kaşlarını çatıyor.

"Kendimi açmaya zorlayamıyorum." Nabzım hızlanıyor. "Oraya gittiğimde ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Ya da bunu ikimiz için de nasıl doğru hale getireceğimi."

"Günden güne al." Bana bakarken keskin bir sağa dönüş yapıyor. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi? Yani bu bir başlangıç. Eğer istersen diğer her şey ."

". Ama lanet olsun!" Başımı arkalığa yaslıyorum. "O yapmaz kendi lanet kocasının ondan hoşlanmasını hak ediyor. Peki ya ? Ya oğlu benden nefret ederse? Ya benim bu yeni versiyonumdan nefret ederse?"

Kıs kıs gülüyor. "Hadleigh seni çok seviyor. Bu işin yürümemesinin tek nedeni sensin. O yüzden kendi yoluna çıkmayı bırak."

"Sanki bu mümkünmüş gibi."

Gülüyor. "Siz ikiniz konuşurken ben de güvendiğim birinden size kiralık bir araba bulayım ve yakınlarda bir otel ayarlayayım, böylece onun evinde uyumak istemezseniz kalacak bir yeriniz olur."

"Bunun kesinlikle iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Yavaş başlamalıyım. Öylece ortaya çıkıp onun yatağında yatmayı talep edemem. Ya da o güzel kadına yakın olan herhangi bir yatakta.

Allah kahretsin.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, bu düşüncelerin gittiği yeri durdurmak istiyorum ama yapamıyorum.

Kendimi kaybolmuş hissederken, bedenlerimizin arşıfların arasında birbirine dolandığını, sikimin onun derinliklerinde olduğunu, o muhteşem vücudun altımda kaygan ve muhtaç olduğunu hayal ediyorum.

"Lanet mektubu oku dostum," diye araya giriyor Gio ve ben de boğazımı temizliyorum, sanki yasadışı düşüncelerimi yakalamış gibi.

"Evet, tamam."

Okumaya başlarken kelimelere odaklanarak ve sonunda beni öldürmemelerini umarak açmaya başlıyorum.

Sevgili Hudson,

*Bu senin değil. Umarım seni suçlamadığımı .
Gitmek istemediğini biliyorum. Bir zamanlar sahip
olduğumuz şeyi asla bırakmak istemeyeceğini
biliyorum.*

*Ama tüm bunları bilsem bile, seni hala ne
kadar umutsuzca sevdiğimi, kalbine tutunmayı
ne kadar çok istediğimi bilsem bile, gitmene izin
vermek zorundayım. Bana veremeyeceğin bir
şeyi dileyerek bir gün daha burada kalamam.*

*Yıllarca umudumu yitirmeye çalıştım,
Her yıldızda hayatta olmanı, herkes gittiğine
inanırken bile bir şekilde geri dönmeni diledim.*

Ama gittin, değil mi?

*Seni bizden kim aldıysa her şeyi aldı.
Tüm iyi ve kötü günler, paylaştığımız tüm anılar.*

Hepsi gitmiş.

*Ama sorun şu ki, onları sizden almış
olsalar da, **ben** onları hala ruhumda
taşıyorum ve onları unutamıyorum.*

*Ne zaman tanıştığımızı unutamıyorum.
Benim için ne kadar önemli olduğunu.
Karşılığında beni ne kadar sevdiğini. Hatırlayan
tek kişi olmak acı veriyor. Bir zamanlar içinde
yandığımız ateşin külleri arasında kalmak.*

*Bu yüzden ayrılmak zorunda kaldım. Eve dönmek
zorundaydım.*

Bana ihtiyacı olan oğlumuza.

*Kapımızın her zaman açık olduğunu bilin.
/İstediğin zaman gelebilirsin. Ama bizi
benim seni istediğim kadar çok
istemelisin. O zamana kadar Holden ve **ben**
burada bekliyor olacağız.*

*Adresim aşağıda. Umarım yakında görüşürüz.
Ama göremem, sadece iyi olacağımı bil.*

*kalacağım. En azından bu sefer, hayatta
olduğunu biliyorum. Bu benim için yeterli olacak.
Öyle olmalı.*

*Sevgiler,
Hadleigh*

O mektubu en sıkı şekilde tutarken göğsüm içinden çıkamadığım duygularla ağırlaşıyor.

Hatırlamanın, bir zamanlar ona karşı hissetmenin bir yolu olsaydı, bunu yapardım.

Ama ya bizim için hâlâ bir şans varsa? Ya beni gerçekten olduğum gibi kabul edebilirse? Belki yeniden başlayabiliriz.

Bunu sormam adil olur mu? Bunu ister miydi? Belki de öğrenmemin zamanı gelmiştir.

Belki de karımı geri almamın zamanı gelmiştir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

OceanofPDF.com

HADLEIGH

"ANNE? DIŞARI ÇIKIP BEYZBOL ÇALIŐABILIR MIYIM? LÜTFEN?"

Holden bir elinde eldivenini, diğesinde sopasını tutuyor.

"Tamam, ama sadece kısa bir süre için." Kaynayan suya biraz makarna atıyorum. "Akşam yemeği çok yakında hazır olacak, tamam mı? Ve hava kararmaya başlıyor."

"Tamam, anne!" Mutfaktan bahçeye açılan cam kapıya doğru koşuyor.

Pencereden dışarı bakıyorum, bize yemek hazırlarken onu orada görüyorum.

Birkaç saattir evdeydim ve bana belki bir saat boyunca sarıldıktan sonra yemek yapmaya başladım. Eve döndüğüm için çok heyecanlıydı ve ben de onunla birlikte olduğum için aynı derecede mutluydum. Onu kelimelerin anlatamayacağı kadar çok özledim.

Ama çılgınca ve özgürce koşan, mutluluğu kovalayan oğlumuza bakarken, bir parçam hala babasının yanında. Ve bu parçam çok acı veriyor çünkü onun bu evde olmasını, burayı bir yuva haline getirmesini, bu duvarları birlikte yaşadığımız anılarla boyamasını istiyorum.

En önemlisi de Holden'ın, hakkında sayısız gece konuştuğum adamla tanışmasını istiyorum. Gülmesini, oynamasını, babasını tanımasını istiyorum. Ona hayat veren adamı tanımasını.

Ama bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyorum.

Malzemeleri bir kapta birleştirerek köftelere başlıyorum. İşim bittikten sonra makarnaya dönüyorum ve mükemmel bir şekilde piştiğini görüyorum. Tencereyi kaldırarak spagettiye lavaboya yayılmış süzgeçte süzüyorum.

Son birkaç gündür burada olmamasını telafî etmek için Holden'ın en sevdiği yemeği yapmak istedim ve istediği şey köfteli spagetti oldu.

Gülümseyerek bir kez daha pencereden dışarı bakıyorum, onu oynarken görmeyi bekliyorum.

Ama benim yok.

Onun yerine beni ürkütücü bir sessizlik karşılıyor.

Tencereyi şangırıtıyla bırakıp kapıya doğru koşarken kalbim midemin çukuruna düşüyor.

Dışarı çıktığımda sopasını yerde buldum.

Kollarım ateş gibi bir ürpertiyle kırılıyor.

"Holden?"

Geniş bahçemizin her tarafına bakıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum. Panik, nefes alamayana kadar çirkin elini boğazıma doluyor.

İçimi kemiren korku beni kör edene kadar.

"Holden!" I sprint doğru ve Kapı, benim tüm vücut
Titreyerek. "Holden!"

Ama cevap yok. O

burada değil.

Biri onu kaçırdı.

Biri oğlumu kaçırdı.

HUDSON

İki katlı geniş bir koloniye vardığımda, sade kahverengi kapısına bakıyorum, pudra mavisi pencere panjurları beni selamlıyor.

Ev büyük ama grotesk değil. Yeni biçilmiş gibi kokan parlak yeşil çimlerin arasında davetkar bir cazibesi var.

Garaj yolunda siyah bir SUV duruyor ve onun evde olduğunu hemen anlıyorum. Nabzım kulaklarımda hızla atarken, burada olmam gerekip gerekmediğini bile bilmeden endişe beni ele geçiriyor.

Ama güvende olduklarından emin olmak için geldim ve bize kimin ateş ettiğini bulana kadar bölgede kalmayı planlıyorum. O zamana kadar hiçbir yere gitmiyorum.

"İyi olacak mısın?" Gio soruyor.

Kapının kolunu tutuyorum, hâlâ pencereden dışarı bakıyorum. "Sanırım öyle." "Pekâlâ. Bir şey olursa numaram sende var. Sana mesaj atarım.

Otel için bilgi al ve bir saat içinde kiralamayı burada bırak. Anahtarları

Şu ön kapının yanındaki dev saksı." Mor ortancaları işaret ediyor.

"Teşekkürler. Minnettarım."

"Evet, şey..." Omuz silkiyor. "Bir zamanlar avukatımdın ve beni birçok boktan kurtardın. O yüzden sana borçluyum."

"Bilmek istiyor muyum ki?" Alçak sesle kıkırdıyorum.

"Hayır. daha iyi." Sırıttırıyor, kara gözleri kötülükle dolu. Dışarı çıkmaya başladım.

"Bir daha antrenman yapabileceğini düşünüyor musun?" Sorusu durmama neden oldu. "Neden?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ben buradayken daha fazla suç işlemeyi

Gitti mi?"

Yüz hatlarında eğlence dolaşiyor. "Ben bir Marino'yum. Bu işin doğasında var. Ve sahip olduğumuz diğer avukatlar senin kadar iyi değildi." Bana uzun uzun baktı. "Belki o koca kafana anılarını tekrar sokabilirim." Yavaşça büyüyen bir sırıtış yüzüne yayılıyor.

"Keşke öyle olsaydı." İç çektim. "Pekâlâ, fikrimi değiştirmeden önce gitmeme izin ver."

"Evet, arabamdan defol git."

Alay ederek nihayet ayağa kalktım ve kapıyı arkamdan kapattım.

O uzaklaşır uzaklaşmaz, orada tek başıma duruyorum, sinirlerim içimi gıcıkıyor.

"Bunu yapabilirim. O kapıyı çalabilirim."

Ama kendimi ikna etmekte başarısız oluyorum, telaşlı kalp atışları göğüs kafesimde yankılanırken yerimde çakılıp kalıyorum.

Çimlerin üzerinden geçip ön kapıya doğru ilerlerken adımlarım ağırlaşıyor. Yaklaştığımda, bahçesinden gelen gürültülü bir ses duyuyorum ve bir beyzbol topu ahşap çitin üzerinden uçarak ayaklarımın birkaç santim ötesine düşüyor.

Eğilip onu alıyorum ve ayağa kalkmadan önce bir süre ona bakıyorum.

Benim yaptığım gibi.

"Hey, o benim topum! Geri ver onu!" Küçük bir çocuk çitin diğer tarafında durmuş bana bakıyor.

Kalbim acı içinde atarken kaşları hayal kırıklığıyla toplanıyor. Çünkü o yüzü nerede görsem tanırım.

O çocuk benim oğlum.

Küçük çocuğa bakıyorum, kahverengi saçları kulaklarına doğru kıvrılıyor, yumuşak mavi bakışları benimkinin bir kopyası.

İçimde bir sızı var.

Oğlum tam duruyor ama kim olduğumu bile bilmiyor.

am.

Topu için elini uzatıyor, ben de gözümü kırıştıtararak yaklaşıyorum.

İşkence.

Hiç tanımadığım bir çocuk için böyle hissetmemeliyim. Yine de hissediyorum. Her şeyi hissediyorum.

Bu boşluk kalbimin içinde uzanıyor ve kalp kırıklığı içinde dalgalanmasına neden oluyor.

Onun hayatının yıllarını kaçırdım. Her şeyi kaçırdım.

Peki ne için? Neden? Bunu bana kim yaptı? Hayatımı mahvetmek isteyecek kadar benden kim nefret ediyordu?

Ona yaklaştığımda başını eğdi ve gözleri büyüdü.

"D-d-daddy?" Ağzı yarıldı. "Bu... Bu sen misin?" diye fısıldıyor.

Beni tanıyor mu?

Kim olduğumu biliyor mu?

Çitlere yaklaşıp elimi onunkine uzattığımda boğazımda bir ağrı zonkluyor. Topu benden alıyor, parmaklarımız sürtünüyor ve bu kolumda bir karıncalanmaya neden oluyor.

"Baba!" Topu arkasına atıyor ve ben de mandala uzanıp çiti açıyorum.

Peki ya bu çocuk? Benim için koşuyor. O kadar hızlı koşuyor ki, hızından neredeyse tökezleyeceğim.

Kollarımda güvende olduğunda, dizlerimin üzerine çöküp onu atan kalbime doğru tutuyorum. "Hey, dostum. Benim. Artık evdeyim."

Başının arkasını avuçlarımla kavırıyorum ve asla ayrılmak istemiyorum.

"Holden! Holden! ?" diye bağılıyor bir kadın korku içinde.

Evin etrafında.

Sesi Hadleigh'e benzeyen bir kadın.

Oğlumuzdan ayrılıp neden burada olduğumu açıklayamadan, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülerek belirdi. Beni görür görmez nefesi kesildi, titreyen bir eli ağzını kapattı.

"Bak, anne!" Holden, tam boyuma geldiğimde, gözleri benimkilere yapışmış bir şekilde haykırıyor. "Bu babam. Söylediğin gibi bizi buldu."

Duygularım birbirine karışıyor ve gözlerim doluyor.

Oğlumuzun elini elime alıp ona doğru yürürken vücudu sessiz hıçkırıklarla titriyor. Ve her adımda, kırık ruhumu da yanına alarak daha çok ağlıyor.

"Hudson?" diye sızlanıyor.

Ve tam karşısına geldiğimde, kolumu sırtının küçük kısmına doluyor ve onu göğsüme bastırıyorum, kalplerimiz birlikte atıyor.

"Artık buradayım, Hadleigh. Ağlama bebeğim. Lütfen, ağlama."

Parmaklarım yumuşamış saç tellerini karıştırıyor, burnum çiçek kokusunu içine çekiyor. Kollarını boynuma doluyor ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak benden ayrılıyor.

Ben.

Ve tek yapmak istediğim kalmak. Eve döndüğümde bıraktığım dünyayı unutmak ve

Onun içinde kayboldum.

Ancak, ne kadar çok istersek isteyelim, işler her zaman kadar basit değildir.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

OceanofPDF.com

HADLEIGH

O BURADA. GERÇEKTEN BURADA. BİZİM İÇİN GELDİ. VE BEN APTAL DEĞİLİM.
Nedenini soracak kadar, çünkü ya cevabı beğenmezsem?

"Yaşadığımız yer burası mı?" Bakışları geniş mutfağın içinde gezinirken, dağınıklığı umursamamasını umarak gergin bir şekilde doğruluyorum.

"Hayır, biz şehirde yaşıyorduk. Sen gittikten sonra buraya taşındım."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor, elleri eşofmanının ceplerinde. O benim yanımdayken rahatsız, bense kollarımı ona dolamak ve sarılmak istiyorum.

Geçmişe tutun. Yeni bir şimdiki zaman bulun. Yeni bir gelecek yaratın.

Ama nasıl yeniden başlayacağız? Sevdığım adamın bana tekrar aşık olmasını nasıl sağlayabilirim?

"Yani beni biliyor muydu?"

Holden'ın Hot Wheels koleksiyonuyla dönmesini beklerken o da bir sandalye çekip mutfak adasının etrafına oturdu. Hudson'a sahip olduğu her şeyi göstereceği için çok heyecanlıydı.

"Tabii ki yaptı." Köfteleri pişirmeyi bitirirken birkaç tutam saçımı kulağımın arkasına atıyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Ortadan kaybolduğunda oğlumuzun seni tanıyacağına dair sana söz vermiştim. Babası hakkında her şeyi bilecekti."

Bakışları kucağına düşüyor ve gözleri yavaşça kapanıyor.

Ocağı kapatırken, "Senin kim olduğunu bilmeyeceğini mi sandın?" dedim.

Ben ellerimi havluya silerken o daha dik oturuyor ve ona doğru ilerliyor.

"Terk ettiğimi, onu terk ettiğimi düşüneceğini sandım."

Köşeyi dönerken elini tuttum. Onun büyük, güçlü ellerini nasıl da özlemişim... Beni güvende hissettirmelerini...

Gözleri benimkilere karışıyor, o sakın mavi bakışlarıyla beni kaosa sürükleyen sakinleştirici bir deniz dalgası gibi bana bakıyor.

"Seni seviyorum Hudson. Oğlumuz da öyle. Bundan asla şüphe etme."

Parmakları parmaklarıma dolanırken göğsü kabarıyor ve başını sallıyor. "Bunun için teşekkür ederim."

Kalbim, yüz hatlarına sabitlenmiş duygular yüzünden göğsümden çıkacakmış gibi hissediyorum. Bu durumun trajedisinden.

İki kere düşünmeden kollarımı ona doladım ve bu adama sıkıca sarıldım.

İlk başta elleri yanlarında duruyor. Ama bu sadece saniyeler sürüyor, ta ki erkeksi dokunuşunu sırtımda hissedene kadar ve sanki sıcak bir akıntı beni ışıyla yıkıyor.

Avuç içi aşağı yukarı hareket ediyor ve gözlerim kapanıyor, bu anın güzelliğini, yıllardır bilmediğim mutluluk dolu varoluşun kısacık saniyelerini içime çekiyorum.

Kocamın kollarındayım ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunun farkında bile değil.

"Baba, bak!" Holden kıpkırmızı yanakları ve parlak sırtışıyla koşarak içeri giriyor.

Ve parlayan gözlerinde, verecek çok fazla sevgi var. Kalbi dolu.

Uzun zamandır istediğim şey buydu; babasıyla, bana dünyayı veren adamla tanışması. Ta ki dünya onu bizden alana kadar.

Hudson benden ayrılmadan önce şakağımı öpüyor ve ben eriyorum.

"Vay canına," der Holden'a. "Bakalım sende ne ."

Hudson Holden'ı tutup kucağına oturturken, ben sessiz gözyaşlarımı kırıştırıyorum.

Hala ona neden geri döndüğünü sormadım. Notum yüzünden mi? Bu yeniden başlama şansımız olduğu anlamına mı geliyor? Yoksa bu geçici mi? Hâlâ cevaptan korkuyorum.

"Gio Amca bunun nadir olduğunu söyledi!" Holden, Gio ve Iseult'dan bir set halinde aldığı kırmızı ve mavi bir motosikleti kaldırıyor.

Bu çocuk o küçük yarış arabalarına kafayı takmış durumda. Gün bittikten sonra her zaman kaldırdığımız yaklaşık iki yüz tane var. Bir keresinde bana babasını gördüğünde onlarla birlikte yarışacaklarını söylemişti.

Birini Hudson'a verirken ve onlar tezgahın üzerinde yarışırken, arabalar yere yuvarlanırken, orada öylece durup, gözlerim buğulanarak, en sevdiğim iki adamın, Hudson'ın olmadığı onca yıl boyunca olması gerektiği gibi birlikte oynamalarını izliyorum.

"Beyzbol oynuyor musun baba?" Holden sanki aya asılmış gibi babasına bakıyor.

"Şey..." diye düşünüyor düşünceli bir şekilde. "Anladığımı söyleyemem ama balık tutmayı denemek istersen..." Bana bakıyor ve bakışlarımı tutuyor. "Belki bir ara seni ve anneni de götürebilirim."

Kalbim takla atıyor.

Gözlerini bana dikmiş olması vücudumun her santimini ısıtıyor; istekle, aşkla, doymak bilmez bir arzuyla dolanıyor.

"Yaşasın! Bu çok eğlenceli! Değil mi anne?"

"Evet, bebeğim," diye cevap veriyorum, bakışları boğucu ve ağırlaşan kocama bakmaya devam ederek.

"Yarın gidebilir miyiz? Lütfen?" diye yalvarıyor oğlumuz. "Okulum yok."

"Annem için sorun yoksa, ." Hudson onu biraz daha sıkı tutuyor. "O zaman gidebilir miyiz? Çünkü annem çoktan evet dedi!"

", değil mi?" Gülüyorum. "Yarın, öyle."

"Daha önce hiç balık tutmadım. Isırıklar mı? Bir solucana dokunabilecek miyim?" Heyecandan nefesi kesiliyor, bakışlarındaki ışıltı babasınıninkiyle eşleşiyor.

"Elbette olacak." Hudson onun saçlarını karıştırır.

"Birkaç mil ötedeki göle gidebiliriz," diye teklif ettim.

"Piknik de yapabilir miyiz?" Holden sırtarak bir cevap bekliyor. "S'mores ile!"

"Elbette yapabiliriz," diyorum ona.

Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Gözlerini hiç bu kadar parlak görmemiştim, sanki yıldızlar onları yakalamış gibi.

Kalbim ışıldıyor.

Hudson ve ben bir kez daha birbirimize bakıyoruz, Holden yanağını babasının göğsüne yaslarken tüm konuşmayı gözlerimiz yapıyor.

"Gitmiyorsun, değil mi baba?"

"Şey... uh... Gio amcanızın benim için ayarladığı bir otel odam var, ama..." Gözleri sanki bir davet bekliyormuş gibi belirsizlikle doluyor.

"Burada kalabilirsin," diye teklif ettim.

Tabii ki yaparım. O benim kocam. Sahip olduğumuz süre boyunca bize ait.

Ama bunun geçici olduğu düşüncesi kalbimin kırılmasına neden oluyor.

"Emin misin?" diye soruyor. "Sizi dışarıda bırakmak istemiyorum."

"Burada bir sürü oda var." Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. "Hangi odada istersen kalabilirsin."

Ve bunun benim olmasını çok isterdim.

"Merak etme baba." Holden gururla çenesini yukarı kaldırıyor. "Sen benim odamda uyuyabilirsin. İkimiz de sığmazsak diye ben yerde yatabilirim."

Hudson gülüyor ve yemin ederim gözleri duygusallıktan ıslanıyor. "Sağ ol dostum. Sen iyi bir çocuksun. Annenin ne kadar iyi bir iş çıkardığını görebiliyorum... bensiz."

Bu son birkaç kelimeyi neredeyse nefesinin altında söylüyor. Ama ben onları yakalıyorum, bakışlarında tüneyen hüznü de yakalıyorum.

Çok şey kaçırdı. Şu anda bunu hissetmiş olmalı. Boşluğu gerçekten hissetmiştir. Ama gerçekten bilseydi, anılarını geri alsaydı, gerçekten canı yanardı.

Ve şu anda ona bakarken, bunu yapmasını istemediğimi fark ediyorum. Bu şekilde incinmesini istemiyorum.

"Yemek yemeye ne dersin?" Kaybettiğimiz onca yılı, hiç sahip olamadığımız günlerin arasına sıkışmış onca acıyı düşünmekten kurtulmaya ihtiyacım olduğunu söylüyorum.

"Köfteli spagetti sever misin baba?" Holden sırtarak bakar.

"mi?" Hudson geri çekilir. "Bunun benim favorim olduğunu bilmeni isterim." Küçük oğlum soluk soluğa, "O benim de" diye fısıldıyor.

HUDSON

Burada sihir var. Bu evde. Bu duvarlarda. Etrafımızdaki boşlukta yankılanıyor.

Buna alışabilirim.

Hudson'ı yatağına yatırırken ona bakarken, yaşadığı onca şeyi hayal bile edemiyorum ama yine de harika bir anne. Çocuğun ona bakışında, ona bakarken gözlerinin ışıldamasında bu var.

Bu sessiz anlarda, ne kadar çok şey kaçırdığımı fark etmeye devam ediyorum.

Birlikte ne kadar çok şey yaşayabilirdik. Ne kadarını hatırlamıyorum.

"Pekala, dostum." Alnından öpmek için eğildi. "Yatma vakti."

"Baba?" diye sesleniyor ve her seslendiğinde kalbim biraz daha hızlı atıyor.

"Evet?"

"Uyandığımda burada olacak mısın?" Yüzünde endişeli bir ifade beliriyor ve kendimi tutabilmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Evet, tabii ki. Hemen burada olacağım. Ve sana kahvaltı hazırlayacağım.

Nasıl istersen."

"Yaşasın!" Yatağında neredeyse zıplıyor.

Göz ucuyla alt kirpiklerinin altını yokladığını görüyorum. "İyi uyu, tamam mı?" Ben de diz çöküp alnından öpüyorum. "İyi geceler baba."

Esniyor.

Bunu duymaktan asla

bıkmayacağım. Benim bir oğlum

var.

Oğlum.

Ve beni seviyor.

37. BÖLÜM

OceanofPDF.com

HUDSON

"BIZI GÖRMEME NEDEN GELDİNİZ?" DIYE SORUYOR, BEJ RENGİ KOLTUĞUNA YERLEŞMİŞ

elinde bir fincan çay. Gergin bakışları ben ve fincanı arasında gidip geliyor.

Buna nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. Ona Peters'tan bahsedemem. Sadece onu güvende tutmak için geldiğimi.

Ama bu gerçek bile değil. Bu sadece onu tekrar görmem için gereken itici gücü sağlayan bir bahaneydi.

Duygulu gözlerle, her şeyin onun yüzünden olduğunu söylememi bekliyor.

Ve hepsi oydu. Tabii ki oydu. Hiç sahip olamadığım evimin her parçası gibi hissettiren bu kadın.

"Dolly'ye bıraktığın notu aldım." Ona doğru kayıyorum, dizlerimizin yanları neredeyse birbirine değiyor. "Seni görmek istedim. Onunla tanışmak istedim."

"Umarım bu yolculuğa değmişizdir." Çekingen bir şekilde gülümsüyor ve sanki lanet bir iş görüşmesindeymiş gibi bakışlarını benden görmek beni incitiyor.

"Yapma bunu." Elini elime alıyorum, dudaklarım elinin üstüne düşüyor. "Bana karşı böyle davranma. Seni çıplak gördükten sonra olmaz. Boşalırken çıkardığın sesi, gözlerinin yalvarışını duyduktan sonra olmaz."

Göğsü keskin bir nefes alışla yükseliyor.

"Yapma Hadleigh, çünkü sen buna değersin. Sen her zaman buna değersin. o."

Çenesi titriyor ve sertçe yutkunuyor. "Burada olmana sevindim." O bana uzun uzun bakıyor. "Peki Gio tüm nasıl dahil oluyor?" "Ne demek istiyorsun?"

"Sana bir otel odası ayarladığını söylemiştin. Neden?"

"Oh..."

Siktir. Düşün.

"Iseult araştırmak için uğradı ve beni seni görmeye teklif ettiler."

"Mm-hmm." Kaşları toplanıyor.

Yalan söylemekten nefret ediyorum ama onu gerçekten korkutmak da istemiyorum. "Gio bana kiralık bir araba aldı, belki biraz daha kalırım diye."

Ağzını büzüyor. "Vay canına, çok meşgulumüşsünüz."

Kahretsin, umarım sorgulamayı bitirmiştir. Daha ne kadar yalana tahammül edebilirim bilmiyorum.

"Yardım etmek istediler."

"Teşekkür etmek için Iseultyu arayacağımdan emin olabilirsin." Elini geri çekmeye çalışıyor ama ben onu kucağımda tutuyorum. "Çay ister misin?"

Ayağa çalışıyor ama izin vermiyorum, elini daha yakına çekiyorum.

"Ne şimdi ne de ilk sorduğunuzda istiyorum. Şimdi bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Ne?" Sesi bir oktav yükselir. "Ne demek istiyorsun? Hiçbir sorun yok."

"Hadleigh," diye kestim. "Seni eskisi gibi tanımıyor olabilirim ama canını sıkın bir şey olduğunu söyleyebilirim. Bana ne olduğunu söyle."

"İyi! Bilmek mi istiyorsun? O zaman ben söyleyeyim." Dokunaklı bir şekilde bakıyorum.

"Yalan söylediğini biliyorum. Hemen anladım ve yalanlarla işim bitti!" Elini havaya kaldırıyor. "Seni bulduğumda birbirimize karşı dürüst olacağımıza yemin etmişim. Ama sen *hâlâ* yalan söylüyorsun, hem de geçmişte aynı şeyi nasıl yaptığını hatırlamadığın halde." Yenilmiş bir halde iç geçiriyor.

"Bunu sadece seni korumak için yapıyorum."

"Hayatım boyunca bu saçmalığı duydum ve bundan bıktım!" diye alay ediyor. "Hatırlamadığını biliyorum ama evliliğimiz boyunca beni karanlıkta tuttun. Iseult bana sana geçmişini anlattığını söyledi. Ve sen bunların hiçbiri konusunda bana güvenmedin." Başını sallıyor. "Benim senden ya da içine çekildiğin dünyadan korkacak kırılgan küçük bir şey olduğumu düşündün. Ama ben korkmuyorum, Hudson!" Gözleri kararlılıkla benimkileri tutuyor. "Korkmuyorum. Bu yüzden oğlumuzun adını Holden koydum. Sana her şeyimi verdiğimi göstermek istedim. Ne yaparsan yap, yine de burada olacağımı, beni yeniden sevmeni bekleyeceğimi."

Sesi kesildi ve bu sefer elini çekti. Ayağa kalkmasına izin verdim, yüzünün her çizgisine kazınmış acıyı görmekten nefret ediyordum.

Önceki kimliğimi biliyordum, çünkü evet, Iseult bana her şeyi anlattı. Ama oğlumuzun adını Holden koymasının benim için bir tür anı olduğunu düşünmüştüm.

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor ve ben ayağa kalktığımda birkaç adım geri gidiyor. Benden uzaklaşmaya çalışmasından nefret ediyorum. Öfkesini görmekten nefret ediyorum.

Kolum kalçalarına dolanana ve onu kendime doğru çekene kadar bakışlarımı onunkilere sabitleyerek ilerliyorum. Gözlerimi ondan ayırmadan elimin tersiyle yanağını okşuyor, gözyaşlarını da yanıma alıyorum. Yapabilseydim hepsini alırdım. Bütün ıstırabını, çektiği bütün acıları. Ama bunu yapamam.

"Özür dilerim, kelebek."

Nefes nefese kalıyor, gözleri dehşete kapılmış gibi irileşiyor. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Yanlış bir şey mi söyledim?" Şaşkınlık yüz hatlarıma yerleşiyor.

"Az önce beni aradın..." Bir eliyle ağzını kapatıyor, iri gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken alt kirpiklerini kavırıyor.

"Sana kelebek dedim..."

Bu isimde bir sorun mu var? Bir şey mi kaçırdım?

"Evet," diye ağlıyor, hıçkırırken kollarını bana doluyor. "Evet, yaptın."

Bu hayalet hissi üzerime çöküyor. Sanki bilmediğim bir şeyi bilmeliymişim gibi. Ama bunun yerine sessiz kalıyorum ve onu kucaklarken ağlamasına izin veriyorum, içini dökmesine izin veriyorum.

Tekrar tünediğinde gözlerinin altını siliyor. "Sana bir şey göstermeliyim. Bana yazdığın mektupları sana göstermeliyim."

Elimi tutuyor ve birlikte merdivenleri tırmanarak odasının kapısını açıyoruz, ortada büyük bir yatak var, duvarlar soluk gri. Ama kalbim ayrıntıları umursamayacak kadar göğsümde çarpmakla meşgul. Tek istediğim o mektupları görmek. Onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu bilmek.

Şifonyerin çekmecesini karıştırıyor ve büyük sarı bir zarf çıkarıyor. Yavaşça bana doğru yürüdü. "Oturmak isteyebilirsin."

Ben de zarfı uzattığı elinden aldım.

Bir saniyeye ihtiyacım var, zarfı açıp dört parça kağıt çıkarmadan önce derin, sığ bir nefes alıyorum.

Gözlerim ilk ikisinin metnini tararken, tam olarak neden ağladığımı anlıyorum.

Acısının neden o şekilde sızdığını.

Çünkü içlerinde ona "kelebek"

diyorum. Kalbim göğsümde sıkışıyor.

Her nasılsa, bozuk bilinçaltımın derinliklerinde bir yerde, onu tanıyorum.

Karımı tanıyorum.

İş yerindeki masamda duran, ortasında küre ve kelebek olan heykeli anında hatırladığımda kollarıma bir ürperti yayıldı.

"Biliyordum," diyorum ona, ağır kalbim şiddetli bir kreşendoya doğru atarken. "O lanet kafamın içinde bir yerlerde biliyordum. Senin benim keleşim olduğunu biliyordum."

Elini tutarak avucunu öpüyorum, o ise bana hırpalayıcı duygularla bakıyor.

"Sen yaptın." Başını sallarken alt dudağı titriyor. "Sence burada bir doktora görünüp durumun hakkında başka bir görüş alabilir miyiz?"

"Evet, yapalım." Uzun bir nefes alıp elini bir kez daha öptükten sonra gözlerim ilk iki harfi tarıyor ve bu kelimeleri yazan adamın ben olduğuma inanamıyorum.

Üçüncüsünü okudum, bir polisin öldürölmesine karışmakla ilgili. İyi bir insan değildim, değil mi? Gerçekten korkunç şeyler yaptım. Nasıl oluyor da hâlâ o adamı istiyor?

Başımı sallıyorum ve dördüncü mektuba bakıyorum, ama bunu ben yazmadım.

Bu ondan.

Yukarı bakıyorum. "Bana mektup mu yazdın?"

Nabzım hızlanıyor, söylediğı şeyle başa çıkıp çıkamayacağımı bilmiyorum.

"Evet, yaklaşık bir yıl önce." Dudakları zoraki bir gülümsemeyle titriyor. "Kim bilir kimin duyması için sana sürekli sesli mesaj bırakmadan seninle konuşmanın bir yolunu aradım."

Başımı geri çektim. "Hangi sesli mesajlar?"

İç geçiriyor ve yanımdaki yatağın kenarına oturuyor. "Eskiden sahip olduğun cep telefonun bunca zaman açık kaldı. Birinin elinde olmalı. Bunu sana kim yaptıysa, sanırım."

"Yüce Tanrım." Elimini yüzüme sürüyorum.

"İzi sürüleliyordu," diye açıklıyor. "Yoksa onu bulurduk."

Başımı sallıyorum, Peters'la olanları ona anlatmam gerekiyor. Haklı, onu karanlıkta bırakmamalıyım. Eskiden olduğum adam olmak istemiyorum. Değişmek istiyorum. Daha iyisini yapmak istiyorum.

"Sana yalan söyledim," dedim ona.

"Haklıydın." Kaşları havaya kalktı.

"Benim kasabamdan Çavuş Peters kesinlikle işin içindeydi. Iseult ve ben onun artık yettiğini ve kasabadan ayrılmak istediğini söylediğini duyduk."

"Aman Tanrım."

"Dahası da var. Bize yalan söylemesi için ona kimin para verdiğini söylemek üzereydi ve bize bir isim vermeden önce bir keskin nişancı onu öldürdü."

"Ne! Oh, Tanrım! O iyi mi? Sen iyi misin?" Gözleri beni boydan boya dolaştı.

"Ben iyiyim; o da öyle. Ama Peters öldü ve ne olduğunu öğrenme şansımız da yok oldu. En azından şimdilik." Omuz silkiyorum. "Yine de Iseult becerikli biri. Hakkını vermeliyim."

"Demek bu yüzden geldin..." Omuzları düştü. "İstediğin için değil, ne olduğun için? Bizim için endişelendiğin için mi?"

"Evet... Hayır... Yani... Siktir, Hadleigh. Geldim çünkü seni çılgınca bir şekilde özledim. Geri dönmeni istedim. Peters'la olanlardan önce bile senin moteline gittim ve boş buldum. Ve bunun nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

"Ne?" diye fısıldıyor.

O kadar yakın oturuyorum ki aldığı sessiz nefesleri duyabiliyor, dizi dizime değdiğinde bacağımdaki elektriği hissedebiliyorum.

"İçimde ölüyormuşum gibi hissettim, Hadleigh." Parmak uçlarım dizinin üzerinde geziniyor. "Senin gittiğini bilmek kalbimi fiziksel olarak parçalıyordu sanki. *Benim yüzümden* olduğunu. Kalbim bir şekilde senin yanındayken daha hızlı atıyor, sanki sadece sen yanımdayken bir bütünmüş gibi. Yani hayır, buraya sadece endişelendiğim için gelmedim. Geldim çünkü seni tekrar görmek istedim. İstedim ki..." Gözlerinin içine derin derin bakarken saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyorum.

"Ne yapmak istiyordun?" Nefesi kesildi.

"Ben istedim ..." Burun deliklerim alevlendi. "Siktir, bebeğim. Bunu yapmak istedim." Sonra bir iniltiyle onu öpüyorum, harfler yere saçılıyor.

Geriye doğru yatağa yuvarlanıyor, ben de bedenimi onunkinin üzerine yerleştiriyorum. Kalçalarım kalçalarının arasında ezilirken, onu bu ana kadar tek bir kişiyi bile öpmemiş bir adam gibi öpüyorum çünkü onu bekliyordu.

Dudaklarım güneye, boynuna doğru ilerlerken ağzımın içine doğru haykırıyor, nabızı benimkinin altında hızla atıyor.

Dişlerim omzunu sıyrıyor, onu biraz ısırduğmda inleyip tıslarken eli saçlarıma gömölüyor.

"Lütfen Hudson," diye yalvarıyor, o küçük sızlanma sesleriyle sikimin sarsılmasına neden oluyor.

"Ne istiyorsun, Hadleigh? Karım ne istiyor?" Başının arkasını kavıyorum, çenesi boyunca öperken ensesini sertçe yumrukluyorum, gözlerinin açıklıkla beni nasıl içine aldığını izliyorum.

"Becer beni...lütfen..." Pantolonunu indiriyor, tırnakları kafa derimi çiziyor, bir bacağı kalçamı sarıyor.

"Tanrım." Gözlerim onunkilere kilitlendi. "Sikim için yalvarırken sesin çok iyi geliyor."

Boştaki elim taytının bel bandına kayıyor, yavaşça aşağı iniyor, külotunu tekrar hissetmiyorum.

"Oh, Tanrım," diye inliyor.

"Bu benim için mi?" Bir parmak ıslak ve sıcak yarığının arasında geziniyor. "Tüm bu kıyafetlerin altında çıplak olmak hoşuna gidiyor mu? Bir zamanlar onun için yaptığın şey bu muydu?"

"Evet..." diye fısıldıyor. "Külot giymediğim zaman çok hoşuna giderdi." Sesi arzu dolu. "Onu deli ederdi."

İşaret parmağımı klitorisinin üzerinde gezdirerek inlemesini sağlıyorum. "Bu doğru mu?"

Onunla birlikte oynamasını seviyorum. Benden, yeni benden kocası olarak bahsetmemesini seviyorum. Hastalıklı bir şekilde, eskiden olduğum adamla yarışmayı seviyorum.

Yavaşça, iki parmağımı klitorisinin etrafında gezdiriyorum, ona dokundukça zevk sesleri artıyor, zaten benim olmasına rağmen ona sahip çıkıyorum.

İsim

olarak.

Kanla.

Verdiğimiz her sözde. Hatırlamadıklarında. Bir gün hatırlamayı umduklarında.

"Bana bak," diyorum, saçlarını tutarak içine girmeye başlıyorum. "Ne kadar da dar bir amcığım var. Sanırım onu esnetmemin zamanı geldi."

Parmaklarımı içine sokuyorum, muhtaç soluklarını dilimle yutuyorum, kabaca sürerken derin ve sert öpüyorum, ona tekrar yaptırmadan önce benim için boşalmasını istiyorum.

Duvarları titriyor ve etrafımda geriliyor ve ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyorum.

Biraz daha ve o- "Anne?"

Sikeyim.

Ben kahverengi ayıcığını tutarken gözlerini ovuşturan oğluma doğru bakarken onun gözleri açılıyor.

Orgazm olmak üzereyken bile durmaya cesaret .

"Hey, dostum. Yatağına geri dön," diyorum, Noel sabahındaki bir orospu çocuğu gibi sırtarak, çünkü tam burada, o ve oğlum, şimdiye kadar aldığım en iyi hediye. "Seni yatırmak için hemen geleceğiz."

"Anneme ne yapıyorsun?" diye soruyor klitorisini ovup aynı anda G noktasına vururken, vücudunu benimkiyle gizlediğimden emin olarak.

"Annemin gözüne bir şey kaçtı." Ona dönüp bakıyorum ve sırtıyorum. "Baban sadece onunla ilgileniyor. Öyle değil mi bebeğim?"

Alt dudağını ısıırıyor, kaşları geriliyor. "Mm-hmm. Ben iyiyim, dostum." Sesi tizleşiyor ve çok seksi bir hal alıyor. "Seni yatağına yatırmak için hemen geliyorum."

"Tamam..." Yüz ifadesi daralıyor. "Gözündeki sivrisinek değil, mi anne?"

İtiş gücü.

"Gözüme sivrisinek kaçtığı zamanı hatırlıyor musun?" diye soruyor kıkırdayarak, o ise bir iniltiyle savaşıyor.

İtiş gücü.

"Aman Tanrım..." Ben onu öpme dürtüsüyle savaşıırken gözlerini geri çeviriyor, yüz hatlarındaki panik ve muhtaçlık ifadesini seviyorum. "Evet, annen hatırlıyor. Böcek yok. Belki bir kirpik. Yatağa git, Holden. Lütfen..."

"Tamam, anne. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum," diye pantolonunu indirdi.

"İkimiz de seviyoruz." Ona sırtıyorum. "İyi geceler, dostum."

Kahretsin, çok ıslak. Bahse girerim onu daha da ıslatabilirim.

Kapıyı kapatır kapatmaz, avucumu ağzının etrafına sabitliyorum ve parmaklarımı o kadar sert çarpiyorum ki, elime karşı çığlık atıyor.

"İşte bu . Benim için çığlık at. Ne kadar kirli olduğunu duyayım."

Yatağın dökülüyor, altındaki çarşafı ıslatıyor. Elim saçlarına kayıyor ve klitorisini tekrar okşadığımda ırkılıyor, benim için haykırıyor.

"Tanrım, Hudson! Duramıyorum..."

Onu duymak istiyorum. Ona ne yaptığımı duymak istiyorum.

Devam ediyorum, onu ovuyorum, bir parmak daha ekliyorum çünkü tekrar boşalmak üzere. Bunu gözlerinde görebiliyorum.

"Ne kadar muhtaç bir karısın sen. Sanırım o güzel pembe amcığı tekrar tatmamın zamanı geldi. Sence de öyle değil mi?"

O itiraz edemedi ayağa kalktım, kabaca taytını çekip yere fırlattım.

"Kalçalarını güzelce ve genişçe aç," diyorum geri geri giderken ve kapıyı hızla kilitlerken.

İtaat ediyor, bana kendini açıyor, ne kadar ıslak olduğunu, ne kadar güzel olduğunu gösteriyor.

"Başka ne yapmamı istiyorsun?" diye soruyor, utangaç, seksi küçük bir cadaloz gibi, parmakları göğüslerinin arasında geziniyor.

Taş gibi olmuş sikimi avuçluyorum, açlıkla onun hareketlerini izliyorum. "Otur ve kıyafetlerinin geri kalanını çıkar, sonra tekrar uzan ve kendine dokun. Gittiğim bunca yıl boyunca bunu nasıl yaptığını göster bana."

İstediğimi yapmadan önce ağzından bir inilti dökülüyor, atletini bana doğru fırlatıyor, elini yumuşak kalçalarının arasına sokup onları sıkıyor.

"Hayır, bebeğim..." Başımı yavaşça sallıyorum. "Öyle değil." Ayaklarının hemen önündeki sandalyeye yerleşiyorum. "Görmek istiyorum. Parmaklarının içinde nasıl kaydığını izlemek istiyorum. Klitorisini nasıl okşadığını görmek istiyorum. Nasıl hoşuna gittiğini. Göster bana, kelebek. Kendini nasıl boşalttığını göster bana."

"Hudson..." diye ağlıyor, bu kez bacaklarını her biri yatağa değene kadar açıyor.

"Senin içinde olmak için sabırsızlanıyorum. Benim olanı almak için sabırsızlanıyorum."

Eşofmanımın üzerinden kendimi okşuyorum, o bu kadar sınır tanımazken, bana bunu vermeye istekliyken soğukkanlılığımı koruyamıyorum.

Neler yapabileceğimi bile bilmiyordum. Nasıl sevdiğimi. O hayatıma girene kadar değil. Bana bunun nasıl bir şey olduğunu gösterene kadar.

Ne zaman onun yanında olsam kalbim daha yüksek sesle atıyor ve bu kendi karıma duyduğum yoğun çekim değil. Bu daha derin. Sanki aramızdaki duvarlar ne olursa olsun, onun ruhunun benimkinde attığını duyabiliyorum. Sanki kalbimin her zerresi hala hatırlıyor, hala bir zamanlar sahip olduğumuz her şeyi istiyor. Zihnim unutsa bile.

Onu tanımak, katlanmış her anıyı, her şarkıyı ve her dansı geri almak için her şeyi yapardım.

Ama yapabiliriz. En azından buna sahibiz.

Bunu istiyorum. Onun dünyasının bir parçası olmak istiyorum. Hayatlarının bir parçası. Bunu birlikte yapmak istiyorum. Bunun neye benzeyeceğini bile bilmiyorum. Ama şu anda umurumda değil.

İki parmağını içeri sokuyor, şimdi daha sert, diğer eliyle meme ucunu sıkıştırıyor ve lanet olsun, bununla başa çıkamıyorum. Oturup sadece izleyemem.

Ayaklarıma sıçrayarak dizlerinin altını kavıyorum ve o da beklentiyle inliyor.

Her iki bacağını da omuzlarıma atarak ağzımı amına doğru indirdim ve dilimin girişten klitorise kadar yuvarlanmasına izin verdim.

Dirseklerinin üzerinde yükseliyor, ben onu tadarken alt dudağını ısıyor, dilimin ucunu en hassas olduğu yerde dolaştırmadan önce içine batırıyor.

"Evet... Durma..." Saçımı avuçladı. "Geleceğim."

Onun muhtaç bedenine karşı homurdanıyorum, onu ağzımın derinliklerine iterken avuçlarım kıcını kavırıyor.

"Siktir!" diye çığlık atıyor, yatağa geri düşüyor, serbest bırakılma ona sert bir şekilde çarptığında vücudu sarsılıyor.

Her damlasını dökene kadar durmuyorum, bunun olabildiğince uzun sürmesini istiyorum.

Başımın etrafındaki parmaklarını gevşetmeye başlıyor ve vücuduna tırmanıp dilimi istekli ağzına sokmadan önce göbeğine bir öpücük veriyorum.

Ve lanet olsun, karım da beni öpüyor.

Dili benimkiyle mükemmel bir ritim tutturuyor ve bahse girerim onunla sevişirken kendimi cennete ulaşmış gibi hissedeceğim.

"Mmm," diye inliyor, dudakları ağzımın köşesine düşüyor. "Gidip Holden'ı kontrol etmeliyim. Onu tanıyorum, bekliyor olacak."

"Sen burada kalsan ve ben gidip onu kontrol etsem nasıl olur? Kulağa nasıl geliyor?"

Yüzünde bir gülümseme genişler. "Buna bayılırdı." Sonra yüzünü buruşturur. "Sanırım çarşafı değiştirmem gerekiyor."

"Görünüşe göre karım biraz fiskiyeymiş." Burnunun ucunu öpüp ayağa kalkarken sırtımsı bir tarafa kıvrılıyor.

"Oh, Tanrım..." Bir elini gözlerine götürüyor, yanakları hâlâ kızarmış.

"Bana bak." Başında dikilip çıplak vücuduna bakmaya devam ediyorum. Mükemmel, ağrım var.

Bana yine o gözlerle bakıyor, utangaç bir şekilde bana bakıyor.

"Seni böyle boşalttığımı bilmek kadar güzel bir şey yok. Umarım fazladan çarşafınız vardır..." Dişlerim alt dudağımı sıyrıyor. "Çünkü oğlumuzu tekrar yatağına yatırdıktan sonra, bana özlediğim her şeyi verene kadar seni defalarca sikime boşaltacağım."

Göğsü inip kalkıyor.

Ben dönüp kapıdan çıkarken dudakları titriyor. Lanet olsun, nasıl bu kadar şanslı olabildim?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

OceanofPDF.com

HADLEIGH

YATAĞIN KENARINDA, TAZE ÇARŞAFLARIN ÜSTÜNDE OTURURKEN MERAK EDİYORUM

Ne haltlar dönüyor. Bir saniye önce, denemek isteyip istemediğini bilmediğini söylüyor ve sonra, burada, eski Hudson'ın yaptığı gibi kirli konuşuyor.

Yalan söyleyemem. Bunları sorgulayamayacak kadar çok özledim. Bunu gerçekten isteyip istemediğini sorgulamak için.

Buraya mı taşınacak? Oraya taşınmak zorunda kalacak mıyım? Belki başka bir yerde öğretmenlik işi bulabilirim ve Holden da kasabadaki okula gidebilir. Bu konuşmamız gereken bir konu. Şimdi değil ama. Ama yakında.

Kalkıp büyük gömme dolaba girdim ve ona giyecek bir şeyler buldum. Bazen kendimi buraya kilitler ve ağlardım. Böylece Holden beni duymazdı. Köşedeki kanepeye uzanır ve gözyaşlarım yüzümü kaplayana kadar hıçkıra hıçkıra ağlardım, ta ki ertesi gün uyandığımda burada, onun eşyalarının arasında uyuyakaldığımı fark edene kadar. Asla kurtulamadıklarımın arasında.

Sanki hiç yok olmamış gibi. Onun özü her şeyin içindeydi. Çünkü bizim paylaştığımız türden bir aşk kolay kolay silinmez. Ben de tutundum.

Ben hep burada olacağım.

Yan tarafındaki tişört rafını karıştırırken en sevdiklerinden birini çıkardım. Bir Sevgililer Günü'nde ona aldığım aptalca bir *tişörtte* şöyle yazıyordu: "*Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Sen benim karım değilsin.*" Dışarıda giyerdi. Yatarken takardı. Bunu çok severdi, çünkü bunu ona ben vermiştim.

Sıkı bir yumruk yapıp burnuma götürüyorum, sanki hâlâ ondan bir parça kalmış gibi. Ama bu bir yanılgı. Kokusundan geriye kalan her şey hafızamdan silinmiş.

Kapı gıcırıyor ve ayak seslerini duyuyorum, odanın içinde gümbürdüyor,
Be yaklaşıyor
n.

Nefesimi tutuyorum, ne yapacağını görmek için bekliyorum. İçimdeki arzu
açığa çıkıyor
Sadece onun ortaya çıkarabileceği gibi.

"Bütün kıyafetlerimi saklamışsın."

Bu bir soru değil. O biliyor. Ve o ses, sert bir erkek baritonu, beni yakıyor.

"Evet." Gözyaşlarına boğulup onu kaçırtmaktan korkarak ona bakıyorum.
Tüm bunlar kalbimi kırıyor. "Asla tam olarak hayatıma devam edemedim
Hudson. Gitmene asla izin vermek istemedim."

Kocamı özlüyorum. Onun olduğu adamı özlüyorum.

Onun yerinde henüz tanımadığım ama tanımak istediğim biri var. Çünkü
ne olursa olsun Hudson'ı hep isteyeceğim, o beni hiç hatırlamasa bile.

Gözleri erimiş. Daha da yaklaşıırken gözlerindeki bir şey hararetli bir
iştahla yer değiştiriyor.

hızla atarken kıyafetlere doğru , gergin bir şekilde arıyorum, ona giymesi
için başka bir şey arıyormuş gibi yapıyorum ama aslında ona bir an daha
bakmamaya çalışıyorum.

Çünkü eğer yaparsam, onu öpmek zorunda kalacağım. Vermek
istemeyeceği şeyler için ona yalvarmak zorunda kalacağım. Benimle
paylaşmaya hazır olmadığı bir hayat.

Avuç içleri dirseklerimi kavramadan hemen önce vücudunun sıcaklığını
fark ediyorum ve çiçekli mavi bornozumun içinden bile dokunuşunun
yanıklığının kollarımı kapladığını ve arkamda tüylerim diken diken olduğunu
hissedebiliyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor, elleri omuzlarıma doğru uzanıyor. Sesi çok
kırık geliyor ve ben onu tekrar bütünleştirmek istiyorum - ikimizi de
bütünleştirmek. "Seni terk ettiğim için çok üzgünüm."

Sıcak nefesi kulağımın altındaki noktaya değene kadar boynumda
geziniyor. Meme uçlarım gerilene kadar. arasındaki ağrı bir kez daha keskin
ve doyumsuz hale gelene kadar.

Onu bu kadar çok istemem çıldırtıcı. Daha önce olanlar yeterli değildi,
bunca zamandan sonra değil.

"Dokun bana," diye inliyorum. "Lütfen... Sana ihtiyacım var Hudson. Seni
çok özledim."

"Buradayım, kelebek."

Oh, Tanrım. Bu isim...

Parmakları belime bağlı kemerin etrafına dolanıyor ve dikkatlice düğümü çözüp bornozu bedenimden kurtarıyor. Parmak uçları kalçalarımnda yumuşak bir şekilde aşığı yukarı süzölürken, bornoz ayaklarımın etrafında toplanıyor.

Sertleşmiş aletini avuçlamak için uzanıyorum, onu ellerimde, ağızımda hissetmeye ihtiyacım var.

Kulağımda baştan çıkarıcı bir şekilde hırlarken onu okşuyorum, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve avuç içleri göğüslerimi kavlıyor, her iki meme ucunu da kalçalarımın arasına bir sarsıntı gönderecek kadar sıkıştırıyor.

"Siktir, Hadleigh. Bana böyle dokunmaya devam edersen seni dizlerinin üzerine çöktürüp ağızını sikimle dolduracağım."

"Mm... Yap o zaman," diye onu ikna ediyorum.

Ben onun sert uzunluğunun başını sıkarken o bir küfür mırıldanıyor, dişleri boynumu tırmıklıyor. İri, güçlü ellerinden biri güneye doğru inerken diğeri çenemi sertçe kavlıyor.

"Bu ağızı becermemi ister misin bebeğim?" Başparmağı dudaklarımı okşuyor.

Ben daha cevap veremedenden beni kabaca döndürüyor ve iri elini başımın üstüne koyuyor.

Gözleri benimkilerde sıfırlanıyor. "Bakalım ağızını ne kadar açabiliyorsun."

Sonra beni dizlerimin üzerine itiyor, başımı geriye doğru çekerken elleri saçlarımnda dolaşıyor.

"Çıkar şunu," diyor ve ses tonundan omurgamda bir ürperti beliriyor - o kadar kontrollü, o kadar otoriter.

Bu adamın her santimini arzuluyorum.

Aceleyle eşofmanını indiriyorum ve siki serbest kalıyor, kalın ve kaya gibi sert.

Dokunmak için uzandığımda başını sallıyor.

"Sadece ağız, karıcığım. Henüz ona dokunamazsın. Ben izin verene kadar olmaz."

Oh, Tanrım. Bana yaptığı şeyler.

Hızlı nefes almaktan göğsüm kabarıyor.

Diğeri eliyle aletinin tabanını kavlıyor ve dudaklarım kalınlığının her santimini kavrayana kadar yüzümü üzerine itiyor.

Başımın arkasını bırakmıyor, gözlerimde yaşlar oluşana kadar beni orada, söz verdiği gibi onunla dolu tutuyor.

"İşte bu kadar. Ağızına al. Bana bunu ne kadar çok istediğini göster," diye kükrüyor neredeyse, göğsünün derinliklerinde.

Yaşlı Hudson bu sözleri bana daha önce hiç söylememişti.

Yine de seviyorum.

Onun için çok acı çekiyorum, içim dolmak için çırpınıyor. Bu yüzden parmaklarımın onu umutsuzca istediğim yere düşmesine izin veriyorum ve sahip olduğum her şeyle onu emerken kendimi çalıştırıyorum.

"Ah, kahretsin," diye inliyor hareketlerimi kontrol ederken, ne istediğini ve nasıl istediğini kontrol ederken. "Çok güzelsin. Çıplak, sanki bunu yapmak için yaratılmışsın gibi beni emiyorsun."

Saçlarımı avuçlayarak temposunu artırıyor, siki dilime çarpıyor ve ben prekumunu tadana kadar sarsılıyor.

"Kahretsin, kendine mi dokunuyorsun?" diye homurdanıyor, ben klitorisimin etrafında daireler çizerken, başka bir tahliye için inliyorum. "Sakın boşalayım deme." Ses tonunda bir uyarı var. "Bir dahaki sefere benim sikime boşalırsan prezervatif."

O başımı sallarken ben onun kalın uzunluğunun etrafında haykırıyorum. Ve o bunu yaptıkça, ben daha çok boşalmaya ihtiyaç duyuyorum. Tutabileceğimi sanmıyorum.

"Bu kadar sert miydi, Hadleigh? Aletini o güzel boğazına zorla mı soktu? Seni öğürttü mü, yoksa nazik miydi? Kahretsin..." Dilimi ereksiyonunun başının etrafında döndürdüğümde kalçalarını esneterek inliyor.

"Anlat bana." Başımı geriye itip ağzımı serbest bırakıyor. "Farklı olup olmadığımı söyle bana."

Ona yalan söyleyemem çünkü Hudson kirli ve kaba olabilir ama bu kadar kaba değildi. Öyle olmasını istiyorum.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Beni hiç böyle, dizlerimin üzerine çöktürüp onu kabul etmem için zorlamadı."

Ağzının kenarına bir sırtıma yerleşiyor. "Güzel."

Sonra sikini tekrar ağzıma öyle sert sokuyor ki, gözlerimden yeni yaşlar geliyor ve buna bayılıyorum. Onun bu halini seviyorum, Hudson'ın bu sahiplenici, kıskanç halini.

Bunca zamandır orada mı saklanıyordu? Bana karşı bu kadar sert olmaktan korkuyor muydu? Öyle mi olmak istiyordu? Bunlar asla cevaplayamayacağım sorular.

Acımasız, lezzetli işkencesine devam ederken taşaklarını avuçlarımın içinde sıkıyorum.

"Siktir et bunu..." Hızlı bir hamleyle beni ayağa kaldırıyor, beni sertçe öperken vücudumu dolabın bir tarafında uzanan merdivene doğru zorluyor.

Elleri aynı anda her yerde, benimkiler ise sırtında, tırnakları tüm o sert, iyi tanımlanmış kaslara batıyor.

Çenesini sıkarak geri çekiliyor. "İlk kez boşaldığımda, senin içinde "
"Lütfen..." Dişlerim alt dudağımı yutuyor.
"Arkanı dön ve eğil," diye . "Ve o merdivene emin ol meleğim, çünkü
nazik olmayacağım."

Angel.

Bana melek dedi. Bir zamanlar yaptığı gibi.

Bu bir tesadüf müydü, yoksa başka bir işaret mi?

Bana geri dönebileceği umuduna tutunuyorum.

Ama bunun ne anlama geldiğini daha fazla analiz edemedim beni çevirdi
ve yanağımı merdiven basamaklarından birine dayayarak ensemden aşağı itti.

"Çok mükemmel." Kıçımı sertçe tokatlıyor, avucuyla başımı hapsetmeye
devam ediyor. "Şimdi sikimi ne kadar mükemmel aldığını göreceğim."

Omuzlarımın arkasından pantolonunu çıkarışını ve tişörtünü tek eliyle
çekişini izliyorum. Bakışlarım ağır boyundan kaslı gövdesine kadar tüm
vücudunu ele geçirdiğinde pazusu sarsılıyor.

Hudson benim için her zaman bunu yaptı. Tanıştığımız andan itibaren
onun ne kadar çekici olduğunu, beni ne kadar tahrik ettiğini kendime itiraf
edebiliyordum. Ve yıllar geçtikçe bu beni daha da heyecanlandırdı. Şimdi, o
bu kadar hayvani, bu kadar ahlaksız mı? Tanrım, bana yapmasını istediğim
şeyler.

Arkamda durmaya geliyor, siki kıçımın kıvrımlarında seğiriyor. "Bu deliği
hiç aldı mı?"

Tek bir parmak, sadece ucuyla içime giriyor ve ben bu girişe alışkın
olmadığım için anında kasılıyorum.

"Hayır." Diğer elinin iki parmağı amıma batarken ve iki ucundan içime
pompalarken titriyorum.

"Sana onun veremediği şeyleri verebileceğimi bilmek hoşuma gidiyor."

O kadar derinden itiyor ki her yerimin aynı anda dolduğunu hissediyorum.
Duvarlarım onun etrafında sıkılıyor ve dudaklarından kaçan inilti, bunu
hissettiğinin her göstergesidir. Vücudum üzerinde sahip olduğu gücü, beni
kavrayışının altındaki eziyet edici yolu hissediyor.

"Onda ya da bende ne bulduğunu bilmiyorum," diye homurdanıyor. "Ama
söz veriyorum, şu andan itibaren hak ettiğin gibi bir adam olacağım."

Şu itibaren mi? Bu demek oluyor ki-

"Oh, Tanrım!" Temposu arttıkça çığlık atıyorum.

Benden gelen duyarlı inilti, toplum içinde söylenemeyecek kadar utanç verici. Bana her şeyi hissettiriyor -vücudum ve kalbim birlikte yanıyor.

İçimden çıkıyor ve aynı eliyle beni boğazımdan tutarak kulağıma fısıldıyor: "İçine girmek, muhtaç amcığının açlıkla etrafımda sıkıldığını hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Diğer avucuyla sikini giriş yerimin etrafına yerleştiriyor ve eve çarpıyor.

"Evet!" Utanmadan çığlık atıyorum. "Çok uzun zaman oldu."

Kalçalarım dışarı fırlıyor ve bu onu inletiyor. Başımı geriye doğru çekip dudaklarımı sert bir öpücükle kavıyor ve sanki ele geçirilmiş gibi iç girerken beni rahat bırakmıyor. Sanki beni olabildiğince sert ve derin sikmekten başka bir şey yapmayacakmış gibi.

Elini bacaklarımın arasına daldırıyor ve aynı anda klitorisimi çalıştırıyor, beni kenara o kadar yaklaştırıyor ki, unutulmaya doğru serbest düşüşe geçmek üzereyim.

"İstediğin bu mu?" Sesi boğuk ve hırıltılı bir karışım.

Günah.

Ve gözlerimiz birleştiğinde, tenin tene değme sesi yankılandığında parmaklarının arasında klitorisimi sıkıştırıyor. Kendimden geçtiğimi hissederek bıraktığımda onun adını haykırıyorum.

"Hudson..." Nefesim kesildi. "Evet!"

Bu his, o içime pompalamaya devam ederken ayak parmaklarım kıvrılana kadar beni ele geçiriyor.

Kendini içime bırakırken hırıltısı canavarca, kafatasım yanarak uğuldayana kadar saçlarımı çekiyor.

"İşte bu," diye geveliyor. "Döllerimin her damlasını o ateşli küçük amcığın içine al. Hepsini al."

O konuştukça ben daha da tahrik oluyorum.

Ve tam işimizin bittiğini düşündüğüm anda, içimden çıkıp beni çeviriyor ve kalçalarımın tutarak havaya kaldırıyor.

"Bu da ne..." Zaten sertleşmiş olan sikine gömülmeden önce nefes nefese kalıyorum. "Bu kadar çabuk nasıl tekrar hazır olabiliyorsun?"

Dişlerim alt dudağımın köşesine batıyor.

"Sana bir bakışım yeter." Beni duvara doğru itiyor, gözlerim geri dönene kadar kalçalarını dışarı çıkarıyor. "Şimdi bana ne kadar iyi bir eş olduğunu göstermeye ve bu sefer fişkırtmaya ne dersin?"

Ve Tanrım, . Ona her şeyimi veriyorum. İkimiz de tükenene ve ait olduğumuz yerde, birbirimizin kollarında olana kadar tekrar tekrar.

HUDSON

Bana yazdığı mektup elimde yanarken göğsüme yaslanmış durumda. Kalbimi yeniden kıracağını bildiğim için okumaya korkuyorum.

Ama yapmam gerektiğini biliyorum. Her şeyi bilmem gerek.

Sevgili Hudson,

*Ne kadar çok şey kaçırdığına inanamıyorum.
/Yıllar geçip gitti. Bazen kaybolduğun o güne
geri dönüyorum ve bize bayram ettirdiğin o
sabahı yeniden yaşıyorum.*

Masada birlikte oturduğumuzda / ya da son kez.

*Bunu düşünmek beni üzüyor ama aynı
zamanda mutlu da ediyor. Çünkü zaman istesem
o güne geri dönebiliyorum ve sanki yaşanmış gibi
zihnimde canlanıyor.*

*Ama sonra gözlerimi açıyorum ve orada
olmadığını fark ediyorum. /Belki de hiç . Ve bu
beni sadece öldürüyor.*

*Elowen ve Leighton hayatta olduğun fikrinden istiyorlar ama **ben** bunu yapamıyorum. O telefon çaldıkça ve sesli mesajın cevap verdikçe, tutunuyorum ve dalgalı denizlerde yüzmeye devam ediyorum. Orada olduğunu, karanlık ve öfkeli bir okyanus tarafından yutulduğunu biliyorum. Ama bir ėün seni bulacağım. Bulacağımı biliyorum.*

Holden üç yaşında ve daha çok sana benziyor. Her ėün. Çok iyi bir öğrenci ve şimdiden okumaya başladı. En sevdiği kitaplar köpekler ya da yunuslarla ilgili olanlar. Aylardır bir köpek almam için bana yalvarıyor ama köpekle hava olmaz. ėüten vakit bulamıyorum. Cinsini ve ismini bile seçti. Bir Cavalier King Charles istediğini ve adını Gatorade koymak istediğini söyledi. /İçecek gibi, çünkü ona en sevdiğinin bu olduğunu söyledim.

Senin hakkında her şeyi biliyor ve soruyor Her zaman senin hakkında. Evdeki tüm fotoğraflardan yüzünü tanıyor. /Sen her yerdesin, bebeğim. Her şeydesin.

Ona senden bahsediyorum. Ona babasının ne kadar muhteşem olduğunu, bizi ne kadar çok sevdiğini ve eve dönmeyi ne kadar çok istediğini anlatıyorum.

Kızlar, daha iyi hissetmesi için ona öldüğünü söylemem gerektiğini düşünüyorlar ama bunu yapamam. Çünkü sen değilsin. /Sen gidemezsin. Bunu kabul etmiyorum, Hudson. /Beni duyuyor musun? Bunu kabul etmiyorum.

Hala evlilik yüzüğümü takıyorum. Üzerinde olacak.

Son günüme kadar benim şarkıcım. Çünkü senin olarak öleceğim, Hudson Bradley Mackay.

O zaman bana geri dön. Ben burada bekliyor olacağım.

*Sevgiler,
Hadleigh*

Duygularımdan bulanıklaşan gözlerimle mektubu göğsümde ters çevirip ona bakıyorum: muhteşem karıma. Herkesin dayanabileceğinden daha uzun süre dayandı. Şimdi de dayanacak bir erkeği hak ediyor. Her şeye tutunacak.

Başımı kaldırarak onu şakağına doğru usulca öpüyorum ve şampuanındaki yasemin kokusunu içime çekiyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum kelebeğim," diye fısıldıyorum. "Bu sefer beni senden koparamayacaklar. Elimden gelse bile."

BÖLÜM 39

OceanofPDF.com

HUDSON

ERTESİ SABAH, OĞLUM VE EŞİMLE BİRLİKTE

Holden heyecanla aval aval bakarken ben tavada çikolata parçacıklı krepleri çeviriyorum.

İstediği gibi kalp şeklinde yaptım ve hatta ekstra çikolata ekledim. Bu noktada, istediği her şeyi yapardım. Suçluluk duygusu. Kalbimdeki boşluk bana onun hayatından çok şey kaçırdığımı hatırlatıyor. Gözlerimi ayıramadan yüzüne bakarken göğsüme bir sızı çarpıyor.

İlk adımlarını ne zaman attı? İlk kelimesini ne zaman söyledi? "Baba" mıydı? Benim ve onunla hiçbirimizin fotoğraflarını gördüğünde acı mı büyüdü? Bu evde benim çok fazla fotoğrafım var.

Ona bakmak bir hayaletin yüzüne bakmak gibi. O benim, ama değil. Bu en çılgınca şey.

Hadleigh'nin dikkatini çekiyorum ve yumuşak gülümsemesi onu öpmek, kollarıma almak ve yavaşça sevişmek istememe neden oluyor.

Dün gece çok sert davrandım. Ama lanet olsun, içimde bastırılmış bir ihtiyaç vardı. ılgınca onu istiyordum.

Bir dahaki sefere yavaş olacak. Acele etmeyeceğim. Vücudunun her santimini, her bir parçası tapılası gelene kadar öpeceğim.

"Baba!" Holden kıkırdıyor. "Krepimi yakıyorsun."

"Oh, kahretsin," diye kıkırdıyorum ve lanet şeyi tabağına koymak için dönüyorum.

"Oooh, anne, kötü bir kelime söyledi." Yaramaz bir sırıtış takınıyor. "Küfür kavanozuna bir dolar koymalısın, baba."

"Bu adil." Ocağı kapatıyorum ve biri ona, diğeri ona ait iki tabak alıp önlerine koyuyorum. Ona uzanarak başının üstünü öpüyorum.

"Evet, bu annemin kuralları!" diye beni bilgilendiriyor.

"Annen sadece güzel değil, aynı zamanda akıllı ve gömleğime göre..." Bana giymem için verdiği bir dolara bakıyorum. "...bana ne yapacağımı söyleyebilecek tek kişi o, bu yüzden bir dolar."

Gülümseyerek başını sallar. "Sorun değil. Sen burada yenisin. Bu bir alışma süreci. Bu seferlik görmezden geleceğiz. Değil mi dostum?" Ona küçük bir göz kırpmıyor.

Burada yeniyim.

Kelimelerin içime işlemesine izin verdim. Ve lanet olsun, canımı yaktilar.

Boğazımı temizleyip tabağımı almaya gidiyorum ve aralarına bir sandalye çekip yerleşiyorum.

Bir ısırtık alamadan ön kapı açıldı. "Kim acıktı?" Nefret ettiğim bir ses bize doğru geliyor.

Gözlerim onunkilere dik dik bakıyor. "Onun burada ne işi var?"

"Yemin kavanozu," diye fısıldıyor Holden kıkırdayarak.

Gülümsemeye zorluyorum ve saçlarını karıştırıyorum ama içim zehirle doluyor. "Onda bir anahtar var ve ben-" diye açıklıyor.

Ama dikkatim hemen sözde kardeşime gidiyor, sanki burada yaşıyormuş gibi mutfağa giriyor. Sanki onun kocasıymış gibi.

Sen burada yenisin.

Evet, bunu gayet iyi görebiliyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor ve kaşları çatılıyor. "Ah..."

Elinde bir kese kağıdı var. Oğlumun ne kadar kızgın olduğumu görmesini istemediğim için çenem titriyor ve yumruğum kalçamın üstünde kıvrılıyor.

"Brooks Amca!" Holden sandalyesinden fırlar ve ona doğru koşar.

Çocuğumu bu adamla gördüğümde öfke kan dolaşımımı anında dolduruyor. Bundan nefret ediyorum. Oğlumun büyümesini izlediğini bilmekten nefret ediyorum. Muhtemelen onu bir baba figürü olarak gören bir oğul.

"Hey, küçük adam!" Onu kaldırıyor ve alnından öpüyor. "Seni son gördüğümünden beri boyun uzadı mı?"

"Beni birkaç gün önce falan gördün." Holden gözlerini devirir ve güler.

Brooks onu ayağa kaldırıyor ve masaya bakıyor. "Görünüşe göre şimdiden güzel bir kahvaltı hazırlamışsınız."

"Evet, var. Gidebilirsin." Azı dişlerimi gıcırdatıyorum. "Biz iyiyiz."

"Hudson..." Hadleigh bana pislik olduğumu söyleyen bir bakış attı.

Umurumda olup olmadığını sor.

Onu istiyor. Neye inandığı umurumda değil. Şu anda bile karımı istiyor, yüzündeki o gülümsemeyi silmek istiyorum.

Yemin ederim şu an kendimi bile tanıyamıyorum. Ama bu piç içimdeki vahşiyi ortaya çıkarıyor. Belki de eski Hudson'la sandığımdan daha fazla ortak noktam vardır.

"Hey, Hadleigh," diyor. "Hudson'ı bir dakikalığına çalabilir miyim? Sanırım sohbet etmek için geciktik." Gözleri bana kayıyor. "Sence de öyle değil mi?"

"Hadi gidelim." Sandalyeyi biraz fazla yüksek sesle geriye itiyorum. Ama gitmeden önce ağzımı kulağına yaklaştırıyorum. "Özür dilerim."

Dudaklarım yanağına değiyor ve ben uzaklaşmadan önce elimi tutup avucumu öpüyor. Gözlerinde anlayış buluyorum.

Kalbim acıyla sıkışıyor. Çünkü ona şu anki halimle bakmak beni parçalıyor. Kaybolmadan önce çok daha fazlasını hissettiğimi bildiğim halde ona karşı böyle hissetmek beni mahvediyor.

"Gitmiyorsun, değil mi baba?" Holdens dikkatimi ona doğru çekiyor.

Elini bırakıp önünde diz çöküyorum ve onun elini tutuyorum. "Asla. Bir daha asla seni ya da anneni terk etmeyeceğim. Seni seviyorum."

Ve lanet olsun, bu sözleri ona söylemek istiyorum. O bunları duymayı hak ediyor. Ama doğru zaman olmadığından ya da aşkın ne olduğunu bile bilmediğimden korkuyorum.

Kalbimde hiç şüphe duymadan söylediğimi bildiğim bu sözleri hak ediyor.

"Haydi," diyorum pislige, beni mutfaktan çıkıp uzun bir koridora doğru takip ederken yanından geçip gidiyorum.

İlk açık kapıdan giriyorum, atari salonları ve bilardo masası olan bir oyun odası buluyorum. Kapıyı arkasından kapatıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak kapıya yaslanıyor.

"Demek benden nefret ediyorsun." Sırıttıyor. "Anladım."

"Hayır," diye çıkıştım. "Hiçbir şey anlamıyorsun. Ben oradayken sen buradaydın ve benim bambaşka biri olduğumu bilmiyordun." Aramızda sadece bir santim kalana kadar ona doğru adım atıyorum. "Ama şimdi buradayım ve o benim. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

İki avucunu da havaya kaldırır. "Anladım kardeşim. O senin." Kolları yana düşer. "Sana yalan söyleyip artık ona karşı bir şey hissetmediğimi söylemeyeceğim, çünkü onu neye inandırmış olursam olayım, hâlâ hissediyorum."

Ve işte bulduk. Biliyordum amına koyayım!

"Ama ben hala senin kardeşin ve en iyi arkadaşınım. Sen döndüğüne göre o çizgiyi asla aşmam. Ve döndüğün için mutluyum, dostum." Çenesi gerildi. "Benden nefret ettiğini biliyorum ve senin yerinde olsaydım muhtemelen ben de ederdim. Ama bilmelisin ki sen yokken, tıpkı kaybolduğun gün benden istediğin gibi onlara göz kulak oldum."

"O gün uyuşturucu almış olmalıyım."

Kahkahası odanın içinde yankılanıyor. "Seni çok özledim." Başını sallıyor. "Ama evet, bana sordun. Hayatlarında bu şekilde kalmamın tek nedeni buydu. Sana verdiğim son sözü tuttuğumdan emin olmak istedim. Benim için çok önemliydi. Sonra sen gittin ve taşıdığım ağır bir yük vardı. Ve evet, elbette, bu süreçte ona aşık olduğum için üzgünüm. Ama beni suçlayabilir misin?"

Bu adamdan nefret ediyorum. Ama o Hadleigh. Onu kim istemez ki? "Hayır, yapamam."

"Peki, harika o zaman." Sırıttıyor. "En azından bir konuda hemfikiriz." "Zorlama." Ters ters baktım.

Kıkırdıyor. "Aklımdan bile geçmezdi." Kapıdan uzaklaşarak, "Ama bak, bilirsin, biraz zaman ver. Sanırım beni tekrar seveceksin."

Soğuk soğuk bakıyorum. "."

"Biliyor musun, on yaşındayken tanıştığımızda da aynı şeyi söylemiştin. Benden nefret ediyordun. Sonra kelimenin tam anlamıyla çok iyi arkadaş olduk. Ve dünya sana bir hediye verdiğinde ve Quinn'ler seni kral yaptığında, beni unutmadın. İhtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin oldun. O kadar kötü olamazdım, değil mi?" Ağzının bir tarafında bir gülümseme belirliyor.

"Belki de sadece bir aptaldım."

"Şey..." Omuz silkiyor. "Benimle tartışamazsın." Onun hakkında yanılıyor muyum? Bu sadece çıldırtıcı bir kıskançlık mı?

"Onunla yattın mı?" Bunu düşündüğü için bile onu parçalara ayıracakmışım gibi bir ses çıkarmadan soruyu soramıyorum bile.

"Tabii ki hayır. Bir öpücük vardı, ama o-"

"Ne?" Nabzım kulaklarımda gök gürültüsü gibi çınlıyor. Burun buruna gelene kadar yaklaştıkça burun deliklerim patlıyor.

"Bak dostum, öldüğünü sanmıştım. I-" Bir an için aşağı bakar. "Her şey bitti. Bir daha hiçbir şey olmayacak. Onu öperken senin adını söyledi ve bir yere varmadan durdu, bu yüzden ondan nefret etme."

"Ondan asla nefret edemem. Ama sen..." Gözlerim büyüdü. "Ne tür bir insan kardeşinin yerini almaya çalışır? Hmm?"

"Kalbi olan türden. Üzgünüm Hudson, ama o özel biri. Onun için hissettiklerime engel olamadım. Yıllarca onun bu şekilde acı çekmesini izlemek..." Gözlerini kısıtırıp kapatıyor. "Özür dilerim ama tek istediğim onu mutlu etmekti."

"Eğer bir teşekkür bekliyorsan, bunu benden alamayacaksın." Kulağa acı geliyorsa umurumda değil. Çünkü öyleyim.

"Hayır." Başını iki yana sallıyor. "Yaşadığın onca şeyden sonra bunu beklemiyorum. Ben senin için bir yabancıyım. Sadece kadınına almaya çalışan bir pisliğim. Suratımı dağıtmak istemek için her hakka sahipsin." Yine sırtıyor. "Keşke yapmasaydın. Yüzümü sevdim."

"Mm-hmm. Kahvaltıya kalmanızı istememi de beklemeyin."

"Görünüşe göre bir çanta dolusu yiyeceğim var, o yüzden gideceğim. Belki sen ve ben bir ara bir şeyler içeriz. Çocukken başımıza gelenleri sana anlatabilirim." Kısa bir kahkaha nefesi veriyor, iç geçirmeden önce uzaklara bakıyor. "İşler kötüyken senin yanımda olman güzeldi."

"Kötü mü?"

Başını sallıyor. "Evet, çok kötüydü. Evlat edinen ailemiz pek iyi insanlar değildi, özellikle de bana karşı. Ama sen... sen her zaman beni savundun."

Sikeyim. Bilmek istemiyorum. Yine de biliyorum.

"Belki bir ara o içkiyi içebiliriz."

"Dört gözle bekliyorum." Dışarı çıkmaya başladı. "Yani, gerçekten kalıcı olarak mı döndün?"

"Evet, yine de lojistiği çözmeye çalışıyorum. Onları bırakmayacağım. Bir daha asla."

Sıkıca gülümsüyor. "Güzel. Sana ihtiyaçları var." "Benim de onlara ihtiyacım var."

HADLEIGH

"Bu dedektif nasıl?" diye soruyor o gün karakola giderken.

Dedektif Tompkins, Hudson'ın geri döndüğünü duyduktan sonra aradığında, bildiklerini tartışmak için onunla buluşmak istedi, böylece olayın özüne inmeye yardımcı olabilirdi.

"Gerçekten mi?" Yüzümü buruşturuyorum. "Tam bir sürtük."

Kıkırdıyor. "Onunla başa çıkabilirim. Merak etme, bebeğim."

Elimi sıkıyor ve parmaklarım onunkilere dolanıyor. Her fırsatta, gerçek olduğundan emin olmak için ona dokunmak istiyorum.

Nefes nefese kaldım ve başımı omzuna yasladım. "Demek sen ve Brooks birbirinizi öldürmemeyi başardınız. Sizinle gurur duyuyorum."

"Uh-huh... konuşmaya devam et meleğim, arabayı geri çevireceğim ve sırf seni öptüğü için onu öldüreceğim."

Oh, Tanrım. Ona söyledi.

"Özür dilerim." Yanağını sıkıyorum ve dikkati yolda kalsa bile ona bakıyorum. "Kulağa olduğundan daha kötü geliyor."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum, sanki onu tekrar aldatmışım gibi hissediyorum.

Ben devam ederken tek kelime etmiyor. Fark ettiğim tek şey boynundaki bir kasın nasıl patladığı.

"Grant'ten seni bulduğuna dair telefon aldığım geceydi," diye açıklıyorum. "Seni onurlandırmak için düzenlenen bir yardım gecesindeydim ve seni özlediğime dair tüm bu duygular içime hücum etti ve beni dansa kaldırdığında, ben sadece..." Sesim sönüyor, karanlığın içinde titreyen bir alev gibi. "Kafamda sen vardın ve bir an kendimi kaybettim. Lütfen beni affet."

Polis karakoluna vardığımızda ve arabayı park ettiğinde nihayet dikkatimi geri veriyor.

"Tabii ki istiyorum. Bundan hoşlanmıyorum ama hoşlanıyorum." Bakışlarında ağır duygular dolaşıyor ve elinin tersi yanağımı okşuyor. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok Hadleigh. Sadece kendime kızgıyım," diye fısıldıyor yüzümü iki eliyle kavrayarak.

"İkimiz de berbat değil mi?" Benim kahkaham da onun gülüşü kadar hüznü.

"Evet, öyleyiz. Ama bu işte birlikteyiz. Artık yalnız olmayacaksın."

Ve umarım bu bir sözdür.

Çünkü onu tekrar kaybedemem.

HUDSON

Karşısına oturduğumuzda Dedektif Tompkins, "Sizi hayatta ve iyi görmek güzel Bay Mackay," diyor.

Ve Hadleigh haklıydı; o bir kaltak. İçeri adımımı atar atmaz ondan hoşlanmadım.

Bakışlarım onu küçümsüyor. "Hayatta olmak güzel."

"Size içecek bir şeyler getirebilir miyim? Buradaki kahvemizin tadı sidik suyu gibi ama size soda getirebilirim." Bakışları Hadleigh ve benim aramda gidip geliyor.

"Biz iyiyiz." Karımın kıpırdayan elini tutup kucağıma koyuyorum.

Burada olmak istemiyor. Sinirleri gözeneklerinden akıyor. "Eve, oğlumuzun yanına gitmek istiyoruz, o yüzden şu işi halledebilir miyiz?"

"Pekâlâ." Bana gözlerine asla ulaşmayan yarım bir gülümseme veriyor. "Preston ve Hudson olarak hayatınızla ilgili hatırlayabileceğiniz her şeyi bilmek istiyorum. Karınız bana geçmişinizle ilgili hiçbir şey hatırlamadığınızı söyledi. Hiç mi?"

Yemediğini söyleyebilirim.

"Hudson olduğumu hatırlamıyorum. Onu tanımıyorum bile. Bana inanmadığınızı söyleyebilirim." Çenemi eğiyorum. "Ama umurumda değil. Çünkü bilmediğim bir şeyi sana söyleyemem."

"Yani, nasıl Preston olduğun hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

Mükemmel bir dünyada, tam olarak bunu anlamama yardımcı olması için ona güvenirdim, ama biz asla o dünyada olmadık. Iseult kimsenin bu işe karışmasını istemiyor, özellikle de kanunun. Eğer Peters'a olanlardan haberdar olurlarsa ve biz onlara ulaşmadan önce yanlışlıkla suçluları ihbar ederlerse, gerçeği bulmak için tek şansımı kaybedebilirim.

"Nasıl yeni bir isim aldığımı bilmiyorum. Kasabadaki insanlar size bir kaza geçirdiğimi ve bunun hafızamı kaybetmeme neden olduğunu söyleyeceklerdir, ancak hepsi beni bu Preston olarak tanıyordu."

Elindeki kalemi çeviriyor ve düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Sana inanıyorum. O kasabalılarla görüşeceğim. Görünüşe göre biri size yalan söylemiş Bay Mackay ve işiniz gereği eminim pek çok düşmanınız vardır. Şüphelendiğiniz bir şey var mı?"

Kıs kıs gülüyorum. "Dediğim gibi, hiçbir şey hatırlamıyorum."

"Tamam o zaman." Gözleri kısılıyor, ağzında belli belirsiz bir gülümseme oluşuyor. "Burada işimiz bitti. Evinize hoş geldiniz, avukat bey." Gözleri bir küçümseme bulutuyla doluyor.

"Tekrar antrenman yapacak mısın?"

"Hayır, Dedektif." Ağzım kıvrılıyor. "Yaptığımı hiç hatırlamadığım bir şeyde çok iyi olmazdım, değil mi?"

"Doğru." Sırıttıyor. "Tabii ki. Unutup duruyorum."

Tabii ki .

"Çok sık aynı davalara mı bakıyorduk?" diye sordum. "Bu yüzden mi benden hoşlanmıyorsun?"

Gölüşü soğuklaşıyor. "Öyle de denebilir, evet. İki tanesi bir şey çağrıştırıyor aslında." Çenesi geriliyor. "On sekiz yaşında striptizci, müşterileriniz tarafından toplu tecavüze uğradı, sonra ailesi bile onu tanıyamayana kadar katledildi."

Yanımda, Hadleigh'nin omuzları ağır nefeslerle inip kalkıyor ve ben de bırakmamasını umarak elini tutuyorum.

"Sonra müşterilerinizden birinin parçalara ayırdığı bir polis vakası vardı."

Nefretle sırtlıyor ama onu suçlayamıyorum bile. Elbette işimi yapıyordum ama ona göre vahşilerin serbestçe dolaşmasına izin veriyordum.

"Karısı ve küçük oğlu veda bile edemedi."

"Bunun için üzgünüm. Ancak herkes bir savunmayı hak eder ve suçluluğu kanıtlanana kadar herkes masumdur. Ülkemiz böyle işliyor."

"Senin gibilerden yurttaşlık dersi almaya ihtiyacım yok." Bakışlarını daraltıyor.

"Eğer ben olmasaydım, başka biri olurdu." Ayağa kalktım ve Hadleigh de beni takip etti. "İnsanların avukata ihtiyacı vardır, Dedektif."

"Artık bir kadın olmayacak olman iyi bir şey." Memnuniyet yüz hatlarına yayılır.

"Erken Noel hediyenizin tadını çıkarın." Ona şakacı bir bakış attım. "Ama şimdiye kadar bilmen gerekirdi, beni asla hafife alma."

BÖLÜM 40

OceanofPDF.com

HADLEIGH

ELOWEN VE LEIGHTON BUGÜN ERKEN SAATLERDE ARADIKLARINDA ONLARA ŞUNLARI SÖYLEDİM

Hudson'ın dün nasıl geri döndüğünü, ama yeni hayatında tam olarak nereye uyduğumuzu bulamadığımızı. Sürekli ertelediğim bir konuşma bu.

Ama neden acele edelim ? O burada. O mutlu. Biz de . Neden bunu mahvedelim?

"Nasıl görünüyorum anne?" Holden boy aynamın önünde sırtarak balıkçı kıyafetini inceliyor: Parlak kırmızı bir tişörtün üzerine kot şort ve askılı pantolon ile asker yeşili beyzbol şapkası. Kendisi seçmiş ve oldukça gururlu.

Arkasında durarak, "Yakışıklı görünüyorsun dostum. Kıyafetlerini çok iyi seçmişsin."

Bakışları aynadan benimkine kayıyor. "Sen de çok güzel görünüyorsun, anne."

Kendimi bir kez daha gözden geçirirken yüzüm aydınlanıyor. Dar bir kot pantolon ve sade beyaz bir atlette karar kılmadan önce on kıyafet değiştirmiş olmalıyım.

"Siz ikiniz hazır mısınız?"

Derin ses tonuyla kalp atışlarım göğsümde tekliyor ve yavaşça dönüp ona bakıyorum.

Gözlerimiz odanın öbür ucundan birleşiyor, aramızdaki o anlık bağ cızırdıyor. Ve aklım hemen dün geceye gidiyor.

Sevişme şeklimiz, beni öpme şekli. Basit bir öpücük de değildi. Uzun süren türden. Daha fazlasıymış gibi hissettiren türden. Bir zamanlar olanın bir nefesi. Hudson ve Hadleigh öpücüğü gibi zaman ve mekanı aşan bir öpücük. İliklerimize kadar işleyen tutku. Sanki benden daha fazlasını istiyor gibiydi. Bunu umuyordu.

Peki ya ben? Uzun zamandır onu umut ediyordum, vereceği her şeyi memnuniyetle karşılayacağıma dair peşinde olduğum bu duyguya tutunuyordum.

Onun kollarında, son birkaç yıldır onsuz uyuduğumdan daha iyi uyudum.

"Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyor. "Teşekkür ederim." Yanaklarım ısındı.

Sanki yeniden çıkıyormuşuz gibi. İçimdeki o his çok tanıdık çünkü sadece onun için hissediyordum. Bakışlarım Holden'ın şapkasıyla o kadar uyumlu olan yeşil tişörtünde geziniyor ki bunu bilerek yaptığını anlıyorum.

"Çok yakışıklı görünüyorsun," diyorum ona.

Sırıtsı aniden beliriyor ve bu beni ürpertiyor. Yanaklarım yine ısınmaya mı başladı?

Yaklaşırken Holden'a bir beşlik çakıyor. "Şapkana bayıldım."

"Teşekkürler, baba! Artık gidebilir miyiz? Solucanlara dokunmak istiyorum."

"Elbette yapabilirim. Hazır mısın meleşim?"

Boğazımda düğümlenen derin duygularla savaşıyorum. Onlara yardım etmenin bir yolu yok, bana bir zamanlar taktığı o küçük isimlerle seslenirken değil.

"Öyleyim."

"Pekala, çocuklar. Biraz balık yakalama zamanı."

Holden'ı kollarından tutup bir yandan kavırıyor, diğer yandan da boştaki kolunu bana doluyor. Ve öylece dışarı çıktık.

Birlikte.

Bir aile.

Sayılr.

HUDSON

Mümkün olan her saniye onunla göz göze gelmekten kendimi alamıyorum. Her geçen an, onu anlıyorum. Ona neden aşık olduğumu anlıyorum. Neden benim olması için onu seçtiğimi. Duygusal, güzel ve etrafına nezaketle kazanmış bir enerjisi var.

Göründüğüm kadar kötü olsaydım, benim tam tersim birini istemek çok mantıklı olurdu. Beni dengeledi.

Bazen keşke eski halimle konuşabilsem, onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenebilsem diyorum. Onun için doğru kişi olmak için. Sanki onunla bir yarış içindeyim ve kazanmak istiyorum. Onu onun hiç hak etmediği şekilde hak etmek istiyorum. Çünkü o piç daha iyisini yapmalıydı. Onun yerine, cinayet ve delilikle dolu bir hayat yaşadı.

Bunu istemiyorum. Holden için de bunu istemiyorum.

Eğer onlarla ikinci bir şansım olursa, her şey farklı olacak. Olmak zorunda.

Holden oltayı çeker.

"Aman Tanrım!" diye bağıyor. "Sence büyük, dev bir tane mi?"

"Sanırım öyle." O enayiye gerçekten dışarı çekmeye çalışıyorum, ama hayatta kalmak için kesinlikle bir iradesi var.

Hepimiz öyle değil miyiz?

"Tanrım, siz çocuklar bu işte çok iyisiniz." Hadleigh bizi götürdüğü göle bakan ahşap bir iskelenin kenarında oturuyor.

Bizi izlerken gözleri parlıyor ve ben bunu bakışlarındaki beneklerde, ondan yayılan neşede görüyorum.

"Sen de denemelisin anne!"

". Değil mi bebeğim?" Sırıyorum. "Sana yardım edeceğim."

Yanakları renkten renge giriyor ve lanet olsun, benden etkilendiğini bilmek beni nasıl da etkiliyor. Yani, kocası olduğumu falan biliyorum ama benim için durum farklı.

"Elbette, deneyeceğim," diyor. "Ama sadece babam yardım edeceği için. Beni tanırsın, hemen suya düşerim."

Kaşlarını çatıyor ve Holden kıkırdıyor.

"O zaman hemen atlayıp seni kurtaracağım."

Boğazını temizliyor, yüzü daha da kızarıyor, bakışları suyun içinde uzaklara kayıyor.

Bilmiş bir sırıtışla balıkları çıkarmaya başladım.

"Oh..." Holden hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "O kadar da büyük değil." Haklı. Kolumun yarısı kadar.

"Yine de güçlü," diyorum ona. "Boyut her zaman önemli değildir, dostum. Önemli olan içinde ne kadar mücadele olduğu. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun?"

Bana bakıyor, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmış. "Sanırım öyle. Yani küçük olsam bile hâlâ güçlüyüm. Değil mi?"

"Bu doğru. Sen güçlüsün. Annen de öyle."

Özlemle ona bakıyorum ve gözlerinde duyguların buğulandığını görüyorum. Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve bu kalbimin sıkışmasına neden oluyor.

"Gitmesine izin vereceğiz, değil mi?" Holden sorar.

Tatlı, masum sesi yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor. İyi ve nazık, tıpkı annesi gibi. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Tabii ki." Kancayı çıkarmaya başladım. "Balık arkadaşlarıyla birlikte yüzmesine izin vereceğiz."

Derin bir iç çeker. "Güzel. Onu öldürmek istemiyorum."

Suya atıyorum ve sıçrayıp gözden kayboluyor. "Tamam, Hadleigh, sanırım şimdi sıra sende."

"Ugh..." Şakacı bir şekilde kaşlarını çatıyor ama Holden yerleşip ayaklarını mutlu bir şekilde iskeleden sarkıttığı sırada bana doğru ilerliyor.

Arkasında dururken, bedenim onunlike sınıksız sarılmışken, eminim ona olan ihtiyacımın arttığını hissediyordur. Göğsü hızlı nefeslerle yükselip alçalırken elim onunlike üstüne düşüyor.

"Hazır mısın?"

Sözsüzce başını sallıyor ve yemin ederim eve götürüp soymak üzereyim. Onunla sevişmek yeni favori şeyim.

"Hazırım," diye nefes alıyor ve birlikte oltayı suya atıyoruz, kalbinin hızlı atışlarını hissediyoruz.

Bir dakika sonra olta sarsılır ve Holden'ın nefesi kesilir. "Belki de yine aynı balıktır baba."

"Asla bilemezsin," diye kıkırdıyorum ikimiz de o enayiye çıkarmak için deli gibi mücadele ederken. Ben daha sert çekerken o da sertçe çekiyor. "Kahretsin, kesinlikle büyük bir şey."

"Şaka yapmıyorsun," diye inliyor ve tüm gücüyle çekiştiriyor. "Sanırım neredeyse oldu! Sadece biraz daha."

"Hadi, anne! Babacığım!" Holden ayağa fırlayarak alkışlıyor. "Bu çok eğlenceli!"

"Tonlarca eğlence," diye homurdanıyor Hadleigh, lanet balık sertçe mücadele edip onu kenara sürüklerken. "Aman Tanrım, düşeceğim!"

"Seni yakaladım, kelebek."

Bir kolumu ortasına doluyorum, ama bunu yaparken ayağım bir şekilde onunlike takılıyor ve geriye doğru sendeliyoruz. O sertçe üzerime düşüyor, ikimiz de gülerken oğlumuz da yanımızda kıkırdıyor.

Onu çeviriyorum, iki genç gibi gülmeye devam ederken onu altımda sıkıştırıyorum. Ve yavaşça, o kahağa boğuklaşıyor, geriye kalan tek şey sessizlik olana kadar, gözlerimiz birbirini delip geçiyor. Bu anda, onun da benim hissettiklerimi hissettiğini biliyorum.

yapmak. Bu inkar edilemez kimya. Holden'ın burada olması çok yazık, çünkü onu arabaya geri götürür ve bu işkenceye son verirdim.

"Hudson," diye fısıldıyor, bir eli yanağını kavırıyor.

"Buradayım meleğim. Ben buradayım." Dudaklarım onunkilere değiyor ve onu yavaşça, derinden öpüyorum.

Bu dünyada hiçbir şey beni durduramaz.

Anka kuşu gibi yanıyoruz ve birlikte yükseliyoruz.

Çünkü bu kadın benim olmalıydı.

Ve bizi ayırmak için kim savaşırsa başarılı olamadı, çünkü sanırım ona yeniden aşık oluyorum.

"Anladığım kadarıyla birbirimizi iyi tanıyormuşuz?" Hadleigh'nin arkadaşı Elowen yatak odasında akşam yemeği randevumuz için hazırlanırken ona sırtıtıyorum.

Holden onun yanında, ona eşlik ediyor. Bu çocuk annesini çok seviyor, onu suçlayamam.

"Oldukça iyi." Elowen'ın soluk gri gözleri temkinli bir gülümsemeyle beni içine alıyor. "Lütfen bakışlarımı mazur görün. Seni tekrar görmek çılgınca. Buna inanamıyorum." Başını iki yana sallıyor. "Yani, hepiniz için çok heyecanlıyım ama yeni bir kimliğe sahip olmanız ve her şey çılgınca."

"Tahmin edebiliyorum," diye alay ediyorum. "Benim için de çılgınca, inan bana."

"Evet... Özür dilerim." Bana dönmeden önce ayaklarına baktı. ". Bunun üzerinde duramam. Onlarla yepyeni bir başlangıcım var. Şimdi."

Yüz hatları duygusallaşıyor, parmakları sarı saçlarının arasından geçiyor. "Onu bu akşam yemeğe davet ettiğine sevindim. İkinizin baş başa kalmaya ihtiyacı var."

Başımınla onayladım. Gölden ayrıldığımızda Hadleigh'e çıkma teklif ettim ve o da hemen kabul etti.

"Bebek bakıcılığı için teşekkürler. Minnettarım."

"Her zaman. İkinizi de çok seviyorum." Kaşları çatıldı. "İhtiyacınız olan her şey için ben buradayım."

Tek bir uzun nefes çekiyorum içime. "Sana sahip olduğum için mutluyum. Onu yalnız bırakmadığım için mutluyum."

"Oh, Hudson..." Başı omzuna doğru düşüyor. "Yalnızdı." Gözleri nemle parlıyor. "Yanında ben, Leighton ve Brooks vardı ama..."

Ama o adamı sikeyim mi? Evet, o hiç var olmamış gibi davranalım.

"Ama önemli olan her konuda yalnızdı," diye devam ediyor Elowen, içimden geçenleri umursamadan. "Acı çekiyordu, seni özliyordu, o harika çocuğu sensiz büyütüyordu. Biz asla yeterli olamadık." Gözyaşları alt kirpiklerine takılıyor. "Ama sen? Sen hep öyleydin."

Buna ne diyebilirim ki? Kendi iç düşüncelerimi tekrarlıyormuşum gibi hissediyorum, her canlı anıyı, paylaştığımız aşkın her örneğini hatırlayabilmeyi diliyorum. Ama belki de hiç gerçekleşmeyecek bir şeyin üzerinde durmanın ne anlamı var ki?

Boğazımdaki yumruyu *atamadan* dışarı çıkıyor ve yemin ederim kalbim duracak gibi oluyor.

"Vay be..." Fısıldıyorum ve ayağa kalktığımı bile fark etmiyorum.

Gözlerimi ondan ayıramadan, nefes kesici her santimini inceliyorum - belinden taşan, dizlerinin hemen altına kadar uzanan askılı kırmızı elbisesi ve geniş göğüs dekoltesini zarifçe ortaya çıkaran V kesimi.

"Sihirli bir prenses gibi görünmüyor mu?" Holden aval aval annesine bakar.

"Kesinlikle öyle."

"Yemin kavanozu,
baba..."

Gözlerimi ondan ayırmadan cüzdanıma uzanıyorum ve ona bir banknot uzatıyorum.

"Al sana yirmi," diyorum, sesim kısık. "Çok küfür edeceğim."

Kırmızı dudakları kıvrılıyor ve çenem geriliyor, nabzım ateşleniyor. Ve neredeyse aletimle konuşacaktım çünkü bu gece bir centilmen olmak zorundayım, her bir parçam olmak zorunda olmamayı dilese bile.

O siyah topuklu ayakkabılar üzerindeyken o elbiseyi üzerinden söküp atmak tam da yapmak istediğim şey.

Gerçi her zaman bu gece vardır.

Elbisesine uygun kırmızı cilalı ayak parmakları bile beni tahrik ediyor. ",
diye mırıldanıyorum, avuç içimi yüzümde gezdirip

Ağız. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin."

Elowen arkamdan burnunu çekiyor.

Hadleigh bir omuz atıyor, parmakları kaygan ve parlak, uçları omuzlarına doğru hafifçe kıvrılmış saçlarında geziniyor.

"Bu elbiseyi bana ilk buluşmamızdan sonra almıştın." Giderek büyüyen gülümsemesi kalbimi ısıtıyor. "Nasıl olduysa hâlâ uyuyor."

Ayaklarım ilerliyor, tam önüme gelene kadar aramızdaki mesafeyi yok ediyor. İki elini de avuçlarımın içine alıyorum, bakışlarımı onunkilere sabitliyorum.

"Her şey bir şekilde aramızdaki ilişkiye de uyuyor, değil mi?" Fısıldıyorum, kendi duygularım kavırıyor, içimde kök salıyor.

"Evet." Parmak eklemlerimi dudaklarına götürürken gözyaşları bakışlarını doldurmaya başlıyor. "Sensiz ben yokum. Hiç olmadı."

"Siz eve gelene kadar uyanık kalabilir miyim lütfen?" Holden umut dolu gözlerle yalvarıyor ve sözümüzü kesiyor.

Hadleigh dikkatini benden ayırıyor ve onun hizasına diz çöküyor. "Büyük bir çocuk olmak ve geç saatlere kadar ayakta kalmak istediğini biliyorum ama büyüyen bir çocuğun dinlenmeye ihtiyacı vardır, bu yüzden Elowen sana söylediğinde yatağa gitmelisin, tamam mı?"

"Tamam, anne." Surat asıyor.

"İşte benim oğlum." Onun yüzünü kavırıyor ve alnından öpüyor.

"Pekâlâ, siz ikiniz," diyor Elowen. "Buradan gitseniz iyi olur. Holden ve benim planladığımız bir sürü eğlence var, değil mi?"

Sonra sırtlıyor. "Evet! Pizza sipariş edeceğiz ve beklerken biraz kek yapacağız, sonra da *Kayıp Balık Nemo*'yu izleyeceğiz."

"Kulağa eğlenceli geliyor dostum," diyorum ona. "Annem ve benim için bir brownie ayırabilir misin?"

"Elbette, baba! Ben iyi bir paylaşımcıyım." "Annenden almalısın."

"Hayır Hudson," diyor gözlerimiz birleşirken usulca. "Sanırım bunu senden almış."

BÖLÜM 41

OceanofPDF.com

HUDSON

ÇOK UZAK OLMAYAN BİR YERDE BULDUĞUM LÜKS BİR ET LOKANTASINA VARDIĞIMIZDA

Yaşadığı yerde, ayrılmadan önce söyledikleri hâlâ aklımda.

Sanırım bunu senden aldı.

Öyle mi yaptı? Merak ediyorum.

Oğlumuza kendimden bir parça verdim mi? Onun içinde benden başka parçalar da var mı? Bunca zamandır beni kalbinde mi taşıyordu?

Onun benim kanımdan olduğunu biliyorum. Bunu kanıtlamak için teste ihtiyacım yok. Bana çok benziyor. Ama benzerliklerimizin burada bittiğini sanıyordum.

Yanılmış olabilir miyim?

Kurtarıcı niteliklerim var mıydı? Canavardan çok insan mıydım? Çünkü o adam, ona o mektupları yazan adam? Onun gibi olmak istemiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor şirin bir köşede yerimizi alırken, aramızda bir mum titriyor, küçük oda loş bir şekilde aydınlanıyor.

"Evet..." Başımı sertçe sallıyorum, çünkü bu doğru değil. "Lanet olsun, Hadleigh. Sana yalan söylemek istemiyorum."

Kolunu bana doğru uzatıyor ve elimi tutuyor, başparmağıyla tenimin üzerinde daireler çiziyor. "İyi olmaman sorun değil. Kimse senin durumunda olmazdı. Sadece gün be gün yaşıyoruz." Nezaketi gözlerinde parlıyor. "Burada seninle olmak yeterli. Sana sahip olmak. Gerisi için endişelenmene gerek yok."

"Bu doğru değil," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdanıyorum. Ona doğru eğilerek derin derin bakıyorum. "Bunu bana kim yaptıysa onu öldürmek istiyorum. Çünkü *sana* zarar verdiler." Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, şimdi daha hızlı. "Holden'a *zarar* verdiler. *Ailemize* zarar verdiler."

Ağzını büküyor ve sıkıntılı bir nefes veriyor. "Ben de onların ölmesini istemiştım," diye fısıltıyla itiraf ediyor.

Bu kadar iyi birinin böyle bir şeyi itiraf etmesi... Bunu ondan duymak kulağa pek doğru gelmiyor. Ama ondan alınanın intikamını hak ediyor.

Bir bakıma, benim için daha kolay. Ben hiçbirini hatırlamıyorum, o ise kaybettiği her şeyi hatırlayarak yıllarca yaşamak zorunda kaldı.

"O gün sen uyurken mektubunu okudum," diyorum ona ve bu konuyu hiç konuşmadığımızı fark ediyorum.

"Ertesi gün hepsini şifonyerin üzerinde bulduğumda bunu anladım." Ağzı yumuşakça kıvrılıyor. "Ben de sana videolar yaptım."

"Ne?" Elimi onunkinden çekiyorum, kalp atışlarım hızlanıyor. "Ne tür videolar?"

"Hayatımızın küçük parçaları." Altın rengi gözlerini öylesine büyük bir melankoli kaplıyor ki neredeyse yıkılacağım. "Bana bir şeyler anlatmak için mektuplar yazarsan, sana çok daha fazlasını göstermek için videolar hazırlayabilirim diye düşündüm. Ve düşündüm ki..." Siyah el çantasından cep telefonunu çıkarıyor. "...döndüğünde sana kaçırdığın her şeyi gösterebilirim."

"Hadleigh...siktir." Ağzımı avuçluyorum ve elimi aşağı yuvarlıyorum.

Kalbim ağır, o videolarda bulacaklarımdan korkuyorum. Acısından korkuyorum. Belki de onun için çok şey ifade eden o anlarla bağlantı kuramayacağımdan korkuyorum.

"İstemiyorsan yapmak zorunda değilsin," diyor anlayış dolu bir sesle.

"Hayır." Bileğini tuttum ve telefonunu yerine koymasını engelledim. "Ben istiyorum."

, yanına oturmak için hareket ediyorum, sandalyemi yaklaşıtıyorum. "Tamam." Bana baktı. "Hazır mısın?"

"Hiç de değil." Kuru kuru gülüyorum. "Ama yine de çal."

Videolarını açıyor. "Onu ilk kez eve getiriyorum."

Oynat tuşuna bastığında ve onun minik yüzünün esnediğini gördüğümde gözlerim doluyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, varlığımın her yönüne içten içe işleyen bu duygulara göz kırpmıyorum. "O çok kırılgan. Bunu tek başına nasıl yaptın?"

"Devam etmekten başka seçeneğim yoktu ve devam etmemin nedeni de oydu" derken gözyaşları benimkilere yansıyor.

Avucum ensesinin yan tarafına düşüyor. "Özür dilerim kelebek. Bunu sayamayacağım kadar çok söylediğimi biliyorum ama yeterli gelmiyor."

"Öyle olduğunu biliyorum ama bu ikimizin de suçu değil." Eli boştaki elimin üstüne .

"Bana daha fazlasını göster," diye yalvarıyorum. "Her şeyi görmek istiyorum. Hayatında kaçırdığım her örneği."

Ve öyle de yapıyor. Saatlerce, kötülük tarafından kökünden sökülüp çalındığım geçmişin anlık görüntülerini izliyorum.

Ama Quinn'lerin yardımıyla, bunu yapan kişiyi bulacağım ve ona cehennemini yaşatacağım.

Belki de eski Hudson gibiyimdir.

Ve belki de bu beni korkutmalı.

Ama korkutmuyor.

HADLEIGH

Yemeklerimizi yedikten sonra garson "İkiniz için tatlı var mı?" diye soruyor.

Acı hatıralar ve mutlu zamanlarla dolu sohbetin tadını çıkarırken neredeyse dört saat kalmamıza izin verecek kadar cömert davrandılar.

Ama onunla konuşmak, biriktirdiğim tüm videoları ona göstermek beni özgürleştirdi. Bu anı o kadar uzun süre bekledim ki asla gerçekleşmeyeceğine inanmaya başladım. Ama oldu. Taşıdığım umut... onu bana geri getirdi.

"Biz iyiyiz," diyorum garsona, o da başıyla onaylıyor ve Hudson'a hesabı uzatıp gidiyor.

"Bir şey istemediğine emin misin?"

"Şey..." Kaşlarım çatıldı. "Bunun için başka bir yere gideriz diye düşünüyordum."

"Öyle mi?" Sırıttıyor. "O elbiseyi o muhteşem vücuttan söküp atmama izin verecek bir yer var mı?"

Küçük bir kahkaha atmadan önce ağzım açık, kalbim hızla çarpıyor.

"Kartlarınızı doğru oynarsanız, Bay Mackay, belki şansınız yaver gider."

"Bana tek bir şeyin cevabını ver," diye fısıldıyor, masanın karşısından yüzünü yaklaşıyor, mavi gözleri şehvetle parlıyor. "Külot giyiyor musun?"

Yüzüm ısınıyor. Önümdeki su bardağını kaldırıyorum ve bilmiş bir gülümsemeyle bir yudum alıyorum.

"Hadleigh Mackay..." Cüzdanından aceleyle bir para alıp masanın üzerine bırakırken çenesi sıkılır. "Bundan sonra nereye gideceğimizi söyleyen iyi olur, çünkü bu gece için sabrım tükenmek üzere."

Yavaş yavaş tadını çıkarmak istediği bir yemek gibi bana kalbim göğüs kafesine doğru hızla pompalanıyor. "Şikayet ettiğimi görmeyeceksin."

Sandalyesini geriye iterek elimi tuttu. ", gidiyoruz. Şimdi."

Kolunu kalçalarım dolayarak beni oradan aceleyle çıkarırken kıkırdamalarım hızla dışarı taşıyor.

HUDSON

"Gelmiş geçmiş en yumuşak krepleri servis eden bir kafe var ve bunları sufle ile eşleştiriyorlar. Denemek için can atıyordum," diye açıklıyor restorandan çıkarken.

"İnan bana, nerede yediğimiz umurunda değil, çünkü bu gece önemli olan tek tatlı sensin."

"Öyle mi?" Neredeyse boş olan otoparka doğru yürürken kaşlarını çatıyor. Kiraladığım eve doğru ilerlerken, siyah biri yanımızdan geçti.

"Bu da ne..." diye fısıldıyor.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyor adam, koyu renk gözleri benimkilerle birleşiyor.

Tanımadığım gözler. Ama bir şekilde tanımalıymışım gibi hissediyorum. Ellerini ceplerine sokarak uzaklaşmadan önce bakışlarımı birkaç saniye fazla uzun tutuyor.

"Hadi buradan gidelim," diye nefes alıyor. "O adam tüylerimi ürpertti."

Ben de öyle.

Onda bir gariplik vardı. Ne olduğunu anlayamadım. "Bayan Mackay?" diye seslendi bir kadın aniden sağımdan.

İlk başta sadece bir gölgeden ibaretti ve Hadleigh yanıma doğru daha da yaklaştı.

"Kim o?" diye soruyor.

Kadın yaklaşıyor, siyah saçları sıkı bir topuzla tutturulmuş, büyük güneş gözlükleri yüzünü kapatıyor.

"Adalyn?" Hadleigh şaşırır. "Sen misin?"

"Evet..." Adalyn'in dikkati bana yöneliyor. "Aman Tanrım. Mr. Mackay? Sen...sen yaşıyor musun?"

"Burada ne halt ediyorsun Adalyn? Bizi mi takip ediyordun?" Hadleigh'nin sesi sinirli bir hal alıyor. "Polisi aramalı mıyım?"

"Hayır, hayır." Bir çığlıkla titriyor. "Lütfen yapma. Seni uyarmaya geldim."

"Beni ne hakkında uyarmaya?"

"Dikkatli olun ve kimseye güvenmeyin."

"Sen neden bahsediyorsun? Kimsin sen?" Nabzım kulaklarımda hızlanarak soruyorum. "Karımı korkutmaya mı çalışıyorsun?"

"Hayır, efendim. Bunu asla yapmam." Sözleri bariz bir korkuyla doluydu. "Beni hatırlamıyor musunuz? Sizin için çalıştım Bay Mackay. Hatalarım oldu ama size asla zarar vermedim."

Hadleigh onun kolunu tutuyor. "Ne hatası, Adalyn? Ne yaptın sen?"

Kadın başını sallar. "Ben-ben-ben... gitmeliyim." Geri adım atar. "Zaten çok şey söyledim. Burada olduğumu unut, tamam mı?" Dudakları titriyor.

Hadleigh ona "Gidiyoruz," diye haber verdi. "Seni bir daha görmek istemiyorum. Beni anlıyor musun? Eğer yaparsam, seni pişman ederim."

Neden bu Adalyn'den bu nefret ediyor?

"Beni bir daha asla göremeyeceksin."

Cebimden anahtarlarımı çıkarıyorum ama tam kapıları açmak üzereyken kapüşonlu adamın birkaç metre öteden bize baktığını görüyorum.

"Hadi Hudson. Gitmemiz gerek." Hadleigh anahtarları aldı ve- "Hadleigh, HAYIR!" diye bağırdım, çünkü ona bakarken içimde bir şey bağırsaklar karıştı.

Ama artık çok geç.

Kapıları tıklatarak açıyor ve tam o sırada bir patlama oluyor, etrafımızı ateş sarıyor.

Ve havaya fırlatılmadan önce, onu kurtarmak için yeterince şey yaptığımı umarak onu yoldan itiyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 42

OceanofPDF.com

HUDSON

"HADLEIGH? NEREDE VARDIR SEN?" I KÖRÜK,
BENİM GÖZLER GÖRMEK SADECE

Karanlık. "Merhaba? Kimse yok mu? Yardıma ihtiyacım var! Hadleigh! Cevap ver bana!"

Hangi cehennemde o? Onu bulmak zorundayım. İyi olduğundan emin olmalıyım. "Yardım edin. He-l-l-p-p," sesim yankılanıyor. "Ne oluyor lan?"

Panik, sonsuz alacakaranlıkta hızla omuriliğime doğru ilerliyor.

"Hadleigh, lütfen! Neredesin bebeğim?"

Eğer hala olsaydık, polisler ve alevler olurdu.

Nerede o?

Oh, Tanrım. Eğer o...

Hayır. Bu şekilde düşünemem. O gitmiş olamaz. Her şey böyle bitemez.

Buna izin vermeyeceğim.

Uzaktan gelen bir bip sesi durmama neden oldu.

O.

"oluyor?" Yaklaştıkça yaklaşıyorum, ama sanki bir sonsuz karanlık oda.

Bir kadın sesi "Komada," diye açıklıyor.

Yine de kim, ne ya da nasıl bilmiyorum. "Dışarı çıkmasına ne kadar var?"

Brooks.

Sesini hemen tanıdım.

Neler olduğunu anlamıyorum. Göğsüm sıkışıyor, ellerim gömleğimi kavırıyor. Sırılsıklam gömleğimi.

"Ne oluyor lan?"

Ellerimi çekiyorum ve kana bulanmış parmaklarıma bakıyorum. Ve bir şekilde, karanlıkta bile onları görebiliyorum.

"Şey..." diye açıklıyor diğer ses. "Size bir zaman çizelgesi veremem. Her vaka farklıdır. Sadece bekleyip göreceğiz."

"Tanrım," diye iç geçiriyor.

Kim kafasını vurdu? Ben mi? Benden mi bahsediyorlar?

Hayır. Lanet olası bir komada olamam! Bu lanet bir kabus olmalı.

"Ben buradayım! Beni duyan var mı?"

"Nerede o? Kocam nerede?!" Kalbim anında daha hızlı atmaya başladı.

"Hadleigh?" Nefes nefese kaldım. "Neredesin?"

"Bayan Mackay, hastane yatağınızdan çıkmamalısınız."

Hastane yatağı mı? Yaralanmış

mı? Hay sikeyim! Ne kadar kötü

olduğunu göremiyorum bile.

"Ben iyiyim!" Hadleigh ağır bir nefesle bağıyor. "Oh, Hudson," diye ağlıyor.

Ve tam o anda yanağımdaki sıcaklığı fark ediyorum, sanki yanağıma dokunuyor, okşuyor.

"Hadleigh..." Fısıldıyorum, gözlerimi kapatırken gözlerim yaşlarla doluyor, çünkü beni duyamayacağını şimdi ve burada biliyorum.

Bilincim yerinde değil.

"Hayatımı kurtardın," diye devam ediyor. "Beni kurtardın. Bunu hep yaptın."

Hıçkırıkları artıyor ve göğsümün ortasında bir ağırlık hissediyorum, sanki göğsüme yaslanmış gibi.

Kollarım ona doğru uzanıyor -ya da şu anda nerede olabileceğini düşündüğüm yere- ve onu tutuyorum. Uzay ve zaman boyunca, onun hayaletini tutuyorum. Ya da o benimkini tutuyor.

Tanrım, kollarımı hissedememesinden nefret ediyorum.

"Doktorlar iyi olacağını söylüyor," diye mırıldanıyor. "Ama ben? Korkuyorum Hudson. Seni tekrar kaybedemem. Lütfen iyileş. Sana ihtiyacım var bebeğim." Burnunu çekiyor. "Senin şehrine taşınabiliriz ya da sen burada yaşayabilirsin. Birlikte olduğumuz sürece nereye gittiğimiz umurunda değil. Anlıyor musun beni? Beni sevmek zorunda bile değilsin. Henüz sevemezsen anlarım. Ama ben seni seviyorum ve umarım sen de bunu sorun etmezsin Hudson Mackay, çünkü senden nasıl vazgeçeceğimi hiçbir zaman tam olarak bilemedim."

"Ben de seni nasıl bırakacağımı bilmiyorum."

Yüzüm bir kez daha ısınıyor ve gözlerimi kapatıyorum, gözlerim doluyor.

"Uyanmana ihtiyacım var" diye yalvarıyor.

"İstiyorum," diye fısıldıyorum. "Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum."

HADLEIGH

Patlamayı aklımdan çıkaramıyorum. Kiralık arabasının etrafında patlayan alevler. Yakındaki araç alarmlarının bip sesleri. Otoparkta en az on araba vardı.

işlemedim bile. Çok hızlı oldu. Bir saniye önce hayır diye bağıyordu, sonra.

Bum.

Eğer beni yolumdan çekmeseydi, eğer tüm yükü o çekmeseydi, şu anda nerede olurdu bilmiyorum.

Biraz önce Hudson'ı gördükten sonra doktorlar beni zorla odama geri götürdüler.

Ölmüş gibi görünüyor ve kalp monitörü olmasaydı düşünebilirdim. Brooks, "Hadleigh, dinlenmen gerek," diye uyarıyor, gözlerini endişe bürüdü. Holden'ın bizimle olmaması iyi bir şey.

Oh, Tanrım. Öyle olduğunu düşünsene? Eğer o...

Duygular boğazımı tırmalıyor. Bu şekilde düşünemem.

Herkes hayatta. İyi olacağız.

Ama bunu kim yapmış olabilir? Adalyn nasıl bağlantılı? Ve onun bu şekilde ortaya çıkması? Hiç mantıklı değil. Kapüşonlu adam kimdi? Birlikte mi çalışıyorlardı?

Dedektif Tompkins'i kasıla kasıla içeri girerken bulana kadar bir dizi ayak sesi yaklaşıyor. Aynı saçlar sıkı bir topuz, aynı kendini beğenmiş bakış.

"Bela seni takip gibi görünüyor, değil mi?" diye takılıyor.

"Defol git buradan," diye tersliyor Brooks. "Onu üzmeneye ihtiyacı yok."

"Üzücü mü?" diye alay ediyor. "Kız arkadaşını neredeyse kimin öldürdüğünü bulmak için buradayım. Bana teşekkür etmelisin."

"Ben onun kız arkadaşı değilim," diye çıkıştım. "Ve bizim için hiçbir bok yapmadın, o yüzden *gitmeye* ne dersin?!"

"Bunu yapamam Bayan Mackay. Sizi ve kocanızı neredeyse öldüren patlamayı araştırıyorum. Sonunuz zavallı Adalyn gibi olabilirdi."

"Ne?" Her iki kolda da tüyler diken diken oldu. "Diyorsun ki..."

"Öldüğünü mü? Evet, tam olarak bunu söylüyorum."

"Aman Tanrım." Elimi ağzıma götürdüm.

Biri onu susturmaya mı çalışıyordu? Yoksa o masum bir seyirci miydi?

"Evet, gerçekten utanç verici." Başını sallıyor, ağzında ince bir çizgi oluşuyor. "Biliyor musun, gecenin bir yarısı ikinizin de bulunduğu yerde ne işi olduğunu tam olarak anlayamıyorum."

"Muhtemelen bizi takip ediyordu."

"Peki bunu neden yapmak istesin ki?"

"Çünkü Brooks ondan ayrıldığı andan itibaren benden nefret etti." Hızlıca ona bakıyorum ve çenesinin patlamasından kızgın olduğunu anlıyorum. "Bunun için beni suçladı."

"Peki siz hatalı mıydınız?"

"Bu kadar yeter!" Brooks bağırıyor. "Bunların hiçbirinin lanet olası araba bombasıyla bir ilgisi yok!"

"Tabii ki öyle." Ona sabırsız bir bakış atıyor. "Adalyn'in bir nedeni olsaydı, o bombayı kendisi yerleştirebilirdi. Sence bunu yapabilir miydi?"

Brooks'un cevap vermesini bekliyor.

"Onunla bir süre çıktın." Ağzı hınzır bir sırıtışa dönüşüyor.

"Elbette," diye cevaplıyor soğukkanlılıkla. "Bence köşeye sıkıştırılan herkes her şeyi yapabilir."

"Hmm," diye düşünüyor. "Sanırım haklısınız Bay Bardin. Sanırım haklısınız."

Ertesi gün, hastaneden taburcu olup eve gitmek zorunda kaldıktan sonra, tek düşünebildiğim ziyaret saatlerinin ne zaman tekrar başlayacağı ve böylece ona geri dönebileceğim.

O zamana kadar sadece birkaç saat var ama bu sefer eve gitmeye niyetim yok. Gözlerini açtığı anda orada olabilmek için bütün gece o bekleme alanında olacağım.

Nöbetçi doktor hastanede oturup Hudson'dan haber beklemek yerine dinlenmem gerektiğini söyledi. Hudson gibi yaralanmamış olsam da, kollarımdaki ve alnımdaki kesiklerden dolayı hâlâ bitkin durumdayım.

Holden kollarımda hıçkırma hıçkırma ağlarken, yatağımın kenarına oturup içini dökmesine izin verdim. Kazayı duyduğunda çok endişelenmişti. Elowen'a ona söylemesini söylediğim tek şey buydu. Bir kaza geçirdiğimizi, babasının dinlendiğini ve iyileştikten sonra onu Hudson'ı görmeye götürebileceğimi.

Zavallı oğlum. Bir anda babasına kavuşuyor, sonra onu tekrar hayatından çıkarıyor.

"Babam ölecek mi?" Ağlamaklı bir sesle, gözlerinin altını silerken Ben.

"Hayır." Başımı sallıyorum, kelimeler bir yumruk gibi iniyor. "O olacak gayet iyi. Doktorlar sadece başının biraz dinlenmesini istiyor. Hepsi bu, dostum."

Sesimi eşit tutmaya çalışıyorum, ama biraz çatlıyor, gerçek duygularım sızıyor - korku, bir şey olacağına dair sinir bozucu his. Daha kötü bir şey.

"Neden burada seninle kalamıyorum?" diye ağlıyor. "Pijama partisi için Elowen Teyze'ye gitmek istemiyorum."

"İstemediğini biliyorum, tatlım." Yüzünü avuçlarımdan arasına sıkıştırıyorum. "Ama annenin doktora bir kez daha kontrole gitmesi gerekiyor, sonra da babamın doktorlarını görmek istiyorum ve seni yanımda götüremem."

"Neden olmasın?" diye . "Ben büyük bir . Kötü bir şey yapmayacağım."

"Tabii ki hayır!" Onu böyle görmek kalbimi sızlatıyor. "Ama hastanelerin kuralları var ve çocukları oraya almıyorlar."

Ona Hudson'ı görmeye gideceğimi söylemek istemiyorum. Babasını o şekilde görmesini istemediğimi anlamayacaktır.

"Yarın babamı görebilir miyim?" Gözleri yaşlı bakışlarından umut fışkırıyor. "Bugün doktorlara soracağım, tamam mı?" Dudaklarımı alnına götürüyorum,

Boğazımdaki şimşek gibi ağrıyı bastırmak için yutkundum.

Bu kabus ne zaman bitecek? Nihayet mutlu olma sırası bize ne zaman gelecek?

Bir saat sonra kapım çalındı ve gelen Elowen değildi. Holden'ı almak için erken gelmişti. Gittiğine pek sevinmese de Cassidy'yi görünce hemen canlandı. Dişlek ve sevimli bir şekilde sırtımayı başardı. Anında iyi olacağını anladım.

Kapıyı açtığımda Brooks'u orada buluyorum, gözleri yorgunluktan şişmiş, altları torbalanmış. Olaydan beri neredeyse hiç uyumamıştı. Bütün gece hastanede kalmış. Doktorların Hudson için ellerinden geleni yaptıklarından emin olmak istiyordu. Kendim orada olamadığım için endişeleneceğimi de biliyordu.

"İçeri gel," dedim ona. "Belki de ben hastaneye giderken sen de burada dinlenmelisin."

Ziyaret saatleri için beni almaya geldi ve bunun tek nedeni olaydan sonra biraz başımın dönmesi ve doktorların dün araba kullanmamı istememesiydi. Ama bugün bunu yapabilecek durumdayım. Umarım daha sonra doktoru gördüğümde araba kullanmama izin verir.

"Hayır, kesinlikle olmaz." Beni geçti. "Doktor kullanabilirsin diyene kadar direksiyon başına geçmeyeceksin."

"Peki." Gözlerimi şakacı bir şekilde deviriyorum. "Ben gitmeye hazırım."

Antredeki makyaj masasından çantamı kaptığım gibi ayakkabılarımı almak için dolaba doğru koşuyorum.

"Aslında..." Esniyor. "Hızlı bir duş almamın sakıncası var mı? Bok gibi hissediyorum, yardımı olur."

"Oh! Evet, tabii ki!" Başımı sallıyorum, ona teklif etmediğim için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. "Sana temiz kıyafetler getirebilirim. Sen ve Hudson hemen hemen aynı bedensiniz ve havluların nerede olduğunu biliyorsun."

"Sen tam bir cankurtaransın Hadleigh." Kanvas postacı çantasını duvara bırakıyor ve spor ayakkabılarını çıkarıyor. "En fazla beş dakika sürer."

"Acele etme." Ona salladım. "Zaten erkenciyiz."

Birlikte merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve o banyoya gidip suyu açarken ben de ona bir tişört ve eşofman getirmeye gidiyorum.

"Al bakalım." Çalımlarla banyoya giriyorum ve bana doğru dönüyor, yüzüne orantısız bir gülümseme düşüyor.

"Teşekkürler." Kıyafetleri alır. "Beş dakika. Söz veriyorum."

Başımı sallayıp kapıyı arkasından kapattım ve biraz su almak için merdivenlerden geri döndüm. Cep telefonum mutfak adasının üstünde duruyordu ve tabii ki evden onsuz çıkacaktım. Ne aptalım. Ya Elowen Holden hakkında ararsa? Ya da hastaneden?

Buzdolabından bir şişe su alıp birkaç yudum içiyorum ve Iseult'dan gelen mesajı buluyorum.

SONUÇ

New York'a gidiyoruz. Bu sabah Brooks'tan bir telefon aldım. Ama lanet sesli mesajı daha yeni dinledim, çünkü bir iş için dışarıydım. Çok özür dilerim. O nasıl?

HADLEIGH

Henüz bir haber yok. Hala komada.

SONUÇ

İnanılır gibi değil. Birileri Hudson'ın bir şeyler hatırlayacağından korkuyor. Bu yüzden onu öldürmeye çalıştılar.

Oh, Tanrım. Haklı olmalı.

HADLEIGH

Şu anda bunu düşünemem. Geldiğinizde bana haber verin. Onu görmek için hastaneye gidiyorum. Bütün gece orada olacağım.

SONUÇ

Tamam, yakında görüşürüz.

Yazmayı bitirir bitirmez telefonum çalıyor. Tanımadığım bir numara, ama ekranda yerel bir alan kodu var.

Hemen cevap veriyorum. "Alo?"

"Merhaba, ben Snyder Hastanesi'nden Hemşire Lisa."

"Evet?" Nabzım, tadını boğazımda hissedene kadar düzensizleşiyor.

"Kocama bir şey mi oldu?"

"O gayet iyi. Bu yüzden arıyorum." "Ne oldu?" İçim daralıyor.

"Uyanmaya başladı ve seni soruyordu." "Aman Tanrım!" Sandalyeden atladım.

"Hâlâ gidip geliyor ve kafası çok karışık, ama tamamen uyanır uyanmaz burada olmak istediğinizi biliyorum."

"Çok teşekkür ederim! Yola çıkıyorum. Lütfen ona şimdi geldiğimi söyleyin!"

Telefonu kapattığımda sözünü bile bitirmemişti, cep telefonumda onun numarasını bulduğumda vücudum adrenaline pompalanıyordu, komadan gerçekten çıktığını anlamak için sesini duymaya ihtiyacım vardı.

Su üst katta akıyor, Brooks hala duş alıyor ve bana Hudson'la konuşmak için birkaç dakika veriyor.

O . Gerçekten iyi.

Telefon çalmaya başlar. Ve çalmaya. Ve çalmaya.

Ama ses? Ses evin içinden geliyor. "Bu da ne..."

Soğuk bir ürperti tenime sızarken vücudumda tüylerim diken diken oluyor çünkü telefonunun burada olmadığını biliyorum. Hastanede onunla birlikte.

Fuayeye doğru ilerlerken tekrar tekrar çalıyor, ta ki ayaklarım tam önümde tüneyene kadar...

"Hayır," diye soluk soluğa fısıldıyorum.

Brooks'un çantasına bakıyorum, telefon çalmaya devam ediyor.

"..."

"Ben Hudson Mackay. Sinyal sesinden sonra mesajınızı bırakın."

Yanlış telefonu aramışım. Hudson'ın eski numarasını aradım.

"Hayır..." Ellerim titriyor, cep telefonum avuçlarımdan kayıyor, mermer zemine .

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atarken üst kattaki su anında kesiliyor ve midem bulanıyor.

Ellerim çantaya gitmeden önce telefonumu alıp pantolonumun içine sokuyorum. Gözlerim merdivenleri tırmanırken, kendi gözlerimle görmek için fermuarını açıyorum.

Ve bunu yaptığım anda gözyaşlarım görüşümü kör ediyor.

Çünkü içinde sadece Hudson'ın cep telefonu .

Siyah beyzbol şapkasını çıkarıyorum. Tanner'ı yolda kovalandığım gece takarken gördüğüm şapkanın aynısı.

Ama Tanner değildi, değil mi? O muydu?

Hayır. O olamaz. Nasıl? Neden?

"Aman Tanrım..." Tam arkamda bir gıcırtı fark ettiğimde ağlıyorum. "Ah, bebeğim," diyor Brooks. "Bunu görmemen gerekiyordu."

BÖLÜM 43

OceanofPDF.com

BROOKS

YIRMI ÜÇ YIL ÖNCE - 12 YAŞINDA

"NASIL OLDU OKUL BUGÜN, HOLDEN?" MARCELLA SORAR BENİM EVLAT EDİNEN

Kardeşim.

Ona "anne" diyemem. O bir sürtük. Asla benim annem olamayacak.

Holden yeşil fasulyelerini seçiyor. "Tamam."

Kocası Pietro sandalyesinden kalkıyor ve biraz daha rosto yiyor.

Tabağım boş ama. Yemek yememe izin yok. Dün gece yatağımı ıslattım ve bütün gün beni aç bıraktı. Sınıfta Kelsey olmasaydı, öğle yemeğim ya da param olmadığını fark etmeseydi, gerçekten açlıktan ölecektim.

Midem gurulduyor. Ve gözleri benimkilere gidiyor.

"Kapa çeneni," diye hırlıyor. "Yoksa seni farelerle birlikte bodruma gönderirim." Midemi sessiz tutabileceğimden değil.

"Ona sebzelerimi verebilir miyim?" Holden sorar.

Ona bakıp gülümsüyor. Hep öyle yapar. Çünkü en sevdiği o. Daha çok yemek yiyor, daha çok ilgi görüyor. Onu benden daha az incitiyorlar. Ve eğer bir şey olursa, beni suçluyorlar. Her zaman ona inanırlar. Oysa kötü olan benim.

Ben kötü değilim. Hiçbir zaman kötü olmadım.

Gerçek ailemle daha iyi bir hayatım olur muydu?

Gerçi kim olduklarını bilmiyorum. Muhtemelen birkaç ezik.

"Bugün yemek yemiyor." Bana sert bir bakış atıyor, yuvarlak yanakları çok fazla makyaj yapmış gibi kıpkırmızı, ama öyle görünüyor. Sanki hep kızgınmış gibi. "Belki biri nasıl iğrenç bir aptal olunmayacağını öğrenirse, tekrar yemek yemesine izin verilir."

"Siktir git!" Sırıttıyorum. "Bir dahaki sefere üzerine işemeliyim."

"Ben..." Holden başını sallar, gözleri korkudan sinmiştir. "Kapa çeneni." Ama artık çok geç ve açıkçası umurumda bile değil.

Mavi topaz yüzüğü büyük yemek odasındaki parlak ışıkların altında parlıyor. Ama ev çirkin. Eski görünümlü mobilyalar, havada uçuşan tozlar. sadece Holden ve ben temizliyoruz. Yapmak zorundayız. Bize söyledikleri her şeyi yapmak zorundayız.

Yavaşça ayağa kalkıyor, sandalyesini geriye itiyor. Geniş gövdesi Ben.

"İşemek mi istiyorsun, ha? Seni nankör çöp çuvalı!" Yumruğu Çeneme sert ve hızlı bir şekilde vuruyor, halka tenimi yakıyor. "Bizden önce bir hiçtin. Sadece istenmeyen, zavallı bir çocuktun ve kendi ailesi onu istemiyordu."

Holden yere bakarken Pietro sanki bir fıkra anlatmış gibi gülüyor. Ama ben? İçim öfkeyle çalkalanıyor, ikisinin de kafasına bir balta indirdiğimi hayal ediyorum.

"Şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu Benny?" Ben kıs kıs gülerken ve dudağındaki kanı silerken bana tekrar yumruk atıyor.

"İzin ver ona bir yumruk atayım." Pietro memnuniyetle yumruklama törenine katılmak için atlar.

Bundan hoşlanıyorlar. Beni acı çekerken görmek. Holden'ın işi kolay. Ona neredeyse hiç vurmuyorlar. Elbette, çok iyi değiller, ama en azından buna katlanmak zorunda değil. Çünkü Holden iyi bir çocuk. Yatağını ıslatmıyor.

Kocasına yer açmak için hareket ediyor ve kocası bana kin dolu bir bakış atıyor.

Eli beyaz tişörtümün yakasını yumrukluyor. "Ölmüş olmayı dileteceğim sana, evlat."

Sonra beni yere atıp vücudumun her santimi ağrıyana kadar defalarca tekmeliyor. Ta ki bir hıçkırık duyup ben olduğumu fark edene kadar.

"Hadi Holden. Şimdi sıra sende evlat," diye ekliyor Pietro.

Gözümün ucuyla onu görüyorum: sözde kardeşim, bu insanlara karşı arkamı kollayacağına yemin eden kişi. Yine de hiçbir şey yapmıyor.

"İstemiyorum" diye ağlıyor, sanki umurumdaymış gibi.

Eğer korkak olmasaydı, orada oturur ve bir kereliğine de olsa kendisine bu tür bir dayak atmalarına izin verirdi. Ona yaptıkları en kötü şey biraz yumruklamak, bir odaya kilitlemek ve birkaç kez aç bırakmaktı. Çok da önemli bir değil. Bunu her gün yapardım. Ama altın çocuk özeldir.

"Burada yaşamak istiyorsan başka seçeneğin yok!" diye bağıyor. "Şimdi o zavallı kışını sandalyeden kaldır, yoksa kaldırına kadar seni kırbaçlayacağım."

Bunun olmasını görmek isterim.

Ona itaat ederken inliyor. Sonunda hep itaat ediyor.

Tırmanarak bana doğru ilerliyor, Pietro'nun yanında dururken nefes nefese kalıyor.

"Tekmele onu!"

Holden başını sallarken ben nefes alış verişimi normale döndürmeye çalışıyorum. Ama bu oldukça imkânsız. Tüm vücudum ölüyormuş gibi hissediyor. Belki de ölsem daha iyi olurdu. Beni bir sürü ıstıraptan kurtarırdı.

Bu insanlarla nasıl bir hayatım olacak? Onlardan asla kaçamayacağım. Nereye gideceğim ki zaten? Sokakta mı yaşayacağım? Holden benimle gelir mi? Yoksa onları mı seçerdi?

Neden umurumda olsun ki? O beni sevmiyor.

Gerçekten sevmiyor. "Tekmele onu dedim!" Pietro

biraz hoşnutsuz görünüyor.

Gülüyorum ve bu da yaşlı adamın alnındaki bir damarın titremesine neden oluyor.

"Silahımı alıp onu ayağından vurmadan önce onu tekmelemek için üçe kadar sayabilirsin."

"Sağ ayak mı, sol ayak mı?" Şaka yapıyorum. "Bence bu çok önemli bir fark."

"Seni küçük!" Çenemin alt tarafına gelen tekme, gözlerimin arkasında yıldızlar patlayana kadar sertçe vuruyor.

"Onu rahat bırakın!" Holden ağlıyor. "Ben yaparım, tamam mı?" Bana tekme atıyor ama zar zor tutturuyor.

"Daha sert! Sayılsın!"

Tekrar yapıyor, biraz daha baskı uyguluyor.

"Senden istediğimi bildiğin gibi onu tekmelemezsən..." Eğilip yüzünü

Holden'inkine bastırıyor. "Onu atış talimi için kullanacağım."

Belindeki kılıfa uzanarak çok sayıdaki tabancasından birini çıkardı ve bana doğrulttu.

"Tamam!" Holden ağlıyor.

"İşte!" Beni öyle sert tekmeliyor ki irkiliyorum.

Pietro eliyle devam etmesini istediğini gösteriyor. O da öyle yapıyor, ben saymayı unutana kadar beni defalarca tekmeliyor. Ta ki ikimiz de ağlayana kadar.

Ama sadece birimiz yerde.

Ve hep öyle kaldım.

Onun gölgesinde, ışığa çıkmayı bekliyordum. Ama ben hiç çıkmadım.

Çaldım. her şeyi aldım. Sahip olmama asla izin vermediği ışığın her bir parçasını.

Her şeye sahipti.

Şöhret. Para. Güç. Hatta

ona bile sahipti.

Ama bakın, onu ilk ben gördüm. Tanner'dan boşanmak için geldiği gün onu görmek için benimle birlikte asansöre bindiğinde o güzel bal rengi gözler bana gülümsedi.

Onu istiyordum. Ve işi biter bitmez ona çıkma teklif edecektim. İyi bir ribaund erkeğine ihtiyacı olacağını düşündüm ve ona bu şekilde yardım etmekten çekinmezdim. Onun gibi güzel bir kadın hemen kapılırdı. Onu kendime aşık edebilirdim. Onun için her şeyi yapardım.

Ama tabii ki onu önce o sahiplendi. O ve patronuyla buluştuktan sonra, anında birbirlerinden ayrılmaz oldular. Her gün orada durup onları izliyor, on altı yaşındayken Marcella'nın kafasını ezdiğim gibi onun da kafasını ezmek istemiyormuş gibi yapıyordum.

Hudson ve ben ilk kez o zaman katil olduk. Her zamanki gibi süt döktüğüm için peşimden geliyordu. Bu arada, ikimiz de yaptık. Ama her zaman tünel görüşü vardı.

Hudson bizi kaçırıyacaktı ama onun yerine Pietro eve erken geldi ve ne olduğunu ve elimdeki beyzbol sopasını görünce... peşimden koşmaya başladı. Ben koşarken silahıyla birkaç el ateş etti ve beyzbol sopasını düşürdü.

Ama Pietro, Hudson'ın o anı nihayet bir kardeş olmak için kullandığını ve kafasını ezdiğini çok az biliyordu.

Şimdi ikimiz de işin içindeydik. Ve o günü mezara götüreceğimize yemin ettik. Ama sırlar hiçbir zaman tam olarak gömülü kalmazlar.

"Sana yapmak zorunda kalacağım şey gerçekten utanç verici," diyorum Hadleigh'e, hala güzel, sandalyeye fermuarla bağlı, pembe yanaklarından aşağı akan yağlı gözyaşları.

Ama lanet olsun, beklemekten bıktım. Karım olması için yıllarca bekledim ama tek istediği Hudson'dı.

Onun ve o çocuk için yaptığım onca şeyden sonra bile benim yerime ölü bir adamı seçti. Hala ona sesli mesajlar bırakıyor, geri dönmesi için yalvarıyordu. Onun için ağladığını duymaktan nefret ediyordum. *Beni* sevmesi gerekirdi. Ama hayır. Onun yerine onu istedi.

Hudson, Hudson, Hudson.

Her zaman Hudson'dı. Herkes onu istiyor.

Islahevine gittiğinde bile şanslıydı. Kendine büyük bir balık buldu: Patrick Quinn. Ve bak bu ona ne yaptı. Onu lanet bir milyarder yaptı, ben ise onun altında çalışarak cep harçlığı aldım.

Brooks, stajyer avukat.

Kıs kıs gülüyorum.

Planın işe yaraması gerekiyordu. Her şeyi doğru yaptık. Her T'nin üstünün çizildiğinden ve her I'nın noktalandığından emin olduk.

Sanırım bu son gösteri. O ölmeli. Benim güzel Hadleigh'im. Ama hepsi onun suçu.

Çılgılık atıyor ve boşuna ağlıyor, sandalyede kendini sallıyor.

"ama, şimdi. Kes şunu, tatlım. Kendine zarar vereceksin."

Nafile çabası karşısında başımı sallayarak telefonumu çıkarıyorum ve uykumda bildiğim bir numarayı çeviriyorum. Konuşmamı duymaması için kısa bir mesafe uzaklaşarak sesin cevap vermesini bekliyorum.

"Öyle mi?"

"Bir sorunumuz var. Hemen onun evine gelmen gerekiyor. Bir cesedi ortadan kaldırmak için sana ihtiyacımız olacak."

"Siktir. mi?" "Evet."

"Oyala. Oraya gitmek için zamana ihtiyacım var."

"et, yoksa konuşurum. Beni otobüsün altına atmana izin vermeyeceğim."

Sevdiğim kadının gözlerinin içine bakarken nabzım boğazımda vahşice atıyor. Öldüreceğim kadının.

Ama bana başka seçenek bırakmadı, değil mi?

Telefondaki kahkaha derinleşiyor. "O kadar aptal olmadığını biliyorum. Konuşursan ölmüş sayılırsın."

"Zaten öyleyim."

BÖLÜM 44

OceanofPDF.com

HUDSON

"EFENDİM," DIYE MIRILDANIYOR BİR HEMŞİRE USULCA. "LÜTFEN . OTURAMAZSINIZ bu kadar çabuk."

"Karım... nerede?" Mırıldanıyorum, kendimi omuzlarımdan üzerine kaldırmaya zorluyorum, başım dönüyor ve yukarıda patlayan ışıklara alışmaya çalışıyorum. "Şu lanet ışıkları daha az parlak yapabilir misiniz? Lütfen."

Kafasını koparacakmışım gibi geliyor. Ama bu lanet ışıklar üzerimdeyken düşünemiyorum.

"Elbette." Aceleyle kapıya doğru ilerliyor ve ışıkları indiriyor. "Aslında sen girip çıkarken karını aramıştım. Şu anda yolda."

"Yaralı değil mi?"

"Hayır, o iyi."

İçimi bir rahatlama kapladı.

O iyi. Hadleigh iyi.

"Doktoru çağırayım. Sen sadece dinlen." Yatağı ters çevirip çevirmeyeceğimden emin değilmiş gibi kararsızca gülümsüyor.

Şu anda ben bile emin değilim. "Ne zamandır komadayım?" Başını geriye atıyor. "Nasıl anladın..."

"Duydum. Sanırım ilaçlar o kadar da güçlü değilmiş." Gözlerimi ovuşturuyorum ve yanımdaki su bardağını kapıp hepsini içiyorum ama susuzluğumu gidermek için hiçbir şey yapmıyor.

"Sana biraz daha su getireyim. Hemen dönerim."

O gözden kaybolurken, yatağın üzerindeki tepside duran cep telefonumu alıp bazı mesajlara bakıyorum, bazılarına işten dönüyorum. Iseult'nun adı çıkınca, sıradakini açıyorum.

SONUÇ

Seni salak. Gidip hafızanı kaybediyorsun, sonra da kafanı mı uçuruyorsun? Sırada ne var? Göğsüne bir kurşun yarası mı? Yemin ederim ölürsen ve Hadleigh'e zarar verirsen, seni cehennemde öldürürüm.

Ayrıca, . Güle güle.

Nazik mesajlarına karşılık vererek homurdanıyorum.

HUDSON

Uyandım. İlgilendiğin için teşekkürler.

SONUÇ

Oh, işte buradasın. Diğer tarafa geçebilmene sevindim. New York'a gidiyorum. Yakında orada olurum.

Ama cevap vermeden Hadleigh'bir mesaj geldiğini görüyorum. Yüzümde kocaman sırtışıla açtım.

Kelimeleri okumaya başladığımda vücudumu soğuk bir telaş kaplıyor ve baş dönmesiyle savaşıarak, adrenalinle koşarak aceleyle ayağa kalkıyorum.

Ona ulaşmam lazım. Karıma ulaşmalıyım.

Kolumdaki serumu çıkararak kıyafetlerimi ve eşyalarımı aldım ve bir araba sipariş ettim. Hızlıca giyinip odadan çıkıyorum, etrafta hemşirelerin olmadığından emin olmak için iki tarafa da bakıyorum. Güvenli olduğunu düşündüğümde en yakın asansörü bulup aşağı iniyorum.

Telefona bir kez daha bakıyorum, panik beni ele geçiriyor.

HADLEIGH

911. Eve yardım gönderin.

HUDSON

Yola çıkıyorum. Şimdi polisleri arıyorum.

Beni bekleyen arabaya biner binmez polisi arıyorum, umarım benden önce oraya varırlar.

"911. Acil durumunuz nedir?"

"Karım, evinde bir şeyler oluyor. Bana bir SOS mesajı attı." Sesim yarı ölü gibi çıkıyor.

"Adres nedir, efendim?"

Ona veriyorum.

"Şimdi oraya birini göndereceğiz."

"Teşekkürler."
Kapatıyorum ve Iseult'a mesaj atıyorum.

HUDSON

Hadleigh'de bir şeyler oluyor. Yardım için bana mesaj attı.
Gerçekten kötü bir şey olmasaydı mesaj atmazdı.

SONUÇ

Siktir! Gio'yu arıyorum. O daha
yakın.

HUDSON

On dakika .

SONUÇ

Bana haber ver. Senden haber alamazsam, kötü olduğunu
anlarım.

Ama ben zaten biliyorum.

HADLEIGH

Güvendiğim bir adam tarafından ellerim arkadan bağlanırken gözyaşlarım yüzümden akıyor. Evimi açtığım bir adam. Ailemi. Çünkü *onun ailemden biri* olduğunu düşünmüştüm. Ona güvenebileceğimi düşündüm.

Yanlış düşünmüşüm.

Aklımda çok fazla soru dolaşıyor ve ağzımdaki bu lanet tıkaçla cevap alamıyorum.

Kalp atışlarım göğsümde durmaksızın çarparken, oniks gözleri benimle ne yapacağına karar verircesine beni içine çekiyor. Ama ben onun ne yapmak istediğini zaten biliyorum. Beni öldürmek istiyor. Bakışlarının titreşiminde bunu görebiliyorum, bu fikir o kadar geniş bir şekilde filizlenene kadar kök salıyor ki, onu göremeyecek. Biri sırlarınızı keşfederse böyle olur. Sizi yok edebilecek sırlar.

Ve ben de onunkini keşfettim.

Geçmiş yıllardaki ipuçlarını, bana başından beri yalan söylediğini anlatacak herhangi bir şeyi yakalamaya çalışırken mide bulantısı beni vuruyor.

Hudson için ağladığımı, telefonunu aradığımı, kimde olduğunu ve başından beri o olduğunu merak ettiğimi mi izledi? Bu ne anlama geliyor ki? O mu aldı

Hudson kaybolduktan sonra telefonu mu çaldı? Hafıza kaybına o mu *sebepe oldu*? Kaybolmasıyla nasıl bir ilgisi vardı?

Ve şapka...

Bu sadece bir tesadüf mü? Yoksa Tanner'ı biliyordu ve beni korkutmak için onun gibi mi davrandı?

Tanrım, tüm bu düşünceler beni yeniden uçurumun kenarına sürüklüyor.

Yardım için bağıriyorum ama ağzımdan çıkan tek şey mırıldandığım kelimelerden ibaret. İnleyerek çığlık atıyorum, fermuarları gevşetmeye çalışıyorum. Savaşma ihtiyacı, oğluma -beni kaybedemeyecek olan küçük oğluma- ulaşmak için tırnaklarımla kazıma ihtiyacı beni kalbim ağrıyana kadar bunaltıyor.

Beni tutsak eden bağları gevşetebilirsem, yardım almanın bir yolunu bulabilirim.

Brooks'un bilmediği bir şey var, Iseult gerçek kimliğini öğrendikten sonra bana bir iki şey öğretti. Bana nasıl ateş edileceğini ve bunun gibi zor durumlardan nasıl kurtulacağımı gösterdi. Bu hayatta olduğum için nasıl hayatta kalacağımı öğrenmem gerektiğini düşündü. O zamanlar saçmaladığını düşünmüştüm ama dinledim, öğrendim ve bana öğrettiği hiçbir şeyi kullanmak zorunda kalmamayı umdum.

Ama belki de tüm bu dersler sonunda işe yarayacaktır.

Ağzındaki tıkaçı çıkarıp onunla konuşmama izin vermesi için bağırmaya, feryat etmeye, her şeyi yapmaya devam ediyorum. Ona ulaşabileceğimi biliyorum. Beni önemsiyor. Önemsemediğini biliyorum.

Bana yaklaşıyor, parmakları yavaşça yüzüme doğru yaklaşıyor. "Özür dilerim Hadleigh." Baktığı her saniye göğsü daha hızlı yükseliyor. "Bu şekilde olmasını hiç istememiştim."

Yüzü pişmanlıkla buruşuyor ve gözleri yaşlarla parlıyor.

Eğer bunu kullanabilirsem. Bir şansı olduğunu düşünmesini sağlayabilirsem, belki kendimi kurtarabilirim. Kaşlarım çatılıyor ve başımı sallayıp inliyorum, umarım şu lanet tıkaçı çıkarır.

"Çıkaracağım ama çığlık atmayacağına söz verersen. Seni incitmek istemem. Ben o adam değilim."

Başımı sallıyorum. Eğer istediği buysa, onu kahraman olduğuna inandıracağım.

Sert bakışları beni kesiyor. "Eğer bana yalan söylersen Hadleigh, seni öldürmek zorunda kalırım ve henüz hayatına son vermeye hazır değilim."

Yine de...

Kalbim mideme iniyor.

Tekrar başımı sallıyorum ve o zaman o şeyi ağzımdan yavaşça indiriyor.

Gözlerimi kapatıp ilk büyük nefesimi alıyorum. Peki ya ellerim? Biraz daha gevşemiş hissediyorum. Şimdi keşke onu bir şekilde bu odadan çıkarabilsem ve telefonumu yardım çağırmak için kullanabilsem.

"Lütfen Brooks," diye yalvarıyorum. "Bana neler olduğunu anlat. Bunu neden yaptığını anlamıyorum. Ben... ben bir şey mi yaptım?" Sesim acıyla yükseliyor ve titriyor.

Gülüyor ve başını sallıyor. "Hadi ama Hadleigh. Gördüğünü gördün.

İkimiz de aptal olmadığını biliyoruz, gibi davranmayı bıraksan nasıl olur?"

"Tek gördüğüm Hudson'ın telefonuydu. Anlamıyorum. Onu Hudson'dan sonra mı buldun?

kayboldu mu? Onu önemseydiğin için mi sakladın?" Nabzım atıyor, korku beni sarıyor.

"Çok yorgunum." Başını sallıyor. "Onu umursuyormuşum gibi davranmaktan bıktım usandım. Ondan *nefret ediyordum*."

Dişleri kırılır ve gözleri kadar soğur, acıtacak kadar sertleşir.

Oh, Tanrım...

Sonraki birkaç kelimeyi zorla söylerken gözlerimi yeni yaşlar kaplıyor. "Seni tanıyorum Brooks. Holden ve ben seni seviyoruz. Bu her neyse sen değilsin. Lütfen sadece konuş benimle. Sana nasıl yardım edebileceğimi söyle."

İç çekiyor, omuzları düşüyor. "Ben de seni seviyorum. Bu yüzden bunu yapmak zorundaydım, biliyor musun? Tek yol buydu."

"Ne için tek yol?"

Onu konuşturmaya devam et. Ne kadar çok konuşursa, o kadar uzun yaşarsın.

"Seni tamamen kendime saklamak için." Sırıttırıyor, gözleri yavaşça kıvrımlarıma dalıyor.

Birden kendimi çıplak hissediyorum ve içime çirkin ve acımasız bir şey düşene kadar içimi ürperten bir his kaplıyor. Yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum ve başarıyorum.

"Bana sadece ne olduğunu anlat. Hudson'ın mükemmel olmadığını biliyorum. Sana bir şey mi yaptı? İkiniz kavga mı ettiniz? Nasıl Preston oldu?"

Seni öldürebilirim, orospu çocuğu!

İnliyor, volta atarken başını kaşıyor, sanki bana söylemek istiyor ama gerçeği söyleyip söylememekte kararsız.

"Hadi Brooks. Lütfen, bilmem gerek" diye ağlıyorum. "Yalanlardan bıktım ve bana doğruyu söyleyeceğine güvenebileceğimi düşündüğüm tek adam sendin,

Hudson'ın bile üstünde."

Bu onun durup bana bakmasına neden oldu. "Gerçekten ne olduğunu bilmek istiyor musun?"

"Evet," diye fısıldıyorum, vücudum titriyor. "Bana her şeyi anlat."

"Tamam, Hadleigh." Yavaşça büyüyen bir küçümseme ağzını çekiştiriyor. "İşte başlıyoruz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 45

OceanofPDF.com

BROOKS

HUDSON'IN KAYBOLDUĞU GÜN

HUDSON'A, "RAHATLAMAN GEREK," DEDİM. "PEREZ'E BİR ŞEYLER VERDİĞİMİZDE İYİ OLACAK.

ona Evan'ın adını söyle."

Zavallı Evan'ın masum olması dışında. Sadece üstlenecek birine ihtiyacım vardı. "Bunu bilemezsin!" diye bağırıyor evimin bodrumunda.

Bunu yapıyor. Çok korkuyor. Her zaman Hadleigh'in onu sevmeyi bırakacağından endişelenir.

Yapmayacak olması çok kötü. Ama onun gibi birini asla hak etmedi.

Yaptığı pislikler. Öldürdüğü insanlar.

Onlar umurumda değil. olan o.

Yaptığım şeyi bu yüzden yaptım. Bu yüzden onu öldürtmeyi planladık. birimizin kendi amacı vardı ama tek bir sonu vardı.

Onun sonu.

Gitmesi gerekiyor. Hadleigh'i almamın tek yolu bu.

Plan kolaydı. Bektan evlat edinen ailelerimizin cesetlerini çıkarmak. Onu korkutmak. Kaçması gerektiğini düşünmesi için bazı notlar yazacaktık. Sonra kaçtığında, ortağım onu yakalaması için birini gönderecekti.

Ama tabii ki biz bundan daha zekiydik. Bir B planımız vardı. Ölümünü garantileyecek başka bir şey.

Aslında bunun iki plandan en kolay olacağını düşünmüştüm. Ama yanlışım. Birkaç fatura kağıdına sahte imza atıp Perez'in onu öldürmesini sağlamanın yeterli olacağını düşünmüştüm. Ama lanet Perez işi benim için zorlaştırmak zorundaydı.

O orospu çocuğu bile Hudson'ı onu öldürmeyecek kadar seviyordu. "Hadleigh'ye neler olduğunu anlatmalısın," diyorum ona.

Belki öğrenirse, onu terk eder. Ve ben orada olurum, parçaları toplarım.

"Kafayı mı yedin sen?" diye çıkışır. "Onun bu işe karışmasına izin veremem. Eğer öğrenirse, beni boşar."

Bunu hiç görmedi, değil mi? Ondan gerçekten ne kadar nefret ettiğimi hiç görmedi. Onu yok etmeyi ne kadar çok istediğimi. Her şeye sahipti ve hiçbirini hak etmiyordu! Onu bu kadar özel yapan neydi? O istediğim her şeye sahipken ben neden hiçbir şeye sahip olamadım?

"Böyle lanet bir pislik olmayı bırakacak mısın?" Ona soruyorum, öfke göğsüme yerleşiyor ve artık onu kontrol edemiyorum. "O senden daha iyisini hak ediyor."

"Az önce bana ne dedin sen?" Çenesi tehlikeli bir şekilde geriliyor ve bana doğru koşuyor.

Belki de budur. Belki onu burada öldürebilirim. Bizi hiçbir yere götürmeyen tüm bu planlardan daha kolay olurdu.

"Beni duydun." Parmaklarımı beyaz bir yumruk haline gelene kadar kıvırıyorum ve yüzümü onunkine doğru itiyorum. "Göründüğünün yarısı kadar adam olsaydın, onu terk ederdin. Onu yaptığın boktan şeylere bulaştırmazdın." Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Bir gün onun peşine düşecekler ve o yerde kanlar içinde yatarken ben orada olup hepsinin senin suçun olduğunu sana hatırlatacağım."

İlk yumruk yanağıma inmeden hemen önce kükrüyor.

Sonra savaş başlıyor.

"Seni pislik!" Yumruğumu burnuna indirdim, iki burun deliğinden de kan sızıyordu. "Benden bu kadar!"

Karnına sert bir tekme attım ve o da ayağını kalçama vurdu. Ve bir şekilde ikimiz de yere düştük.

"Haklısın! İşin bitti!" diye bağırdı.

"Seni yok edeceğim." Soğuk bir şekilde kıkırdıyorum, yumruk üstüne yumruk atıyorum. "Elinde hiçbir şey kalmayacak!"

Yuvarlanıyor ve o kadar çok kan akana kadar bana vuruyor ki artık kime ait olduğunu bile bilmiyorum.

Dizim taşaklarına iniyor ve o inerken barın yanındaki sandalyeye koşuyorum. Sandalye elime geçtiğinde, dişlerimi göstererek çıkıyorum ve kafasına vurmadan hemen önce gözlerinin içine bakıyorum. O kadar büyük bir güçle tekrar yapıyorum ki, tahta bir bacak kırılıyor.

İnliyor, alnından aşağıya nehirler halinde koyu kırmızılar akıyor.

Sandalyeyi büyük bir bırakıyorum, avuçlarım dizlerimin üzerinde, ciğerlerim yanana kadar ağır nefes alıyorum.

Telefonumu çıkardım ve ortağımın numarasını çevirdim. "Evet?"

"O benim evimde. Onu buradan götürün. Cesedi bu gece atabiliriz."

"Ne halt ettin sen?"

"Kapa çeneni ve buraya gel!" Nabzım hızlandı.

Ben telefonu cebime geri koyarken, Hudson

Yu

kar " olsam aşağıda kalırdım," diye uyarıyorum. "Bunu tekrar yapmak

ı. istemezdim." "Hmm?" diye mırıldanıyor. "Neredeyim ben? Sen kimsin?"

Başımı geriye atıyorum. "Ne?" Aptal

olduğumu mu düşünüyor?

"Kapa şu lanet çeneni." Benden bir kahkaha

kaçıyor. "Lütfen. Kanamam var. Polisi

arayın." "Yok artık." İçimden bir kahkaha

koptu.

"Lütfen..." Ayağa kalkmaya çalıştı ama fazla uzaklaşamadı, kan dökülüyordu.

alnından aşağı.

Ona o kadar sert mi vurdum?

Benimle oynamıyor olsa bile, her an hatırlayabilir. Ne

yapacağımı bilemeden bir ileri bir geri yürüyorum.

Oturur pozisyona gelmek için mücadele ederken başı sallanıyor.

"Yüce Tanrım. Kımıldama. Yardım çağıracağım."

"Teşekkür ." Tekrar nefesleri hızla girip çıkıyor.

"Adını biliyor musun?" Telefonunu bulmak için elimi cebine atarken soruyorum. Bulur bulmaz alıyorum ve o fark etmiyor bile.

Nefes sertleşti. "I? Bilmiyorum. Kim olduğumu bilmiyorum." Bunu duyabiliyorum.

Nefeslerinin arasında gizlenen gerçeği duyabiliyorum.

Vay . Ölmesi gerekemeyebilir. Ona yapabileceğimiz şey bundan çok daha kötü olabilir. Sadece kalıcı olarak unuttuğundan emin olmalıyız.

Sırıtiyorum. " değil. Bir yolunu buluruz. Sen merak etme."

"Senin... adın ne?" diye soruyor ve o kadar kanın arasından yüzümü görebildiğini bile sanmıyorum.

"Brooks." Sırıtiyorum.

Ama ona bakıp sarsınca bayıldığını fark ettim.

Kahretsin, bu düşündüğümde daha kolaymış.

HADLEIGH

Gözyaşlarımı uzak tutmaya çalışıyorum ama beni bir parçası haline getirdiği ihanet yılları gibi dökülüyorlar.

Hudson'ın canını yaktı ve bir şekilde onu ortadan kaldırdı. Bunu açıkça söylemedi ama o günkü olayları yeniden yaşarken yüzündeki ifadeden anlaşıyordu.

Hudson'ın alnındaki yara izi. Bu şekilde oldu. Tüylerim diken diken oldu ve ürperdim. Asla bir kaza olmadı. Her şey bir yalandı. Kaşıkla besleniyordu, değil mi? Her şey, onu olmadığı biri olduğuna inandırmak için uydurulmuş bir illüzyondu.

Ama işin içinde başka kim vardı? Brooks'un ortağı kimdi? "O gün kimi aradın?" Fısıldadım. "Sana kim yardım etti?"

Gülüyor, zalim bir kahkaha.

"Adalyn miydi?" Ben zorladım. "Olaya karışan o muydu?" Kahkahası kesiliyor ve yerine soğuk bir alay geliyor.

"Adalyn?" Kıs kıs gülüyor. "Hayır, o bizim yaptığımızı yapamayacak kadar aptal. Başta yardım etti. Hudson'a yerleştirdiğimiz notları vererek gitmesi için korkutmamıza yardım etti, ama o pislik kendi iyiliği için çok inatçıydı. Ama sana olan hislerimi öğrendikten sonra sana karşı biraz takıntılı hale geldi." Dudakları titriyor. "Hudson'ın mektuplarından birini sana gönderenin ben olduğumu öğrendi ve seni istediğimi fark etti ve... şey, bu pek iyi gitmedi."

Kıkırdıyor ve vücudum buz gibi oluyor.

"Onu bu yüzden mağazada gördün ve Hudson'ın galasında seninle bu yüzden yüzleşti. Sizi takip ediyordu. Hudson'ın kaybolmasıyla bir ilgim olduğunu anladığında, ortağım ve ben onu birine söylerse neler olacağı konusunda uyardık. Onu öldüreceğimizi söyledik." Tehdit ağzından çıkarken çenesi titriyor.

Somit korkumu yutkunarak bastırıyorum. Bunu nasıl göremedim? Ne kadar hasta olduğunu nasıl bilemedim?

"Şimdi soru sormayı bırak," diye devam etti. "Ve dinlen. Enerjiye ihtiyacın."

"Ne için?"

Cevap vermek yerine arkasını dönüyor.

"Lütfen," diye inledim. "Sadece söyle bana. Bana ne yapacağını bilmeyi hak ediyorum!"

Yüz hatlarında kederli bir gülümseme kök salıyor. "Seni seviyorum Hadleigh. Seni mutlu edebilirdim. O çocuk için iyi bir koca ve iyi bir baba olabilirdim."

Boynundaki bir kas titriyor. Yarattığı bu peri masalına gerçekten inanıyor. Öfke içimi kemiriyor; bunun yerine ona ne kadar sapkın olduğunu söylemek istiyorum.

"Tanıdığım tek gerçek baba bendim ve sen bunu ikimizden de aldın. Çok uğraştım!" Gözleri kapanırken derin bir nefes alarak bağıyor. Gözlerini açtığında bana bakıyor. "Onu unutman için, bana aşık olman için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ne yaparsam yapayım, beni hiç görmedin, değil mi?"

"Ne tür şeyler?" Şakaklarım acıyla zonklarken soruyorum. Her yerim acıyor.

"Ne?" diye soruyor.

"Beni kendine aşık etmeye çalıştın. Ne denedin?"

Başka neler yaptığını bilmek zorundayım. Kurnazlıklarının sonu yok. Beni başka yollarla kandırmaya çalışmadığına bir an bile inanmıyorum.

"Bunun o şapka ile bir ilgisi var mı?"

Yüzü tüm neşesini kaybetmeden ve bakışları kötülüğünün kurbanı olmadan önce, olduğu gibi kötü adam gibi kıkırdıyor. "Demek gördün. Bana sadece telefonu gördüğünü söylemiştin."

"Tanner'ın, değil mi?"

"Hayır." Başını yavaşça sallar. "İlk başta değil..."

Omurgamda bir ürperti hissediyorum.

"Aslında Pietro'nun. Üvey babamın. O şeyi her yerde takardı." Dişlerini kemiriyor. "Hudson onu öldürdükten sonra atmam için bana verdi. Onun yerine, benim yaşlarımda bir çocuğa verdim. Arkadaşlarıyla birlikteydi, şapkayı beğendiğini söyledi, ben de ona verdim."

Görüşüm genişliyor. "Tanner?"

Başını sallıyor. "Aramızdaki bağlantıyı ancak seninle tanıştıktan sonra fark ettim. Yani, ne kadar şansımız var ki, değil mi?"

"Ama..." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiriyorum. "Nasıl oldu?"

Yavaşça, sinsice gülüyor ama cevap vermek yerine dönüp dışarı çıkıyor.
"Bekle! Lütfen," diye . "Gitme!"

Ama tam da bunu yapmasına ihtiyacım var. Yardım alabilmemin tek yolu bu.

Omzunun arkasından, ağzı yukarı kalktı. "Merak etme, fazla uzağa gitmeyeceğim. Sadece bir arama yapmam gerekiyor."

Gözden kaybolana ve ön kapımın çarpma sesi duyulana kadar ayaklarını yere vuruyor.

Ve bunu yapar yapmaz, bir bileğimi fermuarlı bağlardan hızla kurtarıyorum, cebimden cep telefonumu çıkarıyorum ve Hudson'a bir mesaj atıyorum, onun son şansım olduğunu biliyorum. Bitirir bitirmez, Iseult'a bir mesaj atmaya başlıyorum.

Aniden, ayak seslerinin zayıf sesi yankılanıyor ve nefeslerim göğsümde heykel gibi duruyor.

Titreyen ellerimle telefonu cebime sokmak, elimi tekrar fermuarın içine sokmak için uğraşıyorum.

Ama hiç fırsatım olmadı.

Çünkü eşikte duruyor, yüzünde yırtıcı bir sırıtiş var.
O kadar gibiydi ki, daha önce hiç böyle bir soğukluk .

Telefon elimden kayıp yere çarpıyor ve tıngırdıyor.

"Hayal kırıklığına uğradım," diyor soğukkanlılıkla, ona bakarak. "Bir şeylerin peşinde olduğunu hissetmişim."

Sadece birkaç adım kalana kadar ileriye doğru bir adım atıyor. Ölmeden sadece saniyeler önce.

Bu , değil mi?

"Söylemeliyim ki..." Telefona uzanır ve onu alır. "Direncinden çok etkilendim. Bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

Bir parmağını ekrana bastırıyor, gönderdiğim mesajı açıkça okuyor. "Oh, uyandı." Kaşlarını çatı. "Ne kadar heyecan verici, değil mi?" Onun Gülümseme cehennemden de gönderilmiş olabilir.

"Özür dilerim, yapmak zorundaydım. Düzgün düşünemiyorsun. Sana yardım etmemize izin ver." İç çekti. "Bunu gerçekten yapmamalıydın, Hadleigh."

"Lütfen Brooks," diye sızlanıyorum. "Holden'ın hatırı için sana yalvarıyorum, lütfen beni öldürme!"

Boğazım düğümleniyor, her nefesi almak için savaşıyorum.

Yüzünü benimkine yaklaştırıyor. "Merak etme, Holden'la senin için ilgileneceğim."

İçinden kahkahalar yükseliyor, kötü niyetle dolu. Bir sonraki adımda ne yapacağını merak edemeden saçlarımı avucunun içine alıyor ve beni sandalyeden çekip çıkarıyor.

Beni yerde sürüklerken kolunu pençeleyerek çığlık atıyorum. "Tanner'dan daha iyi değilsin! Sen bir canavarsın!"

Adımlarının ortasında duruyor, gözleri beni süzüyor.

Sonra aklıma geldi.

"Sana yardım eden o mu? O mu? Tanner mı?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM 46

OceanofPDF.com

HUDSON

ARABAYI BİRKAÇ EV ÖTEDE DURDURDUM.
burada olabilir.

Yukarıda güneş parılıyor, ancak sokak, vızır vızır geçen araçlar dışında oldukça sessiz.

Arka çitin mandalını yavaşça açıyorum ve bunu yaparken onun ağladığını duyuyorum. Çok zayıf, sanki evin derinliklerinde bir yerdeymiş gibi, ama duydum. Yedek anahtarı nereye bıraktığını bildiğimden kapıyı yavaşça açıyorum, içeri girerken içeride ne beklediğini bilmiyorum.

"Lütfen," diye ağlıyor. "Lütfen, Brooks..."

Ama yaklaşırken, kalbim küt küt atarken kaydettiğim tek şey bu. O pislik. Ondan hoşlanmadığımı biliyordum.

Mutfaktan bir bıçak kaparak onun sesini takip ediyorum - ona zarar vermeyi bırakması için yalvaran kırık sesini. Ve çalışma odasına girdiğimde, ciğerlerim içerideki tüm havayı boğuyor.

Adam onu yere yatırmış, eli boğazına sarılmış, kadın onunla mücadele ederken yüzü kıpkırmızı.

"Seni orospu çocuğu!" Ona doğru koşarken kükrüyorum, artık yalnız olmadığını fark ederek zıpladığında bıçak parlıyor.

"Bakın kim gelmiş. Uzun zamandır kayıp olan kardeşim. Hoş geldin." Belinden bir silah çıkarır. "Bu uygun. İkinizi de öldüreceğim. Birlikte. Her zaman olmak istediğiniz gibi."

Silahın namlusunu göğsüme doğrulttu. "Hudson!

HAYIR!" Hadleigh çığlık atıyor, dudakları kan içinde.

Oraya koyduğu kan. Elleri önünde bağlı, o kadar sıkı ki kan dolaşımını kaybetmesinden korkuyorum.

"Sorun yok bebeğim," diyorum ona, onu kollarıma almak, her şey için üzgün olduğumu söylemek istiyorum.

Hepsi benim hatam. Öyle olmak zorunda.

"Bu iş bittiğinde, birlikte bir hayatımız olacak. Sana söz veriyorum."

"Ben olsam onu böyle umutlandırmazdım," diye alay ediyor. "Son bir sözün var mı?" diye eklerken ona ters ters bakıyorum.

Gülümsemesi, onun olduğunu bildiğim yılanın gülümsemesiydi.

"Korkuyorsun." Yüzüme bir sırtıma yayılıyor.

"Senden mi?" Gülmeden önce gözleri açılıyor. "Asla."

"O zaman o silahı bırak ve beni bir erkek gibi al," diye homurdandım.

"Bahse girerim yarı kapasiteyle bile seni alt edebilirim."

Başını sallar, kahkahası artık daha ağırdır. "Buraya daha önce de gelmiştik kardeşim ve sen benim kılıcımın önüne düşmüştün. Bunu gerçekten tekrar yapmak istiyor musun?"

"Ne?" Kafası karışır.

"Kim olduğunu hatırlamadığını fark ettiğimde her şey çok kolay oldu. Kavgamızdan sonra, kafanı kırdığımda, sana onu asla hak etmediğini söyledim. Hiçbirini hak etmediğini..."

Devam ederken silahını kılıfına geri yerleştiriyor.

"Kim olduğunu unuttun ve bu benim her şeyi senden alma şansımdı. Ama yalnız değildim. Senden en az onun kadar nefret eden biriyle tanıştım. Ve birlikte..." Kıkırdıyor. "Birlikte sana yepyeni bir hayat verdik. Ve neyin eksik olduğu hakkında hiçbir fikrin yoktu. *Kimin* eksik olduğunu."

Hıçkırarak ağlayan Hadleigh'e bakar.

Kalbim... Gökyüzünde gök gürültüsü gibi gümbürdüyor.

Bunu *o mu* yaptı?

Onu benden mi aldı?

Oğlumu benden mi

aldı?

Geri alamayacağım bir dünyadan yıllarımı

aldı. Ve şimdi... O. Ödeyecek. *Ödeyecek.*

Bir kükreyle bıçağı yere bıraktım ve çıplak ellerimle hayatına son vermek ona doğru koştum.

Önce yumruğum iniyor, ardından bir tekme onu yere seriyor. Darbe üstüne darbe yiyoruz.

İlk seferinde de böyle mi oldu?

"Başka kimler söyle bana! Seni orospu çocuğu!"

Onu sırt üstü çeviriyorum, ben onun altındayım, ön kolum boğazına sarılmış. Benimle mücadele ediyor, kolumu çekmeye çalışıyor ama başaramıyor. Kahretsin, onu boğarak öldürmek istiyorum ama onu öldürmeden önce cevaplara ihtiyacım var.

"O notları aldığında yüzünün halini görmeliydin," diye kıkırdıyor. "Polisler ailemizi öldürdüğünü öğrenmeden önce ortadan kaybolman gerektiğini söyleyenler." Kelimeleri boğuk boğuk söylerken bile alaycı tavrı daha da cesaretleniyor. "Keşke anıların geri gelseydi de tüm bunların ne kadar önemli olduğunu anlayabilseydin."

Eğer Hadleigh'in söylediği kadar yakınsak, belki de hatırlamamam en iyisidir. Bana ihanet etti. Arkadaşlığımıza ihanet etti. Belki de bu yüzden ondan nefret ediyordum. Belki de Hadleigh'i istemesinden daha fazlasıydı. Belki de kalbim bana kim olduğumu kaybetmeden önce görmek istemediğim şeyi söylüyordu.

Dikkatimi dağıtan düşüncelerim odağımı kaybetmeme neden oluyor ve o anı kafasının arkasını burnuma çarpmak için kullanıyor.

Bir hırıltıyla kollarım gevşiyor ve ikimiz de tekrar ayağa kalkarken o dışarı kayıyor. Geri çekiliyorum, o kendi silahına ulaşmadan önce ben kendi silahıma ulaşmalıyım.

Bunu yaparken ayaklarımın arasına bir şey sıkışıyor ve geriye doğru sendeliyorum, başımın arkası sert bir şekilde sehpaye çarpıyor. Düşerken acı fişkırıyor, gözlerim hastanede olduğu gibi sersemliyor.

"Hudson!" Hadleigh'nin çığlığı şimdi daha uzak görünüyor, sanki bir odaklanıp bir kayboluyor.

Gözlerimi kapatıyorum, dalıp gidiyorum. Ama bu sefer karanlık yok. Görüntüler beliriyor, ilk başta bulanık. Ta ki bir şey onları yerine oturtana kadar.

Brooks.

Biz savaşıyoruz. Ama bugünden değil.

Nabzım hızlanıyor, nefesim kesiliyor. "*Hudson, hadi beyzbol oynayalım. Bahse girerim seni oyun dışı bırakabilirim.*" "*Evet, doğru.*"

"Hayır..." Fısıldıyorum ama görüntüler durmuyor.

Çocuklar. Artık sadece çocuğuz. Bunu görebiliyorum. Hissedebiliyorum. Onları tanıyorum. *Onu* tanıyorum.

"Siktir."

Zonklayan ciğerlerime hava çekmek için savaşıırken daha fazla görüntü beliriyor. Artık daha yaşıyız, belki de ergenlik çağındayız. Kazıyoruz, ter alınımızı kaplıyor. Sanki o çocuk benmişim gibi hissedebiliyorum.

Brooks'a ", dedim. "Önce onu yakalayalım."

"Yüzüğünü alacak mıyız?"

"Hayır, kaltağı onunla birlikte gömelim."

Daha fazla yüz geliyor, anılar sanki bir döngüdeymiş gibi akıyor, ama ben hepsinde daha gencim. Islahevi, Marcella ve Pietro'nun bizi nasıl incittikleri, bizden nasıl nefret ettikleri, benden çok ondan. Her şey gözlerimin önünden hızla geçiyor.

Sonra *onu* gördüm.

Onunla tanıştığım o gün. Tanner'dan bahsederken gözlerindeki o korku.

"Kelebek..." Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülürken fısıldıyorum.

İlk randevumuz şimdi gözümün önüne geliyor. Onu ilk öpüşüm - birlikte olduğumuzun görüntüsü, küstah ve canlı. Ve kalbimdeki bu ezici his uzuvlarıma yayılıyor. O benim zihnimde. Ama ben daha fazlasını istiyorum. Daha fazlası için yalvarıyorum.

"Lütfen, hepsini bana ver," diye nefes alıyorum. "Hatırlamama izin ver. Bırak hatırlayayım."

Ama geldikleri kadar hızlı bir şekilde görüntüler kayboluyor ve ben karanlığın içinde kayboluyorum.

"Hayır!" Bağıyorum. "Hayır!"

Bir görüntü gidip geliyor ve sonra onu görüyorum: rüyalarımın giren kadını. Yüzü netleştğinde, Hadleigh bana gülümsüyor. Uzun parmakları yüzüme uzanıyor ve ben onların sıcaklığını içime çekiyorum.

"Uyan artık," diyor. ". Hudson."

"Hayır, hatırlamam gerek. Her şeyi hatırlamam gerek. Burada bitemez."

"Sorun yok," diye mırıldanıyor sakince. "Bu kadarı yeterli. Sen yeterlisin. Şimdi uyan. Sana ihtiyacım var."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, parlak bir şeye bakarken görüşüm bulanıklaşıyor.

"Bırakın beni!" diye bağıyor bir

kadın. Hayır, bir kadın değil.

Hadleigh.

Öldürme ihtiyacı dışında her şeyden sıyrılarak ayağa fırlıyorum.

Brooks ellerini kızın boğazına doluyor ve içindeki yaşamı emiyor.

Henüz ayağa kalktığımı fark etmiyor, elimdeki silahla aramızda birkaç adımlık mesafe kalacak şekilde yaklaşıyorum.

"Seni hatırlıyorum," diyorum ona.

Ellerini ondan çekip bana doğru döndü. Ağzını

temkinli bir sırıtış kaplıyor. "Hangi kısmı?"

"Bu kadar yeter."

Pop.

Tereddüt etmeden onu baldırından vuruyorum ve bir çığlıkla yere düşüyor, bu sırada Hadleigh ağlıyor, muhtemelen onu da hatırlayıp hatırlamadığımı merak ediyor. Ama yeterince hatırlamıyorum. Ve en kötüsü de bu.

"Artık bitti!" Onu ölümcül bir bakışla kıstırdım, yaklaştım ve silahı yüzüne doğrulttum. "Ona bir daha asla zarar veremeyeceksin."

"Ona zarar veren sensin." Yüzünü buruşturdu. "O senden daha iyisini hak ediyor."

Bu sözleri daha önce de duymuştum.

"Haklısın. Hak ediyor. Ama o da senin gibi birini hak etmiyor."

Silahımı diğer bacağına doğrultarak, bu sefer kalçasına bir kurşun daha sıktım.

"Ahhh!" diye bağıyor. "Öleceksin! Sadece henüz bilmiyorsun." "O arabaya bombayı koyan sen miydin?"

Kıkırdıyor, bana dik dik bakarken ses tonunda acı belli oluyor. "Hayır, hepsi benim ortağımdı. Senin ölmeni isteyen tek kişi ben değilim kardeşim. Bir sürü düşmanın var."

"Hiçbiri senin kadar büyük değil."

Koluna bir kurşun daha giriyor ve acısı sesine yansıyor. "Siktir git!"

Soğuk bir şekilde kıkırdıyorum, bunu bütün gün yapmak istiyorum. Onu incittiği gibi incitmek için

Be

n. "Lütfen Hudson, yardım çağır!" Hadleigh yalvarıyor.

". Polisler yakında burada olurlar, ama bunu onlar gelmeden yapmalıyım. buraya gel." Şakağına dayadığım silahla ona "Yaptığın her şeyi anlat yoksa seni şimdi öldürürüm" dedim.

O cevap veremeden sağ tarafımdan bir gıcırta duyuldu ve o baktığımda görüş alanım...

Ne oluyor be?

"Oh, burada ne karmaşa var." Dedektif Tompkins hışımla başını sallar.

Brooks, "Yeterince uzun sürdü," diye mırıldandı.

Kahretsin.

"Sen..." Hadleigh ağlıyor. "Hayır..."

Zihnim her şeyi anlamlandırmaya çalışırken silahım ona doğrultulmuş halde kaldı. Brooks'la mı çalışıyordu?

Bir silah çıkarıyor ve bu kez Hadleigh'e doğrultuyor. "Görünüşe göre oldukça zor bir durumdayız Bay Mackay, değil mi?"

"Onu öldürme," diye yalvarıyorum. "Ne istiyorsan, senindir. Para mı? Nasıl istersen."

Korku ve panik beni sarıyor.

"Bunların hiçbiri umurumda değil." Bakışlarında kan donduran bir öfke belirir.

"O zaman neden?" diye sordum. "Bunu neden yaptın?"

"Seni neden o kasabaya yerleştirdim? Sizi Preston mu yaptım, Sayın Başkan?" Gülüyor ve sesi damarlarımda buz gibi yayılıyor. "İntikam için tabii ki."

"İntikam mı?" Nabzım atıyor. "Ne için?"

"Öldürdüğün bir adam için. Rus mafyasına teslim ettiğin bir adam için." İçim daralıyor.

"İnsanları katletmeye o kadar alışmıştınız ki, o sizin için hiçbir şey ifade etmiyordu ama *benim* için dünyalara bedeldi."

Dedektif devam ederken Hadleigh hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor.

"Adı Jerry'ydi. Sadece bir polis değil, aynı zamanda benim *kardeşimdi*." Dişleri kırıldı. "Peki ya sen? Onu benden aldın. Şimdi de ben *onu senden* alacağım."

Pop.

BÖLÜM 47

OceanofPDF.com

HUDSON

"HAYIR!" "HAYIR!" DIYE BAĞIRIYORUM, KURŞUNU ALMAK İÇİN YANINA KOŞUYORUM.

benim için.

Ama artık çok geç.

Omzunu parçalıyor, acı içinde çığlık atarken şiddetli ıstırap kalbimi yakıyor.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde, kanı gömleğinden süzülürken gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"Bunu hissediyor musunuz?" diye soruyor dedektif, en ufak bir sempati belirtisi göstermeden. "O kalp ağrısını hissediyor musun? İçinizde sanki ölüyormuşsunuz gibi bir his var mı?"

Hadleigh'nin elini tutarak gözyaşlarımın düşmesine izin verdiğimde kıs kıs gülüyor. Silahım hâlâ elimde. Ama onu vurursam Hadleigh'i öldüreceği kesin. Bunu riske atamam.

"Özür dilerim, bebeğim. Çok üzgünüm. Benim için dayan."

"O ölecek." Tompkins bir kahkaha atar. "Kardeşimi bulduğumda hissettiklerimi hissedeceksin, o vahşilerin *senin* yüzünden ona neler yaptığını bileceksin!"

Namluyu Hadleigh'in şakağına sertçe dayadı.

"Yapma!" Burun deliklerim alevlendi. "Kendini kurtarmak için hâlâ vaktin var. Polisler yakında burada olur. O zaman senin için her şey biter."

"Ne kadar şirin." Başını arkaya atarak gülüyor. "Sence geliyorlar mı? Oh, avukat bey, gelmiyorlar. Çünkü onları geri çağırdım. Onlara bu evi bildiğimi söyledim. Karınızı iyi tanıdığımı. Hallettiğimi düşünüyorlar. Sizce de iyi idare ediyorum, değil mi?"

Tüm vücudum titriyor.

"Lütfen..." Ona yalvarıyorum, gözyaşlarım yüzümden akıyor.

"Ben onu öldürmeden önce ona söylemek istediğın bir şey var mı?" Ellerim titriyor ve Hadleigh hıçkırıyor.

"En azından veda etmene izin verecek kadar iyiyim. Kardeşimle böyle bir şansımız olmadı. Karısı da öyle. Yeğenim hâlâ babası için ağlıyor." Yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Bunu sen yaptın. Sen benim ailemi yok ettin, ben de seninkini yok ederken çok eğlendim. Ama artık gerçekten bitti. Onu öldürürken sana izleteceğim ve sonra da oğlunu yetim bırakacağım."

"Lütfen, öldür beni." Kolunu tuttum. "Almayın onu! Yaptığının yanlış olduğunu biliyorum. Hiçbir şey bunu geri alamaz ama sen benden daha iyi olabilirsin. Doğru olanı yapabilirsin. Lütfen, Dedektif! Size yalvarıyorum!"

Ağzı kıvrılıyor. "Yalvarmanı duymak hoşuma gidiyor. Bunun için çok uzun zamandır bekliyordum. Ama korkarım bunun sana bir faydası olmayacak. Bu an için çok uzun süre bekledim." Alaycı bir tavırla başını sallıyor. "Biliyorsun, Adalyn'e dosyalarına erişmeme yardım etmesi, sana karşı bir dava açması ve hayatını mahvetmesi için yaklaştığımda, senin bir canavar olduğuna inanmıyordu. Yaptığını söylediğim onca şeye inanmadı. Ta ki ben ona kanıtları gösterene kadar." Üst dudağı kıvrıldı. "Herkesi kandırdın, değil mi?"

Kendini topladı ve elimi üzerinden attı.

"Ama sonra Brooks'a neyin peşinde olduğumu anlattı ve Brooks da onu bunun doğru olduğuna ikna etti. Sonra o ve ben güçlerimizi birleştirdik ve seni öldürmenin en iyi seçenek olduğunu düşündük. Yazdığım notları sana Adalyn'in vermesini istedim. En iyi arkadaşının senden benim kadar nefret ettiğini bilseydim, bunu daha önce yapardım. Tabii sonra Adalyn neyin peşinde olduğumuzu anladı ve bizi ifşa etmekle tehdit etti ama bunun ölüm anlamına geldiğini bildiğinden emin olduk."

Şimdi Adalyn'in bomba patlamadan önce bizi neden uyardığı anlaşılıyor. Bizi onlar hakkında uyarıyordu.

"Brooks bana önceki hayatınızla ilgili bilgi verdi," diye açıklıyor. "İkinizin öldürdüğü ebeveynler, tacizler... Ve yıllardır senin ölmeni istediğini itiraf etti."

Brooks orada yatıp ağır ağır nefes alırken Hadleigh'nin feryatlarını duymazdan geliyor. Dikkatimi tekrar dedektife veriyorum.

Gözleri daha soğuk, daha öfkeli. "Gördün mü, ben? Seni öldürmek istedim. Ama sonra Brooks'la kavga ederken hafızanı kaybettin ve o da seni mahvetmek için onu senden almaktan daha iyi bir yol olmadığını düşündü."

Silahın kabzasıyla Hadleigh'in şakağına sert bir darbe indirir.

Hadleigh ağlıyor, cenin pozisyonunda sınıyor.

"Sakin ona dokunma!" Ayağa fırlıyorum ve silahımla yüzüne vurmaya çalışırken geri sığıyorum, tavana bir uyarı ateşi açıyor.

"Bunu bir denersen, vücudunun her yerine bir kurşun sıkarım."

İçimdeki her şey onu öldürmek istiyor. Ama yapamıyorum. Henüz yapamam.

"Bırak konuşsun," diye yalvarıyor Hadleigh, gözyaşları yanaklarından iki nehir gibi akıyor, gözleri kıpkırmızı.

"Evet, karınızı dinleyin Bay Mackay. O her zaman sizden daha zekiydi."

"Bitir işi! Bana her şeyi anlat."

"Memnuniyetle." Sıkılmış gibi iç çekiyor. "Yaptığım şeyi yapmak için çok fazla planlama yapmak gerekti."

Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor. Ama nefret ettiği şeye dönüştüğünün farkında değil mi? Bir canavara mı?

"Brooks'un sana yepyeni bir kimlik verme planına uymayı kabul ettim. O kasabada arkadaşlarım vardı. Çok küçüktü, kimse seni bulamazdı. Biz de seni oraya yerleştirdik, sana bir iş verdik ve bir şekilde belediye başkanı oldun. Bu tam olarak planın bir parçası değildi, ama insanların bu cazibeye kapılmalarını engelleyemezsin, değil mi?" Bana küçümseme dolu bir bakış atarak alay ediyor.

"Peki ya Tanner?" diye sordum. "O tüm nasıl dahil oldu?"

Kıkırdıyor. "Biliyor musun, neredeyse onu unutuyordum. Ama Brooks nasıl olsa öleceği için sana söyleyeceğim. Çok fazla kan kaybediyorsun, değil mi?" Bu soruyu ona yöneltiyor.

"Yardım et bana, seni kaltak," diye inliyor.

"Bunu neden yapmak isteyeyim ki? Sen sadece bir için bir araçtın. Zaten bundan sağ çıkamayacak kadar çok şey biliyorsun."

"Seni lanet olası amcık!" diye bağırarak omuzlarının üzerinde yükselmeye çalışır ama koluna isabet eden kurşun onu durdurur. Göğsü kabarak tekrar yere düşer.

"Brooks burada..." diye açıklıyor. "...Tanner'ı aradı ve Hadleigh'in nerede olduğunu söyledi."

"Ne?!" Aceleyle ayağa kalktım, kalbim çıkacakmış gibi atıyordu. "Bu doğru mu?"

Onu aradın mı? Yemin ederim, eğer aradıysan-

Kahkahası sesinde yükseliyor, dişlerinin arasına kan doluyor. "Ne yapacaksın? Artık bana daha fazla bir şey yapamaz."

"Neden? Bunu neden yaptın? Onu nasıl bu şekilde incitebilirsin? O canavarı onun kapısına nasıl getirebildin?"

Başını yana çevirerek Hadleigh'in gözlerini yakalıyor. "Özür dilerim, Hadleigh. Sana dokunmasına asla izin vermezdim. Ama onun geri döndüğüne inanmanı istedim. Seni güvende tutmam için bana ihtiyacın olsun istedim."

"O şimdi nerede?" Burnunu çekiyor.

"O öldü. Sana bir daha asla zarar vermeyecek. Söz veriyorum. Seni kurtardım. Bunu ben yaptım! Hudson değil!"

"Ne demek öldü?" Ayağımın topuğunu kalçasındaki kurşuna bastırıyorum, kendini kahraman gibi gösterme çabasını görmezden geliyorum.

"Fuuuck!" diye .

"Konuş!"

"Ben söylesem nasıl olur?" diye araya girer dedektif. "Muhtemelen çok daha hızlı olur."

Gözlerimi kocaman açmış ve öfkeyle ona bakıyorum.

"Brooks onu aradı. Tanner şehre ulaştığında ona bir tuzak kurdu ve onu bodrumuna kilitledi. Senin kafanı uçurduğu yere."

Hadleigh'in nefesi kesildi.

"Tanner'ı Hadleigh'e o notları yazmaya zorladı. Bu şekilde Tanner'ın yaptığından şüphe duymayacaktı."

"Tanrım," diye mırıldandım.

"Tanner'ın her zaman taktığını bildiği şapkasını bile almış ve onun gibi davranmış. Hadleigh'nin okulunda o öğrenciye not veren adam Tanner değildi." Sırıttıyor. "Brooks'tu. Ve sen kovalandığında..." diyor Hadleigh'e. "O da oydu."

"Aman Tanrım," diye ağlıyor Hadleigh, gözleri yeni yaşlarla doluyor.

Hayatlarımızı mahveden bu adama ve ona yapmak istediğim şeylere ters ters bakıyorum...

Vücudum saf öfkeyle titriyor.

"Ona bunun çok aptalca bir fikir olduğunu söyledim," diye devam ediyor dedektif. "Yakalanabilirdi. Ama karınıza o kadar takıntılıydı ki, onun tamamen kendisine bağımlı olmasını istiyordu."

Ayağımı yarasından çektim.

"Onun kendisini sevmesini istiyordu ama bunu asla yapmayacağını göremeyecek kadar aptaldı." Kaşları kalktı. "O her zaman sana sadık kalacaktı. Bunu biliyordum. Ama o bilmiyordu."

"Mektup..." Hadleigh nefesini kontrol etmeye çalışır. "Hudson'dan aldığım üçüncü mektup, sen miydin?"

Pantolonunu indirip Brooks'a baktı.

Gözlerini kapatır ve açtığına şöyle der: "Seni onun orada olduğuna ve geri dönmeyi reddettiğine inandırmak zorundaydım."

"Onları biliyor muydun? Mektupları?" diye inliyor.

Bir kez başını sallıyor. "Bana onları yazdığını söylemişti ve bir tanesinin ofiste, hukuk kitaplarından birinin içinde saklı olduğunu biliyordum."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyor. "Senden varlığımın her zerresiyle nefret ediyorum." Gözlerini kapatıyor ve tek kelime etmiyor.

"Bunların hepsi harika," diye alay eder dedektif. "Ama hepinizin ölme vakti geldi. Merak etmeyin, kolay olacak."

Hadleigh'den kasılarak uzaklaşıyor ve bir anlık rahatlama beni sarıyor.

"Sadece senin cinayetlerini suçlayacağım..." Silahı Brooks'a doğrultuyor.

"On
onu."

Pop.

Hadleigh çığlık atarken ben bir zamanlar her zaman arkamı kollayacağına yemin eden adamın gözlerine bakıyorum. Ve şimdi elimizde olan tek şey bu: yalanlar ve kan.

"Güle güle deyin Bay Mackay." Silahı ona doğrultmuş bir halde Hadleigh'e doğru adım adım yaklaşırken, ben de silahı onun elinden almak için adım adım ilerliyorum.

"Lütfen..." Silahımı belime yerleştirerek yalvarıyorum, umarım bunu kullanmayacağıma dair bir işaret olarak algılar.

Hadleigh ölemez.

Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim.

Ağzı kıvrılıyor, yenilginin tadını çıkarıyor.

Ve gardını düşürecek kadar dikkatini dağıtmayı umarak bir kükremeye ona doğru koşarken, camlar patlayıp etrafımızdaki camlar kırılırken kapı sarsılarak açılıyor.

Silahı Hadleigh'nin üzerinden indirmesi için tek gereken buydu ve odaya giren tüm yeni bedenleri görerek etrafına bakarken, bacaklarını altından tekmeledim.

Dedektif yere yığılıyor ve ben bileğini büküp silahı elinden kapıyorum. Bana karşı koyamadı. Ve hızlı bir hareketle namluyu şakağına dayadım.

İnliyor ve sonunda tekrar odaya baktığımda tanıdık bir yüzün beni selamladığını görüyorum.

"Kahretsin, dostum..." Gio her iki elinde de dokuz milyonla sırtıyor.
"Görünüşe göre bana borçlusun."

"Hadleigh. Hadleigh'i getirin."

"Çoktan yaptım," diyor tanımadığım bir adam. "Kimsin sen-"

"Bu benim çok daha az çekici kardeşim, Michael." Gio kıkırdar ve Michael homurdanır.

"Her şey yolunda Hadleigh. İyi olacaksın," diyor ona ve gömleğini bedeninden sıyrıp yarasını sıkıca bağlıyor. "Onu şimdi doktorumuza götürüyoruz."

Onu kollarına alıyor.

"Ben de seninle geliyorum." Dedektifi bırakarak, Gio'nun kontrolü ele almasına izin verdim.

"Ne borktan bir durum," diyor, ayağını kadının sırtına bastırırken, kadın ağzını tehditkâr bir şekilde kıvrarak bana bakıyor.

"Kasabada bu işe kim karıştı?" Bilmek istediğim için ona çıkıştım.

"Bu bilgiyi asla alamayacaksın." Acı kahkahası keşke onu vursaydım dedirtiyor. "Bu benimle birlikte ölecek ve hiçbir işkence beni konuşturamayacak."

"Sorun değil." Iseult sanki buranın sahibiymiş gibi aniden kapıdan içeri giriyor, uzun kızıl saçları sırtından aşağı dökülüyor. Ama yalnız değildir.

Başı eğik bir adamı sürüklüyor.

Ona attığı dayaktan dolayı kan ve yara izleriyle kaplı olduğunu anlamak için ona bakmama gerek yok.

"Bu işe kimin karıştığını çok iyi biliyorum." Iseult dedektife sırtıyor. Tompkins'in gözleri dehşetle büyür.

"Hey, bambina." Gio göz kırpmıyor. "Seni özledim."

Saçlarından bir avuç tutuyor ve onu kabaca öpüyor. Tam burada, kaosun ortasında, sanki dünyanın sonu gelmiş ve sahip oldukları tek şey birbirleriymiş gibi onu öpüyor.

Ve ben bunu istiyorum. Hadleigh'nin bu tür bir sevgiyi hissetmesini istiyorum ve bunu hissettiği kişi olmak istiyorum.

Adam uzaklaşırken Iseult gözlerini deviriyor ama yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Söylediklerimi şimdi bitirebilir miyim? Arkadaşımız bunu duymak isteyecektir."

"Özür dilerim, karıcığım." Avucunu açarak bir işaret yaptı. "Devam et."

Adamın başını kaldırmaya zorluyor ve gözlerimiz birleştğinde göğsüm sıkışıyor ve içimde tiksinti birikiyor.

"Sheldon?" Tek sağlam gözünü görerek bir adım daha yaklaşıyorum. "Sen mi?"

Siktir! Hayır..."

Nabzım düzensiz bir hızla çarpıyor. Bana ihanet mi etti? Onca insan arasından mı? Bunca zaman...

Yumruğum hızla burnuna doğru geliyor.

hiç arkadaş olmadı, değil mi? Kasabadaki herkes içinde miydi?

"Evet, o var olmuştur çalışıyor ile
Tompkins," Iseult açıklıyor. "Görünüşe göre, ölen

kardeşinin ortağıymış. Öyle değil mi, sürtük?"

"Bir şey söyleme Sam," diyor ona. *Sam mi?*

Sheldon onun adı bile değildi! "Nasıl

öğrendin?" Iseult'ya sordum.

"Hadleigh bana senden nefret ettiğini düşündüğünü söylediğinde dedektif hakkında şüphelenmeye başladım. Çok zordu." Kıs kıs gülüyor. "Kaltak seninle olan bağlantısını nasıl saklayacağını biliyordu. Ama adamlarımızdan biri bugün onun evine girdiğinde-"

Tompkins homurdanıyor.

"Bana öyle bakma, sürtük!"

Suratının tam ortasına tekme atar, dedektifin ağzından kan akar. Diz çöken Iseult bir şey alıyor.

"Oops, görünüşe göre dişini kaybetmişsin." Sırtının tam üstüne fırlatıyor.

"Her neyse, dediğim gibi, adamım onun ve senin Sheldon'ın bir fotoğrafını bulmuş."

Ona doğru ilerler ve boğazından tutarak acımasızca ona bakar.

"Bu yüzden tabii ki onu şahsen ziyaret etmek zorunda kaldım." Hınzır bir sırıtışla alay ediyor. "Ve o kadar iyi bir çocuktuk ki bana her şeyi anlattı. Öyle değil mi Sammy? Sana böyle hitap edebilirim, değil mi?" Yüzüne vuruyor ama bu daha çok tokat gibi. "Yani, beni öldürmeye çalıştın." Suratını asıyor.

"Ne?" Tüm bu aldatmacayı anlamaya çalışırken başım uğulduyor.

Daha ne kadar var?

"Ah, evet. En iyi kısmı unuttum," diyor Iseult bana. "Buradaki arkadaşın mı? Peters'ı öldüren keskin nişancıydı. Onun işi buydu. Bizi öldürmek sadece bir ikramiyeydi." Ona ters ters bakıyor. "Bu doğru değil mi? Ve o pislik bana evinizi dinlettiğini söyledi. Nerede olduğumuzu bu şekilde biliyordu."

Hayır.

Hay sikeyim! Bu kadar çok insan tarafından kandırıldığımı inanamıyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildim?!

"Seni lanet olası zayıf, acınası adam müsveddesi!" diye kükrer dedektif. "Nasıl konuşursun?! Senden utanırdı!"

Nefes almakta zorlanıyordu. "Peki sence senin hakkında ne derdi?"

Ayak seslerim onunla yüz yüze gelene kadar yaklaşıyor ve namluyu gözlerinin arasına bastırıyorum.

"Bunca yıl benden nefret ederek mi kaldın?" Diğer elim elim ağrıyana kadar sıkı bir yumruk haline geliyor. "Söyle bana!"

Vücudum öfkeyle dolup taşıyor, daha fazla dayanamıyorum. Bunu sonsuza dek bitirmeliyim.

"Ben... Ben senden her zaman nefret etmedim," diye fısıldıyor patlamış dudağının arasından. "Bir süre sonra senin için üzuldüm."

"Seni lanet olası pislik!" Gömleğini yakasından tutup çekiyorum ve yumruğum sert bir şekilde karnına çarpıyor.

İnliyor, iki büklüm oluyor ama o kadar kolay kurtulmasına izin vermiyorum. Iseult kolunu tutarken saçından tutup onu dik tutuyorum.

"Başka kim?! Kasabada bana ne yaptığınızı başka kim biliyordu?"

"Sadece..." Kalın kalın yutkunuyor. "Sadece Peters ve adli tabip. İşte bu . Yemin ederim."

"Sanırım onu da öldüreceğiz." Iseult sırtıyor.

Burnumun kenarını sıkarak ve başımı sallayarak onu itiyorum. Her şey bir yalandı. Gerçek dışarıdaydı ve ben onu göremeyecek kadar kördüm.

Ama bilmem gereken bir şey daha var.

"Bir keresinde beni aldatan biriyle çıktığımı söylemiştin. O da mı yalandı?"

Yüzünü benimkiyle buluşmak için kaldırıyor ve tek kelime etmiyor. Ve ben anında anladım. Bunu o uydurdu.

"Seni orospu çocuğu!" Yanağına sert bir darbe iner ve yüzünü buruşturur.

"Biz... biz senin geçmişini aramana izin veremezdik." Her nefes alışında göğsü daha da yükseliyor.

"Beni ona yalan söylemeye zorladın!" Damarlarımda dolaşan öfkeyle yumruğumu tekrar ona indirdim. "Onu incitmeme sen sebep oldun!"

Çenesine bir darbe daha, bir tane daha ve bir tane daha, ta ki ses bile çıkarmayana kadar.

"Gitmeliyiz!" Michael sesleniyor. "Ya sen gidersin, ya da ben sensiz giderim."

Iseult'ya "Onlarla ne istersen yap," dedim. "Burada işim bitti. Onunla birlikte olmam gerek."

"Biz hallederiz." Gio omzuma bir tokat attı. "Git." Bir kez başını salladı. İç çekerek, iki mermi art arda cınlarken oradan aceleyle çıkıyorum. Ve kollarımda onunla olduğumda, sonunda bittiğini biliyorum.

Belki yeniden başlayabiliriz.

Bu sefer doğru yoldan.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 48

OceanofPDF.com

HUDSON

MESSİNALILARIN İNŞA ETTİĞİ YERALTI HASTANESİNİN ETRAFINDA DOLANIYORUM.
en kötü durum senaryosuna gitmeye devam edin.

Ya çok kan kaybettiye? Ya çoktan öldüyse ve doktorlar bize henüz söylemediyse?

"Siktir!" Saçımı çekiştiriyorum.

"Yaralanan onlar olunca daha da kötü oluyor." Michael'ın sesi arkamdan çınlıyor, onlara bakmak için döndüğümde koyu renk gözleri anlayışla doluyor. "Elsie vurulduğunda tek yapabildiğim kendimi suçlamaktı. Bunun benim hatam olduğunu bilmekten nefret ediyordum. Onu tehlikeye attığım ve bunun olmasına izin verdiğim için."

Gözlerini sabitliyor, bir elini kalın siyah saçlarının arasından geçiriyor.

"Eşim ve çocuklarım iyi olduğu için her gün minnettarım. Ailem benim her şeyim. O yüzden dayanın." Omzumu sıkıyor, sağ yanağındaki uzun, kızgın yara izi çenesini gererken sarsılıyor. "Bu hastaneyi dünyanın en iyi cerrahlarıyla inşa ettik. O emin ellerde."

Başımı salladım. "Burası ne zamandır senin?"

Etrafa bakıyorum ve her açıdan gerçek bir hastaneye benziyor.
Ama öyle değil. Resepsiyon yok. evrak yok.

"Yaklaşık dört yıldır. Sen kaybolduktan kısa bir süre sonra başladım. Buna ihtiyacımız vardı." Yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "İnsanlarımız vurulduğunda çok fazla soru vardı ve biz insanlarımız için en iyisini istiyoruz. Doğru teknolojiye sahip olmayan bir doktorun olması artık yeterli değildi."

"Bay Mackay," diye sesleniyor uzun beyaz önlüklü bir adam mavi şapkasını çıkarırken.

Nabzım atmaya başladı bile. "O nasıl?"

Lütfen, iyi olmasına izin ver. Çok kötü şeyler yaptığımı biliyorum ama o hiçbir şey yapmadı.

"Harika gidiyorlar." Sırıttıyor.

"Özür dilerim." Seçtiği kelimeler karşısında şaşkınlıkla başımı geriye atıyorum. "Onlar mı?"

"Evet..." İfadesi daralıyor. "Karınız ve bebeğiniz."

"Bir bebek mi?" Gözlerime yaşlar doluyor. "Ne-ne?" Boğulacak gibi oluyorum.

"Oh..." Gözleri büyüdü. "Bilmiyordun."

Başımı sallıyorum ve Michael'ın avuç içi sırtıma düşüyor.

"Bunu size bu yaşlı adamın söylemesi gerektiği için üzgünüm," diye kıkırdıyor doktor. "Ama siz ve eşiniz bebek bekliyorsunuz. Şey...o bekliyor. Önümüzdeki... yani sonsuza kadar o ne derse onu yapmak zorundasınız."

"Hamile mi?" Şu anda bunu algılayamıyorum bile. "Nasıl?"

"Yani, o kısmın nasıl işlediğini bildiğinizi tahmin ediyorum." Gülüyor. "Daha çok erken, o yüzden bildiğinden bile şüpheliyim. Neyse ki, ameliyattan önce kanını test ettik ve bu, bir kadının yumurtlamasından yaklaşık bir hafta sonra hamilelik hormonu olan HCG'yi alıyor. Kurşun çıktı bu arada. İyileşecek."

Ağır bir çığlık atarak yere yığılıyorum, yüzüm ellerimde, duygularım beni ele geçiriyor.

O iyi.

Bir bebeğimiz olacak ve bu sefer ben de burada olacağım.

Her anı. Her an bizim olacak.

Kimse bunu elimizden alamaz. Artık alamayacak.

HADLEIGH

Sol omzuma ağır bir şey saplanıyor ve hareket etmeye çalışırken irkiliyorum, bunu yaparken neden şiddetli bir ağrının patlak verdiğinden emin değilim.

"Hareket etme, bebeğim." Sakinleştirici baritonu beni yatıştırıyor ve Hudson'ın yanımda oturduğunu görmek için gözlerimi açıyorum.

"Neredeyim ben?" Etrafımdakileri anlamaya çalışırken ağzım kurumuş bir halde boğuluyorum.

"Hastanedesin. Vuruldu ama iyisin." Gözleri duygularla dolu.

Anılar geri dönüyor. Brooks. Kavga. Tompkins... Oh,

Tanrım. Sonunda bitti mi yani?

Sanki düşüncelerimi duymuş gibi, "Bitti," diye beni temin ediyor.

"Tanrım... Ben

iyi olmana *çok* sevindim."

Küçük bir gülümsemeye zorlayarak sağlam elimi havaya kaldırıyorum ve yanağını avucumun içine alıyorum. "*Biz iyiyiz. İyi olacağız.*"

Gözlerini kapatıyor ve köşelerde gözyaşlarını buluyorum. Söylemediği bir şey olduğunu anlayabiliyorum.

"Ne ?" Endişe kemiriyor. Daha fazla kötü haber alamam. "Sana bir şey söylemem gerek. İyi bir şey."

Derin bir nefes vererek çenesindeki kirli sakalı okşuyorum. "İyi haberler işime yarayabilir."

"Doktor, o..." Sesi duygularla dolup taşarken bile ağzı doluyor. "Hadleigh... bir bebeğimiz olacak."

Birden bulutlu his kayboluyor ve zihnim tamamen odaklanıyor.

"Pardon, ne dedin?" Bir kahkaha attım. "Holden'a hamile kaldığımda doktor bana bunun muhtemelen bir daha olmayacağını söyledi. Ben de hiç..."

Başını sallıyor, gözlerinde iri yaşlar yüzüyor. Elleri yüzümü ellerinin arasına almak için uzanıyor.

"Bu doğru. Bir bebeğimiz olacak meleşim. Holden ağabey olacak."

İçimden bir hıçkırık kaçıyor ve gözlerimin kenarlarından nem sızıyor.

"Seni seviyorum, Hadleigh." Ateşli bağlılık onun duygulu bakışlarında tutuşuyor. "Ve bilmeni isterim ki bebeğim... Ben de asla hayatıma devam etmedim."

"Ne?" Kalbimin hızlanmasına engel olamayarak kelimeleri titreyerek çıkarıyorum.

"Sana kadın hakkında söylediklerim mi? Bana yalan söylediler, Hadleigh." Kelimeler boğazında düğümlendi.

Nefes nefese kalıyorum, kalbim çılgınca atıyor, bu muazzam sevinç duygularını durduramıyorum. "Kimseyle birlikte değil miydin?"

Başını sallar ve gülümser. "Sen beni beklerken ben de seni bekledim kelebek. Eğer bu aşk değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Sonra beni öpüyor, her yerim yanana kadar binlerce küçük ateş yakıyor. Onun için. Bizim için. Bizim olması gereken gelecek için.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor öpücüklerin arasında ve gözleri benimkilere dikiliyor. "Var olduğunu bilmeden önce bile seni seviyordum Hadleigh Mackay. Seni kalbimde ve rüyalarımnda sevdim. Seni uzay, zaman ve sonsuz anlar boyunca sevdim." Devam ederken bakışları parlıyor. "Evliliğimizi hiç hatırlamayabilirim ama seni sevdiğimi bilmek için hepsini hatırlamama gerek yok. Ve her gün, seni onun sevdiğinden daha çok seveceğim. Çünkü o seni o zaman sevmiş olabilir ama ben seni şimdi sevmek istiyorum. Seni sonsuza dek sevmek istiyorum Hadleigh. Eğer bana izin verirsen."

Dudakları o kadar yumuşak bir şekilde dudaklarıma değiyor ki daha da çok ağlıyorum.

"Evlen benimle. Tekrar," diye fısıldıyor, ağzını benimkine sürterek. "Benim ol."

"Ben zaten seninim." O güçlü, koruyucu kollar beni nazikçe tutarken, atan kalbine karşı sessizce hıçkırıyorum.

Ve birlikte, birbirimizde teselli ve huzur buluyoruz, farklı bir şeye dönüşüyoruz. Yeni bir şeye.

Ama hayat bazen böyledir, değil mi? Değişikliklere uyum sağlamak. İşe yaramasını sağlamak.

Hudson ve benim, ne kadar yaşamamız gerekirse gereksin, sahip olmamız gereken hayata sahip olacağımızı biliyorum.

Çünkü hayat mükemmel anlardan oluşmaz. Kusurların küçük parçalarından yaratılır.

İşte aşk bu.

Bu gerçek.

Çiğ.

Ve çok güzel.

BÖLÜM 49

OceanofPDF.com

HUDSON

İKİ HAFTA SU

BEBEĞİMİZLE İLGİLİ HABERLERİ HAZMETMEMİZ BİRAZ ZAMAN ALDI. HER ŞEYDEN SONRA

Hadleigh bunun bir hata olduğunu düşündü. Ama ortada bir hata yoktu. Bir çocuğumuz olacak ve ben sabırsızlanıyorum.

Henüz kimseye söylemedik. Hadleigh gergin, söylemeden önce her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyor. Ve tabii ki, onun istediği her şeyi yapacağım. Times Meydanı'nda ebeveyn olacağımızı ilan eden bir pano mu? Sorun değil.

İyi olduğuna sevindim. Kurşun yarası çok iyi iyileşiyor. Onu kaybedebileceğim düşüncesi hâlâ aklımdan çıkmıyor.

"İyi misin?" Elimi kucağına alıp orada dinlenmesine izin verirken, diğer elimi şehrin en iyi beyin cerrahıyla randevumuzu ayarlamak için kullanıyorum.

Geçen hafta bazı testler için onu gördük ve bugün bize fikrini söylüyor.

"Gergin olman sorun değil."

"Yapmayacağım. Çünkü Hadleigh, doktorun ne dediği umurumda değil. Burada seninle oturmak..." Karnına bakıyorum. "Bebeğimizle birlikte... Şanslıyım." Yüzümde bir sırıtma belirliyor. "Yani, eğer her şeyi asla hatırlayamayacaksam, umarım bu senin kabul edebileceğin bir şeydir, çünkü ben kabul edebilirim."

Ağzı kocaman, güzel bir gülümsemeye dönüşüyor. "Eh, seni ondan daha çok seviyorum zaten."

Kıkırdıyorum. "Tam bir yalancısın ama seni bu yüzden seviyorum."

İç geçiriyor ve başını omzuma yaslayıp koluma tutunuyor. "İkinizi de seviyorum Hudson. Sizi her şekilde severim. Herhangi bir evrende. Aşkımız böyle işliyor."

"Benim olduğun için çok şanslıyım." Başının üstünü öptüm.

"Öyle olduğunu biliyorum." Park yanaştığımızda kıkırdıyor. "Yarın şehirle yüzleşmeye hazır mısın?"

Ağır bir iç çekiyorum. "Olmak zorundayım."

Ayrıldıktan sonra uydurma hayatıma dönmemeye karar verdim ve Hadleigh'in yanına taşındım. Ama konsey ile konuştum ve yeni bir belediye başkanı seçtim: Dolly. Henüz onu arayacak vaktim olmadı ama şimdiden iyi bir iş çıkardığını duydum. Kasabadaki insanlar başıma gelenleri duydu.

Sheldon hakkında-

ya da Sam. Adı her neyse. Ve böyle haberler küçük bir kasabada yayılır.

Özellikle Dolly'nin bir sürü sorusu olacağına eminim.

Kapısını ačan Hadleigh dışarı çıkıyor, ben de onu takip ediyorum. Ellerimiz sımsıkı kenetlenmiş halde iki katlı kliniğe girip kayıt yaptırıyoruz.

Doktor içeri girmeden önce birkaç dakikalığına bir odaya alındık.

"İkinizi tekrar görmek güzel," diyor soluk yeşil gözleri gözlüklerinin ardından daha parlak bir şekilde.

"Teşekkürler, Doktor." Nabzım aniden yükseldi. "Benim için neyin var?"

Hadleigh elimi sıkıyor ve koluma doğru eğiliyor.

Kaderimin yazılı olduğu dosyayı açtı. Derin bir nefes alarak dosyayı kapatıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Travmatik beyin hasarıyla ilgili sorun, anıların geri gelip gelmeyeceğini her zaman söyleyemememizdir. Travma sonrası amnezi zor bir şeydir." Dikkati aramızda gidip geliyor. "Bir yaralanmadan sonra anılar en yavaş iyileşen şeydir. Ve sizin durumunuz biraz nadir, çünkü çoğu hasta aylar içinde anılarını geri kazanıyor."

"şanslıyım," diye kıs kıs gülüyorum.

şefkatle başını sallıyor. "Keşe daha iyi haberlerim olsaydı. Ancak bazı ciddi kafa yaralanmalarında, kafaya alınan darbe beynin hafıza depolayan bölgesinde hasara yol açabilir ve ne yazık ki bazı durumlarda kalıcı, geri dönüşü olmayan hasara yol açabilir."

Hadleigh nefesini içine çekiyor ve şimdi elini sıkın benim. Ama sanırım şu anda benim ona, onun bana olduğundan daha çok ihtiyacım var. Tüm anılarımı asla geri alamayabileceğimi duyduğumda iyi olacağımı düşünmüştüm, ama şimdi bunu söylediğine göre... lanet olsun, acıtıyor. Daha fazlasını hatırlamak istiyordum. Evliliğimizi hatırlamak istedim.

"Kazadan önceki hayatınıza döneceğinizi garanti edemem Bay Mackay. Ancak bunun mümkün olduğunu söyleyebilirim, özellikle de bazı anılarınız geri geldiğine göre. Sadece biraz zaman vermeniz gerekebilir."

"Zaman," diye alay ediyorum. "Evet, buna güvenmiyorum." Ayağa kalkmaya başladım. "Bize fikrini söylediğin için teşekkür ederim. Sanırım bunu duymaya ihtiyacım vardı, böylece hatırlama umudundan vazgeçebilirim."

"Umut karmaşık bir şeydir..." Ağzını büzüyor. "Ama bazen, tutunmaya değer. O yüzden hayatını yaşa, yeni anılar biriktir ve belki bir gün eskilerini geri alırsın. Ama bulamazsan, bununla da barışmalısın."

"Evet, zorundayım."

"Eğer ikinizin de herhangi bir sorusu olursa, beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz." "Teşekkür ederim Doktor," diye fısıldıyor Hadleigh.

O kapıdan çıkar çıkmaz bana dönüyor ve göğsüme yaslanıp ağlıyor. Ben de daha iyi olması için başka ne yapabileceğimi bilmeden ona sarılıyorum.

Uzun yıllar boyunca evim dediğim bu şehre dönmek biraz buruk bir duygu. Buraya neden geldiğimi biliyorum ama burada iyi insanlar da vardı. Nazik insanlar.

Ama tüm bunları geride bırakmalı ve aslında benim olan hayata geri dönmeliyim.

Dolly benim ve Hadleigh'nin karşısına oturarak iç geçirdi. "Beni belediye başkanı olarak seçerken ne düşünüyordunuz bilmiyorum." Gözlerini deviriyor. "Şimdiye kadar işlettiğim tek şey bu lokantaydı. Bir şeyleri yönetmek hakkında ne bilebilirim ki?"

"Bayan Baker?" Bir garson ona yaklaşıyor. "Masa altı her zaman sipariş ettiği ürünün adını hatırlamıyor. Onun için hep senin yaptığını söylüyor. Bir et yemeği olduğunu söylüyor."

Arkasına bakıyor. "Bu Mickey. Ona ince dilimlenmiş, orta pişmiş bonfile getirin ve patates püresi yerine soslu hashbrown yapın."

Kaşlarını çatıyorum. "İşleri nasıl yürüteceğini gayet iyi bildiğine eminim." Bir kıkırdama çıkardı. "Siz öyle diyorsanız, Sayın Başkan."

"Artık belediye başkanı değilim." Hadleigh'nin elini tuttum ve öptüm.

Dolly'nin yüzü aydınlanır. "Özür dilerim, biliyorsun. O korkunç insanların ikinize de yaptıkları için üzgünüm. Neden kalamadığınızı hepimiz anlıyoruz."

Birdenbire kasaba halkı lokantanın arka tarafından çıkmaya başlar. "Bu da ne böyle?" Etrafımda bana bakan mutlu yüzlere bakarak soruyorum Bize.

"Hepimiz sadece teşekkür etmek istedik." Gözleri parlıyor ve burnunu çekerek gözyaşlarını geri akıtıyor. "Bize karşı çok iyiydiniz ve her zaman yanınızda olacağımızı bilmenizi istiyoruz." Eğiliyor ve gözünün altını siliyor. "Siz ailedensiniz."

Diğer herkes de aynı şeyi mırıldanıyor. Yaptığım onca kötü şeyden sonra iyi bir şeyler de yapabildiğimi bilmek içimi bir sıcaklıkla dolduruyor.

"Seni özleyeceğim." Dolly uzun bir nefes alır ve iç çeker. "Bu kasaba seni özleyecek. Ama sen git ve güzel ailenle birlikte ol, çünkü sana en çok ihtiyaç duyulan yer orası."

Hadleigh ayağa kalkıp onu sıkıca kucaklarken ben de bizi uğurlamaya gelen herkesi selamlıyorum.

Çünkü onlar benim için önemli.

Bir parçam her zaman burada, onlarla birlikte olacak ve bu da sorun değil.

HADLEIGH ÜÇ GÜN SONRA

Holden çalışma odasında oynarken Hudson ve ben koltukta birbirimizin kollarındayız. Kanallar arasında geziniyor, izleyecek aile dostu bir şeyler buluyor.

"Düğünümüzün bir hafta sonra olduğuna inanamıyorum," diyorum, kalbim tam bir hayranlıkla yanıyor, onunla tekrar evlenmeyi o kadar çok istiyorum ki içim acıyor.

"Gio'nun annesinin bu kadar kısa bir sürede düğün gibi bir şeyi nasıl planlayabildiğini bilmiyorum."

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Gio annesinin bu işlerde yetenekli olduğunu söylemişti. Ayrıca, bunu yapmaktan çok mutlu görünüyordu."

Fernanda'nın düğünümüzü burada, aramızda planlamaktan ne kadar heyecan duyduğunu hatırlayarak sırtıyorum. Dönümlerce aramız ve kokteyl saatini düzenleyeceğimiz güzel bir havuzumuz var. Kasabadan gelenler ve arkadaşlarımızla birlikte yaklaşık yüz misafirimiz olacak. Bunun için bolca yer var.

"Ring çocuğu olmak için sabırsızlanıyorum!" Holden aynı anda üç araba yarıştırdırken yerden anons yapıyor.

"Biliyorsun dostum..." Hudson şöyle diyor. "Yüzükleri taşımak büyük bir sorumluluk. Buna hazır olduğuna emin misin?"

Holden ayağa fırlar ve onu selamlar. "Hay , Kaptan Baba! Ben hazırım."

"Bana nasıl çalıştığımızı göster." Hudson ona kanepedeki yastıklardan birini uzatır ve kumandayı üzerine koyar.

Holden yastığı ciddi bir yüz ifadesiyle tutup odanın diğer tarafına ulaşana kadar mükemmel bir şekilde düz bir çizgide yürürken gülmekten kendimi alamıyorum, gözlerim neredeyse yaşıyor.

İşini bitirbize dönüyor zıplıyor. "?"

Gözleri kocaman parlıyor ve kumanda yere düşüyor. Bir kahkaha daha atıyorum.

"Vay canına!" Hudson alkışlıyor ve ben de . "Çok etkileyiciydi. Daha önce hiçbir yüzük taşıyıcısının bu kadar mükemmel yürüdüğünü görmemiştim. Değil mi bebeğim?"

"Evet, tatlım, bu !"

Holden memnun görünür ve oyuna geri döner.

Ama Hudson gözlerini kaçırarak bana bakar bakmaz midemde kelebekler uçuşmaya başlıyor. Çünkü şu anda tek düşünebildiğim, banyo lavabosunun üzerine eğilmişken bana yaşattığı orgazm.

"Bana öyle bakma," diye fısıldıyor kulağımın kabuğuna ve tüylerim diken diken oluyor narin tenimde.

"Ne gibi?" Çenesini sıktığında içim daralıyor, altındaki çukurlar lezzetli bir şekilde vurgulanıyor.

Ağzı kulak mememe sürtünüyor, eli üst baldırımı kavırıyor, kalın parmakları etime bastırıyor, onu arzuladığım yere çok yakın. Tek yapması gereken parmak uçlarını biraz daha kuzeye kaydırmak...

"Sanki seni banyoya geri götürmemi, o amcığsı sikimle iyice açmamı ve sana adımı ne kadar yüksek sesle haykırtabileceğimi görmemi istiyorsun."

"Tanrım, Hudson," diye inledim. "Holden burada."

"Daha önce yerleri ıslatmana engel olmadı."

Benimle konuşurken içim zonkluyor, beni nasıl etkileyeceğini biliyor. Kapalı.

",," diye homurdanıyor. "Seni tekrar iyi hissettirmeme izin ver. dikkatim dağıldı."

"Tamam," diye nefes alıyorum ve televizyondaki bir şey dikkatimi çektiğinde kalkmaya başlıyorum.

Ben olduğum yerde donup kalıyorum, Hudson da öyle.

Televizyonda Brooks'un fotoğrafına bakarak, " aç," diyorum.

"Yıllar önce Windy Pine'da bulunan iki cesedin faili meçhul davası nihayet çözüldü," diye anons eden haber spikeri, ekranda *SON DAKİKA* sözcüklerinin yanmasını sağlıyor. "Polis Brooks Bardin adlı bu adamı iki cinayetle ilişkilendirdi."

Devam ederken Brooks'un fotoğrafı ekranın sağına doğru hareket ediyor.

"Cesetlerin üzerinde Bay Bardin'in parmak izleri bulundu. Polis, Pietro ve Marcella Gentile'yi onun öldürdüğüne inanıyor. Bay Bardin'in evlat edinen ebeveynleri oldukları tespit edildi. Henüz küçük bir çocukken onlar tarafından evlat edinilmiş."

Hudson'ın elini sıktım.

"Polis neden öldürdüklerini bilmiyor ve bu sorunun cevabını hiçbir zaman alamayabilirler çünkü Bay Bardin kısa bir süre önce eyalet dışında bir trafik kazasında hayatını kaybetti. Kanındaki alkol seviyesi sınırın üzerindeydi ve aracı bir ağaca sarılmış halde bulundu. Bay Bardin aynı zamanda kaybolan ve şimdi sağ salim geri dönen avukat Hudson Mackay'ın yanında stajyer olarak çalışıyordu. Bay Mackay'ın bu cinayetlerle herhangi bir bağlantısı olmadığı açıklandı ve kaybolduğu sırada nerede olduğu açıklanmadı. Stüdyoda görüşmek üzere."

Hudson'ın gözleri benimkilerle buluşmak için kayıyor. "Gerçekten bitti," diye fısıldıyor.

"Iseult ve Gio'nun tüm bunları inanamıyorum."

Sırıttıyor. "Evet, başaracaklarını biliyordum."

Iseult bize Brooks'un ölümünü bir kaza gibi gösterme, ardından polis arkadaşlarına kurşun yaralarını görmezden gelmeleri için para verme ve Hudson'ın evlat edinen ailesinin cinayetlerini ona yükleme planını anlattığında, bunun yüzümüze patlamasından korkuyordum. Ama başardılar. Ona daha fazla güvenmeliydim. Eminim onu görür görmez bana "Ben sana söylemiştim" diyecektir.

Holden'a bakarak oynamaya devam etmesini izliyorum. Olanlardan haberi olmamasına seviniyorum.

Brooks'u sordu ama ona yeni bir işe girdiğini ve taşınmak zorunda olduğunu söyledik. Ona veda etmek için bir not bırakmış. Notu ben yazdım tabii ki. Oğlum örnek aldığı bir adamın bize ihanet ettiğini bilmek zorunda değil. Bırak masumiyetini koruyabildiği kadar korusun.

Hudson kolunu sırtımın altından geçirip beni kendine yaklaştırıyor, sonra da başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Seni seviyorum keleşim. Söz veriyorum, ikinizi de güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Biliyorum yapacaksın." Gözlerimi kapatıyorum ve uzun zamandır ilk kez mutlu bir şekilde gülümsüyorum.

Şimdi bir huzur hissi var. Bunu uzun zamandır hissetmemiştim. "Ben de seni seviyorum Hudson."

Karnımın alt kısmını kavrayarak bebeğimi kucaklıyorum, Hudson ve ben bu çocuğun büyümesini birlikte izleyebileceğimiz için minnettarız.

Ruhum, her şeyden sonra onu geri kazandığım için ısıldıyor.

Ve belki de biraz farklıdır. Ama birini sevdiğinde, bunun bir önemi var mı?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 50

OceanofPDF.com

HUDSON

BİR HAFTA SU

BEN BEKLERİM DE SUNAK İÇİN ONU İÇİN YÜRÜMEK AŞAĞI İÇİN BENİ
İÇİNDE TÜM ONU

nefes kesici bir ihtişam. Yanımda, Holden sırtıyor ve karmaşık bir gölgelik üzerinde sayısız beyaz zambağın asılı olduğu zarif bir törende oturan konuklara el sallıyor.

Arazinin diğer tarafında büyük bir çadır, ortasını süsleyen mumlarla aydınlatılmış uzun masalarla dekore edilmiştir.

Gio ve Iseult hiçbir masraftan kaçınmadılar ve düğün için ödeme yapmak istememe rağmen, bu onların bize hediyesiydi. Iseult'u sevmeye başladım. Quinn'leri neden sevdiğimi anlayabiliyorum.

Suçlular mı? Elbette. Ama birbirleri için ölebilecek kadar birbirine bağlı bir aile mi? Kesinlikle. Ve ben de o ailenin bir parçasıyım.

Patrick sağımda duruyor, yanında da Gio, Michael ve en büyük kardeşleri Raph var. Onları sağdıcım olarak görmek doğru geldi.

Raph ve eşi Nicolette, Hadleigh eve geldikten sonra onu kontrol etmek için uğradılar ve onları tanımıyor olmama rağmen ikisinden de hemen hoşlandım. Raph çekingen ve sessiz, Nicolette ise iyi huylu. Aralarında neredeyse yirmi yıllık bir yaş farkı var ama bunu iyi kullanıyorlar. Birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini anlayabiliyorsunuz. Şu anda bile Raph koyu renk gözlerini Nicolette'in gözlerine dikmiş, Nicolette de soluk yeşil bakışlarını onunkilere kilitlemiş durumda.

Iseult, Leighton, Elowen ve Dolly mihrabın kendi taraflarında kendi aralarında konuşarak karımın gelmesini bekliyorlar.

"Gergin misin?" Patrick ağır bir avuç içiyle sırtıma vurarak soruyor. "Bunu daha önce yapmamışsın gibi değil."

O kıkırdıyor, ben de gülüyorum. Çünkü kendi boktan hayatınızla dalga geçemiyorsanız, neye gülebilirsiniz ki?

"Şanslıyım, biliyor musun?" Ona bakıyorum. "Bunca yıl boyunca hiç hayatına devam etmedi. Devam edebilirdi. Birçok kişi yapabilirdi. Ama o asla yapmadı."

Başını sallıyor, kalın gri kaşları düşünceli bir şekilde çatılmış. "Aşk tuhaf bir şeydir. Birinin seni gerçekten sevip sevmediğini, bunu kanıtlayana kadar bilemezsin. Peki ya o kadın? O seni seviyor. Bu yüzden ona iyi davrandığından emin olmalısın. Gerçi bunu sana söylememe gerek olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

Müzik değişir ve herkes ayağa kalkar.

"Hayır, ," diye fısıldıyorum o ortaya çıkar çıkmaz. Iseult'nun en büyük erkek kardeşi Tynan, Hadleigh'i koridorda yürütüyor.

Straplez fildişi dantel elbisesi belinin etrafında parıldıyor ama hiçbir şey sadece benim için olan o gülümseme kadar parlak değil.

Önümde durur durmaz Tynan elinin üstünü öpüyor ve bana sertçe bakıyor. "Sen onu kırarsan, ben de seni kırarım."

Bence şaka yapıyor. Ama yine de, bu orospu çocuğu gülümsemiyor, bu yüzden kimse kafasından neler geçtiğini bilmiyor. Quinn'ler ve Marino'larla geçirdiğim günlerde bu kısmı anladım.

Hadleigh gülüyor ve coşuyor. "Sen benim hiç sahip olmadığım kardeşim gibisin."

Fionn ve Cillian gibi çok daha kibar kardeşlerinin yanında ön sıraya otururken, o ters ters bakmaya devam ederken ona hızlıca sarılıyor.

Papaz törene başlarken ikisi de ona bakıp kıkırdıyor.

Holden onun yanına koşuyor ve annesine hayranlıkla bakıyor. "Bir prenses gibi görünüyorsun, anne!" diye fısıldıyor.

"Teşekkür , dostum." Sırıttıyor.

Dudaklarımı kulağına götürerek, "O haklı. Gözlerimi senden alamıyorum, karıcığım. Bu dünyada senden daha güzel kimse olmadı."

Bakan boğazını temizlerken "Ah, Hudson," diye nefes alıyor.

"Damat paylaşmak istediği kendi yeminini yazmış," diyor. Hadleigh'nin gözleri büyür. "Bu hiç adil değil. Ben hiçbir şey hazırlamadım."

Konuklar kahkahalara boğulur.

"Bana olan aşkını çoktan kanıtladın Hadleigh. Şimdi sıra bende." Ben söze başlarken gözleri doluyor ve çenesi titriyor.

"Dünya hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sırlarını bilmiyorum. Olayların nasıl ve neden böyle olduğunu bilmiyorum. Ve neden seni bırakıp gitmek zorunda kaldığımı da bilmiyorum. Ama artık buradayım." Elini elime aldım, bakışlarım onunkine sabitlendi, çok sevdiğim bu kadın dışında her şeyi görmezden geldim

çok. "Kocanız, ortağınız, ayaklarınızın ovulmasına ihtiyaç duyduğunuzda geldiğiniz kişi olmak için buradayım."

Herkes gülüyor ve o da kendi kıkırdamasıyla burnunu çekiyor.

"Ayak masajı konusunda oldukça iyisin," diye düşünüyor.

"İyi olduğum tek şey bu değil," diye şakacı bir şekilde mırıldanıyorum ve kalabalık alkışlıyor. "Ama ciddi bir not olarak, sadece orada olmak istiyorum, Hadleigh. Sen uyurken yanında olmak istiyorum. Sabah uyandığında. Senin ve Holden'in hayatının her anında yanında olmak istiyorum ve..."

Başını sallıyor, gözlerinde yaşlar büyüyor. "Ve yeni bebeğimizin hayatı için."

Tüm salon iyi dileklerle, ısıklarla ve alkışlarla patlamadan önce kalabalık birkaç saniye soluk soluğa kalır.

Kollarını bana doluyor ve sessizce ağlıyor.

"Umarım bunu paylaşmak sorun olmamıştır," diyorum.

"İyiden de öte." Geri adım atıyor ve Holden orada, smokinimin ceketini .

"Ne bebeği?" diye soruyor.

Oda aniden sessizleşir.

Hadleigh onun hizasında diz çöküyor ve avuçlarını yanaklarında birleştiriyor. "Bazı önemli haberlerim var dostum."

Şaşkın bakışları ve açık ağzı, gitmesi için gereken tek cevaptır.

üz

eri "Ağabey olacaksın." "Gerçekten

nd mi?" Nefes nefese kaldı.

e. "Evet." Başımı salladım. "Annenin karnında bir bebek var."

"Aman Tanrım," diye fısıldar, ağzı daha da açılır ve herkes gülüşlerini bastırmak.

"Meydan okumaya hazır olduğunu düşünüyor musun?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Çünkü o bebeğin kokmuş bezlerinin değiştirilmesi gerekecek."

Yüzünü buruşturuyor, mavi gözleri benimkileri yakalıyor.

"Onun yerine bebeği besleyebilir miyim? Çikolata sever mi?" Dişlerini göstererek sırtıyor.

"Umm..." Hadleigh yüzünü buruşturur. "Bebeğin çikolata yiyemeyeceğinden eminim."

"Brokoli ile bile mi?"

"Brokoli ile bile olmaz." Gülümsemesi tüm odayı aydınlatıyor.

"Bu çok sıkıcı," diye homurdanıyor dehşete düşmüş bir ifadeyle. "Bebek olmadığım için çok mutluyum."

"Değilsin, değil mi?" Sesim gerginleşiyor, onun yeni doğduğu zamanki videosunu hatırlıyorum. O zamandan beri gördüğüm diğerlerini de.

Kalbim kayıplarla dolu. O günleri asla geri getiremeyeceğim.

"Sorun değil baba," diyor, "üzülmene gerek yok. Ben her zaman senin bebeğin olacağım."

Çömelip onu kollarımın arasına alıyorum, duygularım göğsümde çarpıyor. Hadleigh bana sarılıp başını omzuma yasladığında kendimi tamamlanmış hissediyorum; sanki dünya benden çok şey aldıktan sonra bana bir hediye vermiş gibi.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı Patrick. "Mendili olan var mı? Alerjilerim kontrolden çıktı."

Fernanda başını sallıyor ve ona bir tane uzatır.

Etrafımızda sevdiğimiz insanlar varken, papaz töreni bitirip uzun zaman önce birbirimize verdiğimiz yeminleri teyit ederken hep birlikte ayakta duruyoruz.

Her zaman hatırlamayı umduğlarım.

HADLEIGH

Sonunda yalnızız. Düğün kasırgası artık arkamızda kaldı. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, ellerinin orada olmasının, kafa derime masaj yapmasının ne kadar iyi hissettirdiğinden inlediğimde hırlıyor.

Başımı onun güçlü göğsüne yaslıyorum ve gözleri beni yukarıdan açıklıkla içine çekiyor.

"Bundan emin misin?" Hukuk öğretirken firmasında sessiz bir ortak olarak kalmak istemesiyle ilgili daha önce yaptığımız konuşmaya atıfta bulunarak soruyorum.

Meslektaşlarından biri ona prestijli bir hukuk fakültesinde iş teklif etti ve o da dün kabul etmeye karar verdi. Hukuk kitaplarından bazılarını toplarken, bu kitap onu çağırdı ve biraz çalışarak öğretmenlik yapabileceğini düşündü. Bir şekilde geri vermek için.

"Tekrar pratik yapmak isteyip istememen umurunda değil," diyorum ona, elleri omuzlarımdan aşağı kayarken, sonra göğüslerimi avuçlamaya yönelirken.

Başparmakları meme uçlarımı okşarken kalın, sert siki kık yanaklarımın arasına giriyor. "Eskisi gibi olmasını istemiyorum bebeğim. Ofiste uzun saatler geçirmek istemiyorum. Evde seninle ve oğlumuzla olmak istiyorum."

Gözlerim kapalı, gülümsüyorum. "Bu kulağa hoş geliyor."

"Güz el." Sesi boğucu bir hal alıyor ve aniden beni çevirip duvara yapıştırıyor, ač bir tutkuyla ağzımı yakalıyor.

Parmakları kalčamdan aşağıya doğru yavaşça yuvarlanırken dili ağzımın içine batıyor ve yarığımın üzerinde geziniyor. Klitorisime dokunmadan orada benimle dalga geçiyor, eli saçlarımı yumruklarken alt dudağını ısırđıęımda homurdanıyor.

Yavaşça, iki parmağını yukarı aşağı kaydırıyor ve aralarında klitorisimi okşuyor. Heyecan beni ele geçiriyor ve haykırıyorum.

"Kahretsin," diye inliyor, geri çekiliyor.

Bakışları alev alev yanıyor ve başını çevirmeden parmaklarını içime sokuyor, öyle derin ki gözlerim geri dönüyor.

"İşte , bebeğim. Al ."

Čıldırııcı bir ritimle hareket ediyor ve beni sahiplenişindeki řiddet, bedenimin heyecan verici bir ihtiyačla titremesine neden oluyor.

"Bir parmak daha eklemek üzereyim," diye uyarıyor tam yapmadan önce, başparmağı klitorisimi iyi bildiği bir enstrüman gibi çalıyor. "Sakın gözlerini kapatayım deme." Kelimeleri dişlerinin arasından tıslayarak söylüyor.

Farkında bile değildim, hisler uzuvlarıma yayılıyor ve neredeyse havada süzölüyordum.

G noktama o kadar sert vuruyor ki daha fazlası için inliyorum. "Evet... lütfen durma. Boşalacağım..."

"Doğru, öylesin," diye hırlıyor ve bu en ilkel şey. Beni ele geçirme şekli, bana bakışı, serbest bırakılan bir canavar gibi.

Klitorisimi çimdikliyor ve yıldızlar patlıyor, sıcaklık kanıma yayılırken vücudum titriyor. Ve o orada, beni dik tutuyor, beni sabit tutuyor. Her zaman yaptığı gibi.

"İnanılmazsın." Parmakları içimdeki her onsu pompalamaya devam ederken dişleri çenemi sıyrıyor. "Boşalmanı izlemeye bayılıyorum."

Gerçekten konuşuyor muyum yoksa mırıldanıyor muyum bilmiyorum.

Čię bir duygusallıkla kıkırdıyor. "Arkanı dön. Ellerini duvara koy meleğim ve o güzel kıkını güzelce ve genişçe bük."

Zar zor hareket edebildiğimde, beni kalçalarımın tutarak döndürüyor ve vücudumu katlıyor. Sert bir tokat atmadan önce arkamdan bir avuç tutuyor, tenin tene çarpma sesi beni azdırıyor.

"Lütfen beni becer," diye yalvarıyorum, omzumun arkasından ona bakıyorum.

Vücudu şık ve duş başlığından sıırılsıklam. Elini saçlarının arasından geçirdiğinde ve büyük pazuları kıvrıldığında, bacaklarımı sıkıyorum.

"Seni seviyorum Hudson," diye fısıldıyorum, kalbim duygularıyla patlıyor. Bu adamı kendimi bildim bileli seviyorum. Tanıştığımız andan itibaren, eğer gerçekten kabul edersem. O zamanlar bunu bilmiyor olabilirdim ama şimdi

kesin olarak biliyorum. O benim kaderimdi.

Çenesini sıkıyor ve kolunu önüme dolayarak vücudunu benimkine doğru eğiyor.

"Bunu bir daha söyle," diye homurdanıyor sikini girişime yerleştirirken. "Beni sevdiğini söyle."

Sesinde, her zaman vereceğim bir kırılma var.

"Seni seviyorum, Hudson Mackay. Seni her zaman seveceğim."

Elini boğazıma doluyor ve başparmağıyla çenemi ağzına doğru itiyor. "Seni seviyorum kelebek. Onun sevebileceğinden çok daha fazla."

Ama bana sunduğu her şey için çıldırana kadar sikini taşaklarıma kadar soktuğunda tartışacak zamanım yok. Bu adam benim bütün dünyam.

Hudson şu anki adamın beni eskiden olduğu adamdan daha çok sevdiğini düşünebilir ama bunların hiçbiri doğru değil. İkisi de beni seviyor. Belki farklı şekillerde ama aynı tutkuyla ve aynı kalple.

Sahip olduklarımız için minnettarım. Her gün bir mücadele olsa bile bizden asla vazgeçmediğim için minnettarım.

Bazen bunu ilk başta görmek zordur. Ancak gelecekte saklı mutluluk cepleri vardır. Sadece onları bulmanız gerekir.

Ve ben de benimkini buldum.

BÖLÜM 5 1

OceanofPDF.com

GIO

NEREDEYSE ALTI YIL ÖNCE

"BANA ADINI SÖYLE," DIYE SORUYORUM BU GÜZEL YABANCIYA, DUDAKLARIM Onunkine sürtünerek.

"Öyle bir şey olmayacak," diye iç geçiriyor, parmakları sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Yüzümü aşağı indiriyorum, çenesini öpüyorum, dişlerim boğazını sıyrıyor.

Elim ipeksi kalçalarının arasına geri dönüyor ve bir parmak hareketiyle külotunu yana doğru iterek mükemmel küçük amını ortaya çıkarıyorum. Tek bir parmak bir kez daha yarığına giriyor, ben gözlerimizi ayırmazken ıslak klitorisinin üzerinde geziniyor.

Kaşları çatılıyor, düzensiz nefesler alırken sırtı eğiliyor. Onu tahrik edene, seksi sesler çıkarana ve vücudu benim için ıslanıp yumuşayana kadar fiske vuruyorum.

"Zamanımı seni tatmakla geçireceğim," diye söz veriyorum, kelimeler kulağının dibinden geçip gidiyor. "Ve ondan sonra, bana o adını söyleyeceksin."

"Sana asla söylemeyeceğim," diye pantolonunu indirdi.

"Oh, Red, yapacaksın." Kıkırdıyorum, ona dönüp bakıyorum. "Bana her şeyi anlatacaksın."

Vücudundan aşağıya doğru iniyorum, boğazını ve göğüslerinin arasını öpüyorum, tam olmak istediğim yere gelene kadar aşağıya doğru bir yol açıyorum.

Dizinin arkasını tutarak onu açtım, iç uyluğunun yumuşak, kadifemsi derisini öptüm ve yukarı doğru bir iz bıraktım.

Elleri yorganın etrafında toplanıyor, omurgası kıvrılıyor, gözleri sınımsı kapanıyor.

İki parmağı külotunun her iki yanına takılıyor, yere düşmeden önce yüksek topuklarına takılana kadar uzun bacaklarından aşağı yuvarlanıyor.

Amını avuçladığımda, kıvranıp inerken yavaşça sürdüğümde dikkatini bana geri veriyor.

"O yatakta iyi görünüyorsun, itaatkâr oluyorsun, ne istersem yapmama izin veriyorsun."

Kendini bana daha sert bastırırken gözleri sessiz bir küçümsemeyle doluyor.

Ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Onunla bu şekilde konuşmam hoşuna gidiyor.

"Konuşmayı bırakıp beni yemeye başlamanı öneririm," diyor ve küçük bir kahkahayla göğsüm ısınıyor.

"Umarım Ekselanslarını tatmin edebilirim." Elbisesini kalçalarına doğru çekiyorum, kızı tamamen açıkta.

"Elbise öylece duruyor," diye uyarıyor ve ben bir kez daha nedenini merak ediyorum.

"Sen talepkâr bir cehennem kedisisin," diye fısıldıyorum, ellerim kıcının altına kayıyor, ağzım amını avuçlayana kadar aşağı iniyor.

Dilim ona girişten zonklayan klitorisine kadar yavaşça vuruyor.

"Aman Tanrım..." Gözleri geri dönüyor, parmakları saçlarımın arasına giriyor, o kadar sert çekiyor ki bazı telleri koparmak üzere.

Dilim onun çılgınca çırpınmasına neden olan o noktanın etrafında dolanıyor. İki parmağımı içine sokuyorum, sikimin orada olmasını istiyorum, bana bir eldiven gibi uyması için onu geriıyorum.

Boğazından çıkan erotik sesler odada yankılanırken kalçaları, hem ona hissettirdiklerimden kaçmaya hem de daha fazlasını elde etmeye çalışıyormuş gibi dönüyor.

"Mmm," diye inliyorum parmaklarımı bir mengene gibi kavradığını hissettiğimde, serbest kalması yaklaşıyor.

"Durma," diye fısıldıyor hemen.

Öyle bir planım yok. Cehennem beni çağırmadan önce göreceğim son şey onun parçalanışını izlemek olacaksa, o zaman yüzümde bir gülümsemeyle şeytanı memnuniyetle karşılarım.

"Evet, evet, evet!" diye haykırıyor daha derine ittiğimde, G noktasına vurduğumda, klitorisini ağzıma aldığımında.

Vücudu kendini bırakmak üzereymiş gibi titriyor, zevk iniltileri daha da yükseliyor. Ve dilimin bir başka darbesiyle bir lanet çığlığı atıyor.

"Oh, lanet olsun!" Dilimin üzerine boşalırken iki yumruğum saçlarımı çekiyor, tadı zehir ve balın birbirine karışması gibi.

O ne yaptığımı anlayamadan, cebime uzanırken yavaş yavaş vücuduna tırmanıyorum.

Vücudum üzerine düşüyor, tam oturuyor, elini havaya kaldırırken sikim kalçalarının arasında sallanıyor. Elimden gümüş kelepçeler sarkıyor ve saniyeler içinde bileğini kelepçelerden birine geçiriyorum.

"Ne oluyor lan?" Başını kaldırıp beni itmeye çalışıyor, tam da diğer ucunu yatak başlığının direklerinden birine bağladığım sırada.

Ben yataktan kalkmaya başladığımda, gözleri öfkeyle dolu bir şekilde kolunu çekiştiriyor. Bakışları benimkine yönelmeden önce tuttuğu eline bakıyor, bakışlarından hançerler fırlıyor.

"Beni bırakman için *iki* saniyen var," diye tıslıyor dişlerini gıcırdatarak.

Kollarımı göğsümde kavuşturup kaşlarımı çatıyorum. "Yapacağımı sanmıyorum." Yanaklarının kızarması çok seksi, bakışları da öyle.

Memnun bir ifadeyle bakıyorum. "Orada yatarken çok iyi görünüyorsun, tamamen kızarmış ve benim kişisel teklifim gibi açılmışsın."

Ellerini yumruk yaparak inliyor. "Bunun için seni öldüreceğim, her kimsen, adın her ne boks. Ve hiçbir şey ve hiç kimse seni kurtaramayacak."

"Denediğini görmek isterim, bambina." Gözlerim vücudunda tembel bir gezintiye çıkıyor, pembe amcığı hâlâ tamamen çıplak ve parlıyor. "Görünüşe göre ne zaman benden nefret ediyormuş gibi yapsan, sonunda benim kişisel küçük fahişem gibi boşalıyorsun."

"Seni piç!" Yanakları kıpkırmızı olur ve gözleri kısılır. "Bu Komik *değil*. Beni bıraksan iyi olur. Şimdi!"

"Hayır." Yüzümde gururlu bir gülümseme beliriyor. "Sanırım bunun yerine sana birine yalan söylemenin başını büyük belaya sokacağı dersini vereceğim."

"Ne tür bir sorun?" Göğsü güçlü nefeslerle sarsılıyor, öfkeli bakışları beni bir sonraki avı yapmak için aç.

"Bu türden." Yatağın kenarına yerleşiyorum, sağ tarafı tutuyorum, ellerim kalçalarını kavırıyor, parmaklarım derinlere inerken o beni izliyor, beni itmeye çalışmıyor.

Boşta kalan eliyle yorganı kavırıyor, bakışları sert ama aşılmaz arzusuyla süzülüyor.

Benimle kavga ederek bir yere varamayacağını ne zaman anlayacak? Yine de kavga etmesinden hoşlanıyorum.

İtiraz etmeye fırsat bulamadan ters çeviriyorum, kalçaları kucağında, kıçı benim oluyor. Ve ne kadar güzel bir kıç.

"Ne halt ediyorsun?" diye kekeleyerek omzunun arkasından bana bakıyor.

Ama sesinin erotik bir akımla kabarması, avucumun o kıça yapmayı planladığı şey hakkında hiçbir çekincesi olmadığını anlamamı sağlıyor.

Saçlarını avuçluyorum, başını geriye çekiyorum, başını tutsak tutarken, ağır elim yuvarlak ve kıvrımlı arkasına sert ve gürültülü bir şekilde iniyor.

"Bu soruna cevap oldu mu Red?"

"Bana şaplak *atmayacaksın*." Tutuşuma karşı yüz hatlarına öfke yerleşiyor, boynunu bükerek bana bakıyor.

Yine ... kalçaları sanki bundan biraz zevk alıyormuş gibi bana sürtünüyor.

Bu yüzden I yap o Tekrar, şaplak onu eşek daha sert ilea sırtmak üzerinde lanet olası suratım. "Beni kim durduracak?"

"Kahretsin," diye haykırıyor, avucumun altından kaymasına izin verdiğimde, klitorisini üzerinde çalıştırıyor, inerken onu elime binmeye zorluyor.

Buna karşı koyuyor, uzuvlarında gezinen hisle savaşıyor.

Kaygan ve hassas, başını arkaya atıyor, düşük memnuniyet iniltisi tüm vücudunu titretiyor.

"Bana bak." Ona sert bir tokat attım. "Bana bak Red, yoksa durur ve seni burada yalvarırken bırakırım."

"Siktir git," diye feryat ediyor.

Parmağım yavaşça içine batıyor, parmağımı içinde kıvrırırken gözlerim onunkilere kilitleniyor, kıvrırıyor ve itiyorum.

"Oh, ," diye inliyor dudaklarını ayırarak.

"Hoşuna gitti mi?"

Çenesini sıkıyor.

"İnatçı kız." Bir parmak daha ekliyorum. "Sana bir soru sordum."

Son boğumuma kadar tek bir hamleyle içeri giriyorum, her hamlede daha derine itiyorum.

Boşalmak istemediği için kalçalarını etrafımda sıkıyor. Ama gözleri dönüyor ve yüz hatları geriliyor.

"Madem hiç eğlenmiyorsun, bambina, belki de durmalıyım." Parmaklarımı içinden çıkarıp kıçını avuçluyorum ve onu yatağa geri atmadan önce küçük bir ısırık alıyorum.

Ayağa kalkar kalkmaz ön kolumu tutmaya çalışıyor.

"Bekle," diye sesleniyor.

Ama ben çoktan uzaklaştım.

"Beni böyle bırakmaya cüret etme!" Ön tarafına dönüyor ve elbisesini kabaca aşağı çekiyor, ancak bu kısa şey onu zar zor örtüyor.

Ve en başta neden benim için çıkarmak istemediğini merak etmeye geri döndüm.

"Bir yere gitmiyorum." Bir süre amına bakıyorum, sonra gözlerimi tekrar onunkilere çeviriyorum. "Ama bu arada o muhteşem kalçaların arasındaki acının, döndüğümde itaat etmen için sana işkence etmesini umuyorum."

"cehenneme gidiyorsun?" Gözleri kısıldı.

"Duş alacağım, sonra da bir şeyler sipariş edeceğim. Ve eğer uslu bir kız olursan, belki seni beslerim." Ona bir göz atıyorum, yüzümü bir sırıtma kaplıyor. "Yatağa kelepçeliyken çok iyi görünüyorsun."

Öfkeyle ofluyor, kafamı koparacakmış gibi bana bakarken yanakları kıpkırmızı oluyor. Bu sadece beni kızdırıyor.

"Temiz havlularınız nerede?"

Boynundan bir damar neredeyse patlayacak.

"Peki, bana söyleme." Omuz silkiyorum. "Onları kendim bulurum."

"Banyoda katlanmış," diye tıslıyor, beni kazıklamaya hazır. "Sakın eşyalarımı karıştırmaya kalkma."

"Neden? Külot çekmecende vibratör mü saklıyorsun?"

Şifonyere doğru ilerliyorum ve anında yatak başlığına oturuyor, omuzları öyle bir güçle sallanıyor ki, kafasından neden buhar çıkmadığını merak ediyorum.

"Belki güzel ve temiz olduğumda senin üzerinde kullanabilirim. Bunu ister misin, bambina?"

O bana hararetle bakarken ben kıkırdayarak en üst çekmeceye yöneliyorum ve çekmeceyi açar açmaz sırıtışım genişliyor.

"Bakın burada neyimiz var..." Parmaklarım düzgünce katlanmış dantel külotların ve sütyenlerin üzerinde geziniyor.

Ve tam da tahmin edildiği gibi, köşeye sıkıştırılmış parlak pembe bir vibratör var, bir ucunda vantuz ve dil görünümlü bir şey var.

Vay canına.

"Vay, vay. Küçük Kırmızı oynamayı seviyor, ha? Şey..." Oyuncağı aldım ve ona doğru yürüdüm. "Şanslısın, bu şeyle seni kaç kez boşaltabileceğimi görmek için bütün gece vaktim var." Kulağına eğildim. "O zaman şanslıysan, sikime boşalmana izin veririm."

Bana öfkeyle bakıyor, sikime bakarken alay ediyor. "Lütfen. Bahse girerim 5 inçtir."

Bir elimi uzatıp çenesini kavıyorum ve yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Bu sayıyı iki katına çıkarsak nasıl olur? Olur mu, Majesteleri?"

Boşalmak üzereymiş gibi pantolonunu çıkarırken göğsü titriyor. Ayak parmaklarının bükülüşünü, kalçalarının kendi içine doğru sıkışmasını izliyorum.

Oyuncağını yanına bırakıyorum ve parmaklarımın gövdesinden aşağı kaymasına izin veriyorum, parmaklarım klitorisini fiskeleyen gözlerim onunkilerde.

Üç parmağımı sertçe içine sokmadan hemen önce nefesi kesiliyor.

"Tanrım!" diye çığlık atıyor, ben boğazını kavrarken bakışlarını benimkilere dikmiş, o kadar derinden ve kabaca itiyorum ki duvarları kasılıyor, zevk sesleri yüksek ve utanmazca çıkıyor.

İstese de bunu kontrol edemezdi.

"Evet, işte böyle. Bacaklarını daha geniş aç, o mükemmel pembe amcığını parmaklamama izin ver. Ve sonunda sana adımı söylediğimde, hayatının geri kalanında çığlık atacağın tek şey bu olacak."

"Adını asla söylemeyeceğim," diye inliyor. "Tabii seni cehennemin dibine kadar lanetlemek için değilse."

"Benimle gelir misin bebeğim?" Tamamen durana ve dışarı kayana kadar tempomu düşürüyorum.

Hayal kırıklığı içinde , beni tekrar içine almak için mücadele ediyor. "Açgözlü kız." Islak amını tokatlıyorum.

"Oh, siktir..." Nefesini kontrol etmeye çalışırken vücudu kabarıyor.

Vibratörü elime alıp tam boyuma geliyorum ve kasıtlı olarak göbeğinden kaçınarak kalçasında aşağı yukarı yuvarlıyorum.

Sırıtişım onu sadece , yüz hatlarını kavurucu bir küçümseme kaplıyor.

"Kelepçelerimi çöz ve defol git buradan."

Oyuncağı komodinin üzerine koyuyorum. "İnsanlara ne yapmaları gerektiğini söylemeye ve onları dinlemelerini beklemeye alışkın olduğunu biliyorum."

Yüzümü ikinci kez onunkine yaklaşıtıyorum, dudaklarım kulağının üzerinde geziniyor. Nefesi kesiliyor.

"Ama ben senin erkek oyuncağın değilim, Red. Bu yüzden gidip sıcak duşumu alacağım ve işim bittiğinde senden en iyi şekilde davranmanı bekliyorum."

Kendimi toparlayıp takım elbise ceketimin düğmelerini çözmeye başlıyorum ve yatağının kenarına koymadan önce silkeleniyorum. Parmaklarım kemerime doğru iniyor

ve onu çıkarmaya başlıyorum, gözlerini hareketlerimden alamadan beni izlerken tıngırtılar odanın içinde yankılanıyor.

Sırada gömlek, pantolon ve boxer var, ta ki tamamen çıplak kalana kadar. Sikim kalın ve ağır ve gözleri kesinlikle bunu kaçırmıyor.

"Gördüklerini beğendin mi, bambina?" "Hayır," diye hırılıyor.

"Sanırım biliyorsun." Kendimi yumrukluyorum, güzel ve yavaşça okşuyorum. "Sanırım biraz fazla seviyorsun."

"Bahse girerim uzun süre dayanamazsın." Dili dudaklarında geziniyor, gözleri benimle sikim arasında gidip geliyor.

"Bebeğim, bunu az önce söylemedin." Hızlı bir adımla hemen yanındayım, elim ensesine dolanıyor, saçlarını geriye çekiyor ve onu yukarı bakmaya zorluyorum. "Sırf bunun için, bedenim artık fiziksel olarak boşalamayana kadar seni saatlerce becereceğim."

"Bu mümkün bile değil," diye meydan okuyor gözlerinde bir parıltıyla. "Ben bunu mümkün kılacağım."

Nefes verışı hızlanıyor, göğsü yükseldikçe yükseliyor ve lanet olsun, o elbiseyi parçalara ayırıp her santimini sikkem için her türlü dürtüye sahibim.

"Şimdi..." Elimi yanıma bırakıyorum. "Ben temizlenmeye gidiyorum, senden de burada kalıp sorun çıkarmamanı bekliyorum. Bunu başarabileceğini düşünüyor musun?"

"Git kendini becer," diye homurdanıyor.

"Sanırım seni düşünerek yapacağım." Vücudunda tembel bir gezinti yapıyorum. "En azından benim fantezilerimde bana şeytanmışım gibi değil de benden hoşlanıyormuşsun gibi bakıyorsun."

Ben kıkırdarken o beni tersliyor, oturma odasına dönüp banyonun kapısını buluyorum. İçeri girip suyu açıyorum ve buharın odayı doldurmasına izin veriyorum. İçeri girdiğimde kavurucu damlalar vücudumdan aşağı akıyor, bu gece öldürdüğüm birinin üzerimdeki görünmez kirini temizliyor.

Dakikalar sonra, bir patlama sesi ve ardından bir başka gürültülü çatırtı odanın içinde yükselir.

Ne oluyor be?

Suyu hızla kapatıyorum ve yanımdaki sehpadan bir havlu alıyorum. Biriyle kurulandıktan sonra diğerini alıp kalçalarımın sarıyorum. Saniyeler içinde çıktım, yatak odasına doğru yürüyorum, onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Ama geri döndüğümde onu hiç göremiyorum ve bağlı olduğu o direk var ya? O da kayıp.
"Kahretsin."

Sevgili okuyucu,
Parçalanmış Sırlar'ı okuduğunuz için teşekkürler! Daha fazla Hudson ve Hadleigh ister misiniz? Bonus sahne için BURAYA TIKLAYIN!

Daha fazla Gio & Iseult okumak ister misiniz? *TWISTED PROMISES*'i okuyun ve bu dolambaçlı, buharlı ters huysuz güneş ışığı mafya hikayesine dahn.

OceanofPDF.com

LILIAN HARRIS TARAFINDAN DA

OceanofPDF.com

KIRILGAN KALPLER SERİSİ

1. *Kırılğan Yara İzleri*
2. *Kırılğan Yalanlar*
3. *Kırılğan Gerçekler*
4. *Kırılğan Parçalar*

OceanofPDF.com

CAVALERI KARDEŐLER SERİSİ

1. Őeytan'ın Anlaőması
2. Őeytanın Piyonu
3. Őeytanın Sırrı
4. Őeytanın İni
5. Őeytanın Ölümi

OceanofPDF.com

MESSINA SUÇ AİLESİ SERİSİ

1. Günahkar Yeminler
2. Zalim Yalanlar
3. Çarpık Vaatler
4. Vahşi Yaralar

OceanofPDF.com

VAHŞİ KRALLAR SERİSİ

1. *Acımasız Vahşi*

OceanofPDF.com

STANDALONE

1. Parçalanmış Sırlar

OceanofPDF.com

PL AY LİSTESİ

Spotify'da dinleyin!

- "You're Gonna Get What's Coming" by Klergy feat. VG LUCAS "The
- End" by Klergy
- Maroon 5'ten "Lips on You" Andrew
- Belle'den "Honey and Milk"
- Dermot Kennedy tarafından yazılan "Masumiyet ve Hüzün"
- "Where Your Secrets Hide" by Klergy feat. Katie Garfield "To
- Run" Luca Fogale
- Klergy'den "One Last Goodbye"
- Dermot Kennedy'den "Ada Yangınları ve Aile İçin"
- Luca Fogale'den "Hiçbir Şey Kaybolmaz"
- Jamie Grey'den "Yesterday"
- Dermot Kennedy'den "After Rain"
- "Hurts Like Hell" by Wrabel feat. Sadie Jean
- "Used to It" by Michal Leah
- Luca Fogale'den "Feel It"
- Claire Guerreso'dan "Where Do We Go From Here"
- Freya Ridings'ten "Face in Crowd"
- "Nothing Left to Say" by Katie Garfield
- "Down" by Simon feat. Trella "Evergreen
- - Piyano" Luca Fogale
- Matt Hansen'den "Without You With Me" Sasha
- Alex Sloan'dan "Dancing With Your Ghost" Dermot
- Kennedy'den "Moments Passed"
- "Unraveling" by Aron Wright feat. Klergy
- "Electric" by Alina Baraz feat. Khalid
- Dermot Kennedy'den "Lost"
- Klergy'den "Endgame"
- Valerie Broussard tarafından yazılan "At the End"
- Dermot Kennedy'den "Kızıl Gökyüzü Altında Dans"
- Luca Fogale'den "Kanıt"

- Tom Grennan tarafından "Here"
- "I Don't Want to Lose You" Luca Fogale
- "Don't Forget Me" Dermot Kennedy "Six
- Feet Under" Billie Eilish

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Lilian için yazma aşkı kitap sevgisiyle başladı. *Goosebumps*'tan kapağında seksi erkeklerin olduğu aşk romanlarına kadar hepsini çok sevdi. Sekiz yaşındayken şiir ve şarkı sözleri yazmaya başlaması ve o zamandan beri yazmayı bırakmaması şaşırtıcı değil.

Azerbaycan'da doğdu ve şu anda Long Island, N.Y.'de kocası, üç çocuğu ve Gatorade adında bir köpekle birlikte yaşıyor. Hukuk diplomasına sahip olmasına rağmen şu anda avukatlık yapmıyor. Lilian yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda fırında yemek pişiriyor. Çocuklar yattığında ise elinde genellikle bir bardak kırmızı şarap oluyor. Sadece kahve ile hayatta kalmazsınız!

En son , alıntıları almak ve hatta en sevdiğiniz yeni şovu tartışmak için okuyucu grubuna katılın:

Okuyucu Grubu

Kendisiyle buradan da bağlantı kurabilirsiniz:

E-posta

İmzalı Kitaplar Web

Sitesi

Bülten

Facebook

Instagram

TikTok

Twitter

Goodreads

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.